THE GRANDMASTER OF ADVENTURE

CLIVE CUSSLER

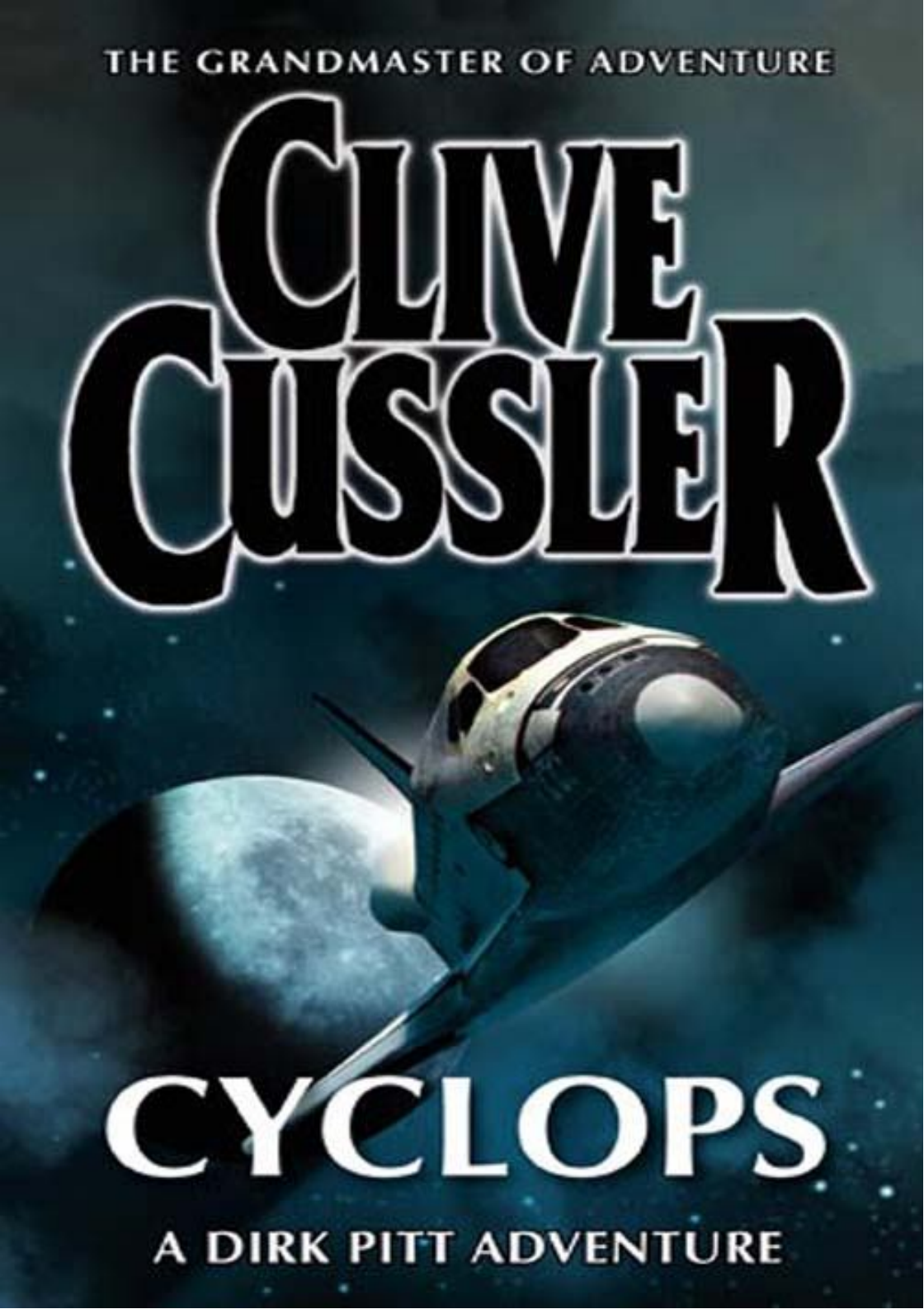

CYCLOPS

A DIRK PITT ADVENTURE

Clive Cussler, marele maestru al romanului american de acțiune şi aventuri, a copilărit în Alhambra, California.

A studiat la Colegiul Pasadena City timp de doi ani, după care s-a înrolat în trupele de Aviație pe timpul Războiului din Coreea, unde a lucrat ca mecanic de avion şi inginer de zbor în cadrul Serviciului de Transport Aerian al Armatei.

După liberare, a devenit copywriter şi apoi director de creație pentru două mari agenții de publicitate. La acea vreme, el a scris şi produs reclame pentru radio şi televiziune care au câştigat numeroase premii internaționale, dintre care unul la Festivalul de Film de la Cannes.

Clive are 3 copii: Teri, fiica născută în 1957, Dirk, născut în 1961 şi Dayna, născută în 1964.

Cussler a început să scrie în 1965 şi a publicat primul său roman cu Dirk Pitt în 1973, intitulat *THE MEDITERANEAN CAPER*. Prima lucrarea de non-ficțiune, *THE SEA HUNTERS*, a fost lansată în 1996. Datorită acestei lucrări, Consiliul Guvernatorilor Colegiului de Marina de la Universitatea de Stat din New York a considerat *THE SEA HUNTERS* a fi o teza de doctorat şi i-a acordat lui Cussler titlul de Doctor în Filosofie în luna Mai a anului 1997.

A fost prima dată de la fondarea Colegiului în anul 1874

când s-a acordat drept răsplată un astfel de titlu.

Renumit colecționar de automobile clasice, Cussler deține 85 de exemplare frumoase cu design interior lucrat manual dar şi automobile decapotabile din anii '50 lucrate în serie. Ele sunt adăpostite în apropierea localității Golden, Colorado. În prezent, Cussler îşi împarte timpul între munții din Colorado şi deşerturile din Arizona.

Romanele lui Clive Cussler sunt publicate în peste 40 de limbi străine în mai mult de 100 de țări, cititorii săi depăşind cifra de 125 de milioane.

Clive Cussler

Cyclops
Volumul 1+2

[ver. 2.0 – feb. 2014]

Mulțumiri tuturor celor ce au contribuit la realizarea formatului electronic al acestei cărți, de la scanare şi până la obținerea acestei versiuni!

Enjoy it!

Fane Babanu'

9 martie 1918
Marea Caraibilor

Clipele mineralierului *Cyclops* erau numărate.

Peste exact patruzeci şi opt de minute avea să devină groapa comună a celor trei sute nouă persoane aflate la bordul său, pasageri şi echipaj laolaltă, o tragedie cu neputinţă de închipuit nici în cele mai negre presimţiri, dezminţită de o mare cu apă lină şi un cer limpede ca de cristal. Până şi pescăruşii care-l însoţiseră în ultima săptămână ţâşneau din mare cu o leneşă indiferenţă şi-apoi se afundau, cu simţurile moleşite de vremea blândă.

Briza uşoară de la sud-est abia unduia steagul american de la pupa.

La ora trei şi jumătate în acea dimineaţă, cei mai mulţi dintre pasageri şi marinarii care ieşiseră din cart încă dormeau. Doar câţiva, incapabili să doarmă de căldura moleşitoare a vântului de flux, stăteau pe puntea superioară, aplecaţi peste balustradă, urmărind lunecarea lină a prorei şi înfundarea sa uşoară în hula care se rostogolea sub vas. Talazurile păreau să se mişte sub suprafaţa netedă a mării, în timp ce forţe înfricoşătoare se adunau în adâncuri.

La timona vasului *Cyclops*, locotenentul John Church se uita distrat pe hublou. Fusese de cart de la miezul nopţii şi altceva nu avea de făcut ca să rămână treaz. Remarcă vag înălţimea valurilor, tot mai mari, dar, atâta timp cât erau blânde şi răzleţe, nu vedea nici un motiv să reducă viteza vasului.

Mângâiat de un curent prietenos, mineralierul înainta cu nouă noduri, târându-se sub propria greutate. Cu maşinăria învechită şi neglijată de multă vreme, vasul era împins doar de motorul de la babord. La scurt timp după plecarea din Rio de Janeiro, motorul de la tribord se defectase, iar mecanicul-şef spusese că reparaţiile nu puteau fi făcute decât în Baltimore.

Locotenentul Church trecuse mânat de ambiţie prin toate gradele marinăreşti până să ajungă ofiţer de vas. Era un tânăr subţirel, grizonat înainte de vreme şi mai avea doar câteva luni până să împlinească treizeci de ani. Navigase deja în jurul lumii de patru ori, pe o sumedenie de tipuri de vase.

Cyclops era însă cel mai bizar vas cu care avusese de-a face în cei doisprezece ani petrecuți în marină.

Aceasta era prima lui călătorie pe vasul construit în urmă cu opt ani, o călătorie nu lipsită de întâmplări stranii.

De la plecarea din port, un marinar căzuse peste bord şi fusese practic sfârtecat de elicea de la babord. Apoi, s-au ciocnit de crucişătorul Raleigh şi asta a produs uşoare avarii celor două nave. În arestul de la bord se aflau cinci prizonieri. Unul, condamnat pentru uciderea brutală a unui alt marinar, era transferat la închisoarea navală din Portsmouth, New Hampshire. La intrarea din portul Rio, a fost cât pe-aci ca vaporul să se izbească de un recif, iar când secundul l-a acuzat pe căpitan că pune în pericol vasul prin modificarea direcției, a fost arestat şi consemnat în cabina sa. În sfârşit, mai era şi nemulțumirea echipajului şi problema motorului de la tribord şi un căpitan care-şi bea mințile. Trecând în revistă toate aceste incidente Church avu presimțirea că ceva şi mai rău urma să se întâmple.

Îngândurarea sa aproape deprimantă fu întrerupta de nişte paşi apăsați care se apropiau din hol. Se răsuci şi luă poziție de drepți la vederea căpitanului care intra în cabina timonei.

Căpitanul George Worley, comandantul mineralierului era asemenea unui personaj ieşit din paginile cărții *Comoara din Insulă.* Tot ce-i lipsea era peticul de pe ochi şi piciorul de lemn. Era zdravăn ca un taur, aproape că n-avea ceafă, iar capul masiv părea să-i țâşnească direct din umeri.

Mâinile îi atârnau pe lângă corp şi erau cele mai mari pe care le văzuse Church vreodată: lungi şi groase cât o enciclopedie. Veşnic certat cu regulamentul, Worley purta drept uniformă la bordul vasului său papuci de casă, pălărie tare şi izmene lungi. Church îl văzuse pe căpitan în uniformă doar atunci când *Cyclops* trăgea la mal şi Worley mergea în port cu niscaiva treburi oficiale.

Mormăind un salut, Worley trecu pe lângă el şi plesni barometrul cu o lovitură zdravănă. Se uită la el şi dădu din cap:

– Nu-i rău deloc, spuse el cu un uşor accent german. Totul pare în regulă pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Cu puțin noroc, o să fie o datorie liniştită, cel puțin până ajungem

la Cap Latterass.

– Toate navele dau de dracu lângă Cap Hatteras, spuse Church sec.

Worley intră în sala hărților şi privi iscoditor linia trasată care însemna cursul navei *Cyclops* şi poziția sa aproximativă.

– Modifică direcția cinci grade nord, spuse el îndreptându-se spre timonă. O să ocolim Bancul Beah Ana-Marie.

– Ne-am abătut deja cu douăzeci de mile la vest de cursul principal, spuse Church.

– Am eu motivele mele să evit cărările bătute, i-o întoarse Worley răspicat.

Church se mulțumi să-i facă un semn cârmaciului, iar *Cyclops* fu pus pe noua direcție.

Uşoara răsucire lovi hula de la babord, iar cursul se schimbă. Vasul prinse să înainteze anevoie.

– Nu mă prea impresionează marea asta, numai că valurile au devenit ceva cam prea mari, spuse Church.

– Nu-i lucru neobişnuit în apele astea, replică Worley. Ne apropiem de zona unde se întâlnesc Curentul ecuatorial de nord şi cel al Golfului. Am văzut marea netedă ca o coală de hârtie, alteori cu valuri înalte de şase metri, rostogolindu-se frumuşel şi sfărâmându-se sub chilă.

Church vru să spună ceva, dar se opri, ascultând. Un sunet de metal frecat de alt metal scrâşni şi invadă cabina. Worley se purtă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Church, însă, se îndreptă spre peretele din spate şi scrută puntea lungă a vasului.

Era o navă mare pentru vremurile acelea, cu o lungime de o sută şaizeci şi doi de metri şi o traversă de douăzeci de metri. Construită la Philadelphia, în 1910, funcționase în cadrul Serviciului naval auxiliar din Flota Atlanticului. Cele şapte cale imense puteau adăposti zece mii cinci sute de tone de cărbune, dar în călătoria asta transporta unsprezece mii de tone de mangan. Coca ei era instalată adânc în apă, la treizeci de centimetri sub linia de plutire. Pe cât putea să-şi dea seama Church, vasul era periculos de supraîncărcat.

Privind spre pupa, Church văzu cele douăzeci de macarale de încărcare ivindu-se din întuneric, cu imensele gheare ale cupelor asigurate pentru vreme rea. Dar el mai desluşea şi

altceva.

Coverta din mijloc se legăna în ritmul valurilor ce lunecau sub chilă.

– Dumnezeule! Coca se îndoaie după mare, mormăii Church.

Worley nici măcar nu se sinchisi să privească.

– N-ai de ce te frământa, fiule. Vasul meu va umbla multă vreme, cu puțină trudă.

– N-am văzut în viața mea un vas chinuindu-se în felul ăsta, insistă Church.

Worley se lăsă într-un fotoliu de răchită pe care îl ținea pe punte şi-şi propti picioarele pe habitaclul busolei.

– Fiule, n-ai de ce să-ți faci griji pentru mineralierul *Cyclops*. Ăsta o să străbată marea-n lung şi în lat după ce noi n-om mai fi.

Nepăsarea căpitanului nu reuşi să domolească neliniştea lui Church. Ba mai mult, simțul primejdiei se adânci.

După ce predă cartul unui alt ofițer, Church părăsii puntea şi se opri la cabina de transmisiuni, la o ceaşcă de cafea cu radiotelegrafistul. Sparks, nu dormea astfel ca toți telegrafiştii de vas, Înălță privirea spre mirarea lui Church.

– 'Neața, domnule locotenent.

– Ai vreo ştire interesantă de la vasele din împrejur? Sparks ridică căştile de pe urechi:

– Poftim? Church repetă întrebarea.

– Doar o pereche de radiofonişti de pe două nave comerciale care-şi transmit mutările de şah.

– Ar trebui să li te alături ca să mai rupi monotonia.

– Damele sunt sportul meu, spuse Sparks.

– Cât de aproape sunt cele două vase?

– Semnalele sunt destul de slabe... probabil se află la mai bine de o sută de mile de noi.

Church încalecă un scaun şi-şi sprijini brațele şi bărbia pe spătar.

– Cheamă-i şi-ntreabă-i cum e marea pe la ei. Sparks ridică neputincios din umeri:

– Nu pot.

– Ai probleme cu transmițătorul?

– E mai bun decât o târfă havaneză de şaisprezece ani.

– Atunci, nu-nțeleg.

– Ordinul căpitanului Worley, răspunse Sparks. Când am plecat din Rio, m-a chemat la el şi mi-a spus să nu transmit nici un mesaj fără ordinul lui precis, înainte de-a ancora la Baltimore.

– Ți-a dat vreo explicație?

– Nu, domnule.

– Al naibii de ciudat.

– Bănuiala mea e că trebuie să aibă o legătură cu grangurul ăla pe care l–am văzut îmbarcându–se ca pasager la Rio.

– Consulul general?

– Am primit ordinul imediat după ce a urcat la bord.

Sparks se-ntrerupse şi-şi apăsă căştile pe urechi. Apoi începu să mâzgălească mesajul primit pe o bucată de hârtie. După câteva clipe, întoarse spre Church o față îngrijorată:

– Semnal de pericol.

Church se ridică.

– Care-i poziția?

– Douăzeci de mile sud de Reciful Anguilla.

Church făcu iute un calcul mental:

– Asta-nseamnă că sunt la cincizeci de mile de, noi. Altceva?

– Numele vasului, *Crogan Castle*. Proră spartă. Suprastructură avariată. Ia apă. Cer ajutor imediat.

– Proră spartă, repetă Church pe un ton mirat De la ce?

– N-au spus, domnule locotenent. Church se-ndreptă spre uşă.

– Mă duc să-i raportez căpitanului. Transmite navei *Castle* că ne-ndreptăm spre ei cu toată viteza. Chipul lui Sparks luă o expresie chinuită:

– Vă rog, domnule locotenent, nu pot.

– Fă-o! îi ordonă Church. Îmi asum întreaga răspundere.

Se răsuci, străbătu în fugă coridorul şi urcă rapid scara care ducea la timonă. Worley încă mai stătea în scaunul de răchită, balansându-se o dată cu legănarea vasului.

Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului şi citea din revista Liberty.

– Sparks a interceptat un S.O.S. la mai puțin de cincizeci de mile de noi, anunță Church. I-am ordonat să confirme recepționarea şi să-i anunțe că schimbăm cursul să le venim în ajutor.

Worley făcu ochii mari, sări din fotoliu şi-şi încleştă mâinile de braţele lui Church, care tresări, luând-ul prin surprindere.

– Ai înnebunit? urlă el. Cine dracu ţi-a dat dreptul să contramandezi ordinele mele? Durerea ţâşni din braţele lui Church căci strânsoarea ca de menghină din mâinile acelea îl făceau să-şi simtă bicepşii storşi de orice vlagă.

– Doamne Dumnezeule, căpitane, dar nu vei ignora un vas în pericol.

– Ba putem dacă aşa spun eu! Locotenentul rămase buimăcit de ieşirea lui Worley.

Ochii injectaţi, privirea rătăcită şi duhnea de la o poştă a whisky.

– E o regulă de bază pe mare, nu se lăsă el. Trebuie să le sărim în ajutor.

– Se scufundă?

– Mesajul spune că iau apă.

Worley îl împinse pe Church la o parte.

– Pe dracu. Lasă-i pe nenorociţii ăia să dea la pompe până i-o salva vreun alt vapor, da' în nici un caz *Cyclops*.

Cârmaciul şi ofiţerul de cart priveau uluiţi scena în care Church şi Worley se înfruntau fără să clipească. Atmosfera din cabină se umplu de tensiune. Acum toate neînţelegerile trecute dintre ei răbufneau la suprafaţă.

Ofiţerul de cart făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să intervină. Worley îşi întoarse capul şi mârâi:

– Mai bine vezi-ţi de treaba ta şi ai grijă de timonă.

Church îşi frecă braţul plin de vânătăi şi îl înfruntă pe căpitan:

– Protestez împotriva refuzului dumitale de a răspunde la un S.O.S. şi insist să fie consemnat în jurnalul de bord.

– Te previn…

– Şi vreau să se consemneze că ai ordonat telegrafistului să nu transmită.

– Ai întrecut măsura, domnule. Worley vorbea apăsat, cu buzele lipite într-o linie strânsă, subţire, cu faţa scăldată de sudoare. Consideră-te arestat şi consemnat în cabină.

– Mai arestează pe mulţi din ofiţerii tăi, sări Church ieşindu-şi din fire, şi-ai să-ţi conduci singur vasul ăsta blestemat.

Deodată, înainte ca Worley să poată răspunde, *Cyclops* plonja adânc între valuri. Instinctiv, călițI de anii îndelungați pe mare, cei din cabină s-au agățat de primul obiect aflat la îndemână, ca să-şi păstreze echilibrul. Grinzile navei gemură sub presiune, iar ei auziră câteva pârâituri.

– Sfântă Fecioară, murmură cârmaciul, cu vocea ascuțită de spaimă.

– Gura, mârâi Worley, în timp ce *Cyclops* îşi reîndreptă poziția la normal. A trecut şi prin mări mai rele decât asta.

Îngrozit, Church îşi dădu limpede seama ce li se întâmplase.

– Cei de pe Crogan Castle, vasul care a trimis semnalul de pericol, spuneau că prora le e spartă şi suprastructura grav avariată.

Worley se zgâi la el.

– Ei şi?

– Nu-nțelegi,... probabil că a fost lovit de un val uriaş.

– Vorbeşti ca un nebun. Du-te în cabina ta, domnule. Nu vreau să-ți mai văd mutra până în port.

Church ezită, cu pumnii încleştați. Apoi, încet, mâinile i se relaxară, pe măsură ce-şi dădu seama că orice altă discuție cu Worley era o pierdere de timp. Se răsuci şi, fără un cuvânt, părăsi cabina.

Se opri pe punte şi privi înspre prora. Marea părea înşelător de calmă. Valurile scăzuseră sub trei metri şi apa nu mai urca pe punte. Îşi continuă drumul şi văzu parâmele legate de tambururi şi de echipamentul auxiliar frecându-se de parapet, în timp ce nava se legăna purtată pe valuri.

Apoi Church coborî să verifice cele două cale cu minereu, scormonind întunericul cu lanterna spre parapetele instalate să împiedice manganul să se împrăştie. Gemeau şi scrâşneau sub presiune, dar păreau foarte rezistenți. Nu vedea nici un semn să se fi deplasat ceva.

Şi totuşi simți o nelinişte... şi, pe deasupra, mai era şi obosit. Cu un efort de voință, îşi reprimă dorința de a se îndrepta spre tihna cuşetei sale, căci tot ce-şi dorea acum era să nu mai ştie de urgia de afară. Mai avea de făcut un tur de inspecție în sala maşinilor, să verifice dacă nava nu luase apă la santină. Drumul se dovedi lipsit de sens, părând să confirme încrederea lui Worley în *Cyclops*.

Pe când străbătea coridorul îndreptându-se spre popotă să bea o cafea, uşa unei cabine se deschise şi-n prag apăru consulul general al Americii în Brazilia, Alfred Gottschalk, care se opri, vorbind cuiva din interior. Church iscodi peste umărul lui Gottschalk şi-l văzu pe doctorul vasului aplecat asupra unui bărbat întins într-o cuşetă. Faţa pacientului exprima oboseală; era un chip tânăr, bălai, care contrasta vădit cu coama de păr alb de pe creştet. Ochii-i erau larg deschişi şi reflectau teamă amestecată cu suferinţă, ochi care văzuseră prea multe nenorociri. Scena era încă un episod ciudat care se adăuga celorlalte din călătoria lui *Cyclops* înainte de plecarea din Rio, Church observase sosirea pe chei a unui convoi de maşini. Consulul general coborâse din maşina oficială şi-i dăduse şoferului instrucţiuni să-i fie încărcate pe vas cuferele şi geamantanele. Apoi, scrută vasul până la ultimul detaliu, de la prora cu linii greoaie, neinspirate, care urcau, coborau şi se opreau brusc, până la pupa graţioasă ca o cupă de şampanie. În ciuda staturii sale mici şi rubiconde, aproape comice, consulul general răspândea în jur aerul nedefinit al cuiva obişnuit cu cele mai înalte sfere ale puterii. Îşi purta părul blond-argintiu excesiv de scurt, în stil prusac, iar sprâncenele apropiate se potriveau perfect cu mustaţa tăiată scurt din foarfece.

Cel de-al doilea vehicul din convoi era o ambulanţă. Church privi cum o persoană era scoasă pe targă şi transportată la bord, însă nu reuşi să zărească nici o trăsătură prin voalul des care-i acoperea faţa. Deşi persoana de pe brancardă făcea vădit parte din grupul consulului general, acesta nu-i dădu mare atenţie, concentrându-se în schimb asupra camionului cu copertină care trăsese cu spatele.

Urmări cu îngrijorare cum o ladă dreptunghiulară fu ridicată de una din macarale, răsucită în aer şi depusă în compartimentul din faţă.

Ca un făcut, Worley apăru pe neaşteptate să supravegheze personal încuierea calei. Apoi îl salută pe Gottschalk şi-l însoţi până la cabina sa. Aproape instantaneu, ancora fu ridicată, iar vasul porni la drum îndreptându-se spre larg.

Gottschalk se-ntoarse şi-l zări pe Church stând pe culoar. Păşii afară din cabină şi trase uşa-n urma sa, cu ochii mijiţi a

neîncredere.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule locotenent...?

– Church, domnule. Tocmai mi-am terminat turul de inspecție pe vas şi mă-ndreptam spre popotă să beau o cafea. Doriți să mă însoțiți? O umbră de uşurare trecu peste fața consulului, care-i zâmbi.

– Aş putea. Niciodată nu dorm mai mult de-o oră. Asta o înnebuneşte pe soția mea.

– A rămas la Rio?

– Nu, am trimis-o înaintea mea acasă, în Maryland. Mi-am terminat misiunea diplomatică în Brazilia. Sper să-mi închei cariera la Departamentul de Stat din Washington.

Lui Church Gottschalk i se păru nefiresc de nervos. Ochii lui iscodeau culoarul de la un capăt la celălalt şi-şi tampona tot timpul gura mică cu o batistă de mătase.

Îl luă pe Church de braț.

– Înainte de a bea o cafea, v-ar deranja, domnule locotenent, să mă-nsoțiți până la cala bagajelor? Church făcu ochii mari.

– Bineînțeles, domnule, dacă aşa doriți.

– Mulțumesc, spuse Gottschalk. Am nevoie de ceva dintr-un cufăr.

Dacă Church găsi rugămintea neobişnuită, nu spuse totuşi nimic, doar încuviință din cap şi porni către pupa cu micuțul consul general gâfâind în urma sa. Ajunseră sus şi-şi croiră drum pe calea de acces care ducea de la cabina căpitanului dinspre pupa, până la puntea de la prora, trecând pe sub suprastructura covertei, stângaci susținută de montanți de oțel, ca nişte picioroange. Lumina aburită, suspendată între cele două catarge frontale, ca un suport pentru rețeaua scheletică care lega cele două macarale, arunca o strălucire spectrală reflectată de luciul straniu al talazurilor în mişcare.

Ajungând la o trapă, Church deschise zăvorul şi-l invită pe Gottschalk în jos pe-o scară, luminându-i drumul cu lanterna. Când ajunseră pe puntea de jos a magaziei, Church căută comutatorul şi aprinse becul din tavan care scălda încăperea într-o lumină gălbuie, nepământească.

Gottschalk trecu pe lângă Church şi se-ndreptă spre lada asigurată cu lanțuri reunite la capete cu lacăte mari. Se opri acolo câteva clipe, privind-o cu o expresie plină de respect, cu

gândurile aiurea, către alte lumi şi alte timpuri.

Church se uita de-aproape pentru prima dată la această ladă. Pe laturile sale din lemn greu nu se afla nici un marcaj. Aprecie că aceasta avea o lungime de trei metri, o înălțime de un metru şi o lățime de un metru şi treizeci de centimetri. Nu putea ghici cât cântăreşte, însă bănuia un conținut foarte greu. Îşi aminti cum se-ntinsese vinciul când ridicase lada la bord. Curiozitatea răzbătu prin masca sa de nepăsare.

– Vă deranjează dacă vă-ntreb ce conține? Privirea lui Gottschalk rămase ațintită pe ladă.

– O relicvă arheologică în drum spre muzeu, răspunse vag.

– Trebuie să fie prețioasă, insistă Church.

Gottschalk nu răspunse. Ceva de pe capac îi atrăsese privirea. Scoase o pereche de ochelari şi privi prin lentile. Mâinile începură să-i tremure şi trupul îi încremeni.

– A fost forțat.

- Imposibil. Capacul este atât de strâns de lanțuri, încât verigile au lăsat urme pe lemn.

– Priveşte aici, spuse el, arătând un punct. Se văd urme acolo unde capacul a fost forțat.

– Zgârieturile alea probabil au fost făcute la îmbarcarea lăzii.

– Dar nu erau acolo acum două zile când am verificat-o, susținu Gottschalk ferm. Cineva din echipajul dumitale a umblat la ea.

– Vă faceți griji degeaba. Ce marinar ar fi interesat de o relicvă care cântăreşte pe puțin două tone? Şi, apoi, cine, în afară de dumneavoastră, mai are cheile de la lacăt? Gottschalk se lăsă în genunchi, smuci de unul din lacăte şi rămase cu brida lui în mână. În loc să fie de oțel, era de lemn. Acum părea înfricoşat. Ca hipnotizat, se ridică încet, privi sălbatic prin compartiment şi nu rosti decât un cuvânt:

– Zanona.

Era ca şi cum s-ar fi declanşat un coşmar.

Următoarele şaizeci de secunde au fost clipe de groază. Consulul general a fost ucis atât de rapid încât Church a rămas împietrit de spaimă, mintea neînțelegând nimic din ce vedea petrecându-se sub ochii săi.

O siluetă sări din umbră pe capacul lăzii.

Bărbatul era îmbrăcat în uniformă de marinar, dar nu puteai

fi înşelat de trăsăturile rasei sale, păr negru aspru şi țepos, pometi proeminenți, ochi negri, lipsiți de orice expresie.

Fără să scoată un sunet, amerindianul înfipse o lance în pieptul lui Gottschalk până ce vârful ei ieşi prin spate, cam de douăzeci şi cinci de centimetri. Consulul general nu căzu imediat. Îşi întoarse uşor capul spre Church, cu pupilele lărgite şi lipsite de orice viață.

Încercă să spună ceva, dar nici o vorbă nu ieşi, doar un soi de tuse gâlgâită care-i însângera buzele şi bărbia. Când începu să se prăbuşească, indianul îi puse un picior în piept şi smulse lancea din trupul său.

Asta era prima oară când Church îl vedea pe ucigaş. Indianul nu făcea parte din echipajul vasului şi nu putea fi decât un pasager clandestin. Nu se citea pic de răutate pe fața lui tuciurie, nici mânie, nici ură, doar o expresie ca a unei măşti tăiate în piatră. Prinse lancea aproape neglijent şi, tăcut, sări de pe ladă.

Church îşi adună forțele pentru atacul sălbaticului. Sări în lături cu agilitate, evitând împunsătura suliței şi zvârli cu putere lanterna în fața indianului. Se auzi o bufnitură surdă când tubul metalic îi lovi falca dreaptă, zdrobindu-i osul şi făcând să sară câțiva dinți. Apoi, îşi prăvăli pumnul în gâtlejul indianului. Lancea căzu pe podea, iar Church o înhață de vârful din lemn şi o ridică deasupra capului.

Deodată, totul se învălmăşi cumplit în cală, iar Church se pomeni luptându-se să-şi țină echilibrul pe podeaua care se înclinase cu aproape şaizeci de grade. Cumva reuşi să se mențină pe picioare, purtat în jos de gravitație, până când atinse peretele înclinat. Corpul inert al indianului se rostogoli şi i se opri la picioare. Apoi privi cu spaimă neputincioasă cum lada desfăcută din lacăt se prăvălea pe podea, zdrobind corpul indianului şi țintuind piciorul lui Church de peretele de oțel.

Izbitura deschisese pe jumătate capacul lăzii, dezvăluindu-i conținutul.

Church se uită uluit înăuntru. Priveliştea neaşteptată care-i apăru în lumina tremurătoare fu ultima imagine care-i rămase întipărită în timpul fracțiunilor de secundă care-l despărțeau de moarte.

La timonă, George Worley asista neputincios la o scenă

înfricoşătoare. Părea că deodată, vasul se prăbuşise într-o groapă fără fund. Îşi prăvălise prora în hăul de dedesubt, iar pupa se năpustise în sus, cu elicele mult deasupra apei. În bezna clocotitoare de deasupra, luminile de drum se reflectau ca pe un zid întunecat care se ridica acoperind stelele.

Adânc, din măruntaiele calei, veni un huruit îngrozitor care se simți ca un cutremur, făcând nava să se zguduie de la prora până la pupa. Worley nu mai avu timp să dea glas panicii care-l străbătu într-o străfulgerare. Încărcătura se desprinse din chingi, iar minereul de mangan deschise în căderea sa drumul lui *Cyclops* spre adâncuri.

Mut de uimire, cârmaciul privea înspre babord, unde stâlpul de susținere, greu şi înalt cât o clădire de zece etaje, se prăvălea venind spre ei cu bubuit de avalanşă. Milioane de tone de apă sfărâmară violent temelia navei inundând complet prora şi suprastructura. Uşile dinspre covertă fură spulberate de apa care invada cabina. Cu mintea paralizată, Worley se prinse de balustradă, incapabil să înțeleagă că sfârşitul era inevitabil.

Valul mătură nava. Prora se răsuci făcând să pârâie grinzile de oțel şi încovoind chila. Planşele straşnic nituite ale carenei fură smulse de parcă erau de hârtie. *Cyclops* se scufundă şi mai adânc sub imensa presiune a valului. Elicea lui muşcă apa din nou, străpungând şi mai mult adâncurile oceanului.

Cyclops nu mai avea scăpare, Se prăbuşea tot mai afund, până ce trupul său zdrobit şi oamenii captivi se prăbuşiră pe nisipul de pe fundul mării, lăsând în urmă un stol de pescăruşi năuci, ca singur semn al sorții sale nefericite.

Partea întâi
PROSPERO

1.
10 octombrie 1989
Key West, Florida

Dirijabilul stătea suspendat în aerul tropical, tăcut şi nemişcat ca un peştişor în acvariu. Botul său se atingea uşor de catargul de ancorare, cu trenul de aterizare ca unic punct de sprijin. Era un Zeppelin îmbătrânit şi obosit, cu învelişul odată argintiu acum decolorat, zbârcit şi peticit. Cabina de control prinsă sub pântecul său aducea cu o barcă antediluviană, iar ochiurile de sticlă erau îngălbenite de vreme. Numai cele două motoare de propulsare de două sute de cai putere fiecare păreau a fi noi, pentru că fuseseră minuţios refăcute să arate ca odinioară.

Faţă de mai tinerele sale surate care brăzdează cerul stadioanelor, învelişul său etanş era confecţionat din aluminiu şi nu din poliester cauciucat, fiind susţinut de douăsprezece cadre circulare care-l făceau să semene cu o spinare de peşte. În formă de trabuc, avea o lungime de cinci metri şi conţinea cinci mii de metri cubi de heliu, iar dacă vântul nu-i bătea din faţă, reuşea să se strecoare printre nori cu o viteză de şaizeci şi două de mile la oră. Zeppelinul metalic blindat numărul doi fusese construit la Detroit şi apoi preluat de marina americană, în 1929, unde funcţionase sub indicativul ZMC-2. Spre deosebire de majoritatea aeronavelor timpului, prevăzute cu patru stabilizatoare masive, Zeppelinul nostru avea opt aripioare mai mici amplasate pe coadă. Foarte modern pentru vremea sa, servise excelent până în 1924 când fusese demontat şi apoi dat uitării.

Timp de patruzeci şi şapte de ani, ZMC-2 zăcuse într-un hangar părăsit al unei baze aeronavale abandonate, de lângă Key West în Florida. Apoi, în 1988, guvernul a vândut proprietatea unui concern financiar în fruntea căruia se afla un mare proprietar de ziar, Raymond LeBaron, a cărui intenţie era să o transforme în bază de agrement.

La scurt timp de la sosirea sa de la Chicago, unde se afla

sediul corporației sale, în inspecție pe noua proprietate, LeBaron dădu peste rămăşițele prăfuite şi ruginite ale dirijabilului ZMC-2 care-i stârni pe dată interesul şi hotărî să o dedice publicității. Bătrâna navă fu recondiționată, asamblată bucată cu bucată, motoarele fură complet refăcute iar, în final, fu botezată *Prospero* după numele revistei de afaceri care stătea la temelia imperiului său financiar. Numele său, scris cu litere mari, roşii, se odihnea ca un imens blazon pe o latură a carapacei.

LeBaron învață să piloteze dirijabilul *Prospero* şi reuşi să țină în frâu capriciile navei, s-o redreseze cu mână fermă, când era nevoie, şi să o mențină pe direcție la orice schimbare a vântului. Pentru că *Prospero* nu avea pilot automat care să-i redreseze botul la o rafală neaşteptată sau să-l înalțe la o briză mai uşoară. Altminteri, foarte sprinten, se adapta cu uşurință oricărei schimbări atmosferice. O ploicică măruntă lipindu-i-se de carcasă, îi putea îngreuna volumul cu sute de kilograme, ştirbindu-i astfel din eleganța zborului, iar un curent de aer uscat suflându-i în pântece dinspre nord-vest punea la grea încercare măiestria pilotului, în luptă cu nava împinsă spre înălțimi nedorite.

LeBaron era încântat de noua experiență. Să ghicească cu o fracțiune de secundă înainte mişcările acelui burduf umplut cu gaze şi-apoi să lupte cu capriciile sale îl stimula nespus, depăşind cu mult plăcerea de a pilota oricare dintre cele cinci avioane cu reacție ale corporației sale. Ori de câte ori avea ocazia să scape de la întrunirile corporației, LeBaron dădea o fugă la Key West şi survola insulele din Marea Caraibilor, astfel încât, curând, *Prospero* deveni o siluetă familiară deasupra Insulelor Bahama. Un lucrător de pe plantațiile de trestie de zahăr a descris odată dirijabilul foarte exact, comparându-l cu un porcuşor care merge înapoi.

Dar, ca mai toți întreprinzătorii de succes, LeBaron era asaltat de idei noi, veşnic frământat de dorința de a mai adăuga o reuşită palmaresului său şi, după nici un an, interesul său pentru dirijabil începu să se stingă.

Şi iată că-ntr-o seară, fu abordat pe faleză, de un veteran al plajelor, pe nume Caesar, care, în fruntea firmei sale de epave pompos intitulată Companii Inc. organiza expediții de

recuperare a epavelor pierdute în larg. În timpul unei conversații la un pahar de rom cu gheață, dacă n-au fost chiar mai multe, Caesar rosti cuvântul magic care de cinci sute de ani încoace a înflăcărat imaginația omului, făcându-l uneori să-şi piardă mințile, şi pricinuind probabil mai multe nenorociri decât jumătate din războaiele de pe pământ. Acest cuvânt era comoară.

Ascultând poveştile depănate de Caesar despre galerele spaniole care odinioară brăzdau în lung şi-n lat apele Mării Caraibilor, cu calele pline ochi de aur şi argint, nave acum pierdute printre corali, până şi un magnat al finanțelor atât de încercat în afaceri cum era LeBaron putea fi stârnit. Aşa că bătu palma cu Caesar şi aşa începu o nouă asociere.

Interesul lui LeBaron pentru *Prospero* fu astfel trezit din nou. Dirijabilul era o perfectă platformă de observare pentru localizarea epavelor pierdute-n larg.

Avioanele erau prea rapide pentru supraveghere aeriană, iar elicopterele, limitate ca timp de zbor, mai şi tulburau suprafața apei cu palele de aer stârnite de elice. În schimb, dirijabilul putea rămâne-n aer două zile în pas de croazieră. Un ochi ager ar fi putut detecta cu uşurință de la o sută treizeci de metri orice obiect făcut de mâna omenească aflat până la treizeci de metri sub apa calmă şi limpede a mării.

***

Zorile se ridicau deasupra Golfului Florida şi a celor zece bărbați din echipa de la sol care se învârteau în jurul lui *Prospero*, şi îl inspectau înaintea zborului. Soarele mângâia imensa carcasă acoperită de roua dimineții şi ea părea un balon de săpun în razele strălucitoare. Dirijabilul era aşezat pe o pistă de beton din ale cărei crăpături se ițeau buruieni şi scaieți. O uşoară briză adia dinspre Golf, răsucindu-l în jurul axei sale şi aşezându-l cu fața la vânt.

Majoritatea celor zece membri ai echipajului erau tineri, bronzați şi lejer îmbrăcați în şorturi, costume de baie sau jeans. Nu dădură mare atenție limuzinei duble, un Cadillac, care traversă pista şi care se opri lângă un camion mare ce servea drept atelier de reparații, birou al şefului echipei şi cabină de transmisiuni totodată.

Şoferul deschise portiera, iar LeBaron coborî din maşină,

urmat de Buck Caesar care se îndreptă imediat spre nacela dirijabilului cu un sul de hărți maritime sub braț. Îngrijit şi plesnind de sănătate la cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, LeBaron îi domina pe cei din jur cu statura sa de un metru nouăzeci.

Părul grizonat îl purta îngrijit pieptănat, iar ochii, căprui-deschis, aveau privirea preocupată a unei persoane cu mintea scrutând viitorul.

Se aplecă şi vorbi preț de câteva clipe unei femei atrăgătoare, tolănită pe bancheta din spate. O sărută uşor pe obraz, închise uşa şi se îndreptă spre *Prospero*.

Cel de-al treilea membru al echipajului era Buck Caesar, un bărbat între două vârste, c-un nelipsit zâmbet blând pe fața-i tăbăcită ca o piele de vițel. Privirea îi era însă şireată, iar corpul său păstra fermitatea caracteristică unui boxer. Stătea aplecat asupra unei măsuțe, contemplându-şi hărțile şi umplea cu pătrățele un sector din preajma Canalului Bahama.

Un fum albăstrui țâşni din țeava de eşapament când LeBaron porni motorul. Echipajul de la sol desfăcu câțiva saci de balast şi-i aruncă din nacelă.

Unul din membrii echipei, vânătorul de fluturi, întinse un giroscop prins pe un băț lung pentru ca LeBaron să poată înregistra exact direcția vântului.

LeBaron dădu semnalul de pornire. Şeful echipei trase sabotul de lemn care împiedica roata de aterizare, botul fu eliberat de catargul de ancorare, iar oamenii care țineau frânghiile la bot, traseră în lături şi-apoi le dădură drumul. Când nava se eliberă în sfârşit, LeBaron slăbi frânele şi băgă în vrilă roata de elevare de lângă scaunul său.

Prospero fu împins în sus, la patruzeci şi cinci de grade, şi uşurel, se avântă spre cer.

Echipa de la sol privi în urma sa până ce uriaşul aparat se pierdu în zare, deasupra apelor verzi-albăstrii ale golfului. Apoi îşi concentrară interesul asupra limuzinei şi a siluetei feminine din spatele geamurilor închise la culoare.

Jessie LeBaron împărtăşea gustul de aventură în aer liber al soțului ei, dar, fiind socotită o femeie la locul ei, prefera să patroneze baluri de binefacere sau întruniri politice pentru strângerea de fonduri, mai degrabă decât să-şi piardă timpul în

căutarea unor comori mai mult decât dubioase. Plină de viață, cu o gură expresivă, capabilă să etaleze o duzină de zâmbete la ocazie, era o femeie de cincizeci de ani care nu arăta să aibă mai mult de treizeci şi şapte.

Jessie avea forme generoase, dar încă ferme şi o piele fină ca de catifea. Îşi lăsase părul natural, cenuşiu. Ochii mari, negri, nu păstrau acea expresie fecală care rămâne de obicei după operațiile de chirurgie plastică.

Când dirijabilul dispăru în zare, Jessie rosti în interfon:

– Angelo, te rog să mă conduci la hotel.

Şoferul, un cubanez cu fața tuciurie ca o gravură de pe timbre, duse două degete la cozoroc şi încuviință dând din cap.

Lucrătorii priviră Cadillac-ul întorcând şi îndreptându-se spre poarta principală a fostei baze militare. Apoi cineva scoase o minge de volei. Curând apăru şi un fileu şi oamenii trasară cercul se împărțiră pe echipe, începură jocul pentru a le trece timpul în vederea aşteptării dirijabilului în interiorul camionului Şeful echipei şi radiofonistul primeau rapoartele transmise de pe dirijabil. LeBaron transmitea cu regularitate la interval de jumătate de Oră, descriind poziția aproximativă, schimbările de vreme sau vapoarele care navigau sub ei.

Apoi, la două şi jumătate după-amiază, transmisiunea încetă brusc. Radiofonistul încercă să localizeze dirijabilul, dar nu primi nici un răspuns.

Trecu de ora cinci, şi nu recepționa nici un cuvânt.

Afară, lucrătorii îşi încetară jocul şi se strânseră în fața uşii cabinei de transmisiuni în timp ce, în interior, tensiunea creştea tot mai mult. La ora şase, neprimind încă nici un răspuns de pe dirijabil, şeful echipei alarmă paza de coastă.

Ceea ce nimeni nu ştia, şi nici măcar nu bănuia, este că LeBaron şi prietenii lui de la bordul lui *Prospero* se topiseră misterios într-o aventură care depăşea orice închipuire şi întrecea dimensiunile unei simple vânători de comori.

2.

Zece zile mai târziu, preşedintele Statelor Unite privea gânditor de la fereastra limuzinei sale peisajul de afară şi bătea uşor darabana cu degetele pe genunchi. Nu vedea însă

întinderile pitoreşti care se desfăşurau dinaintea ochilor, lui renumitul ținut al cailor din Potomac, Maryland. Şi nu dădu nici o atenție soarelui strălucitor care se oglindea pe pielea cailor pur sânge, hoinărind pe pajişti şi câmpii.

Imaginile care i se perindau în minte se învârteau în jurul evenimentelor ciudate care îl propulsaseră la Casa Albă.

Ca vicepreşedinte, a trebuit să depună jurământul pentru cel mai important post al națiunii atunci când predecesorul său a fost obligat să demisioneze din cauza unei boli mintale. Din fericire, presa nu se lansase într-o campanie de investigații şi dezvăluiri. Sigur că fuseseră luate interviuri de rutină înalților demnitari de la Casa Albă, diverşilor lideri din Congres şi câtorva psihiatri celebri, însă nu ieşi nimic la suprafață care să aducă a intrigă ori a conspirație. Fostul preşedinte părăsi Washingtonul şi se retrase la ferma sa din New Mexico, foarte respectat şi privit cu compasiune de popor, în timp ce adevărul fu cu grijă ascuns publicului, rămânând cunoscut doar câtorva, puțini la număr.

Noul şef al executivului era un bărbat energic, bine clădit, înalt de peste un metru optzeci şi cântărind cam o sută de kilograme. Fața cu maxilare puternice exprima fermitate, iar atunci când era preocupat, îşi încrunta sprâncenele deasupra ochilor de un gri-cenuşiu intens care-şi păstrau o expresie înşelătoare de limpezime. Părul argintiu era tuns întotdeauna îngrijit, cu cărare pe dreapta, în stilul fermierilor din Kansas.

Nu era privit ca un bărbat frumos sau cuceritor, însă exercita asupra celorlalți un farmec şi atracție nedefinite care emanau prin toți porii. Deşi era politician de carieră, îşi construise o imagine oarecum naivă despre guvern, pe care-l percepea ca pe o mare echipă în fruntea căreia se afla el, antrenorul care lansează mingea-n joc. Foarte apreciat pentru ideile sale novatoare şi pentru energia sa, se înconjurase de un cabinet cu oameni bine pregătiți, preocupați mai degrabă să lucreze în bună înțelegere cu Congresul şi nu de o bandă de oportunişti interesați de instalarea puterii personale şi de consolidarea propriei poziții.

Atenția i se îndreptă acum spre ținutul pe care-l străbăteau, iar şoferul, agent în Serviciile Secrete, încetini, viră şi, ieşind de pe şoseaua River Road North, trecu printr-o poartă masivă din

piatră şi intră pe un domeniu înconjurat de un gard alb, metalic, Din gheretă, ieşiră un portar în uniforma gărzilor de securitate şi un agent secret în haine de lucru şi cu ochelari de soare. Aceştia aruncară o privire rapidă în maşină şi dădură din cap, semn că-l recunoscuseră. Agentul vorbi într-un radio transmițător prins ca un ceas la încheietură:

– Vine şeful.

Limuzina rulă pe aleea mărginită de pomi care ducea la Clubul Congresului, lăsă pe stânga terenurile de tenis cu cohorta soțiilor de senatori uitându-se după ea şi trase la intrarea străjuită de coloane a clădirii clubului.

Hoskins administratorul clubului se îndreptă spre maşină şi deschise uşa din spate

– Pare o zi excelentă pentru golf, domnule preşedinte.

– Am jucat şi pe timp mai prost, spuse Preşedintele țării.

– Ce n-aş lua de pomană şi eu optzeci de puncte.

– Aş vrea şi eu, spuse preşedintele urmându-l pe Hoskins spre vestiarele din spatele clubului.

– N-am mai marcat cinci puncte de când m-am instalat în Biroul Oval.

– Totuşi, nu-i rău deloc pentru cineva care joacă doar o dată pe săptămână.

– Da, mai ales că-mi vine tot mai greu să mă concentrez asupra jocului.

Monitorul clubului îşi făcu apariția, se îndreptă spre ei şi strânse mâna preşedintelui:

– Reggie vă aşteaptă cu crosele de golf la linia de plecare.

Preşedintele făcu semn că a înțeles, urcă alături de el în cartul de golf şi, împreună, se îndreptară pe o potecă care ocolea un heleşteu spre cel mai mare teren de golf din țară. Reggie Salazar, un sud-american mărunțel şi subțirel îi aştepta sprijinindu-se de un sac mare de piele burduşit cu crose de golf, care-i ajungeau până la piept.

Aspectul lui Salazar ar fi putut înşela. Ca un asin din Munții Anzi, putea să care după el un drug de fier de douăzeci şi cinci de kilograme, pe tot circuitul de golf, nu mai puțin de optsprezece porți, fără să-şi piardă o clipă suflul şi fără un strop de sudoare.

Când nu era decât un puşti de treisprezece ani, trecuse

granița de la California Baja la treizeci de mile de San Diego, purtându-şi mama bolnavă pe brațe şi pe sora de trei ani în cârcă. Când, în 1985, toți transfugii au fost amnistiați, Reggie Salazar a început să lucreze pe terenul de golf, pentru ca în final să ajungă băiat de mingi la turneele de golf profesionist. Intuia perfect terenul cu toate ondulările sale ca şi când ar fi fost făcuți unul pentru altul şi alegea cu mult fler crosa potrivită pentru loviturile mai grele. Salazar era isteț, chiar puțin filozof, ba uneori trântea câte o vorbă de duh care l-ar fi umplut de invidie chiar şi pe Casey Tengel. Cu cinci ani în urmă, preşedintele îl luase cu el la turneul congresmenilor şi de atunci rămăseseră buni prieteni.

Salazar se îmbrăca simplu, ca un fermier; jeans, cămaşă western, cizme înalte cu botul ascuțit şi nelipsita pălărie de pai cu boruri imense.

Îl recunoşteai dintr-o mie.

– *Saludos*, domnule preşedinte, îl întâmpină el în engleza sa de graniță, cu ochii lui căprui, de culoarea cafelei, lucind de plăcere. Vreți să mergeți pe jos sau cu electrocarul? Preşedintele strânse mâna întinsă de Salazar.

– Nu mi-ar strica puțină mişcare, aşa că hai s-o luăm pe jos şi poate ne întoarcem cu electrocarul.

Dădu prima lovitură, o minge luftată cu efect, care căzu la două sute de metri mai încolo, chiar lângă marginea pistei. Şi pe când se-ndepărta de primul stâlp, grijile legate de conducerea țării se topiră şi-i ieşiră complet din minte, căci tot ce-l frământa acum era cum să-şi plănuiască următoarea lovitură. A jucat aşa, tăcut, minge după minge, până ce, cu o lovitură scurtă marcă un punct şi mingea se rostogoli în poartă. Abia acum se destinse şi-i întinse crosa scurtă lui Salazar.

– Ia, spune, Reggie, ai vreo sugestie legată de Colina Capitoliului?

– Prea multe termite negre, replică Salazar cu o schismă comică.

– Termite negre?

– Păi da, toți poartă costum negru pe-acolo şi mişună ca apucații. Şi nu fac decât să scoată tone de hârtie şi să dea din gură. Io aş da o lege prin care aş interzice congresmenilor să

se-ntâlnească mai mult de o dată pe an. Asta ar aduce mai puține belele.

Preşedintele râse.

– Dacă mă gândesc bine, cred că te-ar aplauda pentru idee cam două sute de milioane de electori.

Continuară circuitul urmați îndeaproape, discret, de doi agenți speciali într-un electrocar şi de vreo duzină de indivizi care dădeau târcoale terenului de golf. Cât dură partida, atmosfera fu veselă şi destinsă. După ce a scos mingea din poarta de pe a noua porțiune de parcurs, scorul ajunsese la treizeci şi nouă de puncte, ceea ce nu era decât o victorie neînsemnată.

– Hai să facem o pauză înainte de a ne concentra asupra porții următoare, spuse preşedintele. Eu am de gând să sărbătoresc cu o bere, ce-ai zice să mă-nsoțeşti?

– Nu, mulțumesc, domnule. Mai bine-n timpul ăsta curăț crosele de iarbă şi de mizerie.

Preşedintele îi întinse crosa.

– Cum vrei. Dar insist să bem împreună un păhărel după cea de-a optsprezecea poartă.

Salazar se lumină ca un far în noapte:

– Sunt onorat, domnule preşedinte.

Apoi plecă în trap spre baraca lui modestă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce vorbise la telefon cu şeful de cabinet de la Casa Albă şi după ce dăduse pe gât o sticlă de Coors, preşedintele ieşi din clădirea clubului şi se-ndreptă spre Salazar, care şedea ghemuit în electrocar lângă stâlpul 9, cu pălăria adânc trasă peste ochi. Purta acum mănuşile de lucru din piele, iar mâinile se odihneau leneş pe volan.

– Ei, hai să vedem dacă sar de optzeci de puncte, spuse preşedintele cu ochii scânteind la gândul unei partide bune.

Fără să scoată un cuvânt, Salazar îi întinse o crosă universală.

Preşedintele o luă şi o privi nedumerit:

– Bine, dar e o lovitură scurtă. Nu crezi că ar fi mai potrivită crosa de lemn numărul trei? Privind în jos, cu pălăria ascunzându-i orice expresie de pe chip, Salazar scutură tăcut din cap.

– Bine, tu ştii mai bine, spuse preşedintele dispus să fie de acord.

Se apropie de minge, potrivi crosa bine cu ambele mâini, îşi arcui spatele pentru o lovitură prin pendulare, îşi înclină capul cu eleganță, se pregăti să lovească, însă mişcarea pe care o imprimă crosei fu cam stângace. Mingea zbură peste gardul viu şi ateriză departe, în afara traseului.

Fața preşedintelui era mai mult decât surprinsă când îşi luă jalonul şi se urcă la locul lui în electrocar.

– E prima dată când te văd alegând o crosă proastă.

Salazar nu răspunse. Apăsă pedala electrică, trase de volan, cartul se îndreptă spre a zecea porțiune de parcurs acoperită cu iarbă. Cam pe la jumătatea drumului, băgă mâna în buzunar şi scoase un pachețel pe care-l puse pe bord, chiar în fața preşedintelui.

– Ce, ți-ai adus o gustare în caz că ți se face foame? întrebă preşedintele bine dispus.

– Nu, domnule, este o bombă.

Sprâncenele preşedintelui se ridicară a iritare.

– Nu e o glumă bună, Reggie…

Dar rămase aşa, cu gândul nerostit până la capăt, căci pălăria se ridicase, iar preşedintele se pomeni privind în ochii albaştri-indigo ai unui necunoscut.

3.

– Vă rog să vă țineți mâinile acolo unde sunt, spuse străinul pe un ton detaşat, de conversație. Ştiu că ați convenit să faceți un semn către agenții dumneavoastră când credeți că viața vă este pusă în pericol.

Preşedintele şedea ca un copac doborât, nevenindu-i să creadă ce i se întâmpla, mai mult curios decât înfricoşat. Tăcea, cântărindu-şi cuvintele înainte de a vorbi. Ochii îi rămaseră pironiți pe pachet.

– Este un act prostesc, rosti el în cele din urmă. N-ai să apuci să te bucuri de el.

– Nu este vorba despre un asasinat. Nu vi se va întâmpla nimic dacă veți respecta strict instrucțiunile mele. Acceptați?

– Dar ştii că ai curaj, domnule! Necunoscutul trecu peste

remarcă şi continuă pe tonul unui profesor care predă elevilor săi codul bunelor maniere:

– Bomba pulverizează carne şi oase pe o distanță de douăzeci de metri în jur. Dacă încercați să vă alertați gorilele am să acționez comanda electronică înfăşurată pe încheietura mâinii mele. Vă rog să continuați partida ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Opri cartul la câțiva paşi de minge, cobori, cătă prudent înspre agenți, satisfăcut să-i vadă scrutând spre liziera care înconjura terenul. Apoi vârî mâna în sac, de unde scoase o crosă de oțel numărul 6.

– E clar că n-ai habar de golf, spuse preşedintele simțind că aşa avea un avantaj, fie şi modest. Aici e nevoie de o lovitură descompusă, aşa că dă-mi o crosă numărul 9 din oțel.

Intrusul se conformă şi se ținu după preşedinte cât timp acesta căută prin iarbă mingea şi în final marcă. De-abia când porniră spre următoarea poartă, îl studie pe bărbatul aşezat lângă el.

Cele câteva şuvițe de păr cărunt care ieşeau de sub borul pălăriei şi cearcănele negre de sub ochi spuneau că tipul avea cincizeci-şaizeci de ani.

Corpul zvelt, aproape fragil, cu şolduri înguste, aducea perfect cu al lui Reggie Salazar, atâta doar că tipul avea trei centimetri mai mult. Trăsăturile erau fine şi vag nordice. Vocea educată, tonul controlat şi manierat şi felul în care-şi ținea umerii lați vorbeau despre o persoană obişnuită să comande, însă nu se simțea pic de răutate la el.

– Am impresia nebunească, spuse calm preşedintele, că ai pus la cale toată înscenarea asta ca să obții ceva.

– Nu e o impresie chiar greşită. Sunteți foarte iute la minte. Însă nici nu mă aşteptam la altceva de la o persoană cu puterea dumneavoastră.

– Cine naiba eşti dumneata?

– De dragul discuției, spuneți-mi Joe. O să vă scutesc de a mă întreba despre ce este vorba îndată ce ajungem la stâlp. E o toaletă acolo. Făcu o pauză şi scoase un dosar din sân, de sub cămaşă, pe care i-l strecură preşedintelui.

– Intrați acolo şi citiți-l iute. Aveți doar opt minute. Dacă zăboviți mai mult o să stârniți bănuiala agenților

dumneavoastră. Inutil să descriu consecințele.

Electrocarul se opri. Fără a scoate un cuvânt, preşedintele intră în cabina de toaletă, se aşeză pe scaunul de WC şi începu să citească. După fix opt minute ieşi din cabină cu o imensă nedumerire pe chip.

– Ce-i toată nebunia asta? Ce şmecherie-i asta?

– Nu-i nici o şmecherie.

– Nu-nțeleg de ce a trebuit să pui la cale toată combinația asta ca să mă faci să-nghit aşa o braşoavă. O istorie ştiințifico-fantastică, pe deasupra şi hilară.

– N-am inventat nimic.

– Atunci înseamnă că e un truc la mijloc.

– Colonia Jersey există cu adevărat, spuse Joe răbdător.

– Da, şi Atlantida există pe-aici pe undeva.

Joe strâmbă din nas cu un surâs.

– Tocmai ați fost acceptat într-un club foarte select. Sunteți al doilea preşedinte care ați luat cunoştință de existența acestui proiect. Acum, îmi permit să vă sugerez să continuați partida, iar eu, în timpul ăsta, o să vă lămuresc despre ce este vorba. Nu vă pot oferi o imagine completă pentru că nu avem prea mult timp la dispoziție. Pe de altă parte, sunt unele detalii pe care nu e nevoie să le ştiți.

– Înainte de asta, o întrebare. Îmi datorezi un răspuns.

– Bine.

– Reggie Salazar?

– Doarme buştean în cabina lui.

– Numai bunul Dumnezeu te poate ajuta dacă minți.

– Ce crosă? întrebă Joe plin de solicitudine.

– Poartă mică. Dă-mi un 4 de oțel.

Preşedintele îşi pregăti lovitura fără să se gândească, însă mingea zbură drept spre țintă, rostogolindu-se la numai jumătate de metru de poartă. Îi zvârli crosa lui Joe şi se lăsă greoi în cart, aşteptând.

– Ei bine, începu Joe accelerând spre fâşia cu iarbă. În 1963, cu numai două luni înainte de moartea sa, preşedintele Kennedy s-a întâlnit cu un grup de nouă persoane la reşedința sa de la Hyannis Port. Aceştia s-au oferit să pună la punct un proiect ultrasecret în mai multe etape, pe care să-l dezvolte sub acoperirea programului de cercetare spațială, pe atunci la

începuturi. Aceste nouă persoane erau un grup de inițiativă numit *Creierul*, format din tineri cercetători, oameni de afaceri, ingineri şi politicieni, având fiecare succese remarcabile în domeniul lui.

Lui Kennedy îi plăcu ideea şi-o acceptă. Merse chiar mai departe propunând înființarea unei agenții guvernamentale cu scopul de a colecta taxele federale, iar suma strânsă urma să fie folosită de aşa-numită Colonie Jersey. Împrumutul urma să fie restituit de oamenii de afaceri, care au creat un cont special, strângând până la ultimul bănuț suma inițială împrumutată de la guvern. În clădirile existente, în general depozite vechi, răspândite în toată țara, au fost instalate laboratoare de cercetare.

Aşa s-au economisit milioane de dolari pentru pornire, nemaipomenind că s-au evitat şi întrebările curioşilor care n-ar fi ştiut ce să creadă dacă se construia un centru imens, complet nou, de cercetare.

– Şi cum a fost posibilă păstrarea secretului? întrebă preşedintele. Precis au existat şi scurgeri de informație.

Joe ridică nepăsător din umeri.

– Am folosit o tehnică simplă. Fiecare echipă de cercetare lucra la propriul său proiect. Fiecare funcționa în alt loc. Ştiți dumneavoastră, mâna stângă care nu ştie ce face dreapta. Echipamentul, şi instalațiile au fost date în lucru unor producători însemnați. Cam asta a fost. Partea cea mai grea însă era să ne coordonăm eforturile, chiar sub nasul celor de la NASA, fără ca ei să-şi dea seama ce se întâmpla de fapt. Aşa că am infiltrat la centrele aerospațiale de la Cape Canaveral şi Houston falşi ofițeri de armată, unul chiar la Pentagon, să blocheze probele compromițătoare.

– Vrei să spui că Departamentul Apărării nu are habar de asta? Joe zâmbi.

– Ăsta a fost lucrul cel mai simplu. Unul din membrii *Creierului* este ofițer de Stat Major, numele său nu prezintă importanță. Pentru el nu era o problemă să încurce încă o misiune în hățişul de la Pentagon.

Joe se opri pentru că se apropiaseră de minge.

Preşedintele mai execută o lovitură mişcându-se ca un somnambul. Se întoarse la cart şi-l privi pe Joe.

– Pare de necrezut că cei de la NASA au fost traşi pe sfoară în felul ăsta.

– Da, numai că una dintre persoanele-cheie din administrația aerospațială, director, face parte din *creier*. Ideea era de a avea pe cineva care să se poată mişca nestingherit şi să surprindă aselenizări de nave cu oameni la bord. El îşi dădu seama că NASA nu-şi permitea să pună la punct două programe complexe şi costisitoare în acelaşi timp, aşa că deveni membru al Coloniei Jersey. A fost păstrat un secret absolut asupra proiectului, astfel ca nimeni din executiv, Congres sau armată să nu poată interveni. După cum au evoluat lucrurile, hotărârea s-a dovedit a fi înțeleaptă.

– Iar concluzia este că Statele Unite au un picior pe lună.

Joe încuviință solemn:

– Da, domnule preşedinte.

Preşedintelui îi era imposibil să înțeleagă pe deplin ideea.

– Dar este imposibil ca un proiect atât de vast să se fi putut realiza în spatele unei cortine de securitate impenetrabilă, neştiut şi nedescoperit de nimeni timp de douăzeci şi şase de ani.

Joe privi înainte la traseu.

– Mi-ar lua o lună să vă povestesc despre problemele, impasurile şi chiar tragediile prin care am trecut. Descoperirile făcute de echipele noastre de ingineri şi de oameni de ştiință, punerea la punct a procesului de reducție a oxigenului, instalația de generare a energiei acționată cu azot lichid, sunt toate, o noutate absolută. Au urmat strângerea de materiale şi de echipamente şi lansarea lor pe o orbită fixă de către o agenție spațială particulară sponsorizată de creier. Constituirea unui vehicul de transfer lunar pentru transportarea acestora de pe orbita pământului în Colonia Jersey a generat multe probleme.

– Şi toate astea au fost făcute chiar sub nasul celor de la programele spațiale?

– Ceea ce a fost prezentat drept sateliți de comunicație erau în realitate părți ale vehiculului de transfer şi fiecare avea un om într-o capsulă proprie.

Nu o să-ncerc să vă explic ce-au însemnat cei zece ani de planificare a acestui moment şi nici ce eforturi a presupus

coordonarea echipelor între ele şi cu echipa care lucra la unul din laboratoarele spațiale abandonate, laborator folosit ca bază pentru asamblarea vehiculului. Şi nici ce descoperire de excepție a reprezentat realizarea motorului electric pe baterii solare care foloseşte drept combustibil de propulsie oxigenul. În sfârşit, ceea ce contează este că treaba a fost făcută.

Joe se întrerupse şi-l lăsă pe preşedinte să mai dea o lovitură.

– Tot ce a trebuit să facem la sfârşit a fost să recuperăm sistemele de conservare a vieții şi materialele deja trimise pe orbită şi să le transportăm pe toate, practic prin remorcare, până la locul stabilit de pe Lună. Am dus în Colonia Jersey orice deşeu găsit în spațiu, chiar şi un laborator sovietic dezafectat. Ştiam de la bun început că nu ne aşteaptă o treabă uşoară, de fapt ce-am făcut noi a fost treabă de pionierat şi a constituit cel mai important pas în evoluția civilizației umane de când, în urmă cu trei sute de milioane de ani, primul peşte s-a zbătut pe uscat. Dar, pe legea mea, am reuşit! Acum când stăm aici de vorbă, zece bărbați trăiesc şi lucrează în mediu ostil la două sute patruzeci de mii de mile de noi, în spațiul cosmic.

Pe măsură ce vorbea, ochii lui se umplură de o lumină profetică. Apoi, imaginea pe care o întrevăzuse se stinse, iar Joe privi la ceas.

– Mai bine continuați partida, altfel oamenii dumneavoastră or să se-ntrebe de ce zăbovim atât. Oricum, cam asta ar fi în mare. Voi încerca să vă răspund la întrebări până la sfârşitul partidei.

Preşedintele îl privi cu o teamă aproape respectuoasă.

– Isuse Hristoase, murmură oftând. Nu cred că pot să diger toate astea.

– Îmi cer scuze dacă v-am bombardat cu prea multe informații într-un timp atât de scurt, spuse Joe iute. Dar n-aveam de ales.

– Unde anume pe Lună se află Colonia Jersey?

– După ce am studiat fotografii ale Lunii făcute din capsule lansate pe orbita lunară şi de misiunile Apollo, am găsit un gheizer într-o regiune vulcanică pe emisfera sudică de pe fața cealaltă a Lunii. La o privire mai atentă, aceasta s-a dovedit a fi

de fapt o grotă imensă, un adăpost perfect pentru amplasarea instalației.

– Spuneai că sunt zece bărbați acolo sus?

– Da.

– Şi când au fost schimbați? .

– Sunt aceiaşi.

– Dumnezeule! Asta înseamnă că echipa care a pus la punct transportul pe lună este în cosmos de şase ani.

– Aşa este, confirmă Joe. Unul dintre ei a murit şi alți şapte s-au alăturat celorlalți, când baza s-a extins şi a putut să găzduiască mai mulți oameni.

– Şi familiile lor?

– Sunt toți burlaci. Şi toți ştiau ce-i aşteaptă şi şi-au asumat riscul.

– Zici că sunt al doilea preşedinte care află de existența proiectului?

– E-adevărat.

– A nu permite şefului executivului unei națiuni să ia parte la un astfel de proiect este o insultă la adresa instituției prezidențiale.

Ochii albastru-închis ai lui Joe se-ntunecară şi-l fixară pe preşedinte cu asprime.

– Preşedinții sunt animale politice. Pentru ei, voturile devin mai importante decât orice comoară, Nixon s-ar fi putut folosi de Colonia Jersey ca să arunce fum peste afacerea *Watergate* şi să iasă basma curată. La fel ar fi făcut Carter în afacerea ratată a ostaticilor din Iran. Reagan - ca să-şi sporească prestigiul şi să-i impresioneze pe ruşi. Nici nu vreau să mă gândesc ce-ar fi făcut Congresul cu proiectul, pozițiile partizane şi nesfârşitele dezbateri ale politicienilor interesați să lămurească unde ar trebui să fie investiți banii, în apărare sau în ajutorarea sărmanilor. Domnule preşedinte, eu îmi iubesc țara şi mă consider un mai bun patriot decât majoritatea americanilor, însă, în guvern, eu nu mai am pic de încredere.

– Dar ați folosit bani din impozitele oamenilor.

– Care vor fi restituiți însutit din profitul pe care-l aduce ştiința. Dar nu uitați că jumătate din sumă a fost plătită de persoane particulare şi de corporațiile lor şi, îmi permit să adaug, fără a se gândi la vreun profit sau la avantaje

personale. Armata şi aerospațialele nu au a se plânge din pricina asta.

Preşedintele nu mai adăugă nimic. Aşeză mingea pe suport şi o trimise spre careul optsprezece.

– Dacă ai atât de puțină încredere în preşedinți, spuse el cu amărăciune, cum de m-ai ales tocmai pe mine să-mi spui toate astea?

– Se pare că avem o problemă. Joe extrase o fotografie din dosar şi i-o întinse. Prin unul din oamenii noştri de legătură am obținut o imagine luată dintr-un avion al Aviației aflat în misiune secretă de patrulare deasupra apelor cubaneze.

Era inutil să întrebe cum pusese Joe mâna pe ea.

– Ce-ar trebui să găsesc aici?

– Vă rog să studiați zona de deasupra coastei nordice mai jos de Florida Keys.

Preşedintele scoase o pereche de ochelari din buzunarul cămăşii şi se uită cu atenție la imaginea din fotografie.

– Seamănă cu dirijabilul *Goodyear*.

– Nu, este *Prospero*, un aparat vechi, proprietatea lui Raymond LeBaron.

– Dar ştiam că LeBaron a dispărut deasupra Mării Caraibilor acum două săptămâni.

– Mai exact acum zece zile. Şi o dată cu el au dispărut şi dirijabilul şi cei doi oameni aflați la bord.

– Înseamnă că fotografia asta a fost făcută înaintea dispariției lor.

– Nu, asta este o imagine a avionului luată în urmă cu opt ore.

– Asta înseamnă că LeBaron trăieşte.

– Mi-ar plăcea să fie adevărat, însă, din păcate, toate apelurile transmise prin radio lui *Prospero* au rămas fără răspuns.

– Ce legătură are LeBaron cu Colonia Jersey?

– Era unul dintre membrii *creierului*.

Preşedintele se aplecă spre Joe:

- Şi, dumneata, Joe, faci parte din grupul celor nouă care au inițiat proiectul? Joe nu răspunse. Nici nu era nevoie. Dintr-o privire, preşedintele ştiu.

Mulțumit, se lăsă în scaun şi se destinse.

– În regulă. Care-i problema?

– Peste zece zile, sovieticii vor scoate din hangar un vehicul de mare portanță şi-l vor lansa în spațiu împreună cu o capsulă de aselenizare cu om la bordul său. Capsula este de şase ori mai mare şi mai grea decât sonda folosită de cosmonauții noştri în cadrul programului Apollo. Detaliile vă sunt, desigur, cunoscute din rapoartele CIA.

– Mi s-a făcut un scurt rezumat al misiunii lor spațiale, recunoscu preşedintele.

– Atunci trebuie să ştiți că, în ultimii doi ani, sovieticii au lansat pe orbită în jurul Lunii trei sonde-pilot cu misiunea de a examina şi fotografia topografia şi posibilele poziții de aselenizare. Cea de-a treia şi ultima, de altfel, s-a zdrobit de suprafața Lunii. A doua a explodat din cauza unei defecțiuni la motor. Cu toate acestea, prima sondă s-a comportat perfect sau, cel puțin, aşa a fost la început. A făcut ocolul Lunii de douăsprezece ori.

Apoi pesemne că s-a întâmplat ceva. După ce s-a înscris pe orbita Pământului, chiar înainte de a reveni la sol, brusc a încetat să asculte comenzile primite de la punctul de control. În următoarele optsprezece luni, dispecerii de zbor sovietici s-au străduit să aducă nava jos, intactă. N-avem cum şti dacă au recuperat sau nu materialul video. Cert e c-au reuşit să activeze motoarele din spate. Însă, în loc să aterizeze în Siberia, *Selenos 4*, sonda lor lunară, s-a prăbuşit în Marea Caraibilor.

– Şi ce-au a face toate astea cu LeBaron?

– A plecat de fapt în căutarea sondei sovietice.

O expresie de îndoială trecu pe fața preşedintelui:

– Bine, dar rapoartele CIA spun că sovieticii au recuperat sonda undeva în largul coastei cubaneze.

– Praf în ochi. Au regizat o scenă-ntreagă, chiar şi ridicarea la suprafață a aparatului. În realitate, mai caută şi azi.

– Iar oamenii dumitale cred că ştiu unde se află?

– Am calculat exact poziția, domnule preşedinte.

– De ce ați vrea să vă bateți cu ruşii pentru câteva imagini luate de pe Lună? Sunt atâtea mii de fotografii la îndemâna oricui vrea să le vadă.

– Da. Numai că toate aceste fotografii au fost făcute înainte de înființarea Coloniei Jersey, iar materialele noi iar putea

ajuta pe ruşi să ne localizeze

– Şi ce-ar fi rău în asta? Ce s-ar întâmpla?

– Am ferma convingere că, dacă Kremlinul descoperă adevărul, prima misiune sovietică în cosmos va fi atacarea şi capturarea Coloniei, iar apoi utilizarea ei în propriile lor interese. Uitați, domnule preşedinte, că proiectul nostru este învăluit într-un secret absolut. Nimeni nu-i va putea acuza pe ruşi că ar fi furat ceva ce nici nu se bănuieşte că ar exista.

– Dar e necinstit ce spui, îl repezi preşedintele pe un ton tăios.

Ochii lui Joe deveniră parcă mai duri.

– N-are a face. Cosmonauții noştri sunt primii care au păşit pe Lună. Noi am fost primii colonişti. Luna aparține Statelor Unite şi ne vom bate cu oricine ar încerca să ne-o ia.

– Doar nu suntem în secolul al XIV-lea, spuse preşedintele şocat. Nu putem pune mâna pe arme pentru a nu-i lăsa nici pe sovietici şi nici pe oricine altcineva să se apropie de Lună. Şi-apoi, Națiunile Unite au votat o lege conform căreia nici o țară nu are jurisdicție asupra Lunii sau a altei planete.

– Chiar credeți Kremlinul în stare să respecte politica ONU? Eu sunt convins că nu. Joe se răsuci în scaun şi scoase o altă crosă din sac. Careul optsprezece, iarbă. Ultima rundă, domnule preşedinte.

Năucit de tot ce aflase, preşedintele parcurse fâşia de iarbă şi marcă din nou.

– Ştii că v-aş putea opri, spuse el.

– Cum? Cei de la NASA n-au pregătit nici măcar o amărâtă de navă cu care să trimită pe Lună o mână de puşcaşi marini. Mulțumită nesocotinței celor ca dumneavoastră şi, în special, a predecesorilor dumneavoastră, cu toate eforturile lor n-au reuşit să facă mai mult decât lansarea pe orbită.

– Dar nici nu pot sta aici, cu brațele încrucişate, şi să permit declanşarea unui război care s-ar putea abate asupra Pământului.

– Sunteți cu mâinile legate.

– S-ar putea să te înşeli în privința ruşilor.

– Să sperăm că mă-nşel, spuse Joe. Dar bănuiala mea este că l-au omorât deja pe LeBaron.

– Şi de aceea mai ales drept confident?

– Dacă se-ntâmplă ceva grav, ireversibil, cel puțin v-am prevenit şi vă puteți pregăti pentru balamucul care o să urmeze.

– Şi dacă-i pun pe oamenii mei să te aresteze ca pe-un nebun care a atentat la viața mea şi-apoi fac publică afacerea Coloniei Jersey?

– Dacă mă arestați, Reggie Salazar va fi omorât. Iar dacă veți dezvălui secretul proiectului nostru, atunci toate tratativele murdare, înşelăciunile, frauda şi minciunile, şi chiar şi morții care ne-au ajutat să realizăm ce-am realizat vă vor fi aruncate în spate, ca balast politic, încă de la intrarea dumneavoastră în Senat. Veți stârni o mai mare neîncredere decât Nixon şi veți fi alungat de la Casa Albă, fireşte, dacă nu veți muri până atunci.

– Îndrăzneşti să mă şantajezi?! Până acum, preşedintele îşi păstrase calmul sau cel puțin încercase să se controleze, însă acum simțea că fierbe de manie.

– Salazar este un preț prea mic pentru scaunul de preşedinte.

– Avem nevoie doar de două săptămâni, apoi puteți să dezvăluiți existența Coloniei Jersey. În surle şi trâmbițe veți fi privit drept marele erou politic. Doar două săptămâni şi veți putea face dovada celei mai mărețe descoperiri ştiințifice a secolului al XX-lea.

– După atâta timp, de ce două săptămâni?

– Pentru că atunci am planificat călătoria spre Pământ a echipei din Colonia Jersey. Ea va aduce cu sine roadele a două decenii de cercetare spațială - rapoarte meteorologice şi probe ale solului lunar; rezultatele ştiințifice a mii de experiențe biologice, chimice, atmosferice; nenumărate fotografii şi kilometri de înregistrări video ale primei aşezări omeneşti din civilizația planetară. Visul creierului va lua sfârşit. Iar Colonia Jersey va aparține poporului american.

Preşedintele se jucă gânditor cu crosa. Apoi întrebă:

– Cine eşti, de fapt?

– Aduceți-vă aminte, ne-am cunoscut în urmă cu mulți ani.

– Cum voi putea să iau legătura cu dumneata?

– Voi aranja eu o nouă întrevedere când voi crede de cuviință. Joe trase crosele din portbagaj, o luă pe aleea îngustă către clădirea clubului, apoi se opri şi se întoarse din drum:

– Bine că mi-am adus aminte. Am minţit. Acolo nu-i o bombă ci un cadou din partea creierului: o cutie cu mingi noi de golf.

Preşedintele făcu ochii mari când auzi că fusese tras pe sfoară:

– Lua-te-ar naiba, Joe!

– Ah... şi încă ceva,... felicitări.

– Felicitări? Joe îi întinse cartonaşul cu scorul.

– Am ţinut socoteala. Aţi reuşit să faceţi şaptezeci şi nouă de puncte.

4.

Carena graţioasă a iahtului, în zbor avântat ca de săgeată, abia atingea marea-nvolburată, stârnind în urma sa o boare de spumă. Zveltă şi delicat arcuită, era plăcută vederii pe cât de iute-i era zborul peste valuri. Poate cel mai simplu dintre toate ambarcaţiunile cu pânze, iahtul avea carcasa din polietilenă turnată peste un miez din spumă de plastic rigidă care o făcea uşoară şi flexibilă. Chila minusculă ieşea ca o protuberanţă de sub pupa iar derivorul stătea pe mijloc, împiedicând-o să se lase pe-o parte, dacă vântul i-ar fi bătut dinspre unul din borduri.

Vela purpurie cu dungă lată turcoaz era triunghiulară, prinsă de un catarg de aluminiu montat pe bord. O bară din lemn rotundă susţinea catargul şi vela şi era prinsă cu parâme lungi, bine fixate de bordaj.

Dirk Pitt era mai obosit decât ar fi dorit să recunoască. Îşi simţea muşchii braţelor şi picioarelor grei ca plumbul, iar durerea din spate şi din ceafă se accentua la fiecare manevrare a iolei. Era pentru a treia oară în decurs de o oră că trebuia să-şi reprime dorinţa presantă de a vira spre mal ca să se întindă pe nisip.

Prin pânza transparentă a velei, studie intens geamandura portocalie care marca ultima tură a regatei de treizeci de mile între Cape Florida şi farul de la Key Biscayne. Cumpăni cu grijă poziţia în care avea să ocolească geamandura. Alese cea mai graţioasă manevră în iahting, o întoarcere prin schimbare de pânze, se strecură cu agilitate printre ambarcaţiunile care împânzeau apa, trase cârma şi-mpinse iola pe noua direcţie.

Apoi, prinzând catargul doar cu o mână, răsuci vela pe direcția vântului, îşi transferă greutatea pe celălalt picior şi dădu drumul tangonului din cealaltă mână. Trase vela şi-o plasă împotriva vântului şi prinse tangonul exact când trebuia. Împinsă dinspre nord de-o briză de douăzeci de noduri, iola fu propulsată pe apa învolburată până ce atinse curând treizeci de mile pe oră.

Abia acum Pitt putu să vadă că, dintre cei patruzeci de concurenți, majoritatea având cu cincisprezece ani mai puțin decât el, reuşise să ajungă pe locul trei, la numai douăzeci de metri în spatele celor doi din frunte.

Pânzele multicolore ale iolelor reflectate pe luciul albastru-verzui al apei păreau o explozie de culoare. Acum se putea vedea punctul de sosire de lângă far. Pitt urmări cu atenție iahtul din fața sa, pregătind cu grijă momentul cel mai bun de atac.

Dar, înainte de a încerca o depăşire, adversarul său, calculând pesemne greşit mişcarea, fu răsturnat de un val. Acum Pitt ajunsese pe poziția a doua şi doar o milă îl mai despărțea de sosire.

Apoi, pe cerul senin, fără un nor, trecu o umbră întunecată, iar Pitt auzi foarte clar huruitul unui motor de avion, deasupra capului său, undeva uşor spre stânga. Ridică privirea şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

La nici o sută de metri deasupra lui, acoperind soarele ca o eclipsă, un dirijabil se prăbuşea din cer, năpustindu-se amenințător asupra concurenților.

Cobora în derivă şi părea că scăpase de sub control.

Motoarele abia dacă se învârteau, însă era purtat în aer de briza uşoară. Sportivii priveau neputincioşi intrusul care le tăia calea agresiv.

Nacela se lovi de creasta unui val şi balonul țopăi în aer ridicându-se la un metru deasupra apei, chiar în coasta primului concurent. Nereuşind să-şi redreseze barca la timp, tânărul sportiv de numai şaptesprezece ani plonja în apă, cu o fracțiune de secundă înainte ca vela şi catargul iolei sale să fie măcinate de elicea zimțată a balonului.

Pitt trase cu putere de parâma velei şi-şi aşeză iola paralel cu balonul ieşit din minți. Prinse cu coada ochiului numele său

scris cu litere mari, purpurii: *Prospero*. Uşa dirijabilului era deschisă dar nu se zărea nici o mişcare în interior. Strigă, dar vorbele sale se pierdură în huruitul motoarelor şi fură duse de vânt. Nava îşi croise drum deasupra apei ca mânată de o voinţă puternică.

Brusc, Pitt simţi cum îl trec fiori reci şi presimţi nenorocirea în străfundul fiinţei sale. *Prospero* se îndrepta spre plajă, direct spre terasa hotelului Sonesta Beach, la nici un sfert de milă depărtare.

Ciocnirea dintre aparatul uşor şi zidul rezistent n-ar fi pricinuit prea mult rău, însă, cu siguranţă, ar fi dus la un incendiu care ar fi cuprins camerele hotelului sau s-ar fi răspândit spre curtea interioară.

Pitt nesocoti valul de epuizare care-l străbătu aproape paralizându-l şi, răsucind iola, o aşeză chiar sub nasul bondoc al balonului. Nacela dansă din nou în aer, elicea sa atinse apa şi-l împroşcă pe Pitt .cu o spuzeală de apă sărată. Vederea i se-nceţoşă o clipă. Puţin lipsi să-şi piardă echilibrul. Se propti bine pe picioare, îşi redresa bărcuţa şi mai câştigă câţiva metri. Mulţimea de vilegiaturişti de pe plaja în coastă a hotelului începu să se agite, făcând semne spre ciudăţenia care se apropia.

Dacă voia să reuşească, Pitt trebuia să îşi chibzuiască perfect fiecare mişcare, pentru că nu mai era timp pentru o altă încercare. Dacă rata, avea să sfârşească cu trupul sfârtecat de elice. Capul începu să-i vâjâie. Era aproape stors de vlagă, iar muşchii răspundeau cu-ntârziere la comenzile creierului. Se încorda din răsputeri când barca sa ajunse sub balon...

Sări.

Se prinse de parâma nacelei, dar mâinile-i alunecară pe suprafaţa udă, scrijelindu-şi palmele şi degetele. Cu disperare îşi trecu un picior pe după frânghie şi se încleşta de ea cu ultima fărâmă de putere care-i mai rămăsese. Se caţără pe ea până la capăt. Abia apoi trase cu nesaţ o gură de aer şi scuipă apă sărată care-i intrase în gură. Urmăritorul fusese luat ostatic.

Dar Pitt astfel târât nu avea cum să stăvilească singur cursa nebunească a monstrului purtat de vânt. Era gata să-i dea

drumul prăzii sale, când picioarele-i atinseră fundul. Fu tras prin valurile care se spărgeau de mal şi se simți ca la o cursă de schi nautic. Îşi ridică privirea, şi, la câțiva paşi în fața sa, văzu peretele hotelului.

Dumnezeule, gândi el, până aici ne-a fost. În câteva secunde *Prospero* se va izbi de hotel şi va exploda. Şi mai era ceva. Elicele se vor face țăndări, iar bucățile de metal vor împroşca mulțimea paralizată cu forța ucigătoare a unui foc de mitralieră.

– Pentru Dumnezeu! Ajutor! urlă Pitt.

Grămada de oameni de pe plajă rămase nemişcată, urmărind cu gurile căscate, aproape fascinați, spectacolul neobişnuit. Şi-apoi, două adolescente şi-un băiat țâşniră înspre el şi apucară una din cele trei parâme. Sări apoi un tânăr de la punctul de salvare urmat de o doamnă în vârstă, mai dolofană. Şi, în sfârşit, vraja se rupse. Încă douăzeci de privitori ieşiră din amorțeală şi se prinseră de frânghiile de la remorcă. Scena arăta de parcă un trib, de sălbatici, pe jumătate despuiați, se luptau să învingă un brontozaur stârnit.

Picioarele lor goale lăsară dare pe plajă, săpară brazde în nisip, căci fiara încăpățânată de deasupra lor îi târa fără odihnă. Greutatea care-i atârna de coadă făcu balonul să se clatine până ce se răsucii la o sută optzeci de grade, se aşeză ca un indicator arătând spre hotel, iar roata de pe pântec şi elicea, la numai câțiva centimetri de zidul hotelului, crestară iedera, crengile şi frunzele din calea lor.

Dinspre mare, se abătu asupra lui *Prospero* o rafală puternică de vânt, care-l împinse spre terasa hotelului, făcând să zboare mese şi umbrele, şi-l ridică de pupa în sus până la etajul al cincilea. Iar când vântul le smulse parâmele din mâini, un val de neputință trecu peste mulțime. Lupta părea pierdută.

Dar Pitt țâşni în picioare şi, mai fugind, mai poticnindu-se, ajunse lângă un palmier. Cu un gest disperat, legă parâma de trunchiul fragil, rugându-se fierbinte ca acesta să nu cedeze.

Frânghia pârâi, păru că se desface, apoi se-ntinse. Palmierul înalt de cincisprezece metri se scutură, se legănă, se-ncovoie preț de câteva secunde.

Întreaga asistență îşi ținu răsuflarea. Şi-apoi, cu o

încetineală cumplită, pomul reveni la poziția sa semeață. Rădăcinile viguroase rezistaseră, iar balonul fusese oprit, cu aripioara la numai un metru de zidul hotelului.

Urale țâşniră din două sute de piepturi, iar mulțimea începu să aplaude. Femeile țopăiau de bucurie, iar bărbații făceau semnul victoriei. Poate că nici o echipă învingătoare nu a fost vreodată ovaționată mai sincer şi mai spontan. Cei din paza hotelului îşi făcură în sfârşit apariția şi-i ținură la distanță pe curioşi, departe de elicea care se învârtea încă.

Pitt era acoperit din cap până-n picioare de nisip ud. Stătea acolo încercând să-şi recapete suflul şi doar acum simți durerea din mâinile arse de parâmă. De-abia acum îl văzu pe *Prospero* mai bine şi fu fascinat de forma sa demodată. Se vedea clar că data de pe vremea dirijabilelor *Goodyear*.

Îşi croi drum printre mesele şi scaunele răsturnate pe jos şi sui în nacelă. Cei dinăuntru nu apucaseră să se ridice de pe scaune şi nici să-şi desfacă centurile. Stăteau acolo nemişcați şi fără să scoată un cuvânt. Pitt se aplecă peste pilot spre bord, găsi contactul şi-l opri. Motoarele pocniră o dată sau de două ori, înainte de a muri complet, apoi tăcură, iar elicea se opri şi ea, cu o ultimă rotire.

O liniște mormântală se aşternu peste ei.

Cu o strâmbătură inconştientă, Pitt se porni să examineze interiorul cabinei. Nu era vizibil nici un semn de avarie, comenzile şi instrumentele păreau a fi în stare perfectă de funcționare. Rămase uimit la vederea aparaturii electronice: gradiometre pentru detectarea fierului, sonare de scanare laterală, aparate de sondare a fundului mării şi tot ce era necesar unei expediții moderne de cercetare subacvatică.

Nu băgă de seamă că lumea se adunase în uşa nacelei şi nici nu auzi sunetul sirenelor care se apropiau. Pentru o clipă se simți suspendat în spațiu şi detaşat, poate puțin derutat. Aerul din nacelă era închis şi jilav, greu de un miros nedefinit, ca o duhoare de corp în putrefacție.

Un bărbat din echipaj stătea trântit pe masă, cu capul odihnindu-i-se pe brațe, ca şi când ar fi dormit. Avea hainele jilave şi murdare. Pitt îşi lăsă mâna pe umărul lui şi-l scutură uşor. Simți carnea nu tare, ci moale, flască. Îl trecu un fior de gheață, pielea i se făcu ca de găină şi broboane de sudoare rece

îl scăldară din cap până-n picioare.

Se întoarse spre figurile înfricoşătoare aşezate la bordul de comandă. Feţele le erau acoperite de un nor de muşte, iar descompunerea făcuse să dispară tot ce fusese odată omenesc pe chipul lor. Pielea se desprindea de carne şi-şi arăta băşicile ca o arsură.

Bărbiile le atârnau moi, lăsând să se vadă prin gura căscată limba arsă. Cu ochii larg deschişi priveau în gol cu pupile opace şi împăienjenite. Mâinile erau încă aşezate pe manete, însă unghiile se-nvineţiseră de mult.

Nestingherite de enzime, bacteriile lucrau şi emanau gaze care-ţi întorceau stomacul pe dos.

Aerul jilav şi temperatura mare de la tropice accelerau grotesc procesul de descompunere.

Corpurile neînsufleţite de pe *Prospero* zburaseră ca nişte strigoi ieşiţi dintr-un mormânt neştiut spre o misiune macabră.

5.

Pe masa de disecţie, zăcea întins sub lumina orbitoare din sală cadavrul unei femei de culoare.

Era perfect conservat şi nu purta urme vizibile de violenţă. Un ochi avizat şi-ar fi dat pe dată seama, după rigiditatea corpului, că moartea survenise în urmă cu şapte ore. Femeia părea să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Probabil că, odată, făcuse mulţi bărbaţi să-ntoarcă capul după ea, însă acum corpul ei zăcea slăbit de inaniţie, ofilit şi răvăşit de droguri.

Doctor Calvin Rooney, medicul legist şef al districtului , nu prea era încântat că trebuia să facă disecţia. Mureau atâţia oameni în Miami, încât echipa lui trebuia să lucreze non stop. Lui îi plăcea să facă autopsia şi-apoi să ancheteze cauza morţii şi i se părea cu-atât mai palpitant cu cât cazul era mai încâlcit. O moarte prin supradoză la o petrecere oarecare nu era de natură a-i stârni interesul.

Numai că moarta fusese găsită pe gazonul din faţa casei inspectorului-şef al districtului şi nu avea cum să scape de autopsie.

Rooney, absolvent al Facultăţii de Medicină Harvard, veteran

în armata S.U.A., născut şi crescut în Florida, purta în acea zi, ca-ntotdeauna, un halat albastru pentru că nu suporta halatele albe. Băgă o casetă nouă în reportofon şi începu să facă comentarii seci asupra stării generale a cadavrului.

Alese un bisturiu, se aplecă asupra mesei şi începu să taie de sub bărbie, incizând mai departe spre osul pubian. Deodată se opri deasupra coşului pieptului, se aplecă mai mult, scrutând prin ochelarii mari, cu rame de baga. După cincisprezece minute reuşise să elibereze inima pe care o scoase şi-o examina vorbind fără-ntrerupere în microfon.

Rooney tocmai făcea o ultimă observaţie când intră şeriful Tyler Sweat. Era un bărbat potrivit de înalt, cu umerii uşor aduşi. Mereu dus pe gânduri, purta întipărită pe chip o undă de melancolie amestecată cu o expresie de dârză încăpăţânare.

Ordonat şi extrem de cinstit, şeriful se bucura de mare prețuire din partea subalternilor.

Aruncă o privire inexpresivă spre cadavrul deschis şi dădu din cap a salut spre Rooney:

– O bucăţică nouă?

– Femeia din curtea comisarului.

– Intoxicată cu droguri?

– N-am eu norocul ăsta: Cred că le dăm de lucru celor de la omucideri. A fost ucisă. Are trei împunsături în inimă.

– Sărutul morții?

– Aşa se pare.

Sweat privi spre creştetul pleşuv al micuțului medic legist şi se gândi că înfăţişarea sa se potrivea mai bine cu cea a unui preot de țară.

– Nimeni nu te poate trage pe sfoară, doctore.

– Şi ce-l aduce pe cel mai mare îmblânzitor al răufăcătorilor în acest palat al plăcerilor? întrebă Rooney jovial. Pescuieşti în ape tulburi?

– Nu. Identificarea unui mare ştab. Vreau să vii şi tu.

– Corpurile găsite în dirijabil, deduse Rooney.

Sweat încuviință dând din cap.

– Doamna LeBaron este aici să identifice rămăşiţele pământeşti ale soțului ei.

– Eu n-as sfătui-o s-o facă. Ce-a mai rămas din bărbatul ei nu-i o privelişte prea grozavă pentru cineva care nu vede

moartea în fiecare zi.

– Am încercat s-o conving că-i perfect legal dacă-i identifică doar obiectele personale, dar ea a insistat. L-a cărat după ea şi pe adjunctul guvernatorului, să-i netezească în felul acesta calea.

– Unde sunt acum?

– Aşteaptă în biroul de la morgă.

– Ziariştii?

– Un regiment întreg de reporteri TV şi jurnalişti se fâţâie pe-aici ca apucaţii. Le-am ordonat oamenilor mei să nu-i lase să treacă de intrare.

– Ciudat mai merge lumea, spuse Rooney într-o dispoziţie filozofică. Celebrul LeBaron ocupă pagina întâi, iar amărâtei ăsteia îi dau doar câteva rânduri lângă coloana de publicitate.

Apoi oftă, îşi scoase halatul şi-l aruncă pe-un scaun.

– Hai să sfârşim odată. Mai am două autopsii de făcut în după-amiaza asta.

Pe când vorbea, se stârni o furtună tropicală, iar tunetul, bubuind, făcu pereţii să se zguduie.

Rooney îşi trase o jachetă sport şi-şi aranja cravata.

Porniră, Sweat urmărind în timpul ăsta desenul de pe mochetă.

– Ai vreo idee în legătură cu moartea lui LeBaron? întrebă şeriful.

– Nu mă pot pronunţa încă. Rezultatele trimise de laborator sunt neconcludente. Vreau să repet nişte teste. Prea multe lucruri nu se potrivesc. Nu mă sfiiesc s-o spun, e-o treabă încurcată.

– Vreo bănuială?

– Încă nu pot s-o pun pe hârtie. Suspect e cât de rapid au intrat în putrefacţie. În viaţa mea n-am văzut ţesuturi să se descompună atât de repede, poate doar o dată, în 1974.

Înainte ca Sweat să apuce să-i pună o altă întrebare, ajunseră la birou, unde intrară. Adjunctul guvernatorului, un tip alunecos. Îmbrăcat la patru ace, ţâşni în picioare ca un arc. Înainte de a scoate o vorbă, Rooney îi puse eticheta: un vierme.

– Putem începe, domnule şerif. Doamna LeBaron este într-o situaţie delicată şi-ar vrea să se întoarcă cât mai repede la hotel.

– Are întreaga mea compasiune, rosti tărăgănat şeriful. Inutil să vă amintesc, dumneavoastră ca funcționar public, că sunt legi care trebuie respectate.

– Nici eu nu trebuie să vă repet că guvernatorul se aştepta ca departamentul dumneavoastră să aibă amabilitatea de a-i uşura doamnei LeBaron durerea.

Rooney se minună de răbdarea de neclintit a lui Sweat. Şeriful trecu pe lângă el de parcă ar fi fost un gunoi de pe stradă.

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe doctorul Rooney, criminalistul nostru şef. Va lua parte la identificare.

Jessie LeBaron nu părea deloc stânjenită.

Şedea dreaptă pe un scaun portocaliu din plastic, calmă şi cu capul semeț ridicat. Şi totuşi, Rooney percepu la ea o fragilitate bine ținută-n frâu de educație şi multă stăpânire de sine. Era hârşiit în şedințe de identificare a cadavrelor de către rudele acestora. Trecuse, în cariera sa, de sute de ori prin această încercare neplăcută şi, instinctiv, vorbi măsurat şi cu blândețe:

– Doamnă LeBaron, înțeleg prin ce treceți şi-am să încerc să uşurez lucrurile cât mai mult. Dar, în primul rând, vreau să-nțelegeți că, după legile statului şi districtului nostru, e suficientă identificarea lucrurilor personale. În al doilea rând, ne-ar fi de mare folos, dacă v-ați aminti ceva semne fizice particulare - cicatrice, lucrări dentare, fracturi ale oaselor, operații chirurgicale. În sfârşit, în al treilea rând, vă rog din suflet să nu vă uitați la corpurile neînsuflețite. Deşi trăsăturile faciale pot fi încă recunoscute, corpul este într-o fază avansată de putrefacție. Cred că este mai bine să vi-l amintiți pe domnul LeBaron aşa cum era în viață şi nu cum arată azi la morgă.

– Mulțumesc, domnule Rooney. Vă sunt recunoscătoare pentru grija pe care o manifestați față de mine, dar trebuie să mă conving că soțul meu e mort.

Rooney dădu din cap cu tristețe, apoi arătă o masă cu haine, portofele, ceasuri de mână şi alte obiecte personale.

– Ați recunoscut lucrurile domnului LeBaron?

– Da, le-am pus deoparte.

– Şi sunteți convinsă că lui i-au aparținut?

– Nu am nici cea mai mică îndoială asupra borsetei şi a

conținutului său. Iar ceasul i l-am făcut cadou la aniversarea primului nostru an de căsătorie.

Rooney se îndreptă spre el şi-l trase dintre celelalte obiecte;

– Un Cartier de aur cu brățară de aur şi, să-mi spuneți dacă mă înşel,... cu cifre romane marcate în diamante.

– Da, e-o formă de diamant negru. E piatra zodiei lui.

– Aprilie, nu? Ea se mulțumi să dea din cap.

– Doamnă LeBaron, în afara obiectelor personale ale soțului dumneavoastră, recunoaşteți altceva care să fi aparținut lui Buck Caesar sau lui Joe Cavilla?

– Nu-mi amintesc ca ei să fi avut bijuterii, dar sunt sigură că lucrurile de pe masă erau purtate de Buck şi Joe când i-am văzut ultima oară.

– Oamenii noştri n-au reuşit să dea de nici o rudă apropiată a lui Caesar sau Cavilla, spuse Sweat. Aşa că ne-ați ajuta foarte mult dacă ne-ați putea spune ce haine au aparținut fiecăruia.

Pentru prima dată, Jessie LeBaron avu o ezitare:

– Nu sunt sigură. Cred că şortul de jeans şi cămaşa înflorată sunt ale lui Buck. Celelalte probabil că sunt ale lui Joe Cavilla. Făcu o pauză, apoi spuse:

– Pot merge acum să văd corpul soțului meu?

– Deci n-am cum să vă determin să vă răzgândiți? întrebă Rooney pe un ton plin de compasiune.

– Nu. Mă văd obligată să insist.

– Mai bine-ați face aşa cum cere doamna LeBaron, se băgă în vorbă adjunctul guvernatorului.

Rooney se uită la Sweat şi ridică din umeri resemnat:

– Vă rog să mă urmați. Rămăşițele pământeşti se află în camera frigorifică.

Toți îl urmară ascultători până la o cameră cu pereți dubli având un vizor la înălțimea ochilor. Se opriră în fața unui ivăr impresionant pe care Ronney îl deschise în tăcerea generală. Îi izbi un val de aer rece, iar Jessie tremură fără să vrea când Rooney îi pofti înăuntru. Îşi făcu apariția un lucrător de la morgă care-i conduse până la una din uşile pătrate ce se înşirau de-a lungul pereților. O deschise, trase afară un panou glisant din oțel inoxidabil şi se dădu în lături.

Rooney prinse un colț al cearşafului care acoperea corpul,

dar avu un moment de ezitare. Asta era partea pe care o ura cel mai mult în meseria sa.

După reacția pe care o aveau la vederea corpului neînsuflețit, Rooney gândea că oamenii sunt de patru feluri: cei care vărsau, cei care leşinau, cei care făceau o criză de isterie. Ultimul tip era însă cel care-l intriga cel mai mult pe Rooney. Cei care rămâneau ca împietriți, nelăsând să apară la suprafață nici o emoție. Rooney şi-ar fi dat salariul pe o lună să ştie ce le trecea prin minte în acel moment.

Ridică cearşaful.

Adjunctului îi fu de-ajuns o privire, scoase un mormăit patetic şi căzu moale în brațele şerifului.

Treaba dezgustătoare pe care o făcuse putrefacția apărea în toată urâțenia ei.

Rooney fu însă surprins de reacția lui Jessie care aruncă o privire scrutătoare asupra obiectului grotesc întins pe masă. Îşi ținu respirația şi tot trupul său se încorda. Apoi, ridică ochii şi spuse, fără să clipească, pe un ton calm, controlat:

– Acesta nu este soțul meu!

– Sunteți sigură? întrebă Rooney cu blândețe.

– Convingeți-vă, spuse ea pe un ton neutru, detaşat. Cărarea nu e unde trebuia să fie. Oasele craniului sunt altfel. Raymond avea o față colțuroasă, aceasta este rotunjită.

– Carnea în descompunere poate modifica faciesul, explică Rooney.

– Uitați-vă cu atenție la dantură.

Rooney îşi coborî ochii.

– Dinții aceştia au plombe din argint.

– Nu înțeleg.

– Ale soțului meu erau din aur.

Nu aveai cum s-o contrazici la punctul ăsta. Un om cu averea lui LeBaron, cu siguranță nu şi-ar fi făcut o lucrare ieftină.

– Dar ceasul, hainele?! Le-ați recunoscut pe toate.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe ce-am spus, țipă ea. Zbârcitura asta dezgustătoare nu este Raymond LeBaron.

Văzând-o atât de furioasă, Rooney înmărmuri.

Rămase acolo buimac, incapabil să scoată o vorbă, în timp ce ea ieşea ca o furie din camera înghețată.

Şeriful îl trecu pe adjunct în braţele omului de la morgă şi spuse întorcându-se spre medic:

– De asta ce mai spui? Rooney clătină din cap:

– Nu ştiu.

– Eu cred că a făcut un şoc. Asta o fi fost prea mult pentru ea şi a-nceput să bată câmpii. Tu ştii mai bine decât mine că cei mai mulţi dintre noi acceptăm cu greu moartea celor dragi. S-o fi închis în ea şi-a refuzat să accepte adevărul.

– Nu bătea câmpii.

Sweat îl privi.

– Atunci asta ce-a fost?

– O interpretare de zile mari.

– De unde ai mai scos-o şi pe asta?

– Ceasul, răspunse Rooney. Unul din oamenii mei a lucrat noaptea ca bijutier să câştige bani ca să-şi termine şcoala. El şi-a dat seama că ceasul Cartier pe care doamna LeBaron l-a făcut cadou soţului ei de aniversare nu este unul scump ci un fals, o reproducere ieftină de felul celor care se fac ilegal în Taiwan sau în Mexic.

– De ce ar oferi o imitaţie ieftină o femeie care poate oricând completa un cec de un milion de dolari?

– Raymond LeBaron avea clasă şi mult gust şi nu putea fi păcălit uşor. Probabil că l-a acceptat aşa cum era. Întrebarea e, de ce să-l fi purtat?

– Deci crezi că doamna LeBaron s-a prefăcut şi a minţit în privinţa cadavrului?

– Mi-e teamă că era pregătită pentru ce avea să urmeze, replică Ronney. Ba, merg până acolo încât îmi pun la bătaie *Mercedes-Benz*-ul meu şi pariez că raportul FBI-ului, testele genetice, fişa stomatologică şi rezultatul mulajului făcut după ce-a mai rămas din amprente îi vor da dreptate doamnei LeBaron.

Se-ntoarse şi privi cadavrul.

– Pe masa asta nu este Raymond LeBaron.

6.

Locotenentul Harry Victor, detectiv şi şef al Departamentului de Investigaţii din cadrul Poliţiei Metropolitane a Districtului

Dade, şedea răsturnat într-un scaun rotativ şi studia nişte fotografii făcute în interiorul cabinei de comandă a lui *Prospero*.

După câteva minute îşi ridică ochelarii cu rame subțiri pe fruntea înaltă, sub o claie de păr blond, şi se frecă la ochi.

Victor era o persoană meticuloasă. Fiecare lucru era bine pus la punct în colțişorul lui, bine ordonat după alfabet şi corect numerotat. De altfel, Victor era singurul copoi din istoria departamentului căruia îi făcea plăcere să scrie rapoarte. La sfârşit de săptămână, când majoritatea celorlalți stăteau în fața televizorului urmărind rubrica sportivă sau leneveau pe la bazin cu o carte polițistă de Rex Burns în mână, Victor revedea dosare şi cazuri nerezolvate.

Încăpățânat de felul lui, nu se lăsa până ce nu dădea de firul unei afaceri încâlcite şi asta îl interesa mai mult decât să obțină o condamnare pentru inculpat.

Cazul *Prospero* nu semăna însă cu nici unul din cele pe care le întâlnise în cei optsprezece ani ai săi de serviciu în poliție. Trei morți picați din cer într-un balon din alte vremuri, ăsta chiar că nu era un caz obişnuit. N-avea nici cel mai mic indiciu, iar cele trei cadavre de la morgă nu ofereau nici unul dintre acele semne privind ascunzătoarea în care stătuseră o săptămână şi jumătate.

Îşi lăsă ochelarii pe nas, pregătindu-se să atace iar fotografiile, când se auzi zbârnâitul telefonului.

Ridică receptorul şi spuse, dus pe gânduri:

– Da?

– Se află aici un martor care vrea să vă vadă în legătură cu o declarație, răspunse fata de la recepție.

– Trimite-l imediat, spuse Victor.

Închise dosarul cu fotografii şi-l puse pe masa de metal, antiseptică pe toată suprafața, cu excepția unei plăcuțe purtând numele său şi telefonul. Păstră receptorul la ureche de parcă aştepta să i se facă o legătură şi se roti cu scaunul, privind în acest timp spre uşa care dădea în coridor, în celălalt capăt al imensului birou care se ocupa cu Omucideri.

În prag îşi făcu apariția uniforma de la recepție care arătă spre Victor. Bărbatul înalt de lângă ea dădu din cap, îşi făcu loc şi se apropie. Victor îi arătă scaunul din fața biroului său şi începu să mormăie în receptor, deşi la celălalt capăt al firului

venise tonul. Era un truc mai vechi pe care-l folosea în interogatorii, un minut care-i dădea timp să-l studieze nestingherit pe martor sau pe suspect şi să-şi facă o idee asupra personajului din faţa sa. Şi, foarte important, era o ocazie de a le observa ticurile şi obiceiurile pe care le-ar fi putut folosi mai târziu împotriva lor la anchetă.

Bărbatul aşezat în faţa lui Victor avea treizeci şi şapte-patruzeci de ani, avea un metru optzeci şi optzeci şi trei de kilograme, iar părul său negru, cârlionţat, n-avea un fir alb. Pielea oacheşă era a unei persoane care stă în soare tot timpul anului.

Sprâncenele îi erau închise la culoare şi stufoase.

Nasul - drept, fin - şi buzele cărnoase cu colţurile răsucite-n sus se deschideau într-un veşnic surâs.

Tipul purta sacou albastru deschis, pantaloni albi prespălaţi şi un tricou galben desfăcut la gât, îmbrăcăminte sport, de bun gust, însă nu din cea scumpă, probabil cumpărată de la Saks şi nu de la un magazin pentru cei de bani gata. Era nefumător, căci nu se vedea nici un pachet prin haină sau în buzunarul cămăşii. Cu braţele încrucişate, sugera calm şi indiferenţă, iar mâinile-i erau lungi, fine şi pârlite de soare. Nu purta inele şi nici alte bijuterii, doar un ceas antiacvatic cu cadran portocaliu şi cu brăţară lată din oţel inoxidabil.

Pe ăsta, Victor nu-l putea încadra în nici un tipar. Toţi cei care şezuseră în scaunul acela deveneau nervoşi mai devreme sau mai târziu.

Unii-şi ascundeau nervozitatea sub o mască de nepăsare, majoritatea îşi roteau neliniştiţi ochii prin încăpere, se uitau pe fereastră, la tablourile de pe pereţi, la ceilalţi poliţişti din birou, se fâţâiau pe scaun, puneau picior peste picior. Pentru prima oară pe cât îşi aducea aminte, Victor nu se simţi în largul său. Rutina nu-l mai ajuta, iar jocul lui nu mai avea nici un farmec.

Vizitatorul nu părea deloc stânjenit. Îl privea pe Victor şi-n ochii lui verzi-opalin, cu un magnetism aproape hipnotic, se citea un interes uşor amuzat.

Privirea lui trecu prin detectiv şi, negăsind nimic interesant la el, urmări desenul de pe tapetul din spatele acestuia. Apoi ochii i se fixară pe telefon:

– Majoritatea departamentelor de poliţie folosesc sistemul de

comunicații direct, spuse el pe un ton egal. Dacă vreți să vorbiți cu cel de la capătul firului, apăsați pe buton şi va veni tonul.

Victor îşi plecă ochii. Unul dintre butoane era aprins, dar nu fusese apăsat.

– Sunteți foarte perspicace, domnule...

– Pitt, Dirk Pitt. Dacă dumneavoastră sunteți locotenentul Victor, trebuia să ne întâlnim aici.

– Eu sunt acela. Făcu o pauză şi aşeză receptorul la loc în furcă. Sunteți prima persoană care a pus piciorul în cabina de comandă a lui *Prospero*.

– E-adevărat.

– Vă mulțumesc că ați venit aşa devreme, duminică dimineața. V-aş fi recunoscător dacă ne-ați ajuta să clarificăm câteva probleme.

– Vă rog. Durează mult?

– Douăzeci de minute, poate o jumătate de oră. Trebuie să ajungeți undeva?

– Am bilet la avionul de Washington peste două ore.

Victor dădu din cap.

– Avem destul timp. Deschise un sertar din care scoase un reportofon. Să mergem undeva unde-i mai multă linişte.

Îl conduse pe Pitt pe un culoar lung până la o cameră minusculă care servea pentru interogatorii.

Interiorul său era spartan: o masă, două scaune şi o scrumieră.

– Vă deranjează dacă înregistrez discuția noastră? Nu pot să iau notițe, iar secretarele nu-mi pot descifra scrisul.

Pitt ridică din umeri cu nepăsare.

Victor împinse obiectul spre mijlocul mesei şi apăsă butonul roşu de înregistrare.

– Numele dumneavoastră?

– Dirk Pitt.

– Inițiala celui de-al doilea nume?

– E de la Eric.

– Adresa?

– Airport Place 266, Washington, D. C. 20001.

– Un telefon la care vă putem găsi? Pitt îi dădu lui Victor numărul de la birou.

– Ocupația?

– Director de proiecte speciale la Agenția Națională de Studii Marine şi Subacvatice.

– Puteți descrie evenimentul la care ați fost martor în seara zilei de sâmbătă 30 octombrie? Pitt îi relată lui Victor apariția, în cursul regatei, a dirijabilului scăpat de sub control, cursa sa nebunească agățat de frânghia de ancorare şi oprirea balonului, cu o clipă înainte de a se fi întâmplat un dezastru. Sfârşi cu urcarea sa în nacelă.

– Ați pus mâna pe ceva?

– Numai pe contact şi pe butoanele bateriei. Şi am mai pus mâna pe umărul celui aşezat la masa navigatorului.

– Pe nimic altceva?

– Singurul loc pe care mi-aş mai fi putut lăsa amprentele este scărița care urcă în cabină.

– Sau pe spătarul scaunului pilotului, spuse Victor încântat de sine. S-a întâmplat când v-ați întins peste bord, să opriți motoarele.

– Bine lucrat. Data viitoare o să-mi pun mănuşi chirurgicale.

– Ne-a dat o mână de ajutor şi FBI-ul.

– Jos pălăria în fața competenței.

– Ați luat ceva? Pitt îi aruncă lui Victor o privire tăioasă.

– Nu.

– Altcineva ar fi putut să intre şi să ia ceva? Pitt scutură din cap.

– După ce am coborât din balon, l-au luat în primire cei de la paza hotelului iar, după ei, a intrat un polițist.

– Ce-ați făcut după aceea?

– I-am dat bani unui tip de la punctul de salvare să înoate până la iahtul meu şi să-l aducă la mal. Avea şi-o camionetă de transport şi-a fost amabil să ne ducă, pe mine şi iola mea, până la casa în care locuiesc cu nişte prieteni.

– În Miami?

– Coral Globes.

– Vă deranjează dacă vă întreb ce căutați în oraşul nostru?

– Am terminat un proiect de explorare în larg pentru NUMA şi m-am hotărât să-mi iau o săptămână de vacanță.

– Ați recunoscut vreunul dintre morți?

– Pe naiba. Nu prea. Nu l-aş fi recunoscut nici pe tata dacă

era în halul ăla.

– Aveți idee cine sunt?

– Presupun că unul dintre ei este Raymond LeBaron.

– Ați auzit de dispariția lui *Prospero*?

– Mass-media n-a scăpat ocazia şi a relatat dispariția pe larg. Doar vreun pustnic într-un colț uitat de lume n-ar fi avut cum să audă de asta.

– V-ați făcut o părere asupra locului unde ar fi putut să stea ascuns balonul şi echipajul său timp de zece zile?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Nici măcar una nebunească? insistă Victor.

– Dispariția ar putea fi o ştire senzațională, ceva de felul unei şmecherii de proporții, merită să facă publicitate imperiului lui LeBaron.

În ochii lui Victor se putea citi un interes tot mai viu.

– Continuați.

– Sau poate fi o schemă ingenioasă de manevrare a acțiunilor lui LeBaron la Bursă. Le vinzi în bloc înainte de dispariție, apoi le cumperi din nou când Bursa se clatină. Şi le vinzi încă o dată, mai scump, când LeBaron învie din morți.

– Cum vă explicați moartea lor?

– S-a îngroşat gluma.

– De ce?

– Asta numai medicul legist v-o poate spune.

– Eu vă întreb pe dumneavoastră.

– Or fi mâncat peşte stricat pe vreo insulă pustie, spuse Pitt începând să se satură de tot jocul ăsta. De unde să ştiu eu? Dacă aveți nevoie de un scenariu, de ce nu căutați un scenarist? Interesul din ochii lui Victor se stinse. Se lăsă pe spate, inspiră şi expiră cu zgomot aerul afară din plămâni.

– O clipă am crezut că ştiți ceva, o aiureală care să ne ajute să ne agățăm de ceva. Dar teoria dumneavoastră ne ajută la fel de puțin ca toate celelalte.

– Nu mă surprinde, spuse Pitt cu un surâs nepăsător.

– Cum de ați reuşit să decuplați motorul la numai câteva secunde după ce ați urcat la bord? întrebă Victor aducând interogatoriul pe făgaşul său normal.

– După ce am zburat cu vreo douăzeci de avioane în armată, la Aviație, şi ca civil, sigur că am ştiut unde să mă uit.

Victor păru satisfăcut.

– Încă o întrebare, domnule Pitt. Când ați văzut prima oară balonul, din ce parte zbura?

– Era purtat de vânt dinspre nord-est.

Victor se-ntinse şi opri reportofonul.

– Cam asta ar fi. Pot să vă găsesc la birou astăzi?

– Dacă nu sunt acolo, mă găseşte secretara.

– Vă mulțumesc pentru ajutor.

– Mi-e teamă că n-a fost prea mare, spuse Pitt.

– Trebuie să ne agățăm de orice fir. E mare tevatură cu LeBaron care a fost aşa de mare grangur. Cred că este cazul cel mai neobişnuit pe care l-a avut departamentul meu vreodată.

– Nu vă invidiez deloc. Pitt aruncă o privire pe ceas şi se ridică de pe scaun. Ar fi mai bine să mă pun în mişcare. Trebuie să ajung la aeroport.

Victor se ridică şi el şi-i întinse mâna peste masă.

– Dacă vă mai trece prin minte vreo variantă, domnule Pitt, vă rog să mă sunați. Din totdeauna mi-a plăcut jocul minții.

Pitt se opri în prag şi se întoarse, cu o expresie şireată pe chip:

– Aveți nevoie de un fir, domnule locotenent? Prindeți ideea asta din zbor. Aeronavele de tipul acesta au nevoie de heliu ca să se țină în aer. Unui balon de tipul lui *Prospero* i-ar fi trebuit cam câteva zeci de mii de metri cubi de heliu ca să se ridice. După o săptămână, nu i-ar mai fi ajuns, şi asta l-ar fi ținut la sol. Mă urmăriți?

– Depinde unde vreți să ajungeți.

– Balonul nu avea cum să dispară din Miami, decât doar dacă un echipaj priceput i-ar fi făcut plinul, presupunând că ar fi avut suficient combustibil, în urmă cu patruzeci de ore.

Victor îl privea de parcă atunci venise pe lume.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Să căutați o pompă de combustibil prin vecini în stare să pompeze câteva zeci de mii de metri cubi de heliu.

Apoi Pitt porni înainte pe culoar şi dispăru.

7.

– Nu pot să sufăr apa, protestă Rooney. Habar n-am să înot,

nu ştiu să mă ţin la suprafaţă şi mai am şi rău de mare numai dacă mă uit pe geamul unei maşini de spălat.

Şeriful Sweat îi întinse un Martini dublu.

– Bea asta. O să te lecuiască de greaţă.

Rooney se uită înciudat la apele golfului şi dădu pe gât jumătate de pahar.

– Sper că nu ieşi în larg.

– Nu. Doar facem o plimbare de plăcere prin golf.

Sweat se strecură în cabina bărcii sale albe de pescuit, care strălucea de curăţenie, şi porni motoarele. Motorul Diesel de două sute şaizeci de cai putere prinsese viaţă. Din coada ambarcaţiunii ieşi fum, iar podeaua se clătină sub picioarele lor. Apoi Sweat trase parâmele şi dezlegă barca de la mal şi porniră spre larg, croindu-şi drum prin marea de catarge a iahturilor ancorate în Biscayne Bay.

Când barca a trecut de geamandurile de la capătul cheiului, Rooney căuta sticla pentru un alt pahar.

– Unde-ţi ţii licoarea dătătoare de curaj?

– Jos, în cabina din faţă. Poţi să te serveşti singur. Ai şi gheaţă în casca de scafandru.

Când reveni pe punte, Rooney întrebă:

– Ce-nseamnă toate astea, Tyler? Azi e duminică. Doar nu m-ai scos de la meciul meu de fotbal şi m-ai cărat până aici ca să-mi arăţi Miami Beach de pe mare?

– Să-ţi spun drept, mi-a ajuns la urechi c-ai terminat azi-noapte raportul despre morţii din balon.

– Mai precis, am terminat la trei, azi dimineaţă.

– Mă gândeam că poate ai să-mi spui ceva.

– Pentru Dumnezeu Tyler, ce, se apropie sfârşitul lumii că nu poţi să aştepţi până mâine dimineaţă?

– Acum o oră, am primit un telefon de la un agent federal din Washington. Tyler se opri, îşi drese glasul şi-apoi continuă. Zicea că ar fi cu un agent secret local de care n-am auzit în viaţa mea. Nu vreau să te plictisesc spunându-ţi pe ce ton mi-a vorbit. Niciodată n-am putut să înţeleg de ce tipii ăştia din nord cred că pot să-i ducă de nas pe flăcăii noştri din sud. În concluzie, vor să-i predăm pe cei de pe dirijabil autorităţilor federale.

– Care autorităţi federale?

– A refuzat să spună, iar când am insistat m-a băgat complet în ceață.

Rooney deveni brusc interesat.

– Ți-a dat vreo explicație de ce le trebuie morții?

– Zicea că e o problemă de securitate.

– Şi?

– I-am spus că o să mă mai gândesc.

Turnura pe care o luaseră evenimentele, combinată cu ginul, îl făcu pe Rooney să uite teama sa de apă. Observă chiar şi linia elegantă a ambarcațiunii din fibră de sticlă. Era al doilea sediu al şerifului Sweat, folosit ocazional să sprijine eforturile poliției dar, în special, ca vas de croazieră pentru oficialitățile districtului sau ale statului, venite la pescuit la sfârşit de săptămână.

– Şi ce nume i-ai pus?

– Cui?

– Bărcii tale.

– Ah! *Liniştea Sudului*! Are zece metri şi merge cu cincizeci de noduri. A fost construită în Australia, de o companie de echipament sportiv, numită *Stebercraft*.

– Revenind la cazul LeBaron… ai de gând să te dai bătut? întrebă Rooney sorbind din pahar.

– Îmi cam surâde, spuse Sweat zâmbind. Cei de la Omucideri încă n-au aflat care-i mobilul crimei. Mass-media face un circ întreg. Şi-n general, toți, de la guvernator până la ultimul funcționar, fac presiuni asupra mea. Şi, ca să pună capac la toate, după toate aparențele, crima nici n-a fost comisă în circumscripția mea. Da, domnule, chiar sunt tentat să-i pasez Washington-ului găina, numai că sunt suficient de încăpățânat să cred că putem găsi o soluție în toată aiureala asta.

– Bine, şi-atunci, ce vrei de la mine? Şeriful se întoarse către el şi-l privi intens, dând astfel greutate vorbelor sale.

– Vreau să-mi spui ce-ai scris în raport.

– Ce-am găsit eu încurcă şi mai mult treaba.

Aproape să le taie fața o iolă mică cu adolescenți la bord, aşa că Sweat încetini şi îi lăsă să treacă.

– Spune-mi ce scrie acolo.

– Hai să-ncepem cu sfârşitul. Îți convine aşa?

– Zi-i.

– La-nceput, cazul mi-a dat mare bătaie de cap, pesemne pentru că nu-mi trecuse prin minte aşa ceva. Am avut un caz asemănător în urmă cu cincisprezece ani. Atunci a fost descoperit în grădina din spatele casei sale corpul unei femei aşezat într-un fotoliu. Soţul ei a susţinut că băuseră în noaptea aceea, că el se dusese la culcare înaintea ei şi că ea avea să-l urmeze. Când s-a trezit a doua zi, a căutat-o şi-a găsit-o stând în grădina din spate, exact acolo unde o lăsase. După toate aparenţele, femeia murise de moarte naturală şi nu prezenta urme de violenţă, nici de otravă, doar alcool într-o cantitate considerabilă. Organele interne erau foarte sănătoase şi nu prezentau indicii ale unor boli sau dereglări anterioare. Pentru o femeie de patruzeci de ani, avea un corp de tânără de douăzeci şi cinci. A scos untul din mine. Apoi totul a început să se lege.

Paloarea cadavrului, pielea decolorată, care datorită scurgerii sângelui este de obicei purpurie, la ea - era roz-vişiniu. Asta indică drept cauză a morţii otrăvirea cu cianură sau cu monoxid de carbon sau hipodermie. Am mai descoperit o hemoragie a pancreasului. Am procedat prin eliminare şi am renunţat la primele două ipoteze. Apoi, am pus degetul pe rană când am descoperit ocupaţia bărbatului. N-a fost chiar o probă zdrobitoare dar suficientă ca judecătorul să-i dea cincizeci de ani.

– Cu ce se ocupa bărbatul ei?

– Şofer pe un camion frigorific, la o firmă transportoare de alimente congelate. Planul a fost curăţel. A pompat băutură-n ea, până şi-a pierdut cunoştinţa. A aşezat-o în camionul pe care-l ţinea în faţa casei peste noapte sau la sfârşit de săptămână, a pornit instalaţia frigorifică şi-a aşteptat să i se întărească corpul. După ce biata femeie şi-a dat sufletul, a dus-o la loc pe scaunul din grădină, iar el s-a dus la culcare.

Sweat se uită la el cu o privire goală.

– Doar nu vrei să spui despre cei din balon că au fost ţinuţi într-un congelator până şi-au dat sufletul.

– Ba exact asta vreau să spun.

– Eşti sigur?

– Pe o scară a probabilităţii de la unu la zece, eu aş alege opt.

– Îți dai seama cum sună asta?

– Pare o nebunie.

– Trei bărbați dispar în Marea Caraibilor la zece grade Celsius şi-apoi mor înghețați? Sweat nu adresa cuiva anume întrebarea sa. N-o să se lege niciodată, doctore. Poate doar dacă am avea la îndemână un camion frigorific.

– Oricum nimic nu se leagă.

– Adică?

– A sosit şi raportul FBI-ului. Jessie LeBaron a avut dreptate la identificare. Cel de la morgă nu e soțul ei, iar ceilalți doi nu sunt Buck Caesar, nici Joe Cavilla.

– Dumnezeule, ce mai e şi asta? Atunci cine sunt?

– Nu au cazier la FBI şi deci nu i-au putut identifica după amprente. Se pare că sunt străini.

– Ai găsit ceva care ne poate ajuta să le aflăm identitatea?

– Pot să-ți spun ce înălțime şi ce greutate au avut tipii ăştia. Pot să-ți arăt radiografii dentare sau de fracturări ale oaselor. După mărimea ficatului, se pare că toți trei au fost mari amatori de băutură.

Plămânii le sunt plini de fum de țigară, iar dinții şi buricele degetelor vorbesc despre faptul că au fumat țigări fără filtru. Au fost mari mâncăi. La ultima lor masă, au mâncat pâine neagră, fructe şi carne. Doi au în jur de treizeci de ani, iar al treilea a sărit puțin de patruzeci. În timpul vieții, au fost într-o condiție fizică medie. Ei, în afară de astea, nu prea mai am ce s-adaug ca să te-ajut să-i identifici.

– E şi ăsta un început.

– Dar asta-nseamnă că LeBaron, Caesar şi Cavilla sunt doar dispăruți.

Înainte ca Joe să poată răspunde, se auzi în microfonul stației radio o voce de femeie. Sweat răspunse şi mută pe altă frecvență după cum i se spusese.

– Regret întreruperea, îi spuse el lui Rooney, dar am o urgență pe linia care ne leagă de țărm.

Rooney dădu din cap. Intră în cabina din față şi-şi mai turnă un pahar. O căldură îi inundă corpul. Mai zăbovi câteva clipe înainte de a urca pe punte, iar când ajunse sus, Sweat, roşu la față de mânie, tocmai lăsa jos microfonul.

– Nenorociții! spuse el printre dinți.

– Care-i problema? întrebă Rooney.

– I-au luat, spuse Sweat şi dădu un pumn în cârmă. Blestemații ăia de agenți s-au dus la morgă şi au ridicat cadavrele din dirijabil.

– Dar sunt anumite proceduri legale care iau timp, protestă Rooney.

– Şase polițişti în haine civile şi doi inspectori federali au apărut cu toată hârțogăria în regulă, au umflat corpurile, le-au băgat în nişte containere de tablă umplute cu gheață şi-au şters-o într-un elicopter al Marinei americane.

– Când s-a întâmplat?

– Nici cu zece minute în urmă. Harry Victor, inspectorul însărcinat cu rezolvarea cazului, spune că i-au cotrobăit prin birou cât s-a dus la toaletă şi i-au smuls filele din dosar.

– Şi cu raportul meu ce-au făcut?

– L-au luat şi pe-ăla.

Ginul îl adusese pe Rooney într-o stare euforică.

– Priveşte-o şi din unghiul acesta: v-au luat o belea de pe cap, ție şi departamentului.

Mânia lui Sweat se-mprăştie încet.

– Nu neg că de fapt mi-au făcut un serviciu, numai că metoda lor mă scoate din minți.

– Mai e o mică consolare, se-mpletici Rooney.

Deja începuse să-i fie greu să se țină pe picioare.

– Unchiul Sam n-a pus mâna chiar pe tot.

– Ca de exemplu, ce?

– Ceva ce nu apare în raport. Un rezultat de la laborator care-ar fi creat multă confuzie dacă-l aşterneam pe hârtie. Pe ăsta nu e bine să-l spui nici într-o casă de nebuni.

– Despre ce e vorba? întrebă Sweat.

– Cauza morții.

– Păi da spuneai că e hipodermie.

– Aşa e, însă am omis cea mai tare poantă. Vezi tu, am uitat să precizez când s-a produs moartea.

Rooney începu să articuleze tot mai greu.

– Nu putea să fie decât în urmă cu câteva zile.

– O, nu! Tipii ăia şi-au dat sufletul cu mult timp în urmă.

– Cam când?

– Păi, în urmă cu un an sau doi.

Şeriful Sweat căscă ochii la Rooney, nevenindu-i să creadă ce auzea. Dar medicul legist stătea acolo rânjind perfid ca o hienă. Mai rânjea încă atunci când se aplecă peste bord şi începu să verse.

8.

Casa lui Dirk Pitt nu se afla nici pe o stradă de la periferie, nici în cartierul invadat de verdeață al bogătaşilor din Washington. Nu dădea spre nici o curte interioară şi nu avea nici vecini de felul celor cu o liotă de copii gălăgioşi şi de câini care latră tot timpul. De fapt, casa lui nici nu era o casă, ci un vechi hangar care se găsea chiar pe drumul ce ducea de la Aeroportul Internațional în capitală.

Dacă o priveai din stradă, părea nelocuită.

Buruienele puseseră stăpânire pe clădire, iar zidurile din tablă ondulată erau mâncate de vreme şi nu mai păstrau nici urmă de tencuială. Singurul indiciu că ar fi fost locuită era un şir de ferestre plasate chiar sub brâul acoperişului vălurit. Deşi erau pătate, murdare şi pline de praf, ferestrele nu erau bătute-n cuie ca acelea ale unui depozit abandonat.

Pitt îi mulțumi tipului de la întreținerea aeroportului care îl adusese cu maşina de la punctul terminus până în fața casei.

Uitându-se în jur să vadă dacă nu fusese urmărit, scoase din buzunarul hainei un transmițător minuscul şi dădu câteva comenzi scurte care blocară sistemul de alarmă făcând să se deschidă o uşă laterală ce părea că nu se mai învârtise în țâțâni de cel puțin treizeci de ani.

Intră şi păşii pe o podea de beton bine lustruită pe care se odihneau cam trei duzini de automobile clasice, lucind de curățenie, un avion de pe vremea bunicii şi un vagon de cale ferată de la începutul secolului. Se opri în fața unui coupe sport *Talbot-Lago*, o variantă franceză, şi se uită cu dragoste la saşiul ei pe care începuse să-l repare.

Maşina fusese aproape complet distrusă de o explozie, iar el era hotărât să pună cap la cap rămăşițele contorsionate şi să-i redea frumusețea şi eleganța de odinioară.

Îşi cără bagajele în sus, pe o scară în spirală care ducea la apartamentul său construit în partea cealaltă a hangarului.

Ceasul de la mână arăta ora două şi un sfert după-amiaza, dar mintea şi trupul le simțea obosite de parcă ar fi fost miezul nopții.

După ce-şi desfăcu bagajele se hotărî să-şi petreacă următoarele ore reparând maşina *Talbot-Lago* şi să facă un duş mai târziu. Îşi trăsese deja pe el o salopetă veche şi tocmai deschisese un sertar de la lădița cu scule, când întreg hangarul răsună de un țârâit puternic. Scoase un telefon fără fir din buzunarul larg al salopetei de lucru.

– Alo!

– Cu domnul Pitt, vă rog, rosti o voce de femeie.

– La telefon.

– O clipă.

După ce aşteptă cam două minute, Pitt întrerupse legătura şi se-apucă să lucreze la distribuția maşinii *Talbot*. Nu trecuseră nici cinci minute şi sunetul telefonului se auzi din nou.

Ridică, dar nu spuse nimic.

– Mai sunteți pe fir, domnule? întrebă aceeaşi voce.

– Da, răspunse Pitt detaşat, proptind telefonul de ureche cu umărul în timp ce mâinile-i lucrau.

– Sunt Sandra Cabot, secretara particulară a doamnei LeBaron. Vorbesc cu domnul Dirk Pitt?

– Chiar el.

– Doamna LeBaron doreşte să vă vadă. Puteți veni la reşedința sa la ora patru?

– Drept la țintă, nu-i aşa?

– Poftim?

– Regret, domnişoară Cabot, dar trebuie să îngrijesc o maşină bolnavă. Poate dacă doamna LeBaron ar putea să treacă pe la mine, am putea sta de vorbă.

– Mie teamă că e imposibil. Dă o petrecere astă seară, un cocktail la care participă numai personalități, printre alții şi secretarul de stat. Nu poate să lipsească.

– Atunci poate altă dată.

Se lăsă o linişte de gheață, apoi Miss Cabot interveni:

– Cred că nu ați înțeles.

– Aşa e, ceva îmi scapă.

– Numele LeBaron nu vă spune nimic?

– Nu mai mult decât Shagnasty, Quagmire sau Smith, minți

Pitt jovial.

Pentru o clipă, Miss Cabot se pierdu cu firea.

– Domnul LeBaron...

– Bine, să lăsăm gluma, o întrerupse Pitt. Ştiu foarte bine cine este domnul LeBaron. Şi nu ne-am mai pierde vremea nici unii, nici alţii, dacă v-aş spune că nu mai am nimic de adăugat în legătură cu misterul dispariţiei şi morţii sale. Transmiteţi-i doamnei LeBaron condoleanţele mele. E tot ce pot să fac pentru ea.

Cabot trase adânc aer în piept şi o luă de la capăt:

– Domnule Pitt, vă rog, vă va fi extrem de recunoscătoare dacă puteţi veni aici.

Pitt aproape o văzu rostind cuvintele „vă rog" cu dinţii încleştaţi.

– Bine, cred că o să pot veni. Care-i adresa? Cabot îşi regăsi aroganţa.

– Trimit şoferul după dumneavoastră.

– Dacă n-aveţi nimic împotrivă, prefer să vin cu maşina mea. Limuzinele îmi declanşează claustrofobia.

– Dacă aşa doriţi, spuse ea bătos. Casa se află la capătul străzii Beacon Drive, în Great Falls Estates.

– Am să mă uit pe o hartă a oraşului.

– Apropo, ce maşină aveţi?

– De ce vreţi să ştiţi?

– Să anunţ paznicul de la poartă.

Pitt ezită o clipă, apoi se uită în hangar şi privirea i se opri pe o maşină parcată lângă intrare.

– O decapotabilă veche.

– Veche?

– Da, din 1951.

– Atunci v-aş ruga să fiţi amabil şi s-o lăsaţi în parcarea de lângă casa personalului. Este pe alee în dreapta, când veniţi dinspre ghereta portarului.

– Nu ţi-e niciodată ruşine de felul în care le comanzi oamenilor?

– N-are de ce să-mi fie ruşine, domnule Pitt. Vă aşteptăm la ora patru.

– Aţi vrea să terminaţi cu mine înainte de venirea oaspeţilor? întrebă Pitt cu vocea plină de sarcasm. Ştiţi, n-aş vrea să

ofensez pe nimeni la vederea rablei mele care profanează domeniul.

– Nu-i nici o problemă, nu se lăsă nici ea mai prejos. Petrecerea nu începe decât la opt. La revedere.

După ce Sandra Cabot a închis, Pitt s-a îndreptat spre maşina decapotabilă şi s-a uitat la ea o vreme. Apoi a ridicat podeaua din faţa banchetei din spate şi a prins undeva dedesubt firele unui redresor de baterie. S-a întors apoi la *Talbot*-ul său şi, calm, a continuat să lucreze de unde rămăsese.

***

La opt şi jumătate fix, portarul de la intrarea pe domeniul LeBaron întâmpina o pereche de tineri într-un *Ferrari* galben, iar după ce verificase numele lor pe lista invitaţilor le făcu semn să intre. Sosi apoi o limuzină *Chrysler* în care se aflau consilierul preşedintelui, Daniel Fawcett, şi soţia.

Paznicul nu părea prea impresionat la vederea atâtor maşini extravagante şi a ocupanţilor lor celebri.

Îşi ridică mâinile deasupra capului şi, plictisit, se-ntinse şi căscă. Mâinile-i rămaseră în aer, iar gura i se-nchise cu un pocnet sec căci se pomeni uitându-se cu ochii larg căscaţi la cea mai mare maşină pe care o văzuse în viaţa lui.

Era monstruos de mare, cam şase metri din bară-n bară, şi părea să cântărească peste trei tone.

Uşile şi capota erau gri argintiu, iar aripile castaniu metalizat. Era o maşină sport decapotabilă, iar capota, dacă era trasă, era complet ascunsă vederii.

Avea o linie frumoasă şi elegantă de maşină de clasă, era un exemplu viu de măiestrie neasemuită.

– Asta da maşină, spuse paznicul în cele din urmă.

– *Daimler*, răspunse Pitt.

– După nume, pare englezească.

– Chiar este.

Paznicul clătină din cap plin de admiraţie, apoi aruncă o privire pe lista invitaţilor.

– Numele dumneavoastră, vă rog.

– Pitt.

– Nu vă găsesc. Aţi fost invitat?

– Aveam o întâlnire cu doamna LeBaron mai devreme.

Paznicul intră în căsuța sa şi verifică o listă de pe un panou.

– Da, domnule. Întâlnirea era pentru ora patru.

– Când i-am telefonat să-i spun că voi întârzia, mi-a spus să vin la petrecere.

– Ei bine, dacă tot vă aşteaptă, spuse paznicul încă adâncit în admirarea liniilor acelui *Daimler*, de partea mea cred că e în regulă. Puteți să mergeți. Distracție plăcută.

Pitt dădu din cap a mulțumire, apoi conduse maşina imensă, lin, pe aleea care şerpuia până în fața reşedinței LeBaron. Clădirea principală se ridica pe o colină, chiar deasupra unui teren de tenis şi a unei piscine. Arhitectura era specifică zonei, casă din cărămidă, în stil colonial, cu trei etaje şi coloane albe la intrare, care susțineau acoperişul deasupra unui portic frontal, aripile casei întinzându-se apoi lateral. La dreapta era un pâlc de pini care se întindea până la o casă stil vagon cu garaj la parter despre care Pitt presupuse că era locuința personalului. Vis-a-vis şi la stânga conacului se afla o construcție imensă cu pereți de sticlă, luminată de candelabre de cristal ce atârnau din tavan. Flori şi arbuşti exotici îşi împrăştiau mireasma printre cele douăzeci de mese, iar pe o scenă minusculă ridicată în fața unei căderi de apă, cânta o orchestră mică.

Pitt fu profund impresionat. Era o ambianță perfectă pentru o petrecere într-o seară rece de octombrie. Raymond LeBaron luă notă maximă pentru originalitate. Pitt trase *Daimlerul* în fața serei unde aştepta un lacheu îmbrăcat în livrea, cu expresia de teamă respectuoasă a unui tâmplar privind la un arbore *Sequoia*.

Cât se strecură afară din maşină şi-şi îndreptă smochingul, Pitt remarcă un grup destul de numeros strângându-se în spatele peretelui transparent şi făcând semne spre maşină. Îi dădu valetului instrucțiuni cum să oprească contactul, apoi intră pe uşa de sticlă. Orchestra interpreta motive muzicale din melodiile la modă ale lui John Barry, mai fin la alămuri, în forță la instrumentele cu coarde.

Chiar la intrare, stătea şi întâmpina oaspeții o femeie elegantă, îmbrăcată după ultima modă a caselor de creație.

Fără-ndoială, era Jessie LeBaron. Stăpână pe sine,

întruchiparea însăşi a graţiei şi clasei, o dovadă vie că o femeie poate fi frumoasă şi după cincizeci de ani. Purta o tunică strălucitoare bătută în mărgele şi paiete verzi şi argintii peste o fustă strâmtă de catifea.

Pitt se apropie şi făcu o uşoară reverenţă.

– Bună seara, spuse el arborând cel mai seducător zâmbet al său.

– Ce e maşina aceea senzaţională? îl întrebă Jessie uitându-se prin uşă.

– O *Daimler*, comandă specială îmbunătăţită pentru consum de 5,4 litri, cu motor în opt cilindri şi lucrătură artizanală a caroseriei, marca Hooper.

Ea îi zâmbi fermecător şi îi întinse mana.

– Vă mulţumesc că aţi venit domnule... ezită ea, privindu-l întrebător. Iertaţi-mă, dar nu-mi aduc aminte să vă fi cunoscut.

– Asta-i pentru că n-am dat niciodată ochii unul cu altul, spuse el minunându-se de timbrul gutural al vocii lui Jessie, aproape răguşită, cu-o umbră de vulgaritate senzuală.

– Mă numesc Pitt, Dirk Pitt.

Ochii întunecaţi ai lui Jessie îl fixară pe Pitt într-un fel foarte special.

– Aţi întârziat patru ore şi jumătate, domnule Pitt. A intervenit ceva neaşteptat?

– Nimic de felul ăsta, doamnă LeBaron. Mi-am aranjat sosirea cu cea mai mare grijă.

– Dar n-aţi fost invitat la petrecere, spuse ea calm. Aşa încât va trebui să plecaţi.

– Ce păcat, spuse Pitt îmbufnat. Aşa de rar mi se oferă ocazia să-mi pun smochingul.

Faţa lui Jessie exprimă dispreţ. Se-ntoarse spre o femeie cam înţepată, cu ochelari cu rame mari, care se ţinea puţin în spatele ei şi despre care Pitt îşi imaginã că era secretara, Sandra Cabot.

– Caută-l pe Angelo şi spune-i să-l conducă pe domnul.

Ochii lui Pitt sclipiră răutăcios.

– Se pare că am un adevărat talent de a stârni aversiune. Ce preferaţi, să plec de bunăvoie sau să provoc o scenă neplăcută?

– Cred că ar fi mai bine să plecaţi de bunăvoie.

– Atunci de ce mi-aţi mai cerut să mă vedeţi?

– O chestiune legată de soţul meu.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, aşa că nu pot să vă spun nimic în plus faţă de ce ştiţi deja în legătură cu moartea sa.

– Raymond n-a murit, spuse ea tranşant.

– Când l-am văzut eu în balon făcea foarte bine pe mortul.

– Acela nu era el.

Pitt o privi sceptic, dar nu spuse nimic.

– Nu mă credeţi, nu-i aşa?

– De fapt, nu-mi pasă.

– Speram să mă puteţi ajuta cu ceva.

– Aveţi un fel foarte ciudat de-a cere ajutorul.

– Sunteţi la un dineu de binefacere, domnule Pitt. Locul dumneavoastră nu este aici. Să stabilim o oră la care să ne-ntâlnim mâine.

Pitt se hotărî să nu ţină seama de furia care-l cuprinsese.

– Ce făcea soţul dumneavoastră când a dispărut? întrebă el fără nici un preambul.

– Căuta comoara El Dorado, îi răspunse ea privind nervos spre oaspeţii dinăuntru. Era convins că s-a scufundat o dată cu *Cyclops*.

Înainte ca Pitt să poată face vreun comentariu, Cabot se întorsese cu Angelo, şoferul cubanez.

– La revedere, domnule Pitt, spuse Jessie concediindu-l şi întâmpinând o pereche de nou veniţi.

Pitt ridică din umeri a nepăsare şi-i oferi braţul lui Angelo:

– Hai, s-o facem cât mai oficial. Condu-mă tu afară. Apoi, se-ntoarse spre Jessie. Şi încă ceva, doamnă LeBaron. Nu-mi place să fiu tratat ca ultimul borfaş. Altă dată, nu vă mai deranjaţi să mă căutaţi.

De-abia apoi Pitt îi permise lui Angelo să-l escorteze de la clădirea serei până la locul unde era parcat *Daimler*-ul său. Jessie se uită după el până când impunătoarea maşină dispăru în noapte.

Se-ntoarse la oaspeţii săi şi se amestecă printre ei.

Douglas Oates, secretarul de stat, o privi apropiindu-se peste umărul consilierului prezidenţial Daniel Fawcett.

– Splendid, Jessie.

– Într-adevăr, sublinie Fawcett. Nimeni din Washington nu

dă mese mai rafinate.

Ochii lui Jessie se luminară, iar buzele sale se arcuiră într-un zâmbet cald.

– Vă mulțumesc, domnilor.

Oates arătă cu capul spre uşă:

– A fost o-nchipuire, sau chiar l-am văzut pe Dirk Pitt dat pe uşă afară? Jessie îi aruncă lui Oates o privire goală:

– Îl cunoşti?!... Întrebă ea surprinsă.

– Sigur că da. Pitt este numărul doi la NUMA. El este cel care a adus Titanicul la suprafață pentru Departamentul Apărării.

– Şi care i-a salvat preşedintelui viața, în Louisiana, completă Fawcett.

Jessie păli imperceptibil.

– N-am ştiut.

– Sper că nu l-ai înfuriat.

– Poate c-am fost puțin cam aspră, admise ea.

– Nu vă interesează forările marine în larg de San Diego?

– Ba da. Rapoartele seismice vorbesc despre un imens câmp de petrol încă neexplorat. Una dintre companiile noastre are uşă deschisă sus şi nu va fi nici o problemă să obținem autorizația de forare. Dar de ce-ntrebați?

– Chiar nu ştii cine este şeful comisiei senatoriale care acordă dreptul de exploatare a petrolului pe terenurile care aparțin statului?

– Desigur, este... Vocea lui Jessie se pierdu, iar stăpânirea sa de sine se topi complet.

– Tatăl lui Dirk, încheie Oates în locul ei. Senatorul de California – George Pitt. Fără sprijinul său şi fără binecuvântarea celor de la NUMA, pentru probleme de mediu, n-ai nici o şansă să capeți drepturile de forare.

– Se pare că uşa care-ți era deschisă tocmai s-a închis, spuse Fawcett sarcastic.

9.

O jumătate de oră mai târziu, Pitt îşi parca maşina Daimler pe locul său din fața unei clădiri impunătoare, cu pereți de sticlă mată, care adăpostea sediul NUMA. Semnă în condica de la biroul pazei şi luă liftul până la etajul al zecelea.

Când uşile s-au deschis, intră într-o încăpere imensă, un adevărat labirint electronic, unde se afla instalată reţeaua informatică şi de comunicaţii a agenţiei marine.

Hiram Yaegger ridică privirea din spatele unui birou în formă de potcoavă a cărui suprafaţă era acoperită de o puzderie de computere şi-i zâmbi:

– Salut, Dirk. S-au înţolit cu toţii dar n-au avut unde să meargă?

– Gazda a hotărât că sunt persoană non grata, aşa că am fost debarcat.

– Cineva cunoscut? Fu rândul lui Pitt să zâmbească. Se uită în jos la Yaegger.

Electronistul-vrăjitor părea că descinde direct din vremurile hippy de la-nceputul anilor 70. Părul blond şi-l lăsase lung şi-l purta strâns la spate într-o coadă de cal. Barba-i era veşnic în neorânduială şi răsucită în cârlionţi rebeli. Iar ţinuta sa la lucru sau acasă era o jachetă şi-o pereche de pantaloni Levis vârâţi în nişte cizme de cowboy scofâlcite şi cam trecute.

Pitt spuse:

– Nu mi te pot închipui alături de Jessie LeBaron, frecventând aceleaşi cercuri.

Yaegger scoase un fluierat:

– Te-a turtit un picior dat în dos de una ca Jessie LeBaron? Omule, da eşti un adevărat erou pentru cei oropsiţi.

– Ai chef să faci nişte săpături?

– Despre ea?

– Despre el.

– Bărbat-su? Cel care-a dispărut?

– Raymond LeBaron.

– Altă operaţie sub clar de lună?

– Spune-i cum vrei.

– Dirk, zise Yaegger fixându-l peste nişte ochelari cu rame de pe vremea bunicii, eşti un tip cam curios şi-ţi bagi nasul peste tot, da-mi placi şi-aşa. Eu sunt aici să fac reţele de calculatoare clasa întâi şi să arhivez datele de geografie şi istorie marină, da salivez la gândul că-ţi vei face apariţia cerându-mi să-mi folosesc sprijinul creator în scopuri obscure. De ce merg pe mâna ta?... O.K. Îţi spun de ce: fiindcă am sânge de coţcar, încă mai mult ca tine. Acum zi-i cât de adânc vrei să sap.

– Până-n trecutul lui cel mai îndepărtat. De unde-a apărut, ce e cu banii care-au stat la baza imperiului său…

– Raymond LeBaron era destul de secretos cu viața lui particulară. S-ar putea să-şi fi şters urmele.

– Îmi dau seama de asta, da ai mai scos tu la lumină şi alte secrete de familie până acum.

– Da. Familia Bougainville, cu câteva luni în urmă. I-am cam făcut-o, ca să zic aşa, amiralului.

– Încă ceva.

– Sunt numai urechi.

– Un vapor numit *Cyclops*. Ai putea să-i afli povestea?

– Fără probleme. Altceva?

– Cam asta ar fi tot, răspunse Pitt.

Yaegger îl privi.

– Acum ce te-a mai supărat, bătrâne? Nu-mi vine-a crede că îl vânezi pe LeBaron numai pentru că ai fost azvârlit în stradă de la petrecere. De pildă eu… Am fost alungat de la cele mai spurcate adunături din oraşul ăsta. Şi asta e.

Pitt râse.

– Nu-i vorba de răzbunare. Sunt doar intrigat. Jessie LeBaron a zis ceva care mi s-a părut cam curios în legătură cu dispariția soțului ei.

– Am citit în Washington Post. Era un paragraf acolo în care se vorbea despre tine ca despre eroul zilei; cum ai recuperat balonul lui LeBaron cu-o şmecherie cu-o sfoară şi-un palmier. Care-i treaba?

– Susține că soțul ei nu e printre morții care-au fost găsiți în cabina de comandă.

Yaegger tăcu, având acea privire care spunea că n-a-nțeles nimic.

– Nu se leagă. Dacă bătrânul LeBaron a dispărut în sacul lui umflat cu gaze, e logic că tot el era acolo când a apărut balonul.

– Nu, dacă e să ne luăm după spusele soției îndurerate.

– Cred că priveşte lucrurile dintr-un anume unghi - financiar sau legat de asigurări.

– Poate da, poate nu. Există însă posibilitatea ca NUMA să ia parte la anchetă atâta timp cât evenimentul învăluit în mister s-a petrecut deasupra mării.

– Şi noi o să fim primii.

– Ceva de felul ăsta.

– Şi ce legătură are vasul *Cyclops* cu toată tărăşenia?

– Ea mi-a spus că LeBaron căuta *Cyclops* când s-a topit în aer.

Yaegger se ridică de pe scaun.

– Bine. Să-i dăm bice. Cât timp pun eu la punct programul de căutare, tu uită-te prin fişiere după informaţii legate de vapor.

Îl conduse pe Pitt într-un soi de amfiteatru cu un monitor imens, instalat pe peretele din faţă şi-l pofti să se aşeze la un pupitru pe care se afla tastatura computerului. Apăsă câteva butoane peste umărul lui Pitt şi aparatul răspunse comenzilor.

– Săptămâna trecută am instalat un sistem nou. Terminalul este cuplat la un sintetizor de voce.

– Un computer care vorbeşte, spuse Pitt.

– Da. Înţelege peste zece mii de comenzi verbale, poate da tot atâtea răspunsuri corecte şi, de fapt, poate chiar să întreţină o discuţie. Vocea îi sună cam nefiresc, ceva în felul lui Hal, robotul uriaş din filmul 2001, dar o să te obişnuieşti. Noi îi spunem *Speranţa*.

– *Speranţa*?

– Da, speranţa noastră că o să dea răspunsurile corecte.

– Nostim.

– Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la terminal. Nu trebuie decât să ridici receptorul şi să formezi 47.

***

Pitt ridică ochii spre ecran. Avea o culoare gri albăstruie.

Prinse destul de precaut microfonul şi vorbi în el:

– *Speranţo*, mă numesc Dirk. Eşti gata să începi o investigaţie pentru mine? Doamne, se simţea ca un tâmpit. Era ca şi când s-ar fi adresat unui zid şi ar fi aşteptat să-i răspundă.

– Bună, Dirk, îi spuse o voce vag feminină, care suna de parc-ar fi ieşit dintr-un burduf. Eu sunt gata. Spune tu când vrei să începem.

Pitt trase adânc aer în piept şi porni:

– *Speranţo*, aş vrea să-mi spui câte ceva despre un vapor

numit *Cyclops*.

Cam cinci secunde se lăsă tăcerea, apoi computerul răspunse:

– Va trebui să faci precizări. Discurile mele de memorie conțin date despre cinci vase diferite cu numele *Cyclops*.

– Al meu avea o comoară la bordul său.

– Îmi pare rău, însă după documentele de îmbarcare nu rezultă că vreunul să fi avut vreo comoară la bord.

– Îmi pare rău. Lui Pitt încă nu-i venea să creadă că face conversație cu o mașină.

– Dacă-mi permiți să mă abat o clipă de la discuție, aș vrea să-ți spun că eşti un computer foarte inteligent şi simpatic.

– Îți mulțumesc pentru compliment, Dirk. Să ştii că pot scoate efecte de sunet; pot imita animale, ştiu să cânt - deşi nu prea bine - şi să pronunț supercalifragelisticexplicalidosion, chiar dacă n-am fost programată pentru definiția sa exactă. Vrei s-o spun şi de la sfârşit la-nceput?

– Poate altă dată. Revenind la *Cyclops*... cel care mă interesează s-a scufundat în Caraibe.

– Atunci ne rămân numai două. Un vapor cu aburi care s-a împotmolit în Golful Montentego din Jamaica, la 5 mai 1968 şi un mineralier al Marinei Statelor Unite care transporta minereu sau cărbune, dispărut fără urmă între 5 şi 10 februarie 1918.

Pitt se gândi că n-ar fi avut nici un rost ca Raymond LeBaron să caute un vas care eşuase într-un port aglomerat, doar cu douăzeci de ani în urmă. Îi reveni în minte povestea mineralierului Marinei. Dispariția sa fusese unanim considerată a fi unul dintre marile mistere ale deja legendarului Triunghi al Bermudelor.

– Alegem transportorul Marinei, spuse Pitt.

– Dacă vrei să tipăresc date, apasă pe tasta de comandă şi literele P.T. Dacă te uiți pe ecran, îți voi proiecta fotografiile de care dispunem.

Pitt făcu ce i se ceruse, iar informațiile începură să curgă din imprimantă. Speranța se ținu de cuvânt şi pe ecran apăru o fotografie a vasului *Cyclops* ancorat într-un port necunoscut.

Deşi carena era zveltă, cu prora demodată urcând şi coborând şi cu pupa grațioasă ca o cupă de şampanie,

suprastructura sa părea un joc de cuburi aruncate de un copil alandala. O îngrămădire de macarale, amestecate cu cabluri; un păienjeniş, cu o împletitură de suporturi la înălțimea unui stat de om, se ridica în mijlocul corăbiei, asemenea unei păduri moarte. Pe toată partea dinspre pupa, chiar peste sala motoarelor, se întindea o cabină lungă cu acoperişul împodobit cu două coşuri gemene şi câteva guri de aerisire, foarte înalte toate. În continuare, mai în față, stătea cocoțată cabina timonei, chiar deasupra punții principale, aidoma unei măsuțe de toaletă aşezate pe patru picioare, cu numai un singur şir de hublouri complet deschise în partea de jos. Cele două catarge înalte şi grinda transversală ieşită mult în afara covertei aduceau perfect cu o poartă de fotbal. Nava era diformă şi greoaie, ca o gâscă urâtă care n-are nici o şansă să semene cu o lebădă.

Plutea în jurul său ceva nedefinit, care-ți dădea fiori. La-nceput, Pitt nu putu să desluşească ce, mai apoi îşi dădu seama: în mod bizar, pe punte nu se afla nici un marinar. Vasul arăta de parcă era părăsit.

Pitt îşi mută privirea de la ecran la datele statistice ale navei pe care le cercetă amănunțit: *Lansare: 7 mai 1910 - William Cramp Sons Shipbuilders, Philadelphia Tonaj: deplasament 19.360 Lungime: 162 m (de fapt, mai lungă decât vasele de luptă din vremea sa) Traversă: 20 m Pescaj: 8,5 m Viteză: 15 noduri (cu trei noduri mai rapidă decât vasele Liberty din cel de-al doilea război mondial) Armament: 4 tunuri de 4 țoli Echipaj: 246 oameni Comandant: G. W. Worley - serviciul auxiliar Naval*.

Pitt remarcă faptul că Worley fusese căpitan pe *Cyclops* de la lansarea sa la apă şi până-n ziua dispariției. Se sprijini de spătar şi-şi lăsă mintea să lucreze în timp ce el studia fotografia vasului.

– Ai şi alte fotografii ale navei? o întrebă el pe *Speranța*.

– Trei din acelaşi unghi; una înspre pupa şi patru ale echipajului.

– Hai să vedem cum arăta echipajul.

Monitorul se-ntunecă o clipă, apoi pe el apăru imaginea unui bărbat stând în picioare lângă balustradă şi ținând de mână o fetiță.

– Căpitanul Worley cu fiica sa, explică *Speranța*.

Bărbatul era masiv, cu părul rărit, o mustață îngrijită, tăiată şi mâini imense. Stătea acolo într-un costum închis, cu cravata strâmbă ieşindu-i din haină, cu pantofii bine lustruiți. Se uita fix la aparatul care-i imortalizase chipul cu 75 de ani în urmă. Fetița blondă de lângă el purta un tricou care-i ajungea până la genunchi şi o pălăriuță. Ținea strâns în mânuță o păpuşă care părea să fie tare, în formă de amforă.

– Adevăratul lui nume este Johan Wichman, îl informă *Speranța* fără ca el să-i fi cerut. S-a născut în Germania şi a intrat ilegal în Statele Unite, în 1878, pe un vas comercial care nu-i aparținea, pe care l-a deturnat până în San Francisco. Nu se ştie cum a reuşit să falsifice actele. În vremea cât a fost comandant pe *Cyclops*, a trăit la Norfolk, în Virginia, împreună cu fetița şi soția.

– Există vreo posibilitate să fi lucrat pentru nemți în 1918?

– Nu există nici o dovadă în sensul acesta. Vrei să vezi raportul anchetei făcute în urma tragediei?

– Tipăreşte-l. O să-l studiez mai târziu.

– Următoarea fotografie este a secundului, locotenentul David Forbes, spuse *Speranța*.

Aparatul îl surprinsese pe Forbes în uniformă, în picioare lângă o maşină care-i păru lui Pitt a fi un automobil *Cadillac* din 1916.

Forbes avea o față de ogar, cu nasul lung, subțire, ochii deschişi a căror culoare nu se putea ghici din fotografia alb-negru. Obrajii-i erau proaspăt raşi, sprâncenele arcuite, iar dinții îi avea uşor ieşiți în afară.

– Ce fel de om era? întrebă Pitt.

– N-a avut o pată la dosar până în momentul în care Worley l-a consemnat la bord pentru nesupunere față de superiori.

– Motivul?

– Căpitanul Worley a schimbat cursul stabilit de Forbes, iar *Cyclops* a fost pe punctul să eşueze la intrarea în Rio. Când Forbes a vrut să ştie care a fost motivul pentru modificarea de curs, Worley s-a înfuriat şi l-a consemnat în cabină.

– Forbes încă mai era arestat în ultimul voiaj al lui *Cyclops*?

– Da.

– Cine urmează?

– Locotenentul John Church, ofițer de cursă.

Fotografia înfățișa un bărbat mărunțel, aproape fragil, îmbrăcat în civil şi aşezat la o masă într-un restaurant. Chipul său purta întipărită acea expresie de oboseală pe care o au fermierii după o zi grea de muncă la câmp. Totuşi, ochii întunecați exprimau veselie şi vorbeau despre un om cu fire deschisă.

Părul încărunțit din pricina căruia i se încrunta fruntea înaltă era dat peste cap şi pe după urechile mici.

– Pare mai vârstnic decât ceilalți, remarcă Pitt.

– De fapt, nu are decât douăzeci şi nouă de ani, spuse *Speranța*. A intrat în Marină când avea şaisprezece ani şi singur s-a zbătut să ajungă ofițer.

– A avut probleme cu Worley?

– Nimic care să fie consemnat în fişa sa.

În ultima fotografie erau prezenți doi bărbați aşteptându-şi sentința într-o sală de tribunal. Nu se citea urmă de teamă pe fața lor, iar dacă era ceva acolo, păreau mai degrabă neîncrezători şi sfidători.

Cel din stânga era înalt şi voinic, cu brațele musculoase. Celălalt avea dimensiunile şi înfățişarea unui urs grizli.

– Fotografia a fost luată la Curtea Marțială. Apar în ea fochistul grad I James Coker şi fochistul grad II Barney DeVoe, judecați pentru uciderea fochistului grad III Oscar Stewart. Toți trei staționau la bordul crucişătorului american Pittsburgh. Coker, cel din stânga, a fost condamnat la moarte prin spânzurătoare, iar sentința a fost executată în Brazilia. DeVoe, cel din dreapta, a fost condamnat la o pedeapsă între cincizeci şi nouăzeci şi nouă de ani, care urma să fie efectuată la închisoarea navală de la Portsmouth din New Hampshire.

– Ce legătură au ei cu *Cyclops*? întrebă Pitt.

– Vasul Pittsburgh se afla la Rio de Janeiro când s-a comis omorul. Când căpitanul Worley a ajuns în port i s-a ordonat să-i transporte pe DeVoe şi încă alți patru condamnați în Statele Unite, în arestul de la bordul navei.

– Deci ei erau la bord când a venit sfârşitul?

– Da.

– Nu-s alte poze cu membri ai echipajului?

– Probabil că mai sunt în albumele de familie, sau pot fi

procurate din alte surse particulare, însă asta este tot ce am în banca mea de date.

– Vorbeşte-mi despre evenimentele care au dus la dispariția lui *Cyclops*.

– Vorbesc sau scriu?

– Poți vorbi şi scoate şi la imprimantă în acelaşi timp?

– Îmi pare rău, însă nu le pot face pe amândouă deodată. Ce variantă preferi?

– Vorbeşte.

– Foarte bine. O clipă..., să adun datele.

Pitt începea să simtă oboseala şi aproape picoti. Fusese o zi lungă şi-ncărcată. Folosi pauza şi-l sună pe Yaeger să-i ceară o ceaşcă de cafea.

– Cum te înțelegi cu *Speranța*?

– Aproape încep să cred că e adevărată, răspunse Pitt.

– E bine, atât timp cât nu începi să-ți imaginezi ce forme are.

– Încă n-am ajuns în halul ăsta.

– Cu cât o cunoşti mai bine, cu atât o placi mai mult.

– Tu cum te descurci cu Raymond LeBaron?

– De ce ți-e teamă..., spuse Yaeger. Şi-a îngropat bine trecutul. Nici o referire la viața personală, doar statistici făcute din momentul în care a ajuns marele vrăjitor din Wall Street.

– Ceva interesant?

– Nu tocmai. Se trage dintr-o familie înstărită. Taică-su avea o rețea de magazine de articole de fierărie. După câte miros eu, Raymond nu se prea avea bine cu taică-su. Nu apare nici o aluzie la familie în nici una din biografiile făcute de ziare după ce a devenit mare grangur în finanțe.

– Ai aflat cum a făcut primele miare?

– Zona asta e cam nebuloasă. A avut cu un asociat pe nume Kronberg, o firmă de recuperări de epave, pe la jumătatea anilor 50. Se pare că au tras targa pe uscat vreo câțiva ani, apoi au dat faliment.

Doi ani mai târziu, Raymond îşi lansa propria publicație.

– *Prospero*.

– Corect.

– Se spune pe undeva de unde i-au venit banii?

– Deloc, răspunse Yaeger. Apropo, Jessie e a doua lui nevastă. Prima se numea Hillary şi a murit în urmă cu câțiva

ani. N-avem nimic despre ea.

– Bine, ține-o așa.

Pitt închise telefonul chiar în momentul în care *Speranța* începu să vorbească:

– Am pregătit datele pentru voiajul de pe urmă, şi atât de nefericit al lui *Cyclops*.

– Să auzim.

– A plecat din Rio de Janeiro pe 16 februarie 1918, cu destinația Baltimore, Maryland. La bordul său se aflau 15 ofițeri, 231 de marinari, alți 57 de marinari de pe crucişătorul Pittsburgh care urmau să fie înlocuiți la baza navală Norfolk şi trimişi pe alte vase, cei cinci condamnați, inclusiv Devoe, şi consulul general american la Rio, Alfred Morean Gottschalk care se întorcea la Washington. Vasul avea o încărcătură de 11.000 tone de minereu de mangan. După o scurtă oprire în portul Bahia pentru ridicarea corespondenței, vasul a mai făcut o escală, neprogramată, pe 4 martie, la intrarea în Golful Carlisle, în Insula Barbados unde a şi aruncat ancora. Aici Worley a încărcat provizii şi cărbune motivând că le sunt necesare pentru continuarea călătoriei, însă acest fapt a fost, mai apoi, socotit nejustificat. După ce vasul a dispărut în larg, consulul american din Barbados a raportat că circulaseră o seamă de zvonuri în legătură cu acțiunea neobişnuită a lui Worley, întâmplări ciudate la bordul vasului şi o posibilă revoltă a echipajului. Ultima oară când a fost văzut *Cyclops*, cu toți oamenii de la bordul său, a fost în 4 martie, ziua în care a părăsit Insula Barbados.

– Nu s-a mai stabilit după aceea niciodată legătura cu ei?

– Douăzeci şi patru de ore mai târziu, un cargou care transporta cherestea, *Crogan Castle*, a semnalat că prova îi fusese zdrobită de un val uriaş, neaşteptat. Apelurile radio pe care le-au trimis cei de la bordul său au fost recepționate de *Cyclops*.

Ultimele cuvinte venite de pe mineralier indicau frecvența lor şi anunțau o sosire grabnică: *Suntem la 50 mile sud de voi. Venim cu toată viteza*.

– Altceva?

– Asta a fost tot.

– *Crogan Castle* şi-a dat poziția?

– Au raportat latitudine 23.30 N şi longitudine 79.21 V, ceea ce înseamnă că se afla la aproximativ 30 de mile sud-est de un recif de suprafață numit *Anguilla Cays*.

– A dispărut şi *Crogan Castle*?

– Nu. Rapoartele spun că a eşuat la Havana.

– Vreo urmă că *Cyclops* a naufragiat?

– Cu toate căutările febrile ale Marinei, nu s-a găsit nimic.

Pitt se-ntrerupse, când Yaeger intră în sala de proiecție; puse o ceaşcă de cafea pe pupitru şi se retrase în tăcere. Pitt luă câteva înghițituri şi îi ceru *Speranței* să-i arate încă o dată fotografia lui *Cyclops*.

Vasul îşi făcu din nou apariția pe ecran, iar el îl privi gânditor.

Ridică receptorul, formă un număr şi aşteptă.

Ceasul digital de pe consolă arăta ora 11 şi 55, însă vocea care răspunse sună proaspătă şi prietenoasă:

– Dirk! explodă Dr. Raphael O'Meara. Ce coincidență! M-ai prins la țanc. Azi dimineață m-am întors din Costa Rica, de la nişte săpături.

– Să mai găseşti un vagon de cioburi?

– Ciob? Doar cel mai bogat tezaur de artă precolumbiană descoperit până astăzi. Piese unice, unele datând din anul 300 I.C.

– Ce păcat că nu le poți păstra!

– Toate descoperirile mele merg la Muzeul Național din Costa Rica.

– Eşti foarte generos, Raphael.

– Dar eu nu le donez, Dirk. Aşa e înțelegerea, guvernul țării unde găsesc relicvele le păstrează ca parte a patrimoniului național. Dar ce te plictisesc eu pe tine, un înrăit căutător de relicve la adâncime. Cărui fapt datorez onoarea de a-mi fi telefonat?

– Am nevoie de cunoştințele tale şi de ştiința ta în legătură cu o comoară.

– Cred că ştii că nu trebuie să pronunți un asemenea cuvânt înaintea unui arheolog respectabil, spuse O'Meara şi tonul său căpătă o nuanță de seriozitate.

– Fiecare cu păsărica lui, spuse Pitt. Vrei să ne-ntâlnim la un păhărel?

– Acum?! Ai idee cât e ceasul?

– Se-ntâmplă să ştiu ce pasăre de noapte eşti tu. Las–o mai moale. Undeva aproape de tine.

– Ce zici de hanul *Old Angler* de pe Bulevardul MacArthur? Să zicem, într-o jumătate de oră?

– Perfect.

– Poți să-mi spui ce comoară te interesează?

– Cea la care visează toți.

– Aha! Şi care să fie asta?

– Îți spun când ne vedem.

Pitt închise şi se uită la *Cyclops*. Nava părea însingurată, abandonată, dar într-un chip aproape neomenesc. Nu se putea opri să nu se-ntrebe ce secrete dusese cu ea în mormântul de pe fundul mării.

– Vrei să-ți mai dau şi alte informații? îl întrebă *Speranța* întrerupându-i gândurile morbide. Sau vrei să ne oprim?

– Putem să-i zicem remiză, răspunse el.

– Mulțumesc, *Speranța*. Aş vrea să-ți pot da un pupic.

– Îți sunt recunoscătoare pentru compliment, Dirk, însă nu sunt fiziologic pregătită pentru a primi sărutări.

– În sufletul meu, ai să rămâi o scumpă.

– Mai vino şi foloseşte-te oricând de mine.

Pitt râse.

– La revedere, *Speranța*.

– La revedere, Dirk.

De-ar fi fost adevărată, gândi Pitt şi suspină visător.

10.

– Dă-mi un Jack Daniel fără apă, spuse vesel Raphael O'Meara. Cel mai bun medicament pe care-l ştiu să-ți limpezească creierul după jungla aia nenorocită.

– Cât ai stat în Costa Rica? întrebă Pitt.

– Trei luni. Şi tot timpul a plouat.

– Gin Bombay cu gheață şi cu poftă, îi spuse Pitt barmanului.

– Deci te alături şi tu cohortei lacome a gunoierilor mării, spuse O'Meara, iar vorbele-i ieşiră din hățişul bărbii pe care o purta stil Gabby Hayes şi care-i acoperea fața de la nas în jos.

Haida de...Dirk Pitt - căutător de comori. Nu credeam s-apuc vreodată ziua asta.

– Interesul meu e pur academic.

– Păi, sigur, aşa spun toţi. Ascultă sfatul meu şi las-o baltă. A fost un jaf cât s-a investit în căutarea de comori în mare, oricum... mai mult decât s-a găsit vreodată. Îţi număr pe degete câteva descoperiri fericite care să fi meritat în ultimii optzeci de ani. Aventura, plăcerea, bogăţiile... nu sunt decât exagerări şi legendă.

– De acord.

Sprâncenele stufoase se-ncruntară.

– În definitiv, ce vrei să afli?

– Ai auzit de Raymond LeBaron?

– Bătrânul neînfricat Raymond, geniul finanţelor care scoate *Prospero*?

– Acelaşi. A dispărut în urmă cu două săptămâni în balonul său cu care zbura pe undeva pe lângă insulele Bahama.

– Cum ar putea cineva să se facă nevăzut cu balon cu tot?

– Cumva a reuşit. Trebuie să fi auzit sau să fi citit ceva despre asta.

O'Meara clătină din cap:

– Nu m-am uitat la televizor şi n-am văzut un ziar de nouăzeci de zile.

Le fu adusă băutura, iar Pitt îi relată pe scurt împrejurările în care se produsese misterioasa dispariţie. La bar, lumea începuse să se rărească, aşa că rămăseseră acum aproape singuri.

– Şi crezi că LeBaron se fâţâia prin aer într-un burduf umflat cu aer în căutarea unei epave pline ochi cu filoane de nestemate?

– După cât spune soţia lui, Jessie...

– Ce vas?

– *Cyclops*.

– Am auzit de *Cyclops*. Un mineralier al Marinei care s-a topit pur şi simplu în urmă cu şaptezeci şi unu de ani. Dar nu-mi aduc aminte să se fi spus ceva despre vreun tezaur aflat la bordul său.

– Se pare că LeBaron aşa credea.

– Ce fel de comoară?

– El Dorado.

– Pesemne că glumeşti.

– Fac numai să repet ce mi s-a spus.

O'Meara rămase tăcut vreme îndelungată, cu privirea pierdută în alte timpuri.

– El hombre dorado, spuse el în cele din urmă. Aşa se spune în spaniolă la bărbatul de aur sau bărbatul aurit. Legenda - unii spun c-ar fi un blestem - a-nfierbântat imaginația oamenilor timp de patru sute cincizeci de ani.

– Există o fărâmă de adevăr în ea?

– Orice legendă e inspirată de-o întâmplare adevărată, dar, ca toate care au existat dinainte sau au apărut după ea, aceasta a fost denaturată şi înfrumusețată până ce a ajuns un basm. El Dorado a stârnit cea mai îndelungată căutare neîntreruptă a comorii din toate timpurile. Mii de oameni şi-au dat viața numai pentru a o vedea.

– Spune-mi, cum s-a născut legenda? Mai sosiră un Jack Daniel şi un gin Bombay.

Pe Pitt îl pufni râsul când îl văzu pe O'Meara dând pe gât o duşcă de apă, aşa, ca să se dreagă. Apoi, arheologul se aşeză comod şi începu să povestească, cătând spre alte vremi.

– Conchistadorii spanioli au fost primii care-au auzit vorbindu-se despre un bărbat de aur ce stăpânea un regat fabulos de bogat, undeva prin jungla din Munții Anzi. Circula legenda că ar fi locuit într-un oraş izolat, construit numai din aur, cu străzile bătute-n smaralde şi apărat de o armată de frumoase amazoane neînfricate. Pe lângă el, Vrăjitorul din Oz e-o biată marionetă. Sigur că s-a exagerat.

Adevărul este însă că au existat câțiva El Dorado dintr-o lungă descendență de regi care adorau o zeitate demon care trăia în Lacul Guatavita din Columbia. Când un nou rege prelua conducerea regatului tribal, corpul îi era acoperit cu răşină peste care se aşeza praf de aur, de unde şi numele său - bărbatul de aur. Apoi era aşezat pe o plută de ceremonie ticsită cu aur şi pietre prețioase, dus în mijlocul lacului unde se arunca toată acea bogăție, drept ofrandă adusă zeului al cărui nume îmi scapă.

– Comoara a fost recuperată vreodată?

– S-au făcut multe încercări de drenare a lacului, însă toate

au eşuat. În 1965, guvernul columbian a declarat Guatavita zonă de interes cultural şi a scos în afara legii orice operaţie de recuperare a comorii. Ce păcat, dacă te gândeşti la averea asta care zace pe fundul lacului, după unele evaluări - între o sută şi trei sute de milioane de dolari.

– Dar oraşul de aur?

– N-a fost găsit niciodată, spuse O'Meara, făcând semn barmanului să mai aducă un rând. Mulţi l-au căutat, mulţi şi-au găsit moartea. Nikolaus Federmann, Ambrosius Dalfinger, Sebastian de Belalcazar, Gonzalo şi Hernan Jimenez de Quesada, toţi au căutat El Dorado, dar nu s-au ales decât cu blestemul. La fel s-a întâmplat şi cu Sir Walter Raleigh. După cea de-a doua expediţie nereuşită, regele Iacob i-a tăiat capul, la propriu. Legendarul oraş El Dorado şi cea mai mare comoară a tuturor timpurilor au rămas pe veci pierdute.

– Să ne-ntoarcem o clipă, spuse Pitt. Comoara de pe fundul lacului încă nu e pierdută.

– Nu sunt decât firimituri, explică O'Meara.

Adevărata comoară, marele premiu, cea atât de inaccesibilă încât pare o himeră, a rămas ascunsă până-n zilele noastre. Poate cu două excepţii, nici un străin, vreodată, n-a reuşit s-o vadă. O singura descriere ne-a parvenit de la un călugăr misionar în junglă, care a ajuns la o aşezare spaniolă de pe fluviul Orinoco, pe la 1675. Înainte de a muri cu o săptămână, a spus că fusese în căutarea unor mine de diamant alături de o expediţie portugheză. El a fost singurul supravieţuitor păzit de un trib care-şi spunea Zanona. Au stat trei luni în oraş, dar, unul câte unul, s-au prăpădit cu toţii. Destul de târziu au descoperit că cei din tribul Zanona nu erau atât de prietenoşi pe cât voiau să pară. Erau canibali, îi otrăveau pe portughezi şi-apoi îi mâncau. Din toţi, singur călugărul a reuşit să scape. Aşa a putut să descrie temple şi clădiri imense, inscripţiile ciudate, dar şi comoara legendară care i-a trimis la moarte pe atât de mulţi dintre căutătorii săi.

– Un bărbat din aur, speculă Pitt. O statuie.

– Te apropii, spuse O'Meara. Eşti al naibii de aproape, dar te-ai înşelat asupra sexului.

– Cum asupra sexului?

– *La mujer dorada*, femeia de aur, îi răspunse O'Meara. Sau

pe scurt, *La Dorada*. Vezi tu, numele s-a referit la-nceput la un bărbat şi o ceremonie, după aceea la un oraş, iar în cele din urmă la un imperiu. Cu timpul, s-a extins la orice loc de pe pământ unde se află bogăţii. Aşa cum s-a întâmplat cu atâtea legende pe care le urăsc misoginii, mitul masculin s-a generalizat, iar cel feminin a fost dat uitării. Eşti gata pentru încă un rând?

– Nu, mulţumesc. Mai trag de ăsta.

O'Meara mai comandă un Jack Daniel.

– Cred că ştii povestea legată de Taj Mahal. Un rege mogul a ridicat acest mormânt împodobit ca monument pentru soţia sa. La fel a făcut şi un precolumbian, rege pe undeva prin America de Sud.

Numele lui nu s-a păstrat, însă, după cum spune legenda, soţia sa a fost cea mai iubită dintre toate sutele de femei de la curtea sa. Apoi a apărut ceva pe cer. Probabil o eclipsă sau cometa Halley. Iar preoţii i-au cerut s-o sacrifice ca să domolească mânia zeilor. Viaţa nu era aşa de uşoară pe vremea aceea. Aşa că a fost omorâtă, iar inima i-a fost smulsă din piept cu o întreagă ceremonie.

– Credeam că numai aztecii cunoşteau asemenea practici.

– Aztecii nu deţineau monopolul asupra sacrificiului uman. În concluzie, regele i-a strâns pe toţi artiştii şi le-a cerut să ridice o statuie după chipul ei pe care el avea să o închine unui zeu.

– Călugărul a descris-o?

– În culori vii şi până la ultimul detaliu, sigur, dac-ar fi să credem povestea lui. E complet goală şi stă pe un piedestal de cuarţ roz; totul are o înălţime de 1,80 m. Corpul e din aur pur. Dumnezeule, trebuie că are o tonă. Încrustat în piept, acolo unde ar trebui să stea inima, e un rubin imens evaluat la aproximativ 1.200 de carate.

– Nu am pretenţia că mă pricep, spuse Pitt, dar ştiu că rubinele sunt cele mai neprețuite pietre prețioase, iar unul de 30 de carate e o raritate. E de neimaginat un rubin de 1.200 de carate.

– Stai, că ăsta e doar începutul, continuă O'Meara. Întregul cap al statuii este un imens smarald şlefuit fără cusur, în ape verzi-albastre închise. Nu-mi dau seama câte carate are, dar, în

orice caz, bate orice record de greutate cu cele 135 de kilograme ale sale.

– Poate chiar 180, dacă te gândeşti c-au trebuit să-i şlefuiască şi părul.

– Care este cel mai mare smarald din lume? Pitt se gândi o clipă:

– Cu siguranță, nu are mai mult de 45 de kilograme.

– Ți-o imaginezi stând în holul Muzeului de istorie naturală din Washington, sub lumina reflectoarelor...? suspină O'Meara cu privirea pierdută.

– Nu pot decât să mă minunez ce valoare ar avea pe piață.

– Poți spune fără a greşi că e neprețuită.

– A mai fost cineva care a văzut statuia? întrebă Pitt.

– Colonelul Ralph Morehouse Sigler, un adevărat personaj, din şcoala veche de exploratori. Inginer în armata britanică, a colindat întregul imperiu, supraveghind zona de graniță şi construind forturi în Africa şi-n India. Era şi geolog priceput aşa că-şi petrecea timpul liber cu prospecțiuni. A fost fie al naibii de norocos, fie prea bun, fiindcă a descoperit un imens zăcământ de cromit în Africa de Sud şi câteva filoane de pietre prețioase rare în Indochina. S-a-nbogățit, dar nu a avut timp să se bucure. Kaiserul a intrat în Franța şi el a primit ordin să plece pe frontul de vest şi să construiască fortificații.

– Deci, n-a ajuns în America de Sud decât după război.

– Ba nu. În vara anului 1916, a coborât de pe vapor la Georgetown, în ceea ce era atunci Guyana Britanică. Se pare că unui tip energic de la Trezoreria Angliei i-a venit ideea strălucită de a trimite expediții în toată lumea pentru descoperirea şi deschiderea de mine de aur pentru finanțarea războiului. Sigler a fost chemat de pe front şi i s-a dat ordinul să plece în America de Sud.

– Crezi că ştia povestea călugărului? întrebă Pitt.

– Nimic găsit în jurnalele sau în însemnările lui nu arată că el ar fi crezut în povestea oraşului pierdut. Tipul nu era un căutător de comori pătimaş. Pe el îl interesau minereurile. Relicvele arheologice nu l-au pasionat niciodată. Ți s-a făcut foame, Dirk?

– Da, încep să mă gândesc la mâncare. Am fost alungat de la cină.

– A trecut de mult ora cinei, dar dacă-i rugăm frumos sunt sigur că pot să pregătească rapid nişte gustări.

O'Meara îi făcu semn chelneriței şi, după ce-şi pleda cauza, o convinse să le servească o farfurie de creveți cu sos asortat.

– Pică bine, spuse Pitt.

– Aş mânca drăcii de-astea mici cât e ziua de lungă, încuviință O'Meara. Aşa, unde rămăsesem?

– Sigler - pe punctul de a găsi *La Dorada*.

– A, da. După ce a format un grup de douăzeci de bărbați, majoritatea soldați britanici, Sigler s-a afundat în sălbăticia neexplorată înaintea lui. Luni de zile nu s-a mai auzit nimic despre ei. Englezii au început să presimtă că se întâmplase o tragedie şi-au trimis după ei câteva detaşamente de cercetaşi, însă nici unul nu a dat de urma celor dispăruți. În cele din urmă, la doi ani de la această întâmplare, o echipă americană, care supraveghea lucrările de construire a unei căi ferate, a dat peste Sigler la cinci sute de mile la nord-est de Rio de Janeiro. Era singur - ultimul supraviețuitor.

– Dar pare incredibil că a străbătut o asemenea distanță... din Guyana Britanică.

– Aproape două mii de mile de la punctul unde fuseseră lăsați, în linie dreaptă.

– În ce stare era?

– Mai mult mort decât viu, după spusele inginerilor care l-au găsit. L-au dus pe Sigler într-un sat unde se afla un spital mic şi-au transmis un mesaj celui mai apropiat consulat american. Câteva săptămâni mai târziu, a sosit de la Rio un grup care trebuia să-i dea ajutor.

– Grupul era american sau britanic?

– Lucrurile au luat o întorsătură ciudată în acest punct, îi răspunse O'Meara. Consulatul britanic a pretins că nu a fost anunțat niciodată că Sigler reapăruse. Gurile rele spun că însuşi consulul general al Americii şi-a făcut apariția să-i pună întrebări. Orice s-ar fi întâmplat, Sigier a dispărut din nou. Povestea spune că a scăpat din spital şi s-a pierdut în junglă.

– Greu de crezut să fii întors spatele civilizației după doi ani de iad, spuse Pitt.

O'Meara ridică din umeri:

– Cine poate şti?

– Sigler a vorbit despre expediție înainte de a dispărea din nou?

– Delira, mai tot timpul. Martorii au afirmat după aceea că spunea vorbe fără şir despre un oraş pierdut pe care-l găsise, înconjurat de stânci abrupte, invadat de vegetația junglei. Descrierea lui se asemăna foarte bine cu cea a călugărului portughez. A făcut chiar şi-o schiță sumară a unei femei din aur. Schița a fost recuperată de o infirmieră, iar acum se află la Biblioteca Națională a Braziliei. Am aruncat o privire peste ea pe când lucram la un alt proiect. Originalul trebuie să fie înspăimântător la vedere.

– Deci a rămas îngropat în junglă.

– Aici e greutatea! suspină O'Meara. Sigler a pretins că el şi oamenii lui au furat statuia şi au cărat-o douăzeci de mile până la un râu, luptându-se în răstimpul ăsta cu indienii Zanona. Când au reuşit să construiască, în sfârşit, o plută, să urce cu greutate *La Dorada* pe ea şi s-o pornească, nu mai rămăseseră decât trei din câți fuseseră la început. Mai târziu, a mai murit unul de pe urma rănilor, iar altul într-o vâltoare.

Pitt era fascinat de ce-i povestea O'Meara dar cu greu mai putea să-şi țină ochii deschişi.

– Întrebarea care se pune este: unde a ascuns Sigler femeia din aur?

– Dac-aş ştii, răspunse O'Meara.

– N-a dat de nici o cheie a enigmei?

– Infirmiera zicea că-şi aminteşte ca el să fi spus că pluta s-a rupt şi statuia a căzut în râu la câteva sute de metri de locul unde îl găsiseră lucrătorii. Nu-ți face speranțe prea mari. Spunea prostii. Ani de zile, căutătorii de comori au plimbat în sus şi-n jos pe râu detectoare de metal şi ele n-au scos nici cel mai slab ticăit.

Pitt învârti cuburile de gheață în pahar. Ştia, el ştia, ce li se întâmplase lui Ralph Morehouse Sigler şi *La Doradei*.

– Consulul general american, rosti Pitt uşurel, a fost ultima persoană care l-a văzut în viață pe Sigler?

– Enigma se-ncurcă şi mai mult în acest punct, dar, pe cât se pare, răspunsul este: da.

– Ia să văd dacă pot pune cap la cap toate piesele. Totul s-a petrecut în ianuarie-februarie 1918. Corect? O'Meara

încuviință din cap şi-i aruncă lui Pitt o privire curioasă.

– Iar consulul general se numea Alfred Gottschalk, care a şi murit câteva săptămâni mai târziu la bordul lui *Cyclops*. Corect?

– Ştii asta? spuse O'Meara, neînțelegând.

– Gottschalk auzise probabil despre misiunea lui Sigler de la omologul său britanic. Când a primit mesajul de la lucrătorii de la calea ferată şi a aflat că Sigler trăieşte, a păstrat totul pentru sine şi a plecat spre interiorul țării, sperând că-i va pune câteva întrebări lui Sigler şi le-o va lua înainte britanicilor cu informații prețioase pentru propriul său guvern. Ce a aflat, probabil că i-a zdruncinat orice urmă de etică care-i mai rămăsese. Gottschalk s-a hotărât să păstreze mina de aur peste care dăduse pentru sine.

A găsit şi-a scos din râu statuia din aur şi-apoi a dus-o, cu Sigler cu tot, la Rio de Janeiro. Şi-a şters urmele cu bani grei cu care a cumpărat pe oricine ar fi putut să scoată un cuvânt despre Sigler, iar dacă presupunerea mea este corectă, i-a omorât pe cei care l-au ajutat să recupereze statuia. Apoi, folosindu-se de influența pe care o avea în marină, a urcat pe furiş, statuia şi pe Sigler, la bordul vasului *Cyclops*. Vasul a dispărut şi o dată cu el s-a pierdut şi secretul.

Ochii lui O'Meara se-aprinseră de interes.

– Ascultă, n-ai de unde să ştii, spuse el.

– Atunci, ce sens ar fi avut ca LeBaron să caute, decât dacă ştia că este *La Dorada*.

– Stă în picioare ce spui, admise O'Meara. Dar a mai rămas o întrebare la care n-ai răspuns încă. De ce Gottschalk nu l-a omorât pur şi simplu pe Sigler după ce a găsit statuia? De ce să-l țină pe englez în viață?

– Elementar. Consulul general a fost cuprins de febra aurului. O voia pe *La Dorada*, dar mai voia şi oraşul de smarald. Sigler era singura persoană care putea să-i spună unde e sau să-l conducă acolo.

– Îmi place cum gândeşti, Dirk. Teoria ta dezlănțuită mai cere un pahar.

– Prea târziu. Barul s-a închis. Cred c-ar vrea să plecăm, să plece şi ajutorul acasă.

O'Meara mimă o mină plouată.

– Asta era frumos la primitivi. Nu tu ora închiderii, nu tu stingere. Mai luă o ultimă înghiţitură din pahar.

– Ei bine, ce-ai de gând să faci?

– Nimic complicat, spuse Pitt zâmbind. Am să pornesc în căutarea navei *Cyclops*.

11.

Preşedintele era o persoană matinală. Se deştepta la şase dimineaţa, îşi făcea gimnastica de întreţinere o jumătate de oră, înainte de a face un duş şi de a lua un mic dejun frugal. După obiceiul său, pe care-l dobândise cam pe la sfârşitul lunii de miere, se dădu uşurel jos din pat şi se îmbrăcă tăcut, să nu-şi trezească soţia care mai dormea încă. Ea se culca târziu şi, orice-ar fi făcut, nu reuşea să se scoale înainte de şapte şi jumătate.

Îşi trase pe el un trening, apoi scoase o servietă mică din piele dintr-un dulap aflat în camera de zi învecinată cu dormitorul. După ce-şi sărută cu tandreţe soţia pe obraz, coborî scara ce ducea la sala de sport a Casei Albe, care era chiar sub terasa dinspre apus.

În încăperea spaţioasă dotată cu echipamente sportive din cele mai diverse se afla un zdrahon de bărbat întins pe spate, pe o banchetă, făcând exerciţii de forţă cu o pereche de haltere. La fiecare ridicare gâfâia şi gemea ca o femeie în durerile facerii. Faţa îi era brobonată de sudoare, iar capul său rotund - acoperit de păr des şi sârmos ca o perie, ivoriu la culoare, era tuns scurt, milităreşte.

Pântecul era imens şi plin de păr, iar braţele şi picioarele erau bine înfipte în trunchi, ca nişte ramuri groase de copac. Semăna cu un luptător de bâlci care şi-a pierdut de mult forma.

– Bună dimineaţa, Ira, spuse preşedintele. Mă bucur că ai putut veni.

Grăsanul aşeză halterele pe un suport aflat chiar deasupra capului său, se dădu jos de pe banchetă şi strânse cu putere mâna preşedintelui.

– Îmi pare bine că te revăd, Vince.

Preşedintele zâmbi. Nici urmă de reverenţă, de linguşeală,

nici măcar obişnuitul domnule preşedinte în vorbele lui. Durul şi răbdătorul Ira Hagen, gândi el. Bătrânul agent curajos care fusese în atâtea misiuni speciale nu lăsa pe nimeni să citească ce-i cu el.

– Sper că nu te deranjează locul pe care l-am ales pentru întâlnirea noastră.

Din gâtlejul lui Hagen ieşi un hohot de râs indecent de puternic care făcu să se zguduie pereții sălii de sport.

– Am fost poftit în locuri mai rele decât ăsta.

– Cum îți merge afacerea cu restaurantul?

– Scot un profit frumuşel de când am trecut de la bucătăria fină europeană la mâncăruri specific americane. Ce plăteam pe alimente ne mânca de vii. Aveam douăzeci de gustări cu sosuri scumpe şi tot felul de mirodenii dar nu scoteam prea mult cu ele. Aşa că ne-am specializat în cinci meniuri pe care nu le oferă restaurantele cu multe stele: şuncă, pui, peşte la minut, ghiveci şi chifteluțe.

– E ceva, spuse preşedintele. N-am mai gustat chiftele ca lumea de când eram mic.

– Clienților noştri le place, mai ales că am păstrat serviciul bun şi atmosfera intimă. Toți chelnerii mei poartă smoching, mesele sunt aranjate cu stil, au lumânări pe ele, iar mâncarea este prezentată în stil european. Partea cea mai bună e că se mănâncă mai repede şi seriile se schimbă mai rapid.

– Încât nu mai ai probleme cu mâncarea, dar tragi tare pe băutură. Corect? Hagen râse din nou.

– Vince, îmi placi tare mult. Nu-mi pasă ce spune mass-media despre tine. Când o să ajungi politician la pensie, caută-mă şi poate deschidem o rețea de bodegi.

– Duci dorul anchetelor penale, Ira?

– Câteodată.

– Ştii c-ai fost cel mai bun agent secret operativ pe care l-a avut Departamentul Justiției, spuse preşedintele. Până s-a prăpădit Martha.

– Din acel moment nu mi s-a părut că era important să strâng probe pentru guvern despre tot felul de neisprăviți. Şi-apoi, mai erau şi cele trei fete pe care trebuia să le cresc, iar slujba mea mă ținea departe de casă, câteodată şi câteva săptămâni la rând.

– Fetele sunt bine?

– Bine. După cum bine ştii, cele trei nepoate ale tale au toate căsnicii fericite şi m-au bucurat şi cu cinci nepoți.

– Ce păcat că Martha n-a apucat să-i vadă. Dintre cele patru surori şi doi frați pe care îi am, ea a fost preferata mea.

– Nu m-ai adus tu de la Denver cu reactorul Forțelor Aeriene doar ca să pălăvrăgim despre vremurile de altădată, spuse Hagen. Care-i problema?

– Eşti încă în formă?

– Dar tu? Ai uitat să mergi pe bicicletă? Fu rândul preşedintelui să râdă.

– Aşa-i când pui o întrebare prostească...

– Reflexele sunt poate o idee mai lente, materia cenuşie, însă, merge strună.

Preşedintele îi aruncă servieta.

– Citeşte ce-i acolo cu atenție cât îmi fac eu cele două mile de alergare în jurul sălii.

Hagen îşi şterse cu un prosop sudoarea de pe față şi se-aşează pe cadrul unei biciclete ergonomice care amenința să se îndoaie sub greutatea corpului său. Deschise servieta de piele şi nu-şi ridică ochii de pe conținutul ei decât atunci când preşedintele îşi încheiase tura de 1,6 mile.

– Ei, ce părere ai? îl întrebă în cele din urmă preşedintele.

Hagen ridică din umeri, dar nu-şi întrerupse lectura.

– Ar fi un scenariu grozav pentru o emisiune TV; finanțare secretă, camuflare perfectă, activitate la o scară imensă fără putință de-a fi descoperită. Ce mai, genul de lucruri după care s-ar fi dat în vânt H. G. Wells.

– Crezi că e o cacialma?

– Să zicem că aşa aş vrea să cred. Şi ce cetățean din țara asta care-şi plăteşte conştiincios impozitele n-ar vrea să fie aşa, într-o situație de felul ăsta, cei de la informații apar ca o gaşcă de surdo-muți. Dar, dac-ar fi o cacialma, nu văd ce-ar urmări cu asta? .În afara unei combinații, în stil mare, de a escroca guvernul, nu-mi dau seama ce-ar mai putea urmări.

– Lasă-mă să termin de citit. Ultima filă este scrisă de mână.

– Ce mi-am adus aminte din discuția de pe terenul de golf. Îmi cer scuze pentru mâzgăleala indescifrabilă, însă n-am fost în stare niciodată să învăț să scriu la maşină.

Hagen îl privi întrebător:

– N-ai spus nimănui despre toate astea, nici măcar consiliului tău de securitate?

– Poate am devenit şi eu puţin paranoic, dar personajul ăsta pe nume Joe s-a strecurat prin cordonul de agenţi secreţi ca o vulpe la cotețul cu găini. Din câte susținea el, membri ai creierului sunt plasați în poziții importante în NASA şi la Pentagon.

E clar ca lumina zilei c-au infiltrat oameni de-ai lor în agențiile de informații şi în personalul de la Casa Albă.

Hagen studie raportul scris de preşedinte despre întâlnirea de pe terenul de golf, revenind când şi când la fila despre Colonia Jersey pentru o scurtă verificare. În cele din urmă îşi ridică trupul masiv de pe bicicletă şi se aşează pe o bancă, fixându-l pe preşedinte.

– Instantaneul ăsta în care apare un bărbat aşezat lângă tine în electrocar... Ăsta e Joe?

– Da. Mă întorceam la clădirea clubului când am zărit un reporter de la Washington Post care fotografiase jocul meu de golf printr-un obiectiv telescopic. L-am rugat să-mi facă plăcerea şi să-mi trimită la Casa Albă o fotografie mărită, să i-o fac cadou cu dedicație băiatului meu de mingi.

– Bine gândit. Hagen cercetă cu atenție fotografia apoi o puse deoparte. Vince, ce trebuie să fac?

– Să afli numele celor care fac parte din creier.

– Doar atât? Nu vrei informații sau probe despre proiectul Colonia Jersey?

– Când o să ştiu cine sunt, spuse preşedintele pe un ton liniştit, îi vom aduce aici şi-i vom interoga. De-abia atunci o să ştim cât de mult şi-au întins tentaculele.

– Dacă te interesează părerea mea, eu i-aş prinde în piept fiecăruia dintre aceşti indivizi câte o medalie.

– S-ar putea să fac acelaşi lucru, spuse preşedintele cu un zâmbet reținut. Dar nu înainte de a-i opri să stârnească o luptă pe viață şi pe moarte pentru Lună.

– Înseamnă că eşti într-o situație limită. N-ai încredere în nici unul din informatori şi m-ai ales pe mine să-ți fiu propriul agent de informații pe teren.

– Da.

– Cât timp îmi dai?

– Naveta spațială rusă e programată să aselenizeze peste exact nouă zile. Am nevoie de fiecare clipă să împiedic lupta dintre cosmonauții lor şi coloniştii noştri de pe Lună, care-ar putea să se transforme într-un conflict spațial cu neputință de oprit nici de unii nici de ceilalți. Creierul trebuie convins să stea liniştit. Trebuie să-i ascundem cu cel puțin douăzeci şi patru de ore înainte ca ruşii să pună piciorul pe Lună.

– Opt zile nu-nseamnă prea mult timp pentru a descoperi nouă persoane.

Preşedintele ridică neputincios din umeri.

– Nimic nu ne vine de-a gata.

– Ştii, un certificat care să ateste că sunt cumnatul tău nu va fi de-ajuns să mă facă să trec de tot hățişul ăsta birocratic. Am nevoie de o acoperire - beton armat.

– Te las pe tine să alegi ce identitate vrei. Eu am să-ți dau un permis de liberă trecere *Alpha 2* care-ți va deschide practic toate uşile.

– Nu-i rău deloc, când te gândeşti că vicepreşedintele nu are decât un *Alpha 3*, spuse Hagen.

– Am să-ți dau numărul unui post telefonic care nu este ascultat. Să mă ții la curent cu ce afli, zi şi noapte! Ai înțeles?

– Înțeles.

– Întrebări?

– Raymond LeBaron e viu sau mort?

– Nu e sigur. Soția lui nu a recunoscut cadavrul descoperit în dirijabil ca fiind al soțului ei. A avut dreptate. I-am cerut lui Sam Emmett, directorul FBI-ului, să intre în posesia rămăşițelor pământeşti ale celor trei şi să le aducă din districtul Dade, Florida.

– Aş putea să văd raportul medicului legist din Dade? Preşedintele dădu din cap admirativ:

– Nimic nu-ți scapă, Ira.

– E clar că ar trebui să existe un astfel de raport.

– Am să am grijă să-ți parvină un exemplar.

– Şi rezultatele analizelor de la Walter Reed? Hagen vârî la loc în servietă dosarul pe care-l citise, însă păstră fotografia făcută pe terenul de golf.

– Sper că-ți dai seama că s-ar putea să nu-l găsim niciodată

pe Raymond LeBaron.

– M-am gândit că există o astfel de posibilitate.

– Nouă negri mititei, au rămas doar opt..., şi-n final doar şapte.

– Şapte? Hagen îi vârî fotografia sub nas preşedintelui.

– Nu-l recunoşti?

– Să fiu sincer, nu. Însă, într-adevăr a spus că ne-am cunoscut cu mulți ani în urmă.

– Echipa de baseball a liceului nostru. Tu erai punct de pornire, eu jucător de câmp şi Leonard Hudson prindea.

– Hudson! Preşedintele îl privi neîncrezător. Joe este Leo Hudson? Dar Leo era gras. Cântărea pe puțin o sută de kilograme.

– Între timp a început să-l preocupe sănătatea trupească. A slăbit cam douăzeci şi şapte de kilograme şi a început să participe la concursuri de maraton. Niciodată n-ai fost prea sentimental în privința găştii noastre din şcoală. Eu însă le-am urmărit evoluția. A câştigat tot felul de premii pentru lucrările sale ştiințifice. Mai târziu şi-a luat diploma cu felicitări la Stanford şi a devenit directorul Laboratorului Național de Fizică Harvey Pattenden din Oregon. A inventat rachete şi sisteme spațiale şi-a fost un adevărat deschizător de drumuri în acest domeniu, într-o vreme când nimeni nu era încă preocupat de asta.

– Adu-l aici, Ira. Hudson este omul-cheie care ne va conduce la ceilalți.

– Mi-ar trebui o lopată.

– Vrei să spui că trebuie să-l dezgropi?

– Morții se îngroapă, în general.

– Când a murit?

– În 1965, s-a prăbuşit cu un avion uşor, în fluviul Columbia.

– Cine e Joe atunci?

– Leonard Hudson.

– Parcă spuneai...

– Corpul lui n-a fost găsit niciodată. Convenabil, ce zici?

– Şi-a înscenat moartea, spuse preşedintele de parcă tocmai avusese o revelație. Afurisitul şi-a înscenat propria moarte ca să poată lucra în taină la proiectul Colonia Jersey.

– Dacă te gândeşti mai bine, e o idee strălucită. Nu dai nimănui socoteală de ceea ce faci, nu poți fi acuzat că lucrezi la un program clandestin, poți trece drept oricine când e în avantajul tău. O persoană care nu există îşi poate permite mult mai multe lucruri decât contribuabilii de rând ale căror nume, date personale şi obiceiuri proaste sunt consemnate în memoria a mii de computere.

O clipă se lăsă tăcerea, apoi se auzi vocea înverşunată a preşedintelui:

– Găseşte-l, Ira. Găseşte-l şi adu-mi-l pe Leonard Hudson încoace, înainte să sară totul în aer.

***

Secretarul de Stat, Douglas Oates, iscodea prin ochelarii de vedere ultima din cele treizeci de pagini ale unei scrisori. Cercetă cu atenție alcătuirea fiecărui paragraf, încercând să citească printre rânduri. În cele din urmă, ridică privirea spre consilierul său, Victor Wykoff.

– Mie mi se pare a fi autentică.

– Experții noştri în problemă susțin acelaşi lucru. Semantica scrisului incoerent, propozițiile dezlânate, toate se potrivesc stilului cunoscut.

– Ca să nu mai vorbim că e în maniera lui Fidel, spuse Oates simplu. Şi totuşi, tonul scrisorii mă intrigă. îți dă impresia că cerşeşte.

– Eu n-aş zice asta. Mai degrabă pare că vrea să sublinieze caracterul secret al mesajului, dar îi adaugă şi-o doză zdravănă de urgență.

– Consecințele propunerii lui sunt de natură să scoată din minți pe oricine.

– Oamenii mei au studiat mesajul pe toate fețele, spuse Wykoff. Castro n-ar avea nimic de câştigat de pe urma unei farse.

– Spuneai că a ales căile cele mai ocolite pentru a face să ne parvină mesajul.

Wykoff încuviință:

– Oricât de nebunesc ar putea să sune, cei doi curieri care au adus documentul la biroul nostru din Miami pretind că au reuşit să fugă din Cuba şi să ajungă în Statele Unite la bordul

unui dirijabil.

12.

Munții arizi şi crestele întunecate ale craterelor de pe Lună țâşniră dinaintea ochilor lui Anastas Rikov prin lentilele gemene ale stereoscopului. Sub privirea atentă a geofizicianului sovietic, peisajul selenar dezolant de pustiu se aşternea în trei dimensiuni şi în culori vii. Fotografiate din cosmos, de la o distanță de treizeci şi patru de mile, detaliile erau şocant de precise. Puteau fi percepute pietricele de numai doi centimetri.

Rikov stătea întins cu fața-n jos pe o canapea şi studia atent montajul de imagini care era apoi rulat pe cele două bobine mari ale stereoscopului de sub el. Procedeul era asemănător celui de vizionare a unui film de către producătorul său, doar că el stătea mai comod. Mâna lui era rezemată pe un mecanism mic de comandă care putea în acelaşi timp opri banda şi mări porțiunea de peliculă care îl interesa.

Imaginile fuseseră preluate de pe o navetă spațială rusă, care navigase în jurul Lunii, cu ajutorul unor dispozitive extrem de sofisticate pe o prismă amplasată pe suprafața Lunii, care apoi le descompunea în lungimi de undă ale spectrului, le prelucra digital în două sute şaizeci şi trei de nuanțe de gri: la numărul două sute şaizeci şi trei se afla negrul care se pierdea până la alb, aflat la zero. Apoi, computerul navetei le transforma într-un mozaic de elemente fotografice pe o bandă de mare concentrație. După ce datele erau recuperate astfel de pe naveta spațială plasată pe orbită, ele erau tipărite în alb-negru, roşu şi verde. Ceea ce se obținea era prelucrat color pe computer şi aşternut pe două coli de hârtie fotografică suprapuse pentru a fi interpretate de stereoscop.

Rikov îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii înroşiți de oboseală. Aruncă o privire ceasului de mână. Arăta 11 şi 57 noaptea. Fusese atât de absorbit de studierea crestelor muntoase şi a văilor de pe Lună, încât nu dormise decât pe apucate în cele nouă zile şi nouă nopți de lucru. Îşi aşeză ochelarii înapoi pe nas şi-şi trecu mâinile prin coama de păr negru, încleiat, şi abia acum îşi dădu seama că nu se spălase şi nu se schimbase de la începutul misiunii.

Îşi alungă oboseala şi se întoarse conştiincios la lucru. Examina acum o porțiune mică de pe cealaltă față a Lunii care era de origine vulcanică.

Nu mai erau înregistrați decât cinci metri de peliculă după care imaginile se opreau în chip misterios.

Superiorii lui nu-i explicaseră motivul acestei întreruperi bruşte, dar el presupunea că era vorba de o dereglare a mecanismului de scanare.

Suprafața în studiu era ca ciupită de vărsat şi zbârcită asemeni pielii acoperite de coşuri privită printr-o lupă, iar culoarea ei părea a fi mai degrabă ca jirul şi nu cenuşie. Bombardamentul constant al meteoriților la care fusese supusă, de-a lungul veacurilor, lăsase crater peste crater şi o brăzdase cu cicatrice.

Rikov aproape trecu peste imagine. Ochii lui detectară o ciudățenie care nu se potrivea în cadru, însă mintea sa epuizată ignoră semnalul primit.

Obosit, dădu înapoi imaginea şi mări un careu care înfățişa marginea unei creste abrupte care țâşnea dintr-un crater micuț. Trei mogâldețe apărură desluşit.

Ce-i fu dat să vadă era de neconceput. Rikov lăsă stereoscopul, trase adânc aer în piept, încercând să scape de oboseala care-i înceţoşa creierul. De-abia apoi, privi din nou.

Erau tot acolo, numai că unul dintre obiecte era o rocă. Celelalte două erau siluete omeneşti.

Rikov rămase înmărmurit de ceea ce văzuse.

Apoi starea de şoc puse stăpânire pe el, mâinile începură să-i tremure, iar în stomac simți un nod.

Cutremurat, se dădu jos de pe canapea, se îndreptă spre un birou şi deschise un carnețel cu numerele de telefon de-acasă ale membrilor comandamentului spațial militar sovietic. Greşi de două ori numărul, dar în final îl formă corect:

– Ce e?

– General Maxim Iasenin?

– Da, cine-i acolo?

– Nu mă cunoaşteți. Mă numesc Anastas Rikov. Sunt geofizician şi lucrez la proiectul Luna şi cosmosul. Comandantul misiunilor militare spațiale sovietice nu-şi dădu osteneala să ascundă iritarea provocată de faptul că Rikov îl

deranjase acasă.

– De ce dracu mă suni la ora asta din noapte? Rikov îşi dădea foarte bine seama că depăşise anumite limite, însă continuă:

– Analizam nişte imagini preluate de pe *Selenos 4* şi am dat peste ceva care sfidează raţiunea. Mi-am zis că trebuie să fiţi informat primul.

– Eşti beat, Rikov?

– Nu, generale. Sunt obosit, e-adevărat, dar mă simt mai treaz decât un siberian.

– Sper că-ţi dai seama, doar dacă nu ai înnebunit, că ai dat de mare bucluc trecând peste superiorii tăi ierarhici.

– Este o chestiune prea importantă şi prea gravă ca să dezvălui acest lucru altcuiva decât dumneavoastră.

– Mai bine trage un pui de somn şi poate mâine n-ai să fii atât de impertinent, spuse Iasenin. Îţi fac un serviciu. Îţi promit să uit ce mi-ai spus. Noapte bună.

– Nu-nchideţi! strigă Rikov, uitând orice prudenţă. Dacă nu mă ascultaţi, mă văd nevoit să-i prezint descoperirea mea lui Vladimir Polevoi.

Afirmaţia lui Rikov se lovi de o tăcere de gheaţă. În cele din urmă, Iasenin spuse:

– Ce te face să crezi că şeful siguranţei statului va lua în seamă vorbele unui nebun?

– După ce va fi studiat dosarul meu, va descoperi că sunt un membru de partid respectat şi un om de ştiinţă departe de a fi nebun.

– A? spuse Iasenin, iar iritarea lui se transformă în curiozitate. Se hotărî să-l asculte pe Rikov. Bine. Ce-i atât de important pentru Mama Rusie încât să nu parcurgi filiera stabilită? Rikov vorbi foarte calm şi apăsat:

– Am dovezi că există oameni pe Lună.

***

– Da, răspunse Rikov simplu, însă pe un ton hotărât.

Se priviră în tăcere şi nici unul nu făcu vreun gest spre celălalt. În sfârşit, Rikov îşi drese glasul şi-l conduse pe Iasenin spre stereoscop.

– Pe aici, generale, spuse el. Vă rog să vă întindeţi cu faţa în

jos pe această canapea de piele şi să vă uitaţi pe ochean.

Aşezându-se cu grijă deasupra montajului de fotografii, întrebă:

– Ce trebuie să văd?

– Concentraţi obiectivul pe zona încercuită, răspunse Rikov.

Generalul regla imaginea să vadă mai bine şi privi în jos, cu o faţă inexpresivă. După un minut, se uită încruntat la Rikov, apoi se aplecă din nou asupra stereoscopului. În cele din urmă se ridică fără grabă şi se uită, cu ochii larg deschişi la Rikov, cu o surprindere nedisimulată.

– Nu e vreo şmecherie fotografică? întrebă el prosteşte.

– Nu, generale. Ce vedeţi e-adevărat. Două siluete omeneşti, îmbrăcate în costume încapsulate, agită un fel de dispozitiv înspre *Selenos 4*.

Mintea lui Iasenin nu putea accepta că ceea ce văzuse cu ochii lui era adevărat.

– Nu-i imposibil. De unde au apărut? Rikov ridică din umeri:

– Dacă nu sunt cosmonauţi americani, nu pot să fie decât extratereştri.

– Nu cred în poveşti supranaturale de adormit copiii.

– Dar cum ar fi fost posibil ca americanii să lanseze oameni în spaţiu, fără ca ştirea să apară în presă şi la televiziune sau fără să fie descoperită de agenţii noştri de informaţii?

– Să zicem c-au lăsat oameni pe Lună împreună cu materiale care să le ajungă multă vreme, poate în timpul programului Apollo. Ar fi putut să facă un asemenea efort.

– Ultima aselenizare de care avem cunoştinţă a fost a lui Apollo 17 în 1972, preciza Rikov. Nici o fiinţă omenească n-ar fi rezistat la condiţiile aspre de pe Lună timp de şaptesprezece ani fără să i se trimită materialele necesare supravieţuirii.

– Altceva nu-mi trece prin minte, insistă Iasenin.

Reveni la stereoscop şi studie cu mare atenţie siluetele omeneşti care stăteau în crater. Costumele pe care le purtau erau albe şi percepu ca pe ceva apropiat vizorul verde închis de pe căşti. Forma lor îi era complet necunoscută. Iasenin distingea cu claritate urme de paşi care duceau până la umbra aruncată de vârful întunecat al muntelui pe buza craterului.

– Ştiu ce cavităţi sunt acolo generale, spuse Rikov. Am examinat deja fundul craterului dar n-am dat peste nici un

semn al prezenței navetei lor spațiale.

– Poate că au coborât din vârful muntelui?

– Asta ar însemna o coborâre de peste cinci sute de metri.

– Recunosc că nu găsesc nici o altă explicație, spuse Iasenin.

– Vă rog să studiați îndeaproape dispozitivul pe care-l au cei doi şi pe care îl îndreaptă spre *Selenos 4*. Pare a fi un aparat de fotografiat cu teleobiectiv impresionant de lung.

– Nu, spuse Iasenin. Acum ai intrat pe teritoriul meu. Nu e un aparat fotografic sau de filmat, este o armă.

– Cu laser?

– Nu e atât de avansată. Mai degrabă mi se pare a fi un sistem de lansare de proiectile sol-aer manual, de fabricație americană. Aş putea spune chiar că e de tip *Lariat 40*. Atinge ținta cu ajutorul unei raze de ghidare cu o viteză de zece mile pe Pământ, probabil mult mai lent în atmosfera rarefiată de pe Lună. Dispozitivul a început să fie folosit de forțele NATO în urmă cu şase ani. Cam asta ar fi în legătură cu teoriile tale despre extratereştri.

Rikov amuți.

– Fiecare gram devine important în cadrul unui zbor în cosmos. De ce să cari ceva atât de greu şi inutil, ca un lansator de rachete?

– Tipii din crater au motivul lor. L-au folosit împotriva lui *Selenos 4*.

Rikov cugetă câteva clipe.

– Asta ar explica de ce s-au oprit scanerele un minut mai târziu. Erau avariate…

– De un proiectil, sfârşi Iasenin fraza în locul lui.

– Asta înseamnă că am avut noroc că scanerele au transmis totuşi datele digital înainte de a se zdrobi pe Lună.

– Păcat că echipajul n-a fost la fel de norocos.

Rikov îl fixă pe general, neştiind dacă auzise bine.

– La bordul lui *Selenos 4* nu se aflau oameni.

Iasenin scoase din tunică un portțigaret de aur şi alese o țigară pe care o aprinse cu bricheta sprijinită de capac. Apoi vârî la loc portțigaretul în buzunarul de la piept.

– Desigur, *Selenos 4* nu avea oameni la bord.

– Dar, tocmai ați spus…

Iasenin zâmbi să-ți înghețe sângele în vine:

– N-am spus nimic.

Mesajul era clar. Rikov ținea prea mult la poziția sa ca să continue discuția. Se mulțumi să dea din cap.

– Vreți să fac un raport despre ce ați văzut în noaptea asta? întrebă Rikov.

– Originalul să fie mâine pe biroul meu la ora 10 dimineața. Fără copii. Şi, Rikov, te rog să consideri subiectul secret de stat de maximă importanță.

– N-am să vorbesc despre asta decât cu dumneavoastră, generale.

– Bravo. S-ar putea ca partidul să-ți ofere o distincție.

Rikov nu avea de gând să-şi țină răsuflarea până avea să-i pice medalia, dar nu-şi putu înfrâna o pornire de mândrie profesională.

Iasenin reveni la stereoscop, absorbit de imaginea de pe Lună.

– Deci, celebrul război al stelelor despre care s-a vorbit atât a început, murmură el ca pentru sine. Iar americanii au tras primul foc.

13.

Renunțând la masa de prânz, Pitt deschise un baton de napolitane, din cele care se găseau tot timpul în sertarul său. Desfăcu ambalajul deasupra unui coş de hârtii, să nu se împrăştie pe jos firimiturile, fără să se uite la pachet pentru că întreaga atenție îi era concentrată asupra unei hărți maritime desfăşurate, cât era de mare, pe biroul său. Ca să nu se ruleze înapoi, aşezase pe ea o agendă şi două manuale despre epave deschise la capitolele care tratau despre *Cyclops*. Harta cuprindea o zonă întinsă a vechiului Canal Bahama, flancat, la sud, de Arhipeleagul Camaguey, un grup de insule răzlețe în largul coastei cubaneze, iar la nord, de apele puțin adânci ale Bancului Bahama Mare. Colțul din stânga sus al hărții reprezenta Bancul Cay Sal care îngloba în partea sa de sud-est Bancul Anguilla Cays.

Se lăsă pe spate şi muşcă din napolitană. Apoi, se aplecă din nou asupra hărții, îşi ascuți un creion şi luă de pe masă un compas distanțier. Aşează vârful compasului pe scala tipărită în

partea de jos a hărții, calculă cât ar fi însemnat douăzeci de mile marine şi apoi marcă foarte atent întinderea Bancului Anguilla cu o linie punctată. Descrise un arc scurt de vreo cincizeci de mile înspre sud-est. În vârful arcului scrise *Crogan Castle* iar în extremitatea sa *Cyclops*, cu un mare semn de întrebare.

Undeva în arcul ăsta s-a scufundat *Cyclops*, îşi spuse el. Era o presupunere logică, dacă luai în considerare poziția transportorului de cherestea în momentul în care lansase apelul de avarie şi distanța pe care o anunțase *Cyclops* în mesajul de răspuns.

Singura problemă era că în această enigmă nu găsea locul lui Raymond LeBaron.

Experiența lui de căutător de epave îi spunea lui Pitt că LeBaron trebuie să fi făcut aceeaşi operație de sute de ori, doar că acesta studiase în profunzime curenții, deținuse precis mai multe date despre condițiile meteorologice din momentul naufragiului şi ştia viteza cu care înainta mineralierul Marinei. Însă probabil că ajunsese la aceeaşi concluzie: mineralierul se scufundase în mijlocul Canalului, sub presiunea a patru sute şaptezeci de metri de apă, la o adâncime de patru sute cincizeci de metri sub nivelul mării. La o asemenea adâncime nimeni nu-l putea vedea, poate doar peştii.

Pitt se lăsă în scaun şi privi marcajele de pe hartă. Dacă LeBaron nu era cumva în posesia unor informații pe care nimeni altcineva nu le deținea, atunci ce putea să caute acolo? Cu siguranță, nu nava, şi-n orice caz nu cu un dirijabil. O baleiere laterală de pe un vapor sau scufundări la adâncime de pe un submersibil ar fi fost poate mai potrivite pentru afacerea asta.

În plus, zona cercetată se afla la numai douăzeci de mile de coasta cubaneză. Nu prea era locul potrivit pentru o croazieră în balon.

Canonierele cubaneze abia aşteptau să deschidă focul asupra unei prăzi atât de uşoare.

Stătea acolo cufundat în gânduri, ciugulind când şi când din napolitană şi încercând să găsească un motiv plauzibil acțiunii lui LeBaron, ceva care-i scăpase, când interfonul zbârnâi. Apăsă butonul.

– Da?

– Sandecker la telefon. Poți să vii la mine în birou?

– În cinci minute, domnule amiral.

– Hai să zicem în două minute.

Amiralul James Sandecker, directorul Agenției Naționale de Studii Marine şi Subacvatice, era un bărbat mărunțel, cu corp subțire şi ațos, însă rezistent ca un cuirasat. Părul drept şi barba îi erau roşii ca focul. Adept al formei fizice perfecte, se ținea de un regim strict de exerciții. Cariera sa în Marină o datora mai mult abilității decât unor calități deosebite de tactician în lupta pe mare. Şi, deşi nu era prea simpatizat în cercurile politice de la Washington, politicienii îl respectau pentru integritatea şi talentul său organizatoric.

Când Pitt intră în biroul lui, amiralul îl salută doar cu o înclinare scurtă din cap, apoi îi arătă o femeie care şedea într-un fotoliu de piele, în partea cealaltă a încăperii.

– Dirk, înțeleg că ai cunoscut-o pe doamna Jessie LeBaron. Ea îşi ridică privirea şi-i zâmbi, numai că era un surâs îndatoritor. Pitt se înclină puțin şi-i strânse mâna.

– Regret că trebuie s-o spun, însă aş prefera să uit că o cunosc pe doamna LeBaron, spuse el cu indiferență.

Sprâncenele lui Sandecker se împreunară într-o linie:

– E ceva ce nu mi s-a spus?

– E vina mea, spuse Jessie, privindu-l pe Pitt drept în ochii verzi şi reci ca de gheață. Am fost cam aspră cu domnul Pitt ieri seară. Sper că-mi acceptă scuzele şi că mă iartă pentru impolitețe.

– Nu-i nevoie să luați o atitudine atât de oficială, doamnă LeBaron. Fiindcă tot suntem vechi prieteni, n-o să mă ofensez dacă-mi spuneți Dirk. Iar cât priveşte iertarea, vreau să ştiu cât are să mă coste?

– Intenționam să vă angajez, îi răspunse ea, ignorând tonul zeflemitor.

Pitt îi aruncă lui Sandecker o privire mirată:

– Ce ciudat. Şi eu care aveam impresia că lucrez la NUMA.

– Amiralul Sandecker a fost amabil să consimtă ca dumneavoastră să fiți eliberat de îndatoriri câteva zile, sigur, dacă sunteți de acord, adăugă ea.

– Şi ce-ar trebui să fac?

– Să-l căutați pe soțul meu.

– Nu facem târgul.

– Pot să întreb de ce?

– Lucrez la alte proiecte.

– Nu vreți să lucrați pentru mine pentru că sunt femeie. Asta e, nu?

– Sexul nu are nici o legătură cu hotărârea mea. Să zicem că nu-mi place să lucrez cu persoane pe care nu le respect.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Pitt îl privi pe amiral. Colțurile gurii i se lăsaseră în jos, dezaprobator, însă ochii îi scânteiau poznaş.

Bătrânul se amuză copios, îşi zise Pitt.

– Mă judeci greşit, Pitt. Jessie roşise de ruşine, însă privirea sa era tăioasă.

– Vă rog! spuse Sandecker ridicând mâinile rugător. Ce-ar fi să cădeți la pace? Ce-ar fi să luați într-o seară cina şi să clarificați toate astea amândoi? Pitt şi Jessie se priviră lung, în tăcere. Apoi gura lui Pitt se lăți într-un zâmbet molipsitor.

– De-acord,... cu condiția să plătesc eu.

Jessie zâmbi fără voia ei:

– Puțină considerație. Să-mpărțim nota pe din două.

– S-a făcut.

– Şi-acum să ne-ntoarcem la treburile noastre, spuse Sandecker, pe un ton care nu suferea contrazicere. Până să vii tu, Dirk, noi am discutat câteva ipoteze asupra dispariției domnului LeBaron.

Pitt o privi pe Jessie.

– Sunteți absolut sigură, fără urmă de îndoială, că cei găsiți în dirijabil nu sunt domnul LeBaron şi echipajul său? Jessie dădu din cap:

– Absolut sigură.

– I-am văzut şi eu. Nu mai rămăsese mare lucru de recunoscut.

– Cel de la morgă era mai voinic decât Raymond, explică Jessie. Mai mult, purta la mână o imitație Cartier de felul celor ieftine care se fabrică în Taiwan. Eu i-am făcut cadou soțului meu un ceas Cartier autentic, foarte scump, la aniversarea primului nostru an de căsnicie.

– Între timp, am dat şi eu câteva telefoane, adăugă

Sandecker. Medicul legist din Miami a întărit spusele lui Jessie. Caracteristicile fizice ale celor trei cadavre de la morgă nu se potrivesc cu ale celor care au decolat la bordul lui *Prospero*.

Pitt privi de la Sandecker la Jessie LeBaron şi-şi dădu seama că se lasă atras în ceva ce-ar fi vrut să evite: implicarea sentimentală într-un proiect care presupunea studiu amănunțit, cunoştințe tehnice solide, organizare riguroasă nu făcea decât să atragă complicații inutile.

– Corpurile şi hainele se potriveau, spuse Pitt. Bijuteriile personale au fost înlocuite cu imitații. Aveți idee care-ar fi motivul, doamnă LeBaron?

– Nu ştiu ce să cred.

– Ştiați că, între momentul în care dirijabilul a dispărut şi momentul reapariției sale, în Key Biscayne, combustibilul s-a terminat şi aparatul a trebuit alimentat din nou cu heliu? Ea îşi deschise poşeta, scoase un şervețel Kleenex şi-şi tampona delicat nasul, ca să-şi ocupe mâinile cu ceva.

– După ce poliția a plecat de pe dirijabilul *Prospero* şeful echipajului l-a cercetat amănunțit. Am raportul lui, dacă vă interesează să-l vedeți. Sunteți intr-adevăr foarte perspicace. El şi-a dat seama că aparatul a fost alimentat încă o dată. Nu cu heliu, ci cu hidrogen.

Pitt îşi ridică privirea surprins:

– Hidrogen? Nu a mai fost folosit la aparatele de zbor de când a ars avionul Hinderburg.

– Nu-ți face griji, spuse Sandecker. Rezervorul aparatului *Prospero* era plin cu heliu.

– Atunci, despre ce e vorba? întrebă Pitt cu prudență.

Sandecker îi aruncă o privire aspră.

– Aud că vrei să pleci în căutarea vasului *Cyclops*.

– Nu e un secret, răspunse Pitt.

– Ar fii bine să faci asta în timpul tău liber, fără să implici oameni şi echipamente de la NUMA. Nu le-ar place contribuabililor să afle că am autorizat căutarea unei comori cu banii guvernului.

– Sunt conştient de asta.

– Atunci vrei să auzi o altă propunere?

– Ascult.

– N-am de gând să-mi bat gura şi să-ţi explic ce mare deserviciu mi-ai face dacă n-ai păstra pentru tine ce vorbim aici. Dacă se-aude ceva, voi fi mâncat de viu, dar asta e treaba mea. Înţelegi?

– Dacă spuneţi dumneavoastră.

– Luna următoare trebuia să conduci un proiect de sondare a fundului mării, în Marea Bering, lângă Aleutine. O să-l numesc pe Jack Harris să te înlocuiască în acţiunea de cercetare la adâncime. Ca să prevenim orice întrebări sau eventualele anchete, dacă lucrurile merg prost, o să rup toate firele care-ar putea să dezvăluie legătura ta cu NUMA. În ceea ce te priveşte, eşti liber pentru o perioadă nelimitată până îl găseşti pe Raymond LeBaron.

– Să-l găsesc pe Raymond LeBaron, repetă Pitt sarcastic. Asta-i dinamită curată. Urmele lui s-au pierdut acum două săptămâni şi cu fiecare clipă care trece îmi va fi tot mai greu. Nu există motive, urme şi nici un indiciu care să spună de ce a dispărut, cine l-a ajutat şi cum. Sunt optimist dacă spun că e o misiune imposibilă.

– Cel puţin, faci o încercare? întrebă Sandecker.

Pitt îşi lăsă privirea pe dalele din lemn de tek care alcătuiau parchetul din biroul amiralului, în timp ce ochii săi vedeau o mare la Tropice, cam la două mii de mile de-acolo. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu o necunoscută, fără să îi poată calcula soluţia aproximativă. Dar el ştia că Sandecker pricepuse că el va accepta propunerea. Să alerge după o himeră care se arăta la orizont era o nadă căreia Pitt nu-i putuse niciodată rezista:

– Dacă accept, am nevoie ca cea mai bună echipă de cercetători de la NUMA să participe la căutarea vasului. Toate vârfurile politice trebuie să mă sprijine. La nevoie, îmi trebuie şi sprijin militar.

– Dirk, sunt cu mâinile legate. Nu-ţi pot oferi nimic.

– Ce?

– M-ai auzit foarte bine. Dată fiind situaţia, ancheta trebuie condusă foarte discret. Va trebui să te descurci fără vreun ajutor de la NUMA.

– Vă daţi seama ce spuneţi? întrebă Pitt. Vreţi ca un singur om, care pe deasupra mai lucrează şi fără ajutor, să facă ce n-au reuşit jumătate din oamenii Marinei, Forţele Aeriene şi

paza de coastă? Ce dracu ? N-au putut să găsească un dirijabil de patruzeci şi cinci de metri decât când acesta a apărut din nou. Eu ce trebuie să folosesc, un băţ şi o canoe?

– Ideea ar fi să parcurgi ultimul traseu pe care l-a străbătut LeBaron cu *Prospero*, explică răbdător Sandecker.

Pitt se lăsă să cadă pe o canapea.

– E cea mai stupidă idee pe care am auzit-o în viaţa mea, spuse el, nevenindu-i încă să creadă. Se întoarse spre Jessie. Eşti de acord cu toate astea?

– Aş face orice să-l găsesc pe soţul meu, spuse ea fără şovăială.

– Parc-aş fi într-o casă de nebuni, spuse Pitt cu seriozitate. Se ridică şi începu să măsoare cu paşi mari încăperea, frângându-şi mâinile. De ce trebuie să păstrăm secretul operaţiei? În definitiv, soţul tău era o persoană importantă, o celebritate, confident al bogaţilor şi al mărimilor, cu legături în cercurile guvernamentale, aproape un mentor pentru directorii marilor corporaţii financiare, care nu-i ieşeau din cuvânt. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce tocmai eu din toată ţara asta trebuie să-l caut?

– Dirk, spuse Sandecker cu blândeţe, imperiul financiar al lui Raymond LeBaron are mai mult sau mai puţin legătură cu sute de mii de persoane. Pentru moment, e dat uitării, pentru că se crede că a dispărut. Încă nu se poate dovedi dacă e viu sau mort. Guvernul a interzis orice căutare a lui Raymond LeBaron pentru că până acum echipele militare sau de salvare au cheltuit peste cinci milioane de dolari fără a găsi cel mai mic indiciu unde ar fi putut să dispară. Congresmenii care ţin socoteala cheltuielilor vor lua pielea de pe noi dacă se cheltuiesc alţi bani de la buget fără nici un rezultat.

– Ce-ai zice de particulari şi de asociaţii lui LeBaron?

– Mulţi oameni de afaceri respectaţi îl preţuiau pe LeBaron, însă mai devreme sau mai târziu fiecare a fost desfiinţat de el în articolele sale. N-or să scoată un ban şi n-or să-şi lase treburile ca să-l caute. Iar cei apropiaţi cred că au mai mult de câştigat decât de pierdut de pe urma morţii sale.

– Cred că asta e şi părerea lui Jessie, aici de faţă, spuse Pitt uitându-se la ea.

Ea zâmbi aproape imperceptibil.

– Nu te pot contrazice. Numai că mare parte din averea lui este destinată operelor de binefacere şi unor membri ai familiei. E-adevărat că şi eu voi moşteni o parte considerabilă din averea sa.

– Probabil că aveţi propriul iaht, doamnă LeBaron. De ce nu strângi o echipă de investigaţie, să-ţi cauţi singură soţul?

– Sunt anumite motive, Dirk, care mă fac să nu întreprind un asemenea efort în văzul lumii. Motive pe care nu trebuie să le cunoşti. Amiralul şi cu mine suntem convinşi că există o şansă, chiar dacă minimă, că trei oameni care refac zborul lui *Prospero* în exact aceleaşi condiţii să descopere ce i s-a întâmplat lui Raymond.

– Dar, în definitiv, de ce m-aş osteni? În acţiunea de salvare, au fost cercetate, scotocite toate insulele şi bancurile de recif din zona pe care ar fi putut-o străbate dirijabilul cu combustibilul pe care-l avea. Eu n-aş face decât să reiau traseul.

– Poate că le-a scăpat ceva.

– Poate Cuba.

Sandecker clătină din cap.

– Există o posibilitate ca Fidel să pretindă la un moment dat că LeBaron a violat spaţiul aerian cubanez fiind trimis în misiune de CIA şi să fi anunţat într-un fel original lumii întregi prezenţa lui acolo. Dar nu, alta trebuie să fie explicaţia.

Pitt se îndreptă spre colţul încăperii şi de la fereastră privi cu jind iahturile care participau la regată, împânzind apele râului Ancostia. Pânzele albe se reflectau în apa verde întunecată în cursa lor spre geamandurile care marcau traseul.

– Cum ştiu care e zona asupra căreia trebuie să mă concentrez? întrebă el fără să se întoarcă. Sectorul pe care trebuie să-l acoperim are o mie de mile pătrate. Ne-ar trebui săptămâni întregi să scotocim zona cum se cuvine.

– Am toate însemnările şi hărţile făcute de soţul meu, spuse Jessie.

– Le-a lăsat acasă?

– Nu. Au fost găsite în balon.

Pitt privi iahturile în tăcere, cu braţele încrucişate. Încercă să găsească motivaţii, să înţeleagă toată povestea. Încercă să ordoneze fiecare explicaţie în sertărelul ei.

– Când trebuie să-ncepem?

– Mâine la răsăritul soarelui, îi răspunse Sandecker.

– Amândoi insistați să conduc eu expediția?

– Da, spuse Jessie hotărât.

– Am nevoie de doi oameni care să mă ajute. Cei la care mă gândesc sunt angajați la NUMA. Dacă nu mi-i dați, nu accept misiunea.

Fața lui Sandecker se întunecă.

– Doar ți-am spus o dată...

– Vreți luna de pe cer, domnule amiral. Ne cunoaştem de prea mult timp ca să nu ştiți că nu-mi place să fiu descoperit când lucrez. De ce să nu-i lăsați şi pe ceilalți doi să vină cu mine? Nu-mi pasă cum o rezolvați.

Sandecker nu numai că nu se-nfurie dar nici măcar nu părea sâcâit de insistențele lui Pitt. Dacă era cineva în toată țara care să obțină de la el imposibilul, acela era Pitt. Amiralul nu mai avea nici o carte de jucat, aşa încât cedă.

– Bine, spuse el. Ai tăi sunt.

– Mai e încă ceva.

– Ce mai e? Pitt se-ntoarse cu un zâmbet abătut. Privirea sa trecu de la Jessie la amiral, după care ridică neajutorat din umeri:

– N-am pilotat în viața mea un dirijabil.

14.

– Am impresia că te fereşti de mine, spuse deschis Sam Emmett, şeful Biroului Federal de Investigații.

Preşedintele îl privi peste masa de lucru din Biroul Oval, zâmbindu-i cu simpatie:

– Ai perfectă dreptate, Sam. Chiar asta fac.

– Am avut deplină încredere că mă vei ține la curent.

– Nu fi supărat, Sam. Nu-nseamnă că nu am încredere în tine sau în FBI.

– Atunci de ce nu-mi spui despre ce este vorba? întrebă Emmett încercând să nu-şi arate indignarea.

– Mai întâi de toate, e-o chestiune care priveşte Afacerile Externe.

– Martin Brogan de la CIA... El a fost consultat?

– Martin nu e cooptat. Îți dau cuvântul meu de onoare.

– Şi-n al doilea rând?

Preşedintele nu putea fi forțat să spună.

– E treaba mea.

Emmett spuse cu răceală:

– Dacă domnul preşedinte aşteaptă demisia mea...

– În nici un caz nu doresc asta, i-o tăie preşedintele. Eşti cea mai potrivită şi cea mai capabilă persoană să conducă Biroul. Ai făcut o treabă excelentă până acum, iar eu sunt unul dintre cei mai mari susținători ai tăi. Dar dacă vrei să-ți iei jucăriile şi să pleci pentru că simți că orgoliul ți-a fost călcat în picioare, eşti liber s-o faci. Poate ar fi însă mai bine să-mi dovedeşti că mă înşel.

– Dar, dacă n-ai încredere...

– Aşteaptă, Sam. Hai să nu spunem lucruri pe care mâine le-am putea regreta. Eu nu pun la îndoială loialitatea sau integritatea ta. Nu-ncearcă nimeni să te lovească pe la spate. Chestiunea în discuție nu priveşte direct nici FBI-ul, nici vreo altă agenție de informații. În concluzie, tu eşti cel care ar trebui să aibă încredere în mine, cel puțin în săptămâna care urmează. Faci asta pentru mine? Asta mai linişti puțin orgoliul lui Emmett.

Ridică din umeri şi se înmuie.

– Ai câştigat, domnule preşedinte. Status k.o. Merg pe mâna ta.

Preşedintele scoase un oftat de uşurare.

– Sam, îți promit că nu te voi dezamăgi.

– Îți mulțumesc.

– Bun. Şi-acum s-o luăm de la-nceput. Ce informații deții în legătură cu cei trei morți găsiți în Florida? Încordarea de pe chipul lui Emmett se risipi, iar el se simți mai în largul său. Deschise servieta diplomat şi-i întinse preşedintelui un dosar legat în piele.

– Găseşti aici raportul detaliat semnat de laboratorul patologic Walter Reed. Analizele făcute de ei ne-au ajutat enorm să identificăm cadavrele.

Preşedintele îl privi surprins:

– Ați aflat cine sunt?

– Ne-a ajutat să-i identificăm rezultatul analizei pastei de

borş.

– Ce borş? Ce-i aia borş?

– Ți-aminteşti că medicul legist din districtul Dade a stabilit că era vorba de moarte prin hipodermie sau congelare.

– Da.

– Ei bine, pasta de borş este un supliment alimentar îngrozitor care se dă cosmonauților ruşi. Stomacul celor trei cadavre era plin cu şmecheria asta.

– Vrei să spui că LeBaron şi oamenii lui au fost schimbați cu cosmonauți sovietici morți? Emmett încuviință.

– Am reuşit chiar să aflăm numele lor cu ajutorul unui transfug care-a trecut de partea noastră, fost medic de zbor pentru programul spațial sovietic. El le-a făcut controlul medical în câteva rânduri.

– Când a fugit din Rusia?

– A trecut de partea noastră în august 1987.

– Asta-nseamnă, cu mai puțin de doi ani în urmă.

– Corect, aprobă Emmett. Numele cosmonauților găsiți în dirijabilul lui LeBaron sunt Serghei Enko, Alexandr Iudenici şi Ivan Ronski. Iudenici este novice, însă Zocenko şi Ronski erau veterani, fiecare cu câte două zboruri în cosmos la activ.

– Mi-aş da salariul pe un an să ştiu ce căutau în dirijabilul ăla afurisit.

– Din păcate, n-am reuşit să aflăm mai nimic pe această latură a misterului. În prezent, singurii ruşi înscrişi pe orbita Pământului sunt cei doi cosmonauți de la bordul stației spațiale Saliut. Însă, cei de la NASA care supraveghează zborul spun că toți sunt sănătoşi tun.

Preşedintele dădu din cap.

– Deci, asta i-ar exclude pe astronauții sovietici din spațiu şi ne face să ne gândim la cei de pe pământ.

– Aici lucrurile iau o întorsătură ciudată, continuă Emmett. După spusele patologilor de la Walter Reed, cei trei bărbați care au fost examinați au murit prin congelare în spațiul extraterestru.

Preşedintele ridică din sprâncene:

– Pot să susțină cu dovezi?

– Nu, însă ei afirmă că sunt câteva elemente care motivează această teorie, începând cu borşul şi cu analizarea în laborator

a altor alimente condensate pe care le consumă sovieticii în timpul voiajelor în cosmos. Sunt semne fiziologice incontestabile că cei trei au respirat aer cu concentrație mare de oxigen şi că au petrecut o perioadă de timp considerabilă într-un câmp antigravitațional.

– N-ar fi prima oară când sovieticii lansează oameni în spațiu fără să-i poată recupera după aceea. Poate că au stat în cosmos ani de zile şi nu s-au prăbuşit de pe orbită decât în urmă cu câteva săptămâni.

– Eu nu cunosc decât două situații în care sovieticii să fi suferit pierderi, spuse Emmett. Cosmonautul a cărui capsulă s-a încâlcit în şarturile paraşutei de revenire la sol, chiar la înscrierea pe orbită, şi care s-a zdrobit în cădere undeva prin Siberia, la o viteză de cinci sute mile la oră. Şi cei trei membri ai echipajului Soiuz care au murit din cauza pierderii oxigenului prin defectarea trapei.

– Astea au fost tragediile pe care nu le-au putut muşamaliza, spuse preşedintele. CIA a consemnat moartea a cel puțin treizeci de cosmonauți ruşi de la-nceputul misiunilor lor spațiale. Nouă dintre ei încă se mai află în cosmos şi zboară în derivă.

Desigur, nu putem da publicității datele pentru că asta i-ar compromite pe cei care ne furnizează informații.

– Genul de afacere noi-ştim-dar-ei-nu-ştiu-că noi-ştim.

– Exact.

– Ceea ce ne face să ne întoarcem la cei trei cosmonauți care se află aici la Washington, spuse Emmett aşezându-şi servieta pe genunchi.

– Şi să ne punem o sută de întrebări, începând cu de unde-au apărut?

– Am făcut câteva verificări la Comandamentul pentru apărare în spațiul extraterestru. Inginerii lor susțin că singurele aparate trimise de ruşi în cosmos, suficient de mari să permită prezența oamenilor la bord, asta în afara stațiilor lansate pe orbită, sunt sondele lunare Selenos.

La auzul cuvântului lunare ceva se aprinse în mintea preşedintelui.

– Ce-i cu sondele *Selenos*?

– Trei au plecat în cosmos, dar nu s-a mai întors nici una.

Băieților de la Comandamentul pentru apărare li se pare extrem de neobişnuit faptul că sovieticii repetă aceeaşi greşeală, la zboruri simple de înscriere pe orbita Lunii.

– Tu crezi că sondele aveau oameni la bord?

– Asta e convingerea mea, spuse Emmett. Doar ştii că sovieticilor le-a plăcut întotdeauna să mintă.

După cum ai sugerat, ei nu recunosc niciodată că au suferit un eşec în spațiul cosmic, iar faptul că au învăluit într-un mister absolut misiunile lor care vizau aselenizarea e doar o chestiune de rutină pentru ei.

– Bine, să acceptăm ipoteza că cei trei provin de pe o capsulă Selenos. Dacă-i aşa, unde au aterizat? Sigur că nu au urmat traiectoria obişnuită şi nu au aterizat în stepele din Kazahstan.

– Eu cred că undeva în Cuba sau în acea zonă.

– Cuba? accentua preşedintele cele două silabe.

Clătină din cap. Ruşii n-ar fi permis niciodată ca eroii lor naționali să fie folosiți, vii sau morți, într-o combinație nebunească în stare să atragă atenția agenților de informații din lumea întreagă.

– Poate că ei nici nu ştiu.

Preşedintele îl privi pe Emmett.

– Să nu ştie?

– De dragul conversației să presupunem că naveta lor s-a defectat şi s-a prăbuşit în Cuba sau undeva în acea zonă chiar în momentul înscrierii pe orbita terestră. Cam în aceeaşi perioadă apar în zonă Raymond LeBaron şi echipa lui în căutarea unei comori care se află pe un vapor, însă sunt capturați.

Apoi, dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem, cubanezii schimbă între ele corpurile cosmonauților cu ale lui Raymond LeBaron şi ale echipajului său şi trimit dirijabilul înapoi în Florida.

– Îți dai seama ce ridicol sună? Emmett râse.

– Sigur că da. Însă date fiind informațiile pe care le deținem este cea mai bună ipoteză pe care o pot formula.

Preşedintele se aşează mai comod în fotoliu şi contemplă tavanul bogat ornamentat.

– Ştii ceva? S-ar putea să fi dat peste un filon inspirat când spui asta.

Emmett îl privi neîncrezător.

– Cum adică?

– Urmăreşte-mă, să vezi dacă se potriveşte. Să presupunem, e doar o simplă supoziție, că Fidel Castro încearcă să ne transmită ceva.

– Şi-a ales o cale neobişnuită de a ne atrage atenția.

Preşedintele culese de pe masă un stilou şi-ncepu să mâzgălească, disperat, ceva în agendă.

– Fidel nu s-a formalizat niciodată şi nu s-a-ntrecut în amabilități diplomatice.

– Vrei să continuu ancheta? întrebă Emmett.

– Nu.

– Ții în continuare şi insişti să nu dezvălui nimic Biroului?

– Sam, nu e o afacere internă care să țină de Departamentul de Justiție. Îți sunt deosebit de recunoscător pentru ajutor, însă nu-ți pot spune mai mult.

Emmett trânti capacul servietei şi se ridică în picioare.

– Pot să-ți pun o întrebare incomodă?

– Dă-i drumul.

– Acum, că am dat de o pistă, fie ea şi neconvingătoare, care ne duce la o posibilă răpire a lui Raymond LeBaron, aş vrea să ştiu de ce preşedintele Statelor Unite ar ține toate astea pentru el, interzicând agenților săi de investigații şi informații să facă ei cercetările?

– Bună întrebare, Sam. Poate că în câteva zile, amândoi o să căpătăm un răspuns.

Mult timp după ce Emmett părăsise Biroul Oval, preşedintele se foi în scaunul său şi medita uitându-se pe fereastră. Gura i se uscase şi transpirase abundent. Avea presentimentul de rău augur că între Colonia Jersey şi necazurile care se abătuseră asupra sondelor sovietice în drum spre Lună exista intr-adevăr o legătură.

15.

Ira Hagen opri maşina sa închiriată la poarta de control şi prezentă o legitimație emisă de guvern.

Paznicul dădu un telefon la centrul pentru vizitatori al Laboratorului național de fizică Harvey Pattenden, apoi îi făcu

semn lui Hagen să intre.

O luă cu maşina în sus pe alee şi găsi un loc liber în parcarea imensă ticsită de maşini multicolore. Terenul din jurul Laboratorului era amenajat cu stânci acoperite de muşchi unde apăreau pâlcuri de pini plantați printre dâmburi şerpuitoare de iarbă. Clădirea era tipică centrelor de cercetare tehnică răsărite ca ciupercile în toată țara.

Construită după arhitectura contemporană, avea pereți din cărămidă aparentă şi sticlă, ornamente de bronz şi colțurile rotunjite.

O recepționeră atrăgătoare, aşezată în spatele unui birou în formă de potcoavă, ridică privirea şi-i zâmbi în timp ce el străbătea holul.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Sunt Thomas Judge pentru doctor Mooney.

Ea îndeplini ritualul ştiut cu telefoanele şi-apoi dădu spre el din cap.

– Da, domnule Judge. Vă rog să vă prezentați la punctul de control. Vi se va spune acolo pe unde să o luați.

– Înainte de a intra, pot să ştiu cum se ajunge la toaletă?

– Sigur, spuse ea, şi-i arătă uşa din dreapta, în spatele frescei.

Hagen îi mulțumi şi trecu pe lângă o pictură murală futuristă în care apărea o navetă spațială trecând în zbor avântat printre două planete siderale, pictate în albastru şi verde. Intră într-o cabină, închise uşa şi se aşeză pe scaunul WC-ului.

Umblă în servietă, scoase o agendă de lucru, de felul celor folosite de guvern, legată în piele şi o deschise la mijloc. Apoi, făcu pe colțul de sus al paginii, pe spatele ei, o seamă de însemnări mărunte şi diagrame în cod propriu despre sistemul de securitate şi amplasarea lui, aşa cum îl văzuse de când intrase în clădire. Un bun agent secret nu pune niciodată nimic pe hârtie, însă Hagen îşi putea permite să rişte şi să fie prins pentru că ştia că preşedintele va garanta pentru el dacă va fi descoperit.

Câteva minute mai târziu, ieşi grăbit de la toaletă şi intră într-o încăpere cu pereți de sticlă ocupată de patru oameni din paza clădirii îmbrăcați în uniformă, care supravegheau un şir

de douăzeci de monitoare montate pe peretele din fața lor. Unul dintre paznici se ridică de la consolă şi se apropie de tejghea.

– Domnul?

– Am întâlnire cu doctor Mooney.

Paznicul trecu iute în revistă numele vizitatorilor înscrise pe o listă.

– Da, domnule. Dumneavoastră trebuie să fiți Thomas Judge. Îmi puteți arăta, vă rog, o legitimație? Hagen îi arătă permisul de conducere şi legitimația de la guvern.

Fu rugat politicos să-şi deschidă servieta. După o verificare sumară, paznicul îi făcu semn lui Hagen s-o închidă, îl rugă să semneze într-un registru de intrări/ieşiri şi-i întinse un ecuson pe care Hagen şi-l prinse pe buzunarul de la piept.

– Biroul doctorului Mooney este în fundul coridorului, imediat ce treceți de uşa dublă din capăt.

Hagen se opri pe coridor, îşi puse ochelarii de vedere şi se uită la două plăci de bronz fixate pe perete. Fiecare reprezenta în basorelief portretul unui bărbat. Una era închinată memoriei doctorului Harvey Pattenden, fondatorul laboratorului, şi cuprindea o succintă prezentare a realizărilor sale din domeniul fizicii.

Cealaltă placă îl intrigă pe Hagen pentru că pe ea stătea scris: *În memoria Doctorului Leonard Hudson 1926-1965 al cărui geniu creator îi va inspira veşnic pe urmaşii săi.*

Nu era prea original, îşi spuse Hagen, însă trebuia să admită că Hudson ştia să facă pe mortul, nu-i scăpase nici cel mai mic amănunt.

Intră în anticameră şi-i adresă un zâmbet călduros secretarei, o persoană mai trecută, foarte rezervată, îmbrăcată într-un costum bleumarin cu croială masculină.

– Domnule Judge, vă rog să poftiți. Doctor Mooney vă aşteaptă.

– Mulțumesc.

Earl J. Mooney era un bărbat de treizeci şi şase de ani, mult mai tânăr decât se aşteptase Hagen să fie după ce-i citise dosarul. Îl izbise asemănarea dintre pregătirea lui profesională şi cea a lui Hudson: aceeaşi minte strălucitoare, acelaşi palmares universitar, absolvise până şi aceeaşi facultate. Un puşti gras care ajunsese directorul Laboratorului Pattenden...

Doctorul Mooney îl privea cu ochii săi verzi ca smaraldul pe sub nişte sprâncene învolburate. Purta mustață ca mexicanii.

Îmbrăcat în tricou alb şi blue jeans, părea departe de imaginea intelectualului riguros.

Veni din spatele biroului ticsit cu hârtii şi agende aruncate în neorânduială şi pline de sticle goale de pepsi şi strânse cu putere mâna lui Hagen.

– Luați loc, domnule Judge şi spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

Hagen se lăsă cu toată greutatea într-un scaun cu spătar drept şi spuse:

– După cum v-am comunicat şi la telefon, lucrez pentru Biroul general de contabilitate care a primit o solicitare din partea legislativului de a verifica contabilitatea dumneavoastră. Urmează să trimitem o comisie de cenzori pentru a verifica cheltuielile din fondul de cercetare.

– Care membru al legislativului a avansat o asemenea cerere?

– Senatorul Henry Kaltenbach.

– Sper că nu are impresia că Laboratorul Pattenden este amestecat într-o delapidare de fonduri, spuse Mooney adoptând o poziție defensivă.

– Nici vorbă. Cunoaşteți reputația senatorului şi ştiți ce miros are în privința folosirii improprii a fondurilor alocate de guvern. Vânătorii lui de vrăjitoare însă îi fac publicitate serioasă pentru campania electorală. Între noi fie vorba, sunt mulți cei de la B.G.C. care-şi doresc ca senatorul să pice, să nu ne mai trimită să căutăm cai verzi pe pereți. Totuşi, trebuie să-i dau dreptate senatorului şi recunosc cu toată onestitatea că au fost locuri, din acestea unde se greşeşte, unde noi chiar am dat peste nereguli.

Mooney se grăbi să-l corecteze:

– Ne place să credem despre noi că suntem un institut de cercetare.

– Desigur. Oricum, noi facem numai verificări prin sondaj.

– Aş vrea să înțelegeți că activitatea noastră este strict secretă.

– Proiectați rachete nucleare şi arme nucleare de generația a treia a căror putere este concentrată într-o rază radioactivă

foarte fină, care parcurge traiectoria cu viteza luminii şi poate distruge obiective îndepărtate din cosmos.

Mooney îl privi pe Hagen bănuitor.

– Sunteţi foarte bine informat.

Hagen îl linişti:

– Şeful meu mi-a făcut o descriere foarte generală. Doctore, eu sunt contabil, nu fizician. Mintea mea nu e obişnuită cu lucrurile abstracte. Am şi picat la examenul de matematică. Secretele dumneavoastră sunt în siguranţă în ceea ce mă priveşte. Treaba mea e să am grijă ca cetăţenii să nu plătească degeaba impozitele care le sunt percepute şi apoi investite în programe finanţate de guvern.

– Eu cu ce vă pot ajuta?

– Aş dori să vorbesc cu revizorul, cu administratorul şi cu personalul care ţine evidenţele financiare. Echipa mea de cenzori va sosi de la Washington peste două săptămâni. V-aş fi recunoscător dacă ne-aţi pune la dispoziţie un birou unde să nu vă stăm în cale, de preferinţă lângă contabilitate.

– Vă vom acorda tot sprijinul nostru. Bineînţeles, va trebui să obţin permise de trecere de la punctul nostru de control, pentru dumneavoastră şi pentru echipa dumneavoastră. Am să vă însoţesc personal şi am să vi-i prezint pe revizor şi personalul de la contabilitate.

– Încă ceva, spuse Hagen. Se poate lucra după program? Mooney zâmbi.

– Spre deosebire de funcţionarii care încep la nouă şi termină la cinci fix, fizicienii şi inginerii noştri nu au program stabil. Mulţi dintre noi lucrăm douăzeci şi patru de ore. Eu însumi am lucrat neîntrerupt timp de treizeci de ore. Asta ne-ajută să folosim la maximum computerele noastre.

– Aş putea să fac o verificare preliminară, începând chiar de acum şi până la ora zece seara, să zicem?

– Nu văd de ce n-aţi putea, fu de acord Mooney. Avem la subsol un bufet deschis toată noaptea şi puteţi merge acolo dacă doriţi să luaţi o gustare. Întotdeauna veţi găsi un om de la paza clădirii care să vă indice drumul.

– Şi care să mă ţină departe de zona interzisă, rase Hagen.

– Am convingerea că sunteţi obişnuit cu sistemele de securitate ale instituţiilor.

– Adevărat, admise Hagen. Eram un om bogat dacă mi s-ar fi dat un bănuț pentru fiecare oră pe care am petrecut-o verificând cu cenzorii mei diversele departamente ale Pentagonului.

– Vă rog să mă urmați, spuse Mooney, îndreptându-se spre uşă.

– Doar aşa, din simplă curiozitate, spuse Hagen neridicându-se de pe scaun. Am auzit de Harvey Pattenden. Presupun că a lucrat cu Robert Goddard.

– Da, doctor Pattenden a inventat câteva din primele motoare de rachetă.

– Leonard Hudson nu-mi spune însă nimic.

– Un tip strălucit, spuse Mooney. Un deschizător de drumuri. El a proiectat şi a realizat majoritatea aeronavelor noastre cu mult înainte ca ele să fie practic construite şi trimise în cosmos. Dacă n-ar fi murit prematur, nu se ştie ce alte lucruri ar fi realizat.

– Cum a murit?

– Accident de avion. Zbura cu doctor Gunnar Eriksen la un simpozion care se ținea la Seattle când avionul a explodat la altitudine şi s-a prăbuşit în râul Columbia.

– Cine era Eriksen?

– Un gânditor de mare calibru. Poate cel mai strălucit astro-fizician pe care l-a avut țara noastră vreodată.

În mintea lui Hagen se aprinse beculețul de alarmă.

– Lucra la un proiect deosebit?

– Da. Este vorba despre morfologia sinoptică geolunară pentru populare la scară industrială.

– Ați vrea să traduceți?

– Desigur, rase Mooney. Era obsedat de ideea de a înființa o colonie pe Lună.

16.

La o distanță de zece ore, adică la ora două noaptea, la Moscova, patru bărbați erau adunați în jurul unui şemineu care încălzea o cameră de zi din Kremlin. Încăperea era slab luminată şi în aer plutea ceva nesănătos. Fumul țigărilor se amesteca cu fumul unui singur trabuc.

Preşedintele sovietic, Gheorghi Antonov, fixa gânditor flăcările jucăuşe din cămin. Îşi dezbrăcase haina după ce-şi terminase cina frugală şi o înlocuise cu un tricou vechi de marinar. Îşi scosese pantofii, iar picioarele încălțate numai în ciorapi şi le aşezase, fără multe fasoane, pe un otoman *(otoman este numele dat unei canapele brodate).* Vladimir Polevoi, şeful Comitetului pentru siguranța Statului, şi Serghei Kornilov, responsabilul programelor spațiale sovietice, purtau costume negre în stofă de lână comandate special la Londra, în timp ce generalul Iasenin era îmbrăcat în uniforma sa, cu piepții acoperiți de medalii.

Polevoi trânti raportul şi fotografiile pe o măsuță joasă şi clătină din cap a uimire:

– Nu-nțeleg cum de au reuşit fără ca nimeni să nu ştie?

– Un progres atât de remarcabil, istoric, pare de neconceput, fu de acord Kornilov. Eu tot nu cred până nu mi se prezintă şi alte dovezi.

– Dovada reiese clar din fotografii, spuse Iasenin. Raportul lui Rikov nu lasă loc pentru îndoieli. Studiați detaliile. Cele două siluete de pe lună sunt reale. Nu sunt o iluzie creată de umbre sau de vreo defecțiune a scanerului. Ele există cu adevărat.

– Costumele nu se potrivesc cu cele ale cosmonauților americani, îl contrazise Komilov. Căştile lor au un model diferit.

– Nu o să vă contrazic în lucruri lipsite de importanță, spuse Iasenin. Însă eu nu mă-nşel în privința armelor pe care le țin în mână. Certific eu că sunt lansatoare de rachete sol-aer de fabricație americană.

– Şi-atunci, unde este naveta lor? insistă Kornilov. Unde este vehiculul de teren? Că doar nu au apărut, pur şi simplu, din neant.

– Vă împărtăşesc îndoielile, spuse Polevoi. Este absolut imposibil ca americanii să fi trimis oameni şi echipament pe Lună fără ca rețeaua noastră de informații care urmăreşte ce fac ei să nu afle nimic.

Stațiile noastre de urmărire ar fi detectat orice mişcare neobişnuită către spațiul extraterestru sau către Pământ.

– Ce e încă şi mai ciudat, spuse Antonov, este că americanii

nu au dat niciodată publicității şi n-au anunțat o realizare epocală cum este aceasta. Ce-ar avea de câştigat dacă păstrează secretul? Komilov făcu un semn imperceptibil din cap:

– Încă un motiv să contestăm raportul lui Rikov.

– Pierdeți cu toții din vedere un factor important, spuse Iasenin pe un ton măsurat. *Selenos 4* a dispărut imediat după ce scanerele de la bordul său au înregistrat siluetele care apar în fotografii. Susțin că naveta noastră spațială a fost avariată cu focuri de rachetă, care i-au perforat carcasa depresurizând-o şi omorându-i astfel pe cosmonauți.

Polevoi îl privi fără să-şi ascundă mirarea:

– Care, ce cosmonauți? Iasenin şi Kornilov schimbară priviri buimace.

– Sunt lucruri pe care nici K.G.B.-ul nu trebuie să le ştie, spuse generalul.

Polevoi se uită amenințător la Kornilov.

– *Selenos 4* avea oameni la bord?

– La fel şi *Selenos 5* şi *Selenos 6*. Fiecare aparat purta câte trei cosmonauți.

Se întoarse spre Antonov care îşi pufăia liniştit havana.

– Ați fost informat? Antonov dădu din cap:

– Da. Mi s-a adus la cunoştință. Dar trebuie să reții, Vladimir, că nu toate chestiunile legate de cosmos cad în sarcina siguranței statului.

– Nici unul dintre voi nu a ezitat să alerge la mine când prețioasa voastră capsulă lunară s-a prăbuşit şi-a dispărut în Indiile de Vest, spuse Polevoi furios.

– O întâmplare neprevăzută, îi explică răbdător Iasenin. După revenirea sa de pe Lună, nu s-au putut cupla comenzile pentru înscrierea ei pe orbita pământului. Inginerii noştri de la Comandamentul Aerospațial au clasat *Selenos 4* drept capsulă lunară dispărută. După ce a gravitat în jurul Pământului aproape un an şi jumătate, s-a mai făcut încă o încercare pentru a restabili controlul.

De data asta, sistemul de ghidare a reacționat, numai că manevra de recuperare a reuşit doar parțial. Selenos 4 s-a prăbuşit la douăzeci de mii de mile de punctul de aşezare la sol. Era neapărat necesar să păstrăm secretul asupra morții

cosmonauților noştri eroici. Bineînțeles că s-a apelat la K.G.B.

– Şi câți cosmonauți morți înseamnă asta? întrebă Polevoi.

– Pentru a întări destinul istoric al Sovietelor, trebuie făcute sacrificii, murmură filozofic Antonov.

– Şi pentru a ascunde prostiile pe care le facem cu programele noastre spațiale, spuse Polevoi cu amărăciune.

– Să nu ne certăm, interveni Antonov încercând să prevină o discuție. *Selenos 4* şi-a adus contribuția măreață la progresul științei înainte de a se prăbuşi în Marea Caraibelor.

– Unde ar trebui s-o căutăm, completă Polevoi.

– Adevărat, spuse Iasenin. Dar cel puțin am reuşit să recuperăm informațiile culese despre suprafața Lunii. Acesta a şi fost scopul principal al misiunii.

– Nu credeți că americanii, cu sistemele lor de supraveghere a cosmosului, ar fi putut să detecteze traiectoria capsulei şi să stabilească precis locul unde s-a prăbuşit? Dacă şi-au pus în minte să captureze *Selenos 4*, probabil că de-acum au ascuns-o într-un loc sigur şi neştiut de nimeni.

– Bineînțeles că au detectat-o în timpul prăbuşirii, spuse Iasenin. Numai că specialiştii lor în analizarea informațiilor nu au de ce să creadă că *Selenos 4* e altceva decât o capsulă spațială lansată în cosmos, dinainte programată să aterizeze în apele cubaneze.

– E o fisură în scenariul pe care, cu-atâta grijă, l-ai pus la punct, îl contrazise Polevoi. Statele Unite şi-au desfăşurat forțele de salvare naționale şi-au scotocit marea şi aerul în căutarea capitalistului Raymond LeBaron, cam în aceeaşi zonă - însă la câteva zile diferență - unde s-a prăbuşit de pe orbită *Selenos 4*. Am bănuiala foarte puternică că a fost o înscenare, pentru că în realitate au încercat să recupereze naveta noastră.

– Ți-am citit raportul şi analiza pe care le-ai făcut în legătură cu dispariția lui LeBaron, spuse Kornilov. N-am văzut scris nicăieri că ar fi făcut cercetări subacvatice. Misiunea de salvare a fost curând după aceea anulată. LeBaron şi oamenii lui sunt dați dispăruți, aşa scrie în presa americană, şi se presupune că au murit. Întâmplarea asta e o simplă coincidență.

– Atunci, suntem cu toții de acord că *Selenos 4* cu cosmonauții săi zace pe undeva, pe fundul mării. Antonov se

opri să facă un rotocol de fum. Problemele cu care ne confruntăm în continuare ar fi: acceptăm posibilitatea ca americanii să aibă o bază pe Lună şi, dacă da, ce vom întreprinde în acest sens?

– Eu cred că o asemenea bază există, spuse Iasenin cu convingere.

– În orice caz nu putem ignora o asemenea posibilitate, întări Polevoi.

Antonov se uită insistent la Kornilov:

– Şi tu, Serghei?

– *Selenos 8*, prima noastră misiune de aselenizare a unei capsule cu oameni la bord, va fi lansată conform programării peste exact şapte zile, răspunse el vorbind apăsat. Nu putem rata această misiune cum s-a-ntâmplat când americanii ne-au luat-o înainte cu programul Apollo. Conducătorii noştri au apreciat atunci că nu e nici o onoare să fii a doua naţiune care aşează oameni pe Lună, aşa că am băgat coada între picioare şi-am renunţat. A fost o greşeală enormă să aşezăm ideologia politică deasupra realizărilor ştiinţifice. Acum avem, gata testat, un vehicul de mare importanţă, capabil să plaseze o întreagă staţie spaţială şi un echipaj de opt persoane pe solul lunar. Avantajele în materie de propagandă şi profit militar sunt uriaşe. Dacă ţelul nostru final este de a obţine supremaţia în cosmos şi de a o lua înainte americanilor pe Marte, nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem înainte.

Supun la vot propunerea ca sistemul de orientare al lui *Selenos* să aşeze echipajul la câţiva paşi de locul unde se aflau cosmonauţii şi să-i elimine.

– Sunt perfect de acord cu Kornilov, spuse Iasenin. Faptele vorbesc de la sine.

Americanii sunt angajaţi activ într-o acţiune de agresiune imperialistă în spaţiul cosmic. Fotografiile pe care le-am studiat dovedesc că ei ne-au distrus deja o navetă şi au omorât echipajul. Cred că şi cosmonauţii de pe *Selenos 5* şi *6* au avut aceeaşi soartă. Şi-au dus realizările lor colonialiste pe Lună şi-acum cred că-i a lor. Dovada este incontestabilă. Cosmonauţii noştri vor fi atacaţi şi ucişi în momentul în care vor încerca să înfigă steaua roşie în solul lunar.

Se lăsă o tăcere prelungită. Nimeni nu spunea ce gândeşte.

Polevoi fu primul care întrerupse tăcerea.

– Deci tu şi Kornilov propuneţi să-i atacăm noi primii.

– Da, spuse Iasenin, încălzindu-se pe măsură ce vorbea. Gândeşte-te ce chilipir. Să capturăm baza lor de pe Lună şi să punem mâna pe tehnologia lor intactă ar însemna un progres al programului nostru spaţial de zece ani.

– Casa Albă va organiza o întreagă campanie împotriva noastră şi ne va condamna în faţa lumii întregi, aşa cum s-a-ntâmplat în incidentul legat de zborul KAL 007, protestă Polevoi.

– Or să stea liniştiţi, îl asigură Iasenin. Cum pot să ne acuze de capturarea a ceva ce nu se ştie că există.

– Generalul are dreptate, spuse Antonov.

– Vă daţi seama că ne-am putea face vinovaţi de lansarea unui război cosmic, spuse prudent Polevoi.

– Statele Unite au tras primul foc. Este datoria noastră sfântă să răspundem prin forţă. Iasenin se întoarse spre Antonov. Trebuie să luaţi o hotărâre.

Preşedintele Uniunii Sovietice îşi întoarse din nou privirea spre foc. Apoi aşeză havana în scrumieră şi se uită lung la mâinile care-i tremurau.

Faţa lui, de obicei rumenă, era acum palidă, de ceară şi nu prevestea nimic bun. Forţele Răului erau mai numeroase decât cele ale Binelui. O dată ce blestemata hotărâre va fi fost anunţată, lucrurile s-ar fi pus în mişcare şi-ar fi evoluat independent de voinţa lui. Şi totuşi, nu putea permite ca ţara lui să fie batjocorită de imperialişti. În cele din urmă, se întoarse spre cei prezenţi în încăpere şi spuse cu un aer obosit:

– Pentru Mama Rusie şi partid, înarmaţi-i pe cosmonauţi şi daţi-le ordin să-i atace pe americani.

17.

După ce fusese prezentat de doctor Mooney la vreo opt persoane şi purtase trei discuţii plicticoase, Hagen era acum instalat într-un birou mic şi făcea frenetic calcule şi verificări pe o maşină de calculat.

Savanţii se dau în vânt după computere, inginerii preferă calculatoarele digitale, însă contabilii sunt o specie demodată.

Încă preferă tradiționalele maşini de calcul cu butoane după mărimea degetelor şi benzi de hârtie care scot totalul imprimat.

Revizorul era absolvent al *Universității Texas School of Business* şi fost angajat în Marină. Dovadă a acestui fapt, pe peretele lambrisat în stejar din biroul lui erau agățate toate diplomele şi fotografii ale vasului pe care fusese angajat. Hagen citi stânjeneală în ochii revizorului, dar nici nu se putea aştepta la altceva din partea unui director financiar de corporație când avea pe cap un cenzor trimis de guvern să-şi bage nasul în treburile lui.

Nu distinse la el nici priviri iscoditoare, nici ezitări când îi ceru să verifice convorbirile telefonice din ultimii trei ani. Deşi toată experiența sa contabilă la Departamentul de Justiție se limita la fotografierea în miez de noapte a registrelor lor contabile, auzise destul vorbindu-se despre asta şi le prinsese limbajul, atât cât să facă față.

Oricine ar fi intrat în încăpere şi l-ar fi văzut făcând de zor însemnări şi examinând atent cifrele care ieşeau din maşina de calcul l-ar fi luat drept un bătrân profesionist contabil.

Cifrele de pe banda de hârtie nu erau decât... cifre. Însă notițele pe care le mâzgălea erau de fapt o diagramă ordonată a amplasării camerelor de luat vederi şi-a unghiului de urmărire între biroul în care lucra el şi cel al lui Mooney. Scrise două nume şi făcu câteva adnotări în dreptul fiecăruia. Primul era Raymond LeBaron, iar al doilea, Leonard Hudson.

Acum apăruse şi-un al treilea: Gunnar Eriksen.

Era sigur că Eriksen îşi înscenase moartea împreună cu Hudson şi dispăruse dintre cei vii ca să lucreze la proiectul Colonia Jersey. Mai ştia că Hudson şi Eriksen nu ar fi întrerupt niciodată complet legătura cu cei de la Laboratorul Pattenden.

Dotările şi echipa de oameni de ştiință tineri şi foarte bine pregătiți constituiau un potențial prea important pentru a fi ignorat. Trebuia să existe un canal subteran care ducea la creier.

Dosarele convorbirilor telefonice din acea instituție cu trei mii de angajați umpleau câteva cutii de carton. Controlul lor era foarte riguros.

Oricine folosea telefonul, indiferent în ce scop, personal sau

de serviciu, trebuia să țină o evidență a convorbirilor. Hagen nu avea de gând să le verifice pe toate. Efortul ar fi durat săptămâni întregi. Nu-l interesau decât convorbirile înregistrate în registrul lunar al lui Mooney, în special cele interurbane.

Hagen nu avea calități paranormale şi nici flerul unora de a detecta imediat o neregulă, însă avea un instinct special de a asimila dintr-o ochire lucrurile pe care ceilalți încercau să le ascundă, şi instinctul acesta nu-l înşelase niciodată.

Copie şase numere de telefon pe care Mooney le formase de mai multe ori în ultimele nouăzeci de zile. Două erau clasate ca aparținând unor persoane particulare, iar celelalte erau ale unor companii.

Toate aveau o mulțime de cifre. Asta rămânea singura cale care l-ar fi putut conduce la un membru al creierului.

O luă metodic, ridică receptorul şi formă numărul centralei *Laboratorului Pattenden*, cerând un fir şi promise centralistei că va nota toate telefoanele pe care le dă. Era târziu, iar majoritatea numerelor de pe lista sa aveau prefix de zonă din partea centrală a țării sau de pe coasta de est. Exista un decalaj de fus orar de două-trei ore față de ora locală şi probabil că instituțiile îşi terminaseră programul pentru acea zi, însă el se încăpățâna şi formă un număr nou.

– Centennial Supply, răspunse o voce masculină plictisită.

– Da. Bună seara. Mai este cineva acolo?

– Biroul s-a închis. Vă adresați biroului de comenzi deschis permanent.

– Mă numesc Judge şi lucrez pentru guvernul federal, spuse Hagen, folosind această identitate pentru cazul în care telefonul ar fi fost ascultat. Facem un control financiar la *Laboratorul de Fizică Pattenden* din Bend, Oregon.

– Cred că va trebui să telefonați mâine dimineață când se deschide biroul.

– Da, aşa voi face. Însă îmi puteți spune dumneavoastră cu ce fel de afaceri se ocupă Centennial Supply?

– Furnizăm piese şi aparatură electronică specializată pentru sisteme de înregistrare de date.

– Pentru ce aplicații?

– În special afaceri. Aparatură video pentru înregistrarea

şedinţelor de conducere, pentru experienţe de laborator, sisteme de securitate şi aparatură audio pentru secretariat. Ştiţi, lucruri de felul acesta.

– Câţi angajaţi aveţi?

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse Hagen. Aţi fost foarte amabil că m-aţi ajutat. A! încă ceva. Primiţi multe comenzi de la Pattenden?

– Nu prea. La două luni comandă o piesă pentru modernizarea sau modificarea sistemului lor video.

– Mulţumesc încă o dată. La revedere.

Hagen tăie numărul cu o linie şi încercă altul.

La următoarele două apeluri răspunseră roboţi telefonici. La unul era un laborator de chimie de la Universitatea Brandeis din Waltham, iar la celălalt un birou necunoscut al Fundaţiei naţionale pentru ştiinţă din Washington. Pe acesta din urmă îl lăsă pentru a doua zi, după care formă numărul unei case particulare.

– Alo? Hagen se uită la numele însemnat în registrul lui Mooney:

– Doctor Donald Fremont?

– Da.

Hagen îşi spuse refrenul cu verificarea.

– Ce-aţi dori să aflaţi, domnule Judge? Vocea lui Fremont părea a fi cea a unei persoane mai în vârstă.

– Fac o verificare prin sondaj a convorbirilor interurbane. Aţi fost sunat de cineva de la Pattenden în ultimele nouăzeci de zile? întrebă Hagen uitându-se la data fiecărei convorbiri, apoi tăcu, aşteptând.

– Desigur, doctor Earl Mooney. Mi-a fost student la Stanford. Am ieşit la pensie acum cinci ani, însă ţinem încă legătura.

– Aţi avut din întâmplare un student pe nume Leonard Hudson?

– Leonard Hudson? repetă el ca şi când încerca să-şi amintească. L-am întâlnit în două rânduri. Totuşi nu l-am avut la curs. Cred că a fost student acolo înaintea mea, adică, vreau să spun, înainte de a ajunge eu la catedră. Când era student, eu predam la University State of California.

– Mulţumesc, domnule doctor. Nu vă mai reţin.

– Cu plăcere. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

Tăie şi-al patrulea număr de pe listă.

Următorul telefon de pe listă era al lui Anson Jones.

Încercă din nou, dându-şi seama că numai dacă avea mult noroc putea să dea lovitura.

– Alo?

– Domnule Jones, numele meu este Judge.

– Cum?

– Thomas Judge. Lucrez pentru guvernul federal şi facem nişte verificări contabile la *Laboratorul de Fizică Pattenden.*

– Nu cunosc nici un *Pattenden.* Probabil aţi greşit numărul.

– Nu vă spune nimic numele doctor Earl Mooney?

– N-am auzit în viaţa mea de el.

– V-a sunat la acest număr de trei ori în ultimele şaizeci de zile.

– Trebuie să fie o încurcătură cu numerele de telefon greşit formate la companie.

– Sunteţi Anson Jones, prefix 303, numărul 547...

– Nu, şi numărul e greşit.

– Înainte de a închide, am un mesaj.

– Ce mesaj? Hagen făcu o pauză, apoi i-o trânti scurt:

– Spune-i lui Leo că Gunnar vrea să-i plătească pentru avion. Ai înţeles? La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Apoi în cele din urmă se auzi:

– Ce-i asta, dom-le, te ţii de bancuri?

– La revedere, domnule Jones.

Murdară treabă.

Sună la cel de-al şaselea număr, ca să fie cu conştiinţa curată. Răspunse dispeceratul unei agenţii de bursă. O fundătură.

Se simţea de parcă avea aripi. Deveni şi mai mândru când notă în carnet: Mooney nu era unul dintre membrii creierului, însă era în legătură cu ei, era unul dintre subalternii capilor.

Hagen formă un număr de telefon la Chicago şi aşteptă. După patru apeluri, răspunse o voce caldă de femeie:

– Hotelul Drake.

– Mă numesc Thomas Judge şi aştept să-mi confirmaţi dacă-mi puteţi rezerva o cameră pentru mâine seară.

– O clipă. Vă dau legătura la rezervări.

Hagen repetă întrebarea funcţionarului care răspunsese.

Când îi ceru numărul cărții de credit ca garanție pentru păstrarea camerei, în caz că întârzie, Hagen îi dădu numărul de telefon al lui Anson Jones.

– Aveți confirmarea, domnule.

– Mulțumesc.

Cât să fi fost ceasul? Aruncă o privire pe cadran şi văzu că mai erau doar zece minute până la miezul nopții... Închise servieta şi scotoci prin haină. Culese dintr-un buzunar o brichetă pe care o demontă, îi scoase capacul şi păstră partea din interior. Apoi desprinse de pe partea interioară a reverului hainei un ac metalic minuscul prevăzut la un capăt cu un fel de oglindă dentară.

Hagen se-ndreptă spre uşă. Ținând servieta strâns cu genunchii, se opri în prag şi mişcă oglinda de la un capăt la altul al coridorului. Apoi aşeză bricheta în aşa fel încât să nu treacă de cadrul uşii şi apăsă aprinzătorul.

În cabina de pază din spatele holului de la intrare, imaginea de pe unul din monitoare se întrerupse şi pe ecran apărură purici. Paznicul de la consolă începu să verifice rapid circuitele.

– Am o problemă cu monitorul zece, anunță el.

Şeful pazei se îndreptă spre el venind de la birou şi se uită la monitor.

– Paraziți. Deştepții de la laboratorul de electrofizică au făcut iar ceva.

Brusc, fenomenul încetă, dar se mută pe alt monitor.

– Este de-a dreptul ciudat. N-am văzut să se-ntâmple în secvențe până acum.

După două secunde, ecranul se limpezi şi pe el apăru coridorul gol. Cei doi paznici se mulțumiră să se uite unul la altul şi să dea din umeri.

Hagen întrerupse dispozitivul miniatural de dereglare a impulsurilor electronice imediat ce intră în biroul lui Mooney şi închise uşa în urma sa. Îşi trase o pereche de mănuşi şi aprinse lumina din tavan.

Hagen era maestru în percheziționarea unei încăperi. Nu se osteni să caute prin ce era la vedere - sertare, dosare, adrese şi liste cu numere de telefon. Se duse direct la bibliotecă şi găsi ceea ce spera să găsească în mai puțin de şapte minute.

Putea Mooney să fie unul dintre cei mai mari fizicieni ai

națiunii, însă Hagen citise în el ca într-o carte deschisă. Agenda minusculă era ascunsă în interiorul unei cărți intitulate *Mecanica stelelor dintr-o perspectivă exactă,* de Horace DeLiso.

Conținutul agendei era scris într-un cod care folosea ecuații. Pentru Hagen era ca şi scris în chineză, însă însemnătatea ei nu-i putea scăpa. În mod normal, ar fi fotografiat paginile şi le-ar fi pus la loc, de data asta însă, băgă agenda în buzunar, dându-şi seama că n-ar fi putut să le descifreze la timp.

Paznicii încă îşi băteau capul cu monitoarele, când Hagen îşi făcu apariția la tejghea.

– Doriți să semnez la plecare? întrebă el zâmbind.

Şeful pazei se apropie, privindu-l bănuitor.

– Veniți direct de la financiar?

– Da.

– Nu v-am văzut pe monitorul de control.

– N-am ce-i face, spuse Hagen cu nevinovăție. Am ieşit pe uşă şi-am trecut pe câteva coridoare până am ajuns aici. Nu ştiu ce altceva aş putea să vă spun.

– V-ați întâlnit cu cineva?

– N-am văzut pe nimeni. Însă lumina a pâlpâit şi s-a stins scurt de două ori.

Paznicul dădu din cap.

– Interferență de la laboratorul de electrofizică. Asta cred că s-a-ntâmplat.

Hagen semnă de plecare şi ieşi în noaptea fără nori, fredonând uşor ca pentru sine.

Partea a doua
CYCLOPS

18.
25 octombrie 1989,
Key West, Florida

Pitt stătea întins pe betonul rece al pistei de aterizare şi privea în sus spre *Prospero*. Soarele se ridica la orizont şi acoperea uşurel cu razele sale bătrâna carcasă a dirijabilului într-o explozie de nuanțe de portocaliu. Plutea în jurul dirijabilului o atmosferă stranie, sau cel puțin aşa i se părea lui Pitt, o stafie din aluminiu care nu ştia înspre ce aventuri avea să pornească.

În tot timpul zborului de la Washington la Key West, Pitt nu închisese ochii; îşi petrecuse vremea cu hărțile făcute de Buck Caesar despre vechiul Canal Bahama şi încercase să refacă traseul lui LeBaron însemnat cu mare grijă. Închise ochii încercând să-şi imagineze pe unde rătăcise *Prospero*.

Dacă rezervoarele de gaz din interiorul dirijabilului nu fuseseră umplute şi alimentate de pe un vapor, răspunsul cu privire la drumul lui *Prospero* nu se putea afla decât în Cuba.

Ceva supărător îl sâcâia, un gând pe care după ce-l alunga din minte revenea inconştient, o frântură de imagine care devenea extrem de clară când se opri asupra ei. Şi, brusc, prinse contur.

De fapt, zborul în care trebuiau să refacă traseul lui LeBaron era un aranjament.

O concluzie logică, pentru o schiță încă nedesluşită, ca învăluită într-o negură. Ideea e că ei trebuiau să-l aşeze într-un şablon. Mintea îi lucra febril încercând să stabilească ce trebuia de fapt să caute, când simți că o umbră se lățeşte deasupra lui.

– Ia te uită, spuse o voce cunoscută. Parc-ar fi Albă-ca-Zăpada repetând povestea cu mărul.

– Fie o stafie care hibernează, se auzi o altă voce pe care Pitt o recunoscu.

Deschise ochii, îi feri de soare cu mâna şi privi în sus spre doi indivizi care rânjeau cu gura până la urechi şi se zgâiau în

jos la el. Cel mai scund, un personaj voinic, cu pântecul cât un butoi şi părul creţ şi care semăna cu *Mâncătorul de pietre*, era un bun prieten de-al lui Pitt şi adjunctul lui de la NUMA, Al Giordino.

Al se aplecă, prinse mâna pe care Pitt i-o întindea şi-l trase în picioare atât de uşor cum ridică un gunoier de pe jos din parc o cutie goală de bere.

– Plecăm în douăsprezece minute.

– Pilotul nostru misterios a venit? întrebă Pitt.

Celălalt bărbat, puțin mai înalt şi mai slab decât Giordino, clătină din cap.

– N-a dat nici un semn.

Rudi Gunn îl privi cu ochii săi albaştri, imenşi din cauza lentilelor groase ale ochelarilor. Avea aerul unui ajutor de contabil subnutrit care pune bani la ciorap să-şi cumpere un ceas de aur. Numai că prima impresie era înşelătoare. Gunn era coordonatorul proiectelor oceanografice de la NUMA.

În timp ce amiralul se lansa în bătălii decisive cu Congresul şi birocrații federali, Gunn conducea NUMA, şi asta zi de zi. Pentru Pitt, faptul că-i suflase pe Giordino şi pe Gunn de sub nasul lui Sandecker era o victorie însemnată.

– Dacă vrem să respectăm momentul plecării lui LeBaron, cred că va trebui să ne luptăm noi să înălțăm balonul ăsta, spuse Giordino neutru.

– Cred că ne descurcăm. Te-ai uitat prin manualele de pilotare? Giordino dădu din cap.

– Ai nevoie de cincizeci de ore de teorie şi de zbor pentru a primi permisul. Comenzile de bază nu sunt complicate, însă a menține cârnatul ăsta umflat pe vânt puternic cere exercițiu, nu glumă.

Pitt nu putu să nu zâmbească la descrierea pe care o făcuse Giordino.

– Echipamentul a fost încărcat?

– Încărcat şi asigurat, îl linişti Gunn.

– Atunci, presupun că putem s-o luăm din loc.

Pe când se apropiau de *Prospero*, şeful de echipă al lui LeBaron cobora scărița care ducea în cabina de comandă. Îi adresă câteva cuvinte unuia din oamenii săi de la sol apoi făcu un gest prietenos spre ei:

– Domnul LeBaron a zburat cu vânt din față, care bătea dinspre sud-est cu cinci mile la oră. Voi o să luați în față unul de opt mile la oră, așa că gândiți-vă ce trebuie să faceți să recuperați. Mai e și-un uragan întârziat pentru acest sezon. Se-ndreaptă spre Insulele Turks și Caicos. Meteorologii l-au botezat *Micuța Eva* fiindcă e slab și nu acoperă decât o rază de șaizeci de mile.

Buletinele meteorologice spun că o să treacă spre nord, înspre Carolina. Dacă nu vă-ntoarceți până la ora două, vântul care rămâne după Micuța Eva o să vă-mpingă zdravăn din pupa până acasă.

– Și dacă nu reușim?

– Ce?

– Să revenim până la două? Șeful echipei abia dacă zâmbi:

– Nu v-aș recomanda să vă lăsați prinși de furtuna de la Tropice, cu vânt care suflă cu cincizeci de mile la oră, cel puțin nu într-un aparat vechi de șaizeci de ani cum e al vostru.

– M-ai convins, aprobă Pitt.

– Dacă ne lasă vântul frontal, spuse Gunn, nu vom ajunge la obiectivul nostru, zona de căutare, decât pe la zece și jumătate. Nu prea avem timp să discutăm peisajul.

– Da, spuse Giordino, dar ruta cunoscută a zborului lui LeBaron ar trebui să ne ducă drept la țintă.

– Bună treabă, prea bună, spuse Pitt ca pentru sine.

Cei trei bărbați de la NUMA erau pe punctul de a urca la bord, când limuzina lui LeBaron trase chiar lângă dirijabil. Angelo coborî și deschise elegant ușa din spate. Jessie apăru în soare și se îndreptă spre ei cu alură sportivă. Era îmbrăcată într-un costum safari comandat, se vede pentru ea, iar părul îl purta strâns cu o eșarfă multicoloră, în stilul anilor 30.

Avea o geantă de voiaj din piele de căprioară.

– Suntem gata? întrebă vesel, trecând pe lângă ei, și urcă sprinten scara care ducea la cabina de comandă.

Gunn îi aruncă lui Pitt o privire cruntă:

– Nu ne-ai spus că mergem la iarbă verde.

– Nici eu nu știam, spuse Pitt uitându-se la Jessie care ajunsese sus și stătea acum cu fața la ei în cadrul ușii.

– E vina mea. Am uitat să vă spun că eu sunt pilotul.

Giordino și Gunn o priviră de parcă înghițiseră de vii niște

țipari. Pe fața lui Pitt se putea citi că-i amuzat:

– Pe bune?

– Raymond m-a învățat să-l pilotez pe *Prospero*. Am făcut 80 de ore de zbor şi mi-am luat permisul.

– Nu glumeşti? întrebă Pitt acum intrigat.

Lui Giordino nu-i venea să râdă deloc.

– Ştiți să faceți şi scufundări?

– Ce fel, sky sau scuba? Am permis pentru amândouă.

– Nu putem lua o femeie cu noi, spuse Gunn hotărât.

– Vă rog, doamnă LeBaron, încercă să o convingă şi şeful echipei. Nu ştim încă ce i s-a întâmplat soțului dumneavoastră. Zborul ar putea fi periculos.

– Vom folosi acelaşi tip de comunicare pe care l-a folosit şi Raymond, spuse ea, ignorându-l. Dacă descoperim ceva, vom transmite normal, de astă dată necodificat.

– Bine, da e ridicol, trânti Gunn.

Pitt ridică din umeri:

– Ştiu şi eu... Eu sunt pentru.

– Doar nu vorbeşti serios!

– De ce nu? spuse Pitt cu un zâmbet sardonic. Eu sunt un adept convins al egalității în drepturi. În definitiv are şi ea dreptul, ca şi noi, să-şi piardă viața.

Oamenii de la sol stăteau tăcuți şi nemişcați, ca nişte ciocli, cu ochii la bătrânul dirijabil care se înălța spre soare. Brusc, începu să coboare. Îşi ținură respirația când trenul de aterizare atinse coama unui val. Apoi, se legănă uşor, ezită şi porni cu greu în sus abia căznindu-se să se ridice.

Se auzi un murmur de îngrijorare iar cineva mormăi:

– Hai, băiete, sus! *Prospero* câştigă cu greu câțiva metri, apoi iarăşi câțiva şi, în sfârşit, ajunse la o înălțime convenabilă. Cei de la sol îl urmăriră nemişcați până ce dirijabilul deveni doar o pată mică pierdută la orizont. Rămaseră acolo şi după ce se pierduse din vedere, neîndrăznind să scoată un cuvânt, căci teama li se cuibărise-n suflet. Astăzi nimeni nu mai avea să joace volei. Cu toții s-au îngrămădit în rulotă, făcând astfel să meargă ca nebunul sistemul de aer condiționat, strânşi ciorchine în jurul radio-transmițătorului.

Primul mesaj îl primiră la ora şapte. Pitt le explică tot ce însemnaseră acele ezitări de la plecare.

Jessie încercase să compenseze cumva îngreunarea aparatului din cauza greutății suplimentare a lucrurilor aduse la bord de Giordino şi Gunn.

Din acel moment şi până la ora paisprezece, Pitt rămase pe recepție şi întreținu un dialog permanent cu cei de la sol, comparând propriile observații cu însemnările făcute de LeBaron în timpul zborului său.

Şeful echipei luă microfonul: *Prospero*, aici *casa Bunicii*. Terminat.

– Spune, *Bunico*.

– Poți să-mi dai ultima ta poziție prin satelit *VIKOR*?

– Recepție. *VIKOR H3608 cu T8090*.

Şeful echipei marcă imediat poziția pe o diagramă.

– *Prospero*, stați bine. Sunteți la cinci mile sud de *Guichos Cay*, pe Bancul Bahama. Terminat.

– Aşa am calculat şi eu, *Bunico*.

– Cum e vântul?

– Judecând după creasta valurilor, cred că a crescut la şase pe scara Beaufort.

– Ascultă-mă, *Prospero*. Paza de coastă a transmis un nou buletin despre *Micuța Eva*. Şi-a dublat viteza şi s-a răsucit spre est. Sunt semne că vine uragan în toată zona, la sud de Insulele Bahama. Dacă-şi menține cursul de-acum, o să atingă coasta estică a Cubei în astă seară. Repet, *Micuța Eva* a luat-o spre est şi se-ndreaptă acum spre voi. *Prospero*, zi că n-ai avut noroc astăzi şi revino la bază.

– Bine, *Bunico*. Schimbăm cursul şi o luăm spre Keys.

Pitt nu mai transmise nimic în următoarea jumătate de oră. La ora paisprezece şi treizeci şi cinci, şeful echipei îi chemă din nou pe cei de pe *Prospero*.

– *Prospero*, eşti pe recepție? Terminat.

Nici un răspuns.

– Răspunde *Prospero*. Aici *Bunica*. Mă auzi? Tot nimic.

Aerul încins din rulotă păru brusc să devină de gheață. Neliniştea, îngrijorarea şi teama puneau încet-încet stăpânire pe echipaj. Secundele treceau greu, apoi minutele, iar şeful echipei încerca disperat să localizeze dirijabilul.

De pe *Prospero* nu venea nici un răspuns.

Şeful echipei trânti microfonul şi-şi făcu drum afară din

rulotă printre oamenii săi care stăteau împietriți. Alergă spre limuzina parcată în apropiere şi deschise precipitat portiera din spate.

– Au dispărut! I-am pierdut la fel ca data trecută! Bărbatul aflat pe bancheta din spate dădu numai din cap:

– Încearcă să-i localizezi, spuse el calm.

Iar în timp ce şeful echipei se-ndrepta grăbit către stația radio, amiralul James Sandecker ridică receptorul unui telefon aşezat într-o nişă lăcuită şi formă un număr:

– Domnule preşedinte.

– Da, domnule amiral.

– Au dispărut.

– Înțeles. Am luat deja legătura cu amiralul Clyde Monfort de la Forțele de intervenție reunite pentru Marea Caraibelor. Navele şi avioanele lui sunt deja în stare de alarmă în zona Insulelor Bahamas. Imediat ce închid îi voi da ordin să se lanseze în operația de căutare şi salvare.

– Vă rog să-i explicați lui Monfort că e important să se mişte rapid. Mi s-a mai spus că *Prospero* a dispărut în zona în care se va abate un uragan.

– Reveniți la Washington, domnule amiral. Nu fiți îngrijorat, oamenii dumneavoastră şi doamna LeBaron vor fi găsiți şi salvați în câteva ore.

– Am să încerc să vă împărtăşesc optimismul, domnule preşedinte. Dacă era vreo dogmă în care Sandecker credea cu toată convingerea, atunci aceea era: Să nu ai niciodată încredere în cuvântul unui politician.

Formă încă un număr de la telefonul aflat în limuzină:

– Aici amiralul James Sandecker. Aş dori să vorbesc cu amiralul Monfort.

– Imediat, domnule.

– Jim! eşti chiar tu?

– Salut, Clyde. Îmi pare bine că te-aud.

– Doamne, au trecut aproape doi ani de când nu ne-am văzut. Ce-ai pățit?

– Spune-mi Clyde, s-a dat alarma pentru o misiune de salvare în zona Bahama?

– De unde ai mai scos-o şi pe asta?

– Obişnuitele zvonuri.

– E prima oară când aud. Mare parte a Forțelor din Caraibe sunt concentrate pentru exerciții de aterizare pe amfibii, în zona Jamaica.

– Jamaica?!

– O mică demonstrație de forță. Vrem să-i impresionăm cu muşchii noştri pe sovietici şi pe cubanezi. Asta o să-l dea peste cap pe Castro. Cred c-o să creadă că vrem să-i invadăm zilele astea.

– Da, chiar vrem?

– La ce ne-ar folosi? Cuba ne face nouă cea mai bună reclamă, pentru că demonstrează ce-i comunismul - cel mai mare faliment economic.

Şi-apoi, mai bine să arunce Uniunea Sovietică douăsprezece milioane de dolari pe apa sâmbetei în Cuba, decât noi.

– N-ai primit ordin să supraveghezi un dirijabil care a plecat de la Keys în dimineața asta? La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere.

– Probabil n-ar fi trebuit să-ți spun asta, Jim, însă într-adevăr am primit un ordin verbal în legătură cu dirijabilul. Mi s-a spus să-mi țin departe navele şi avioanele de Bancul Bahamas şi să bruiez orice mesaj care vine din zona aceea.

– Ordinul a venit direct de la Casa Albă?

– Nu insista, Jim.

– Îți mulțumesc c-ai fost sincer cu mine, Clyde.

– Oricând mai ai nevoie. Ce-ar fi să ne vedem data viitoare când vin la Washington?

– De-abia aştept.

Sandecker închise, roşu la față şi cu ochii scăpărându-i de mânie.

– Dumnezeu să-i ajute, mormăi el printre dinții încleştați. Am fost cu toții traşi pe sfoară.

19.

Pe fața cu pometi ridicați, netedă, fără nici un rid a lui Jessie se citea întreaga încordare a luptei cu rafalele de ploaie şi de vânt care se abăteau nemilos asupra dirijabilului.

Îşi simțea brațele şi încheieturile amorțite de încleştarea pe manetele de comandă şi pe frână. Din cauza ploii, care se

prinsese de carcasa dirijabilului, devenise aproape imposibil să-l mai mențină pe direcție. Simți cum o cuprinde frica.

– Va trebui să ne-ndreptăm spre cel mai apropiat țărm, spuse ea aspru.

Pitt se uită la ea:

– Cel mai apropiat țărm e Cuba.

– Mai bine să fim arestați decât morți.

– Încă nu e cazul, îi răspunse Pitt de pe scaunul pe care era aşezat, la dreapta ei şi puțin în spate. Ține-o aşa încă puțin. Furtuna o să ne mănture şi-o să ne împingă spre Key West.

– Fără transmițător n-or să ştie unde să ne caute dacă aterizăm forțat în mare.

– Trebuia să te fi gândit la asta înainte de a vărsa cafeaua pe el. Nu mai făcea scurt-circuit.

Îi aruncă o privire furişă. *Doamne, să-ți ieşi din minți, nu altceva,* îşi spuse ea. El stătea mult aplecat în afară peste geamul din dreapta şi cerceta impasibil cu un binoclu marea de sub ei. Giordino supraveghea marea prin hubloul lateral, în timp ce Gunn, instalat în fața computerului de navigație *VIKOR*, prelua poziția lor de pe acesta şi însemna cursul dirijabilului pe o fişă de observație. La intervale egale de timp, Gunn examina calm marcajele acului de pe gradiometrul *Schnostedt*, un instrument de detectare a fierului prin măsurarea intensității magnetice. Cei trei bărbați păreau să nu aibă nici o grijă.

– N-ați auzit ce-am spus? întrebă ea exasperată.

– Am auzit, răspunse Pitt.

– Nu-l mai pot stăpâni pe furtuna asta. A devenit prea greu. Dacă nu scăpăm de balast o să ne prăbuşim.

– Ultimul lest l-am aruncat acum o jumătate de oră.

– Atunci descotorosiți-vă de calabalâcul ăla de colo pe care l-ați adus la bord, spuse ea arătând spre un morman de lăzi de aluminiu îngrămădite unele peste altele şi prinse în chingi.

– Regret, dar calabalâcul ăsta, cum îl numeşti, s-ar putea să ne fie de folos mai târziu.

– Bine, dar pierdem din înălțime.

– Fă un efort.

Jessie arătă prin parbriz:

– Insula care se vede în dreapta noastră e Cayo Santa Maria.

Iar porțiunea aceea imensă de uscat care începe după ea e Cuba. Am să aşez dirijabilul pe direcția sud, să ne-ncercăm norocul la cubanezi.

Pitt se răsuci spre ea de la fereastră şi, hotărât, se uită țintă în ochii ei:

– Tu te-ai oferit pentru misiunea asta, spuse el brutal. Ai vrut să fii cu băieții, aşa că ține aproape.

– Pune-ți mintea la contribuție, Pitt, nu se lăsă ea. Dacă mai stăm pe aici încă vreo jumătate de oră, uraganul o să ne sfâşie în bucăți.

– Cred c-am văzut ceva, îi întrerupse Giordino.

Pitt se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre centrul cabinei.

– În ce direcție? Giordino îi arătă:

– Tocmai am trecut de el. Cam la două sute de metri în trenă.

– E mare, spuse Gunn agitat. Nu-ncape pe cadran.

– Întoarce! îi comandă Pitt lui Jessie. Du-ne înapoi pe acelaşi traseu.

Jessie nu se-mpotrivi. Molipsită brusc de febra descoperirii, simți cum îi dispare oboseala. Împinse cu putere maneta de frânare înainte şi întoarse dirijabilul spre stânga, aşteptând ca forța vântului să-i devieze cursul şi s-o împingă înapoi pe ruta făcută înainte. Carcasa de aluminiu fu izbită de o rafală nemiloasă care zgudui dirijabilul din țâțâni şi zgâlțâi cabina de comandă.

Apoi zdruncinătura se potoli, iar dirijabilul îşi continuă zborul ajutat de cele opt stabilizatoare din coadă şi de vântul care-i sufla din spate.

În carlingă se lăsă o liniște mormântală. Gunn derula sonda senzorului legat la gradiometru şi o lăsă să atârne la două sute de metri sub pântecul dirijabilului până ce aceasta atinse crestele înspumate ale mării. Îşi concentra din nou atenția asupra aparatului de înregistrare aşteptând ca acul să lase o dară orizontală pe diagramă. După scurt timp cursorul începu să tremure, oscilă şi trasă linii înainte şi înapoi.

– Ne-apropiem de obiectiv, anunță Gunn.

Giordino şi Pitt nici nu băgară în seamă furtuna de afară şi se-aplecară mai mult pe fereastră. Marea tot mai învolburată îşi arunca în sus valurile înspumate, împiedicându-i să vadă

limpede fundul. Jessie trecea prin clipe grele, luptându-se să mențină dirijabilul sub control şi să tempereze hurducăturile sale violente.

Dirijabilul se opintea ca o balenă care încearcă să înoate împotriva curentului, în sus pe râul Colorado, printre vârtejuri.

– L-am văzut, strigă Pitt deodată. E aşezat în direcția nord-sud la circa o sută de metri în spatele nostru.

Giordino trecu în partea cealaltă a cabinei de comandă şi privi încordat în jos.

– În regulă. Îl văd şi eu.

– Se văd macaralele? întrebă Gunn.

– Îi văd conturul clar, dar nu reuşesc să prind nici un detaliu. Aş zice că e la o adâncime de numai douăzeci şi patru de metri.

– Mai degrabă la douăzeci şi şapte de metri, spuse Pitt.

– E *Cyclops*? întrebă curioasă Jessie.

– Încă nu putem şti. Pitt se-ntoarse spre Gunn.

Notează poziția de pe *VIKOR*.

– Marcat, confirmă Gunn.

Pitt îi făcu un semn lui Jessie:

– În regulă, pilot. Hai să mai încercăm înc-o manevră. De data asta prinde vântul şi-ncearcă să te menții deasupra obiectivului.

– De ce nu-mi ceri să scot apă din piatră seacă? îi trânti ea drept răspuns.

Pitt se apropie de ea şi-o sărută pe obraz.

– Te descurci minunat. Mai rezistă puțin şi după aceea te înlocuiesc eu la comandă.

– Nu mă trata ca pe-un copil, spuse ea îmbufnată, însă ochii ei străluceau plini de căldură, iar cutele de încordare de la colțurile gurii se îndulciră. Să-mi spui când să fac stație.

E foarte voluntară, gândi Pitt. Pentru prima oară simți că îl invidiază pe Raymond LeBaron.

Reveni în spate şi puse o mână pe umărul lui Gunn.

– Foloseşte clinometrul şi vezi dacă poți să-i calculezi cu aproximație dimensiunile.

Gunn dădu din cap:

– Aşa o să fac.

– Dacă ăsta e *Cyclops*, înseamnă că aprecierea ta a fost al

naibii de bună, spuse Giordino vesel.

– Cu o doză mare de noroc şi ceva inconştienţă, recunoscu Pitt. Şi pe lângă asta, mai e şi ajutorul lui Raymond LeBaron şi al lui Buck Caesar care ne-au trimis exact unde trebuia. Nedumerirea mea e de ce *Cyclops* a eşuat atât de departe de ruta de navigaţie principală.

Giordino clătină neştiutor din cap:

– Probabil n-o să aflăm niciodată.

– Suntem deasupra obiectivului, anunţă Jessie.

Gunn regla distanţa pe clinometru, privi prin obiectiv şi măsură lungimea obiectului întunecat din mare. Reuşi să menţină fix aparatul, pe când Jessie se zbătea din răsputeri să domine urgia furtunii.

– N-am cum să-i măsor cu precizie lăţimea pentru că nu reuşesc să-mi dau seama dacă e culcat pe fund sau pe o parte, spuse el studiind gradaţiile.

– Dar lungimea totală? întrebă Pitt.

– Între 159 şi 165 de metri.

– E-o veste bună, spuse Pitt vizibil uşurat.

Cyclops avea 162 de metri..

– Dacă ne lăsăm puţin mai jos, s-ar putea să fac o evaluare mai precisă, spuse Gunn.

– Mai ai ceva de făcut, Jessie, strigă Pitt.

– Nu cred. Ridică mâna de pe manetă şi arătă prin parbriz ceva care se afla în faţă. Iată şi comitetul de întâmpinare.

După expresie părea calmă, poate prea calmă.

Bărbaţii priviră aproape fascinaţi un elicopter care apăruse din senin la treizeci de metri deasupra dirijabilului. Preţ de câteva clipe, păru să stea suspendat acolo, înţepenit în aer ca un şoim care fixează un porumbel. Apoi se lăsă pe-o parte, se apropie de ei şi se înscrise pe un curs paralel cu *Prospero*. Prin binoclu puteau vedea clar mutrele sumbre ale piloţilor şi cele patru mâini încleştate pe automate, scoase pe uşile laterale deschise.

– Au adus şi nişte prieteni cu ei, spuse scurt Gunn. Îşi îndreptase binoclul spre un vas cubanez aflat la vreo patru mile de ei, care zbura lăsând în urmă o dară de spumă ca nişte aripi.

Giordino nu spuse nimic. Rupse chingile cu care erau prinse

lăzile şi începu să arunce conținutul lor pe punte. Gunn i se alătură, în timp ce Pitt începu să asambleze un obiect ciudat care semăna cu un ecran.

– Au scos un panou pe care scrie ceva în engleză, îi anunță Jessie.

– Ce scrie? întrebă Pitt fără să-şi ridice privirea.

– *Urmați-ne şi nu folosiți radio-transmițătorul* citi ea tare. Ce-ar trebui să fac?

– E clar că nu putem folosi radio-ul, aşa că zâmbeşte-le şi fă-le cu mâna. Să sperăm că n-o să tragă dacă văd că eşti femeie.

– Eu n-aş băga mâna-n foc, mormăi Giordino.

– Încearcă să te menții deasupra epavei, adăugă Pitt.

Jessie nu dădea semne că îi plăcea ce se-ntâmplă în cabină. Păli aproape imperceptibil.

Spuse:

– Mai bine-am face ce ne cer.

– Dă-i dracu, spuse Pitt stăpânit.

Desfăcu centura ei de siguranță, o ridică pe brațe de la pupitrul de comandă. Giordino îi întinse două butelii de oxigen, iar Pitt îi potrivi rapid curele pe umeri. Gunn îi întinse ochelarii de scafandru, labele de înot şi-o vestă de compensare a presiunii.

– Repede! comandă el. Pune-le! Ea rămase nemişcată, încă nedumerită.

– Ce vreți să faceți?

– Credeam că ți-ai dat seama, spuse Pitt. Mergem să înotăm.

– Ce să facem? Ochii ei negri ca smoala erau acum măriți dar nu de spaimă cât mai ales de uimire.

– N-avem timp de explicații, spuse Pitt stăpânit. Zi-i că e un plan nebunesc ca să rămânem în viață şi las-o aşa. Acum fă ce ți se spune şi-ntinde-te pe podea, în spatele paravanului.

Giordino privi neîncrezător ecranul subțire.

– Să sperăm că o să-şi facă datoria. Nu mi-ar plăcea să fiu prin preajmă dacă vreun glonț loveşte una din buteliile de oxigen.

– Nu-ți fie teamă, îi răspunse Pitt, în timp ce-şi punea costumul de scafandru. E făcut dintr-un plastic special extrem de rezistent. Garantat opreşte orice proiectil, până la calibrul

de douăzeci de milimetri.

Cu nimeni la cârmă care să-l piloteze, dirijabilul se înclina când într-o parte când în alta sub fiecare rafală înverşunată a furtunii şi-acum se îndrepta nebuneşte spre mare. Instinctiv, toţi se aruncară pe podea şi se prinseră de ce le căzu la îndemână. Lăzile în care fusese echipamentul alunecară pe podea şi se zdrobiră de scaunul pilotului.

Fără pic de ezitare, fără a mai face o a doua tentativă de comunicare, comandantul cubanez al elicopterului, închipuindu-şi după mişcările dezordonate ale dirijabilului că voiau să fugă, ordonă oamenilor săi să deschidă focul. O ploaie de gloanţe se abătu asupra lui *Prospero* venind dinspre tribord, de la nici 30 de metri. Carlinga deveni în scurt timp teatrul unui măcel. Ferestrele îngălbenite zburară în toate părţile. O ploaie de cioburi mărunte căzu pe podea. Manetele şi bordul fură spulberate ca de suflul unei explozii iar cabina ciuruită se umplu curând de fum de la circuitele care ardeau.

Pitt stătea peste Jessie, acoperind-o cu corpul său, cu Gunn şi Giordino deasupra ferindu-l pe el, ascultând gloanţele cu capăt de oţel care se loveau de ecranul antiglonţ şi ricoşau din el. Apoi, trăgătorii din elicopter părură că abandonează ţinta, însă se concentrară asupra motoarelor. Carenajul de aluminiu, mutilat de focul devastator, atârna în fâşii care fură smulse şi duse de furtună. Cu cilindrii smulşi de focul deschis asupra lor şi cu uleiul împroşcat printre valurile de fum negru şi gros, motoarele tuşiră o dată, scuipară şi apoi se opriră.

– Rezervoarele de combustibil! se pomeni Jessie urlând peste vacarmul înnebunitor. Or să explodeze.

– E ultima grijă pe care o avem, îi strigă Pitt în ureche. Cubanezii nu folosesc gloanţe incendiare, iar rezervoarele sunt îmbrăcate într-un strat izolator de neoprenol.

Giordino se tari pe burtă şi pe coate până la ceea ce mai rămăsese din lăzi, un morman de bucăţi sfâşiate şi-mprăştiate care-ncotro, şi scoase de acolo ceva ce lui Jessie i se păru că seamănă cu un container tubular.

– Ai nevoie de ajutor? strigă Pitt.

– Dac-ar putea Rudi să-mi prindă picioarele...

Şi vocea i se pierdu.

Lui Gunn nu-i trebuia manual de instrucţiuni să ştie ce să

facă. Îşi propti picioarele într-unul dintre pereţii etanşi, şi-i prinse lui Giordino genunchii ca-ntr-un cleşte.

Dirijabilul scăpase complet de sub control şi se plimba la voia întâmplării pe cer, cu faţa înclinată la 40 de grade şi botul îndreptat direct spre mare. Nu mai avea nici o şansă să se înalţe şi începu să se prăbuşească din cer, în timp ce cubanezii continuau să-mproaşte cu gloanţe carcasa lui neajutorată.

Aripioarele stabilizatoare se zbăteau încă să redreseze dirijabilul, însă bătrânul *Prospero* se afla deja în ghearele morţii.

Dar nu avea să moară singur.

Giordino reuşi să desfacă cu greu tubul şi trase afară un lansator *M-72* pentru care pregăti o rachetă de calibrul 66. Uşurel, cumpănindu-şi fiecare mişcare, împinse botul armei bazuka peste fragmentele de sticlă spartă, îl scoase pe fereastră, îl îndreptă spre ţintă şi ochi.

Spre mirarea celor de pe şalupa de patrulare, aflaţi la nici o milă distanţă, elicopterul păru să se dezintegreze prins într-o vâlvătaie ca o ciupercă.

Explozia se auzi ca un bubuit de tunet şi fu urmată de o ploaie incandescentă de bucăţi de metal ciopârţit care sfârâiră şi fumegară la atingerea cu apa.

Dirijabilul era încă în aer, pivotând în jurul axei sale. Prin gurile căscate în carcasa sa începuse să se scurgă heliul. Cadrele circulare din interior începură să trosnească şi se frânseră ca nişte beţe de lemn uscat. Ca şi când şi-ar fi tras sufletul pentru ultima oară, *Prospero* se strânse puţin, apoi se prăbuşi ca o coajă de ou şi se pierdu în mare, în fierberea care-l aştepta.

Dezastrul se petrecuse pe negândite. În mai puţin de douăzeci de secunde, ambele motoare fuseseră smulse din lăcaşul lor, iar barele care susţinuseră cabina de comandă se rupseseră urmate de un scrâşnet tânguitor. Dirijabilul se dezintegra asemeni unei jucării fragile zdrobită de asfalt de un copil rău; niturile care-l ţinuseră explodară în toate direcţiile, iar suprastructura se frânse urlând în agonie.

Carlinga se prăbuşi spre adâncuri, iar apa o inundă prin ochiurile oarbe ale ferestrelor. Ca împins de un uriaş, *Prospero* alunecă tot mai adânc, până când dispăru de tot. Cabina se

eliberă brusc şi căzu ca o frunză uscată urmată de o încâlceală de fire şi de cabluri. După ea veni carcasa de duraluminiu care fâlfâia ca o pasăre beată dând nebuneşte din aripile desfăcute.

Un banc de peşti cu cozi galbene se feriră din calea monstrului în cădere, cu o clipă înainte de a atinge fundul mării, iar bufnitura stârni un nor fin de nisip.

Apoi marea se potoli, liniştea de moarte fiind întreruptă de boscorodeala bulelor de aer.

La suprafaţa învolburată a mării, echipajul de pe şalupa de pază, înmărmurit de neînţelegerea a ceea ce se întâmplase, începu să caute supravieţuitori printre talazurile înnebunite. Nu găsiră nimic altceva decât pete mari de ulei şi de combustibil.

Vântul se întetea, anunţând apropierea uraganului şi crescuse în intensitate la 8. Valurile ajunseseră de patru metri, făcând imposibilă orice căutare. Căpitanul nu mai avu încotro şi ordonă ca şalupa să se îndrepte spre cel mai apropiat port cubanez, lăsând în urma sa o mare învolburată neprietenoasă.

20.

Pâcla opacă de nisip şi mal care învăluia rămăşiţele bietului *Prospero* începu să se împrăştie uşor, purtată de curentul slab de pe fund.

Proptindu-se în mâini, Pitt reuşi să se ridice în genunchi şi se uită în jur la ce mai rămăsese din carlingă :un trup sfârtecat. Îl zări pe Gunn stând în picioare pe podea, cu spatele rezemat de peretele etanş, acum deformat, al cabinei. Glezna stângă îi era umflată ca o găluşcă, dar trăgea aer din tubul de oxigen şi ridică în sus două degete în *V*, semn al victoriei.

Giordino se căznea să se scoale de jos şi-şi apăsa uşurel mâna stângă pe piept. Probabil avea o gleznă şi câteva coaste rupte, se gândi Pitt. Ar fi putut fi şi mai rău. Se apleca deasupra lui Jessie şi-i înălţă capul. Îi văzu ochii privindu-l cu o expresie de goliciune prin lentilele măştii de scafandru. Fâsâitul slab aproape imperceptibil al furtunului de reglare a respiraţiei şi felul în care se ridica şi cobora pieptul ei îl convinseră că respira normal, poate o idee prea iute. Îşi trecu degetele peste braţele şi peste picioarele ei, dar nu găsi nici un

semn că ar fi fost fracturate. În afara vânătăilor care aveau să apară în următoarele 24 de ore, Jessie părea să fie întreagă.

Ca pentru a-l liniști, ea-l prinse de braț și-l strânse zdravăn.

Mulțumit, Pitt își concentra atenția asupra propriei persoane. Încheieturile erau întregi, mușchii funcționau perfect, totul părea să fie la locul lui. Și totuși, nu scăpase complet nevătămat. Pe frunte îi creștea un cucui violaceu, iar în ceafă simțea o înțepeneală ciudată. Pitt alungă însă neliniștea, consolându-se la gândul că nici unul din ei nu sângera. Fuseseră la un pas de moarte și asta era de-ajuns pentru o singură zi, gândi el. Tot ce le mai lipsea acum era să fie atacați de rechini.

Pitt își concentra atenția asupra a ceea ce aveau de făcut în continuare: cum să iasă din carlingă. După bătaia pe care o luaseră, nu-i de mirare că ușa era înțepenită. Se așeză în fund, își încleșta ambele mâini de tocul îndoit al ușii și-și repezi picioarele în ea. A spune că a izbit-o cu putere ar însemna să exagerăm. Sub presiunea apei care opunea rezistență, lovitura își pierdu efectul, iar Pitt avu senzația că-ncearcă să izbească fundul unui vas umplut cu clei. La a șasea încercare, când deja începuse să simtă că îl lasă genunchii și că îl dor călcâiele, obstacolul din metal cedă, iar ușa se deschise în afară, ca-ntr-o scenă filmată cu încetinitorul. Giordino trecu primul, cu capul învăluit într-un norișor de bule care ieșeau din tubul de oxigen. Se întoarse cu fața spre ușă, își înfipse bine picioarele în nisip, se pregăti sufletește pentru durerea din piept care avea să revină cu siguranță și trase o gură zdravănă de aer. Împins dinăuntru de Pitt și de Gunn, își făcu apariția un obiect voluminos care abia încăpu pe ușă și căzu cu o bufnitură în nisip. Apoi fură trecute din mână în mână până la Giordino care aștepta afară încă opt butelii de oțel care conțineau 31 de metri cubi de oxigen.

În interiorul cabinei de comandă zdrobite, Jessie se căznea din răsputeri să se obișnuiască cu presiunea apei. Își simțea sângele pulsându-i în urechi și capul vâjâindu-i de durere și asta o făcea să uite complet de șocul prăbușirii în adâncuri. Se pișcă de nas și fornăi cu furie de câteva ori. La a cincea încercare, în fine, i se desfundară urechile, iar senzația de ușurare fu atât de minunată încât aproape că-i dădură

lacrimile de bucurie. Îşi încleşta dinţii pe buşonul tubului de oxigen şi trase cu nesaţ o gură de aer. Ce minunat ar fi să mă trezesc în patul meu, gândi ea. Ceva îi atinse mana. Era o altă mână, Puternică şi aspră. Se uită în sus şi întâlni privirea lui Pitt care o fixa prin masca de scafandru şi-ar fi putut să jure, luându-se după cutele din jurul ochilor, că îi zâmbea. Îi făcu semn din cap să-l urmeze.

O conduse în abisala întindere de ape de afară.

Ridică ochii şi urmări jocul bulelor de aer care se-ncolăceau în vălătuci urcând spre suprafaţa agitată a mării. În pofida zbuciumului de deasupra, aici, pe fund, apa era atât de liniştită încât puteai distinge cu uşurinţă orice obiect aflat la 60 de metri în jur şi ea văzu scheletul aparatului de zbor aruncat nu departe de carlingă. Însă pe Gunn şi pe Giordino nu-i zări nicăieri.

Pitt îi făcu semn să nu plece de lângă buteliile de oxigen şi de lângă obiectul acela misterios. Îşi alese direcţia după busola prinsă la încheietura mâinii stângi şi dispăru înot în necuprinsul de azur.

Ameţită, Jessie se lăsă să plutească moale în voia apei, căci îşi simţea capul şi corpul uşoare ca un fulg. O învălui un sentiment copleşitor de singurătate repede risipit de apariţia lui Pitt. Îi făcu semn să vină după el, apoi se întoarse şi, mişcându-şi ritmic labele de scafandru, se îndepărtă din nou de ea. Jessie bătu apa nebuneşte zbătându-se din răsputeri să-i învingă împotrivirea, şi-l ajunse din urmă.

Din nisipul lăptos de pe fund, se iveau acum bancuri de corali populate de cohorte de peşti cu forme dintre cele mai stranii. Culorile lor vii se estompau până la gri deschis în particulele care filtrau şi absorbeau tonurile de roşu, portocaliu şi galben, lăsând să se vadă doar nuanţele mai mohorâte de verde şi albastru. Pitt şi Jessie îşi croiau drum anevoie, înaintând lent doar cu o lungime de braţ deasupra acestei jungle submarine spectrale, urmăriţi de o mulţime de peşti zburători, calcani şi căluţi de mare curioşi.

Această scenă amuzantă îi aminti lui Pitt de copilăria lui când asista la parada de Ziua Recunoştinţei, cu personajele de desene animate imense de pe baloanele care defilau pe Broadway.

Deodată, Jessie îşi înfipse degetele în piciorul lui Pitt şi-i arătă ceva ce-i urmărea de deasupra şi puțin în spate. La nici şase metri de ei înota leneş, parcă cuprins de apatie, un banc întreg de baracude.

Probabil că erau cam două sute, nici unul mai mic de un metru. Ca la un semn şi ca mânați de o unică voință, îi încercuiră pe scafandri şi înotară în jurul lor fixându-i curioşi cu ochii ca de mărgică. Apoi, pesemne hotărând că Pitt şi Jessie nu erau o pradă demnă de ei, se-mprăştiară cât ai clipi din ochi şi dispărură.

Când Pitt se-ntoarse, îl văzu pe Rudi Gunn apărând pe neaşteptate din pânza de apă fumurie.

Gunn se opri şi, cu un gest, îi rugă să vină în grabă la el, după care făcu semnul victoriei.

Înțelesul gestului său era clar. Gunn dădu energic dintr-un picior până se înălță rapid la nouă metri deasupra întinderii de corali, îndeaproape urmat de Pitt şi de Jessie.

Înaintaseră cam o sută de metri, când Gunn încetini brusc şi-şi îndreptă corpul la verticală, cu mâna întinsă în sus şi cu un deget îndoit arătând implacabil....

Asemeni unui castel bântuit de fantome, ivit din cețurile mlaştinilor din Yorkshire, se ridică silueta spectrală a lui *Cyclops*, răsărind din aburul lăptos al apei, o formă rea şi sinistră, arătând de parcă o forță înfricoşătoare îi frământase mădularele şi te pândea din măruntaiele ei.

21.

Pitt explorase de nenumărate ori marea în căutare de epave şi era primul om care pătrunsese pe Titanic, însă, la vederea vasului-fantomă intrat deja în legendă îl cuprinse o spaimă superstițioasă care îl paraliza. Iar gândul că *Cyclops* fusese mormântul a trei sute de oameni nu făcu decât să sporească aura sa malefică.

Vasul scufundat zăcea răsturnat într-o rână, înclinat cam la douăzeci şi cinci de grade, cu prora înspre nord. Nu părea că s-a întins să se odihnească pe fundul mării, căci mama-natură îşi făcuse lucrarea şi aşternuse un obroc de sedimente şi de organisme marine peste musafirul nepoftit.

Carena şi scheletul erau în întregime invadate de o faună şi-o floră greu de descris - bureți de mare, crustacee, anemone, ferigi de mare şi alge grațioase şi zvelte care erau legănate de curent ca brațele unor dansatori. În mod surprinzător, în afara prorei deformate şi a trei macarale prăbuşite, vasul era intact.

Îl găsiră pe Giordino răzuind o porțiune mică, chiar sub balustrada de la pupa. La apropierea lor se întoarse şi le arătă triumfător ce făcuse. Scosese la lumină literele care alcătuiau numele vasului *Cyclops*.

Pitt aruncă o privire pe cadranul portocaliu al ceasului de scafandru Doxa. Părea că trecuse o veşnicie de la prăbuşirea dirijabilului în apă, însă se scurseseră doar nouă minute din clipa în care se eliberaseră din carlingă. Era foarte important să economisească oxigenul. Încă mai aveau de cercetat epava, iar aerul din buteliile de rezervă trebuia folosit la depresurizare. Aşa că rezerva se împuțina primejdios de repede.

Verifică buşonul măştii lui Jessie şi se uită la ochii ei. Erau limpezi şi chiar veseli. Respira uşor, în ritm normal. Jessie ridică degetul mare, semn că totul era în regulă. Îi făcu chiar frivol cu ochiul.

Uitase pentru moment că văzuse moartea cu ochii, pe *Prospero*.

Pitt îi făcu şi el cu ochiul. *Chiar se simte bine şi-o amuză*, îşi zise Pitt în sinea lui.

Folosindu-se de gesturi ca să se înțeleagă unii cu alții, cei patru îşi făcură vânt, cu labele, se aşezară în şir indian înotând de-a lungul epavei chiar deasupra punții de la pupa. Uşile cabinei de pe puntea din spate putreziseră de tot, iar lemnul de tek din care era făcută puntea fusese aproape complet mâncat de carii. Orice suprafață plată era acum invadată de sedimente care se încrustaseră pe ea dându-i aspectul unui lințoliu acoperit de praf.

Bastonul pavilionului la prora stătea acum golaş, fără însemnele Statelor Unite, care putreziseră de mult. Cele două tunuri îşi îndreptaseră gurile mute spre pupa, iar coşurile gemene păzeau ca două santinele, dominându-le, gurile de aerisire, bolardurile şi balustradele putrede, colacii de sârme şi cabluri învechite care îmbrățişau vinciurile acoperite de rugină.

Nava îşi oferea cu generozitate fiecare părticică a ei drept adăpost aricilor ţepoşi, crabilor şi altor creaturi ale mării, aducând acum cu o mahala cu cocioabe mizere.

Pitt studiase atent o schiţă a interiorului navei, aşa încât acum era convins că orice explorare a pupei ar fi fost o pierdere de vreme inutilă. Coşurile se aflau chiar deasupra sălii motoarelor şi a cabinelor echipajului. Deci, dacă voiau să găsească statuia *La Doradei* ar fi trebuit mai degrabă să caute în compartimentul de sub covertă şi teugă. Aşa că le făcu semn celorlalţi să continue căutarea spre prova.

Înotară domol de-a lungul pasarelei care se întindea peste gurile căscate ale calelor umplute cu cărbune, ocoliră cu grijă ghearele cupelor de încărcare şi se strecurară pe sub macaralele acoperite de rugină, cu braţele întinse disperat în sus să prindă ceva din lumina care venea de la suprafaţă. Era clar că *Cyclops* pierise de-o moarte rapidă şi violentă. Ce mai rămăsese din bărcile de salvare putrezise în gruie şi mare parte din corpul navei arăta de parcă aceasta ar fi fost zdrobită cu furie de un pumn uriaş.

Coverta se ivi ca un lădoi ciudat din marea întunecată verde-albastră. Cele două flancuri care susţineau tribordul se înţepeniseră, însă carena se înclinase spre babord şi asta compensa oarecum poziţia sa incomodă. Parcă răzvrătindu-se faţă de restul navei, coverta era culcată perfect la orizontală.

Întunericul din cabina timonei îi întâmpină prin uşa deschisă. Pitt aprinse lanterna subacvatică, alunecă uşor înăuntru ferindu-se să nu agite nisipul fin de pe punte cu atingerea labelor lui. O lumină crepusculară se filtra prin hublourile acoperite de mal de pe peretele etanş exterior. Şterse nămolul care se lipise pe cadranul busolei navei. Limbile fără luciu se înţepeniseră la ora doisprezece şi douăzeci şi unu. Examina busola care rămăsese întreagă pe stativul ei. Apa nu pătrunsese în interior, iar acul magnetic plutea liber în cherosen, indicând credincios nordul. Pitt remarcă faptul că vasul era aşezat pe direcţie la trei sute patruzeci de grade.

De-o parte şi de alta a busolei, acoperite de o întreagă colonie de bureţi de mare roşietici, se ridicau din podea, sub lumina lanternei lui Pitt, două obiecte de felul celor folosite odinioară de poştă, care se deschideau în evantai în partea de sus.

Curios, Pitt şterse sedimentele depuse pe obiectul dinspre babord, dădu peste un cadran din sticlă şi, sub el, descoperi nişte cuvinte care se desluşeau cu greu: cu toată viteza înainte, viteza la jumătate, încet, foarte încet, stop şi motoarele au murit. Era telegraful de punte legat la sala maşinilor. Remarcă apoi că indicatorul din alamă rămăsese fixat pe cu toată viteza. Înotă spre telegraful dinspre tribord, curăță geamul.

Indicatorul se înțepenise pe motoarele au murit.

Jessie era la numai douăzeci de metri în spatele lui, când scoase un strigăt sugrumat ce-i ridică lui Pitt părul măciucă. Se răsuci rapid, trecându-i prin minte că fusese poate prinsă de un rechin, însă ea-i arătă isterizată două obiecte care ieşeau din mâl.

Două cranii omeneşti acoperite de mâl până la ceea ce fuseseră altădată nările se holbau la ei prin găvanele ochilor. Îi dădură lui Pitt senzația neplăcută că este urmărit. Scheletul unui alt marinar zăcea prăbuşit lângă cârmă, cu un braț descărnat încă încleştat de spițele ei. Pitt se întrebă care dintre ei era nefericitul căpitan Worley.

Nu mai rămăsese nimic de văzut aici, aşa încât Pitt o trase pe Jessie afară din cabină şi o conduse spre o scară care ducea la cuşetele marinarilor şi ale pasagerilor. Aproape în acelaşi timp, Gunn şi Giordino dispărură pe o trapă care marca intrarea într-o cală mică, desenată ca o umbră.

Stratul de mâl era foarte subțire aici, de numai treizeci de centimetri. Scara ducea spre un culoar lung cu cabine minuscule de-o parte şi de alta. În fiecare se aflau obiecte din porțelan sparte, răspândite care-ncotro, lucruri împrăştiate şi relicve ale ocupanților lor. Pitt renunță să mai numere morții. Se opri, mai încarcă puțin aer în vesta de scufundare ca să-şi mențină corpul în stare de plutire la orizontală, pentru că cea mai uşoară atingere a labelor ar fi putut să stârnească vălătuci de mâl.

Pitt o bătu pe Jessie pe umăr şi-i lumină, lângă intrare, o cadă şi două toalete. Îi făcu un semn întrebător spre ele. Gura lui Jessie se lăți într-un zâmbet în jurul buşonului de aer şi făcu o grimasă comică de refuz.

Lovi din greşeală conducta de abur care era prinsă pe tavan de la un capăt la celălalt al acestuia şi pentru moment lanterna

se stinse. Întunericul total care se lăsă brusc asupra lor aproape că le tăie respirația; se simțiră ca şi când se aflau într-un coşciug căruia cineva îi trântise capacul deasupra lor. Pitt nu-şi dorea să rămână la nesfârşit în acest tărâm al umbrelor, care era *Cyclops*, şi, repede, aprinse lanterna care prinse în fascicolul ei o colonie de bureți galben cu roşu agățați de peretele culoarului.

Era evident că nu era nici urmă de *La Dorada* aici. Făcură cale întoarsă pe culoarul morții şi ieşiră pe puntea de la prora. Giordino îi aştepta făcându-le semne spre gura unei intrări care se-nțepenise pe jumătate deschisă. Pitt se strecură prin fantă, ciocnindu-şi tuburile de oxigen de tocul uşii şi se pomeni înotând pe lângă o scară cumplit de corodată.

Înotă prin ceea ce părea a fi un compartiment de bagaje, dansând printre cuferele răsturnate unele peste altele, şi se îndreptă spre lumina difuză a lanternei lui Gunn. Trecu deasupra unui morman de oase dezarticulate cu mandibula larg deschisă; lui Pitt i se păru că tocmai scotea un strigăt de groază.

Îl găsi pe Gunn concentrat asupra unei lăzi de transport mari căreia îi examina cu zel conținutul ruginit. Două schelete omeneşti înfricoşătoare la vedere zăceau prinse între ladă şi perete.

O clipă inima lui Pitt bătu să-i spargă pieptul, anticipând cu emoție că cei doi fuseseră primii care găsiseră cea mai fabuloasă comoară din adâncuri.

Apoi Gunn îşi ridică ochii, iar Pitt citi în privirea lui o cruntă dezamăgire.

Lada era goală.

Avură revelația zădărniciei faptei lor; căutarea şi cercetarea calei fuseseră inutile. În întunericul tenebros, zăcea, ca o păpuşă turtită de cauciuc, un costum de scafandru de mare adâncime. Brațele erau larg desfăcute, picioarele băgate în nişte ghete groteşti umflate de apă. O cască de scafandru din alamă, care-şi pierduse de mult strălucirea, şi o platoşă îi acopereau capul şi gâtul. Încolăcit lângă el ca un şarpe mort, zăcea cablul ombilical care conținea furtunul de aer şi cablul de legătură-cu suprafața. Fuseseră smulse şi zăceau cam la doi metri de locul de pe cască unde ar fi trebuit să fie prinse.

Stratul de nisip şi de mal care se aşternuse pe costum arăta că zăcea acolo de multă vreme. Pitt scoase pumnalul pe care-l ținea prins în astfel de împrejurări la gamba dreaptă şi desfăcu şuruburile care strângeau viziera căştii. La-nceput merse mai greu, mai apoi piulițele se slăbiră de-ajuns ca să poată fi scoase cu mana. Deschise complet viziera şi îndreptă fascicolul lanternei spre interior. Protejat de costumul de cauciuc şi de supapele de siguranță ale căştii de ravagiile vieții submarine, capul era încă acoperit de păr şi păstra urme de carne.

Pitt şi amicii lui nu erau primii care sondaseră secretele tenebroase ale înspăimântătorului *Cyclops*.

Mai trecuse cineva pe aici, iar acel cineva luase cu sine statuia prețioasă a *La Doradei*.

22.

Pitt se uită la cadranul bătrânului său ceas Doxa şi calculă câte opriri trebuiau să facă pentru depresurizare. Mai adăugă de la el câte un minut în plus de rezervă pentru eliminarea bulelor de aer din sânge şi din țesuturi, asta ca să nu ajungă la coşmarul legării scafandrilor unii de alții.

După ce au părăsit vasul, au înlocuit tuburile de oxigen aproape golite cu rezervele pe care le dosiseră în spatele cabinei de control şi începură, fără grabă, să urce lent spre suprafață.

La numai câțiva paşi de el, Gunn şi Giordino mai băgară aer în vestă cât să se mențină la adâncimea corectă, împovărați cum erau de bagajul incomod.

Lăsau în urma lor *Cyclops*, culcat în apa tenebroasă, însingurat şi pe veci sortit uitării. În zece ani, pereții ruginiți aveau să se prăbuşească în interior, iar peste un secol apa în veşnică mişcare de pe fund avea să aştearnă peste rămăşițele bietului vas un lințoliu de mal din care aveau să răsară doar câteva resturi acoperite de corali, ca unic semn că fusese îngropat acolo.

Deasupra lor, marea se agita ca argintul viu. La următoarea oprire pentru depresurizare începură să simtă frământarea valurilor uriaşe spărgându-se peste ei şi făcură eforturi disperate să rămână împreună în golul pe care-l lăsau talazurile în urma lor. Nici vorbă să mai facă o oprire la şase

metri de suprafață. Rezervele de oxigen erau pe sfârşite şi moartea abia îi aştepta, pândindu-i din adâncuri.

N-aveau de ales, trebuiau să se ridice şi să-şi încerce norocul în furtuna de la suprafață.

Jessie nu se arăta tulburată, dimpotrivă, era liniştită şi stăpânită. Pitt îşi dădu seama că ea nu bănuia pericolul care-i aştepta la suprafață, că singura ei dorință era să vadă din nou cerul deasupra capului.

Pitt verifică pentru ultima dată cât timp făcuseră şi arătă în sus cu degetul mare. Începură să se ridice, Jessie atârnată de piciorul lui Pitt, Gunn şi Giordino trăgând după ei obiectul voluminos. Nu mai simțeau împotrivirea mării ca pe o apăsare, iar când Pitt ridică privirea fu surprins să vadă un vârtej de spumă la nici un metru deasupra capului său.

Se lăsă ridicat la suprafață în covata unui val uriaş cât un zid de apă, care-l trase în sus şi-l aşeză pe creastă, jucându-se cu el ca şi când ar fi fost o jucărie de plastic într-un lighean. Vântul îl asurzi urlându-i în urechi şi stropi de apă îi şfichiuiră obrajii. Îşi trase masca de pe față şi miji ochii. Spre est, cerul era acoperit de nori învârtejiți, negri ca tăciunele, trecând în zbor nebunesc deasupra mării verzi-cenuşii. Furtuna se apropia cu o viteză amețitoare. Părea că dintr-un salt acoperise cerul de la un capăt la celălalt.

Jessie țâşni din apă lângă el ca un dop de sticlă şi privi cu ochii larg deschişi, înfricoşată, stihiile întunecate care se năpusteau asupra lor.

Scuipă buşonul de la tubul de oxigen.

– Ce se-ntâmplă?

– Uraganul, urlă Pitt încercând să acopere iureşul vântului. Vine mai repede decât ne-am fi aşteptat.

– O, Doamne, spuse ea, simțind că i se taie respirația.

– Desfă-ți centura de greutate şi tuburile de oxigen, spuse el.

Nu trebui să le spună nimic celorlalți. Deja se descotorosiseră de costume şi desfăceau acum pachetul acela ciudat. Norii se adunau deasupra capetelor lor, măturați pe un cer ca de sfârşit de lume, de pe care dispăruse orice culoare. Rămaseră înmărmuriți de demonstrația de forță a naturii.

Brusc vântul îşi dublă intensitatea, umplu aerul de spumă, făcu marea să mugească şi-i împroşcă cu stropi.

Pachetul pe care-l căraseră cu ei cu atâtea eforturi tocmai de pe *Prospero* se desfăcu brusc făcând să apară o barcă pneumatică cu un motor incorporat de douăzeci de cai putere, ferit într-un înveliş de plastic impermeabil. Giordino se rostogoli în barcă urmat imediat de Gunn şi împreună se opintiră cu disperare să desfacă motorul. Vântul dezlănțuit târî barca departe de Pitt şi Jessie.

Distanța până la ea crescu alarmant de rapid.

– Ancora plutitoare! zbieră Pitt ca scos din minți. Aruncați ancora plutitoare! Gunn abia dacă-l auzi pe Pitt în urletul tânguitor al vântului. Se opinti să ridice un sac conic din pânză cauciucată deschis la gură şi-l aruncă peste un inel metalic. Iute, dar cu mare efort, îl trecu peste o cange şi îl fixă pe binta de la prora. Iar când ancora fu prinsă, barca se răsuci, cu pieptul împotrivindu-se vântului, şi-şi domoli cursa avântată; cât Gunn meşteri la motor, Giordino îi aruncă lui Pitt un cablu de remorcare pe care acesta i-l petrecu lui Jessie pe sub brațe. Şi-n timp ce era trasă înspre barcă, Pitt înotă după ea cu valurile imense spărgându-i-se deasupra capului. Masca îi fu smulsă de pe cap de o rafală puternică, iar spuma sărată îi biciui fața şi-i intră în ochi. Îşi dublă efortul când văzu că marea pornită târa barca tot mai departe de el, mai repede decât putea să înoate ca s-o ajungă.

Giordino îşi vârî brațele vânjoase în apă, o prinse pe Jessie de încheieturi şi-o trase în barcă dintr-o dată cu uşurința cu care ar fi ridicat un biban de cinci kilograme. Pitt ținea ochii abia întredeschişi, până ajunseră ca două linii subțiri.

Simți cablul pe umăr, dar nu-l văzu. Mai mult ghici fața zâmbitoare a lui Giordino, aplecat peste barcă, cu mâinile lui uriaşe trăgând de cablu. Pitt zăcea acum pe podeaua bărcii care se clătina sălbatic, suflând din greu şi clipind des să-şi scoată sarea din ochi.

– Încă un minut şi cablul n-ar mai fi ajuns la tine, strigă Giordino.

– Cam iute trece timpul când te distrezi aşa de bine, urlă Pitt drept răspuns.

Giordino îşi dădu ochii peste cap la auzul replicii curajoase a lui Pitt, fericit că acesta nu se dăduse bătut şi se întoarse să meşterească la motor.

Pericolul cel mai mare era ca barca să se răstoarne. Până să pornească motorul care, sigur, le-ar fi dat puțină stabilitate, orice val putea să-i smucească şi cu un bobârnac să-i dea peste cap. Pitt şi Gunn trecură bagajele inutile peste bord şi lucrul ăsta mai calmă pentru o clipă amenințarea.

Forța vântului sporise, iar vijelia devenise infernală. Muşca din trupurile lor şi le lipea de piele stropi de apă pe care-i simțeau zgrunțuroşi ca nisipul. Micuța lor barcă pneumatică, lipsită de orice apărare, se îndoia sub furia dezlănțuită a mării şi se clătina în ghearele furtunii afurisite, dar, printr-o minune, nu se lăsă răsturnată.

Pitt îngenunche pe podeaua rezistentă de cauciuc, se agăță cu mâna dreaptă de cablul de salvare, cu spatele la vânt. Era un truc pe care-l ştia de la un bătrân marinar şi care întotdeauna ținuse.

În emisfera nordică mâna stângă, liberă, ar fi putut să-i indice care e centrul furtunii.

Încă nu au ieşit din centrul ei, gândi Pitt.

N-aveau de ce să respire uşurați, păcăliți de acalmia relativă a furtunii. Ruta ei principală trecea la o distanță de patruzeci de mile bune înspre nord-vest.

Ce era mai rău, abia acum venea.

Un val se sparse peste ei, apoi un altul. Două valuri de asemenea mărime într-o succesiune atât de rapidă ar fi zdrobit un vas mai mare şi mai rigid.

Numai că bărcuța, aşa pipernicită cum era, se scutură de apă şi ieşi curajoasă la suprafață, ca o focă jucăuşă. Cu toții se prinseră bine de ea, să nu fie măturați peste bord.

În sfârşit, Giordino le făcu semn că reuşise să pornească motorul. Oricum, nimeni nu-l auzi în urletele vântului. Rapid, Pitt şi Gunn traseră în barcă ancora plutitoare şi sacii care-o îngreunaseră.

Pitt îşi făcu căuş o mână şi strigă în urechea lui Giordino:

– Lasă-te în voia furtunii! Era imposibil să se poată înscrie pe un curs lateral. Forțele reunite ale vântului şi ale mării i-ar fi azvârlit imediat. Să se vâre în mijlocul urgiei ar fi însemnat să fie măcinați fără scăpare.

Singura lor şansă era să se lase purtați de ea, fără a opune nici cea mai slabă rezistență.

Întunecat, Giordino încuviință şi eliberă maneta cârmei. Barca se răsuci scurt într-un gol şi se ridică pe creasta unui val luând-o înainte pe o mare complet albă acum, de spumă clocotitoare. În afara lui Giordino, cu toții se lipiră de podea. Acesta îşi înfăşurase o mână pe cablul de salvare, iar pe cealaltă o încleştase pe maneta cârmei cuplată la motor.

Umbrele serii apăreau anunțând lăsarea nopții cam într-o oră. Aerul devenise sufocant de fierbinte, împiedicându-i aproape să respire. Zidul dur de apă ridicat de vânt făcea să nu mai vezi la trei sute de metri. Pitt luă masca lui Gunn şi înălță capul peste bord. Era ca şi când s-ar fi aflat sub Cascada Niagara privind în sus la căderea apei.

Giordino fu străbătut de un fior de disperare când uraganul se dezlănțui cu toată furia asupra lor.

Supraviețuiseră atâta timp doar printr-o minune. El lupta cu marea care se prăvălea peste ei cu un fel de frenezie ținută în frâu, încercând cu disperare să stăpânească mica lor oază plăpândă, să nu se lase acoperiți de un val uriaş. Schimba în permanență poziția frânei, încerca să încalece din spate talazurile, se uita peste umăr la intervale de câteva secunde la golul lăsat de val, care-i pândea la numai nouă metri din spate şi de dedesubt.

Giordino ştia că sfârşitul era aproape - în câteva minute sau, cu puțin noroc, într-o oră totul avea să se termine. Ar fi fost atât de simplu să aşeze barca de-a curmezişul valului şi să sfârşească odată.

Aruncă o privire rapidă în jos la ceilalți şi văzu pe buzele lui Pitt un zâmbet larg de îmbărbătare. Dacă cel care-i era prieten de vreo treizeci de ani simțea apropierea morții, în orice caz nu lăsa să se vadă nimic. Pitt se scutură vioi de un val şi se uită din nou peste bord. Giordino se întrebă la ce s-o fi uitat.

Pitt studia valurile. Se îngrămădeau tot mai înalte şi mai abrupte, iar vântul le sufla spuma albă de pe coamă în hăul care se căsca în spate. Aprecie din ochi distanța dintre crestele valurilor şi se gândi că se adunau tot mai aproape, ca flancurile unei coloane de soldați în marş care încetinesc.

Fundul mării parcă se ridica venind spre ei.

Hula îi trântea tot mai adânc.

Pitt făcu un efort să vadă prin zidul nebulos de apă. Încet, ca

şi când ar fi developat un film alb-negru, începură să capete contur imagini nedesluşite ca nişte umbre. Prima viziune care-i trecu fulgerător prin faţa ochilor fu aceea a unor dinţi cariaţi, a unor măsele cavernoase frecate cu pastă albă. Imaginea deveni mai clară şi în faţa ochilor se profilară nişte stânci întunecate de care se spărgeau talazurile într-o uriaşă explozie de alb, fără sfârşit. Observă cum, izbindu-se, apa este proiectată spre cer, iar mişcarea ei declanşa semnalul de alarmă. Apoi, când hula se potoli, văzu cu precizie un banc de corali care se întindea paralel cu stâncile, un zid natural în faţa unei faleze late, abrupte. Probabil că era insula cubaneză Cayo Santa Maria, socoti el.

Pitt realiză fără prea mare efort coşmarul care-i aştepta: trupurile lor aveau să fie sfârtecate în bucăţi de recif sau aveau să se zdrobească de stâncile colţuroase. Îşi şterse sarea de pe ochelarii măştii şi privi din nou cu atenţie concentrată. Apoi realiză şansa de unu la o mie să scape din această vâltoare.

Şi Giordino îl văzuse - un intrând mic între stânci. Îndreptă barca intr-acolo, conştient că mai simplu ar fi fost să caute acul în carul cu fân.

În următoarele treizeci de secunde, marea agitată şi furtuna îi târâseră o sută de metri.

Deasupra recifului, marea fierbea cu spumă murdară, iar viteza vântului sporise acolo unde apa învolburată şi întunericul făceau practic imposibil să vezi ceva. Jessie se albi; îngheţă. Ochii ei îi întâlniră pentru o clipă pe ai lui Pitt, speriaţi, dar încrezători.

Pitt îi trecu braţul peste umeri şi-o prinse zdravăn.

Un val care se spărgea de ţărm îi strânse în încleştarea sa şi se prăvăli peste ei ca o avalanşă.

Lovitura puse barca de-a-ndoaselea şi avură senzaţia că vor fi aruncaţi de pe coama valului.

Huruitul de împotrivire al motorului fu înecat în zgomotul asurzitor al valurilor care se spărgeau de mal. Gunn deschise gura să-i avertizeze de pericol, însă nu ieşi nici un sunet de pe buzele lui. Valul în trombă se răsuci deasupra bărcii, se prăvăli peste ei cu o forţă fantastică. Îl smulse pe Gunn de pe cablul de salvare şi Pitt îl văzu cum se răsuceşte în aer ca un zmeu cu sforile rupte.

Barca fu împinsă pe recif şi înecată în spumă.

Coralii străpunseră materialul cauciucat şi pătrunseră în compartimentul cu aer; un câmp acoperit cu lame n-ar fi făcut o treabă mai bună.

Fundul acoperit de colți rămase în urmă. Apoi, micuța barcă credincioasă ieşi la suprafață scăpându-i de corali; acum doar cincizeci de metri de apă limpede îi despărțeau de fortăreața de stânci care se ivea întunecată şi amenințătoare.

Gunn țâşni din apă la nici un metru mai încolo şi trase cu nesaț aer în piept. Pitt se aplecă, îl înşfacă de cureaua de la umăr a vestei şi-l trase înapoi în barcă. Îl salvase în ultima secundă.

Următorul val se năpusti mugind asupra bancului de corali ca o hoardă de animale sălbatice ce fuge din calea focului.

Giordino se agăța cu încăpățânare de motorul care torcea cu ultimele puteri, tuşind gata să-şi scuipe pistoanele. Nu-ți trebuia prea multă minte să-ți dai seama că fragila bărcuță fusese sfâşiată în bucăți. Era ținută la suprafață doar de aerul care nu ieşise complet din compartimentul pneumatic.

Aproape să ajungă la limanul dintre stânci când fură prinşi de un nou val. Golul lăsat de cel dinainte alunecă sub baza celui nou, scobindu-l, înălțându-l peste doi metri. Viteza lui spori pe măsură ce se apropia de țărmul stâncos.

Pitt îşi ridică privirea. Vârfurile ascuțite se ridicau amenințător deasupra lor, iar apa fierbea la bază ca o oală care dă în clocot. Barca fu aruncată în calea valului şi, pentru o clipă, Pitt speră că vor fi purtați pe creasta lui înainte, peste stâncile care flancau trecerea strâmtă, spărgându-se violent, cu bubuit de tunet; îi proiectă pe ocupanții bărcii şi se retrase.

23.

Bărbatul care era forța motrice în inițierea şi punerea la punct a Coloniei Jersey stătea întins pe canapeaua din biroul său de la sediul secret de coordonare a proiectului. Ținea ochii închişi şi se gândea la discuția pe care o avusese cu preşedintele pe terenul de golf.

Leonard Hudson ştia prea bine că preşedintele nu era omul care să stea cu brațele încrucişate aşteptând răbdător să fie

din nou contactat în secret. Şeful executivului era o persoană hotărâtă şi nu lăsa nimic la voia întâmplării. Deşi sursele pe care Hudson le avea la Casa Albă şi la agenţiile de informaţii nu-i raportaseră ca preşedintele să fi iniţiat vreo anchetă, el era convins că acesta deja încercase o modalitate de a străpunge misterul în care era învăluit creierul.

Aproape avea senzaţia fizică a plasei care se strângea în jurul lor.

Secretara bătu discret la uşă, apoi o deschise:

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, însă domnul Steinmetz este pe monitor şi-ar dori să vă vorbească.

– Vin imediat.

Hudson îşi puse ordine în gânduri în timp ce-şi lega şireturile. Cu mintea organizată ca un computer, pe măsură ce clarifica o problemă, Hudson o nota în memorie, apoi trecea la următoarea. Nu prea avea chef să discute în contradictoriu cu Steinmetz, deşi omul era la o distanţă de un sfert de milion de mile de Pământ.

Eli Steinmetz era genul de inginer căruia nici un obstacol nu-i stătea în cale; el însuşi proiecta soluţia tehnică, dacă era nevoie, apoi construia totul cu propriile-i mâini. Talentul lui de a improviza fusese motivul principal pentru care Hudson îl preferase ca şef al Coloniei Jersey. Steinmetz absolvise la *Caltech*, îşi luase diploma la *Massachussets Institute of Technology*, iar apoi condusese lucrări de construcţii în jumătate din ţările lumii, până şi în Rusia.

Atunci când fusese abordat de creier şi i se propusese să construiască primul habitat pe Lună, lui Steinmetz îi trebuise o săptămână până să se hotărască. În timpul ăsta îşi frământase mintea cu propunerea neobişnuită şi şovăise asupra părţii de concepţie a unui asemenea proiect. În cele din urmă acceptă, dar îşi impuse propriile condiţii.

El şi numai el avea să-i aleagă pe membrii expediţiei care urmau să trăiască pe Lună (nu acceptase drept rezidenţi piloţi sau cosmonauţi vedetă). Toate zborurile în cosmos aveau să fie dirijate de la sol sau prin computere. Urmau să facă parte din echipaj doar specialişti a căror pregătire era de importanţă vitală pentru construirea bazei selenare. În afara lui Steinmetz, primii trei oameni care aveau să înceapă ridicarea coloniei erau

ingineri specializați în probleme ale sistemului solar şi ale structurii rocilor. La câteva luni după aceea au sosit la baza de pe Lună un medic-biolog, un inginer geochimist şi un inginer horticol. Au urmat alți ingineri şi oameni de ştiință ale căror cunoştințe erau absolut indispensabile.

La început, unii l-au considerat pe Steinmetz prea bătrân pentru un asemenea experiment. Când a păşit pe Lună avea cincizeci şi trei de ani, iar acum cincizeci şi nouă. Însă Hudson şi ceilalți membri ai creierului i-au prețuit de la bun început experiența, nedând importanță vârstei; niciodată de-atunci n-au regretat alegerea făcută.

Acum Hudson se uita la imaginea de pe monitor care-l reprezenta pe Steinmetz ținând în mână o sticlă pe care era lipită o etichetă scrisă de mână. Spre deosebire de ceilalți colonişti, fața lui Steinmetz avea o uşoară tentă închisă care se potrivea cu ochii negri ca tăciunele. Steinmetz era la a cincea generație de evrei stabiliți în America, însă putea trece uşor neobservat într-o moschee musulmană.

– Ce zici de asta? îți dă un sentiment de mândrie, spuse Steinmetz. *Chateau Lunar Chardonnay*, 1989. Nu e chiar o recoltă de mâna întâi; n-am avut struguri decât pentru a scoate patru sticle. Ar fi trebuit să aşteptăm încă un an, să dăm timp viței-de-vie din seră să se maturizeze, da n-am mai avut răbdare.

– Văd că v-ați confecționat şi-o sticlă proprie, remarcă Hudson.

– Da, uzina noastră chimică pilot funcționează strună. Productivitatea a crescut în aşa măsură încât prin prelucrarea a două tone de materiale colectate de pe scoarța lunară putem scoate nouăzeci de kilograme de metal artificial şi două sute şaisprezece kilograme de sticlă în doar cincisprezece zile.

Steinmetz părea să fie aşezat la o masă lungă, netedă, în centrul unui fel de grotă. Purta o cămaşă subțire din bumbac şi un şort de sportiv.

– Pare să fie răcoare şi plăcut acolo la voi.

– Asta a fost prioritatea noastră la aselenizare, spuse Steinmetz zâmbind. Ți-aminteşti?

– Ați blocat intrarea înspre grotă şi ați presurizat-o în interior ca să puteți lucra comod fără a fi împiedicați de greutatea

costumelor încapsulate.

– După ce-am trăit timp de opt luni vârâți în costumele alea blestemate nu-ți poți închipui ce uşurare a fost pentru noi să revenim la hainele normale.

– Murphy a supravegheat în permanență temperatura din interior. El spune că pereții grotei şi-au accelerat ritmul de absorbție a căldurii. Vă sugerează să trimiteți pe cineva afară să reducă unghiul de captare a energiei solare cu jumătate de grad.

– O să mă ocup de asta.

Hudson făcu o pauză.

– Mult a fost, puțin a rămas, Eli.

– S-a mai schimbat ceva pe Pământ de când am plecat?

– E cam tot aia, doar mai multă poluare, mai multe maşini, mai mulți oameni.

Steinmetz râse.

– Încerci să-mi aminteşti că-mi fac datoria, Leo?

– Nici nu mă gândesc. Toate universitățile or să-ți ridice statuie şi ai să fi considerat cel mai mare om de la Lindbergh încoace când ai să descinzi din înaltul cerului.

– O să împachetăm şi o să sigilăm toate rapoartele noastre şi o să le aşezăm în vehiculul de transfer cu douăzeci şi patru de ore înainte de decolare.

– Sper că n-aveți de gând să desfaceți o sticlă din vinul vostru selenar în drum spre casă.

– Nu... O să dăm petrecerea de adio cu multă vreme înainte de plecarea spre casă, ca să avem timp să eliminăm alcoolul.

Hudson încercase să abordeze pe ocolite problema care-l frământa, dar se hotărî că cel mai bine era s-o atace direct.

– Veți avea de-a face cu ruşii cu puțin înainte de a pleca de pe Lună, spuse el sec.

– Am mai trecut prin asta, spuse Steinmetz hotărât. N-avem de ce să credem că vor aseleniza la mai puțin de două mii de mile de Colonia Jersey.

– Atunci căutați-i voi şi distrugeți-i. Aveți şi armele şi echipamentele pentru asemenea vânătoare. Savanții lor nu vor fi înarmați. Ultimul lucru la care se aşteaptă este să fie atacați de alți oameni aflați pe Lună.

– Băieții şi cu mine o să fim mândri să ne apărăm

gospodăria, dar n-o să atacăm nişte oameni neînarmaţi care nici nu se aşteaptă să fie ameninţaţi de cineva.

– Ascultă-mă, Eli, îl imploră Hudson. Există o primejdie, şi încă una foarte reală. Dacă sovieticii descoperă într-un fel sau altul existenţa Coloniei Jersey, or să şi-o revendice imediat. După ce tu şi băieţii tăi veţi fi plecat deja spre Pământ, la nici douăzeci şi patru de ore după ce cosmonauţii lor aselenizează, colonia va fi pustie, şi să o ocupe – o joacă de copii.

– Îmi dau la fel de bine seama de asta ca şi tine, spuse Steinmetz aspru şi-mi displace ideea mai mult decât ţie. Dar nici nu ne putem amâna plecarea. Ne-am străduit din răsputeri să facem ce se poate aici şi chiar ne-am depăşit limitele. Nu le pot spune oamenilor nici să mai aşteptăm încă şase luni sau un an până când prietenii tăi vor fi în stare să trimită o altă navetă aici să ne preia şi să ne depună într-un loc călduţ de aterizare de pe Pământ.

Pune totul pe seama neşansei şi a ruşilor care şi-au dat peste cap programul de aselenizare când pentru noi era deja prea târziu să ne modificăm zborul de întoarcere.

– Luna ne aparţine. E de drept proprietatea noastră, îl contrazise Leo furios. Americanii sunt cei care-au păşit primii pe scoarţa Lunii şi tot noi suntem primii care-am colonizat-o. Pentru Dumnezeu, Eli, nu o să o dăm cadou unei hoarde de bandiţi comunişti.

– La naiba, Leo. E loc pe Lună pentru toată lumea. Şi-n plus, nu e chiar grădina Raiului pe-aici.

În afara grotei noastre, diferenţele de temperatură între zi şi noapte pot ajunge la două sute cincizeci de grade Celsius. Nici măcar cu jocurile de noroc n-ai putea atrage oamenii să vină aici. Ascultă, chiar dacă cosmonauţii lor dau peste colonia noastră, tot n-or să dea peste un filon de informaţii. Toate datele pe care le-am strâns în anii ăştia vor ajunge o dată cu noi pe Pământ. Iar ce lăsăm în urma noastră poate fi la nevoie distrus.

– Nu fi prost. De ce să distrugeţi ceva ce-ar putea fi folosit de următorii colonişti, de cei permanenţi care - îţi dai seama - vor avea nevoie de cel mai mic avantaj.

Uitându-se pe monitorul din faţa lui, Steinmetz văzu clar roşeaţa care cuprindea obrajii lui Hudson la două sute

patruzeci de mii de mile depărtare.

– Sper că m-am făcut înțeles, Leo. Vom apăra, dacă va fi nevoie, Colonia Jersey, dar nu te aştepta să ne constituim într-un detaşament de poliție gata să omoare cosmonauți nevinovați. Una e să tragi asupra unei navete spațiale fără oameni la bord şi cu totul altceva să omori o altă ființă omenească pentru că a intrat pe un teren pe care are tot dreptul să calce.

După această adevărată declarație de principii, se lăsă o tăcere apăsătoare, însă Hudson nici nu se aşteptase la altceva din partea lui Steinmetz. Tipul nu era laş. Departe de asta. Hudson citise rapoarte despre multe bătăi şi încăierări la care luase parte Steinmetz. Putea să o încaseze până cădea lat, dar când se ridica în picioare, spumegând de furie, putea să se bată cât zece împielițați la un loc. Cei care-i cunoşteau legenda deja pierduseră şirul patronilor de cârciumi din cele mai îndepărtate colțuri ale țării pe care Steinmetz le desființase.

Hudson rupse tăcerea:

– Şi dacă astronauții sovietici aselenizează la numai cincizeci de mile de voi? Asta ar fi o dovadă suficientă pentru tine că vor să ocupe Colonia Jersey? Steinmetz se răsuci în scaunul său tăiat în rocă, evitând să facă vreo concesie.

– Văzând şi făcând.

– Nimeni n-a câştigat vreodată o bătălie aşezându-se pe o poziție defensivă, încercă Hudson să-i explice. Dacă locul pe care se vor stabili este la o distanță de la care pot să vă atace şi dacă vor exista semne că vor să se apropie de colonie accepți compromisul şi ataci? Steinmetz înclină capul în semn de consimțământ.

– Dacă insişti să mă pui cu spatele la zid...Nu-mi dai nici o şansă.

– Miza e prea mare, spuse Hudson. Mi-e teamă că n-ai de ales.

24.

Negura din capul lui Pitt se risipi şi, încet-încet, îşi reveni în simțiri aşa cum revin la viață pâlpâind luminițele de pe un panou electric.

Făcu un efort să-şi ridice pleoapele şi să întrezărească vreun obiect aflat prin preajmă. O jumătate bună de minut se uită, fără să înțeleagă nimic, la pielea propriei sale mâini stângi, crăpată de contactul cu apa sărată şi la cadranul portocaliu al ceasului de scafandru, ca şi când era pentru prima oară în viața lui când îl vedea.

În lumina difuză a crepusculului, limbile fosforescente arătau ora şase şi treizeci şi patru. Nu trecuseră decât două ore de când se salvaseră din epava cabinei de comandă a lui *Prospero*. Parcă se scursese o veşnicie de atunci şi parcă nimic nu fusese aievea.

Vântul urla răscolind marea cu viteza unui accelerat, iar valurile mării combinate cu ploaia îl izbeau în spate. Încercă să se ridice pe mâini în genunchi, numai că-şi simți picioarele grele ca nişte stâlpi de beton. Se aplecă şi privi în jos. Erau pe jumătate îngropate în nisip de refluxul care muşcase adânc din mal.

Pitt mai zăcu acolo câteva clipe, încercând să-şi refacă forțele, ca un balot zdrobit, aruncat la țărm în urma unui naufragiu. De-o parte şi de alta se ridicau blocuri de stancă erodate de mare ca nişte locuințe mute care străjuiesc o alee. Primul lui gând conştient fu că Giordino făcuse asta. El îi mânase prin locul îngust care se deschidea ca un ochi de ac în bariera de stânci.

Apoi desluşi venind de undeva din furtuna dezlănțuită vocea slabă a lui Jessie chemându-l. Îşi desțeleni picioarele şi se căzni să se ridice în genunchi, împleticindu-se în furtuna afurisită, încercând să scuipe apa sărată care-i intrase în nas, în ochi şi pe gât.

Mai târându-se, mai împiedicându-se în nisipul care-l rănea, ajunse la Jessie care şedea amețită şi buimăcită, cu părul fuior căzându-i pe umeri; în poala ei se odihnea capul lui Gunn. Privi în sus pierdută, dar la vederea lui ochii i se măriră şi i se limpeziră brusc de o uşurare enormă.

– Îți mulțumesc, Doamne, murmură ea, iar vorbele i se pierdură în furtună.

Pitt îşi trecu brațele în jurul umerilor ei, a îmbărbătare. Apoi îşi întoarse privirea spre Gunn.

Era semiconştient. Glezna ruptă se umflase acum cât o

minge de fotbal. Avea o tăietură adâncă şi urâtă în creştet, iar corpul îi fusese străpuns de corali în vreo douăsprezece locuri, însă trăia şi respira profund şi regulat, iar asta era tot ce conta.

Pitt se frecă la ochi şi scrută plaja. Giordino nu se vedea pe nicăieri. La început, Pitt refuză să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla. Secundele treceau, iar el stătea neclintit acolo, încercând cu disperare să străpungă torentul întunecat. Într-o străfulgerare văzu ceva portocaliu în învolburarea unui val care-şi pierduse forţa şi murea la mal şi recunoscu imediat corpul ferfeniţit al bărcii pneumatice. Fusese prinsă în ghearele refluxului, trasă spre larg şi apoi împinsă la mal de următorul val Pitt stătea până la coapse în apă, clătinându-se, indiferent la valurile care se rostogoleau în jurul lui. Se scufundă sub barca zdrenţăroasă, îşi întinse mâinile înainte şi bâjbâi pipăind ca un orb. Degetele lui nu dădură decât de material ferfeniţit. Mânat de o dorinţă mai presus decât el de a se asigura, târî barca după el spre plajă.

Un val puternic îl luă prin surprindere şi-l plesni în spate. Cum-necum reuşii să se ţină pe picioare şi să tragă barca într-un ochi de apă. Când stratul de spumă se risipi suflat de vânt, zări două picioare ieşind de sub barca distrusă. Şocat, neîncrezător, refuză să accepte moartea lui Giordino.

Înnebunit, ignorând uraganul nimicitor care-l asalta, s fâşie ce mai rămăsese din barcă şi dădu peste Giordino plutind cu capul în jos îngropat într-o vestă de salvare. Primul lucru pe care-l simţi Pitt fu speranţa, apoi îl invada un val de optimism pe care-l resimţi ca pe un ghem în stomac.

Poate că Giordino încă mai trăia.

Pitt îi sfâşie cămaşa şi se aplecă spre chipul învineţit al lui Giordino, disperat la gândul că prietenul lui ar putea să fie neînsufleţit. Mai avea culoare în obraji şi i se simţea respiraţia - poticnită şi cavernoasă - dar, în sfârşit, respira. Micuţul italian vânjos scăpase printr-o minune, respirând aerul care mai rămăsese în vestă.

Pitt se simţi uşurat până în măduva oaselor.

Fizic şi afectiv, fusese cruţat. Se clătină obosit sub rafalele de vânt care încercau să-l culce la pământ.

Numai hotărârea neclintită de a-i salva pe ceilalţi îi dădu

putere. Uşurel, înțepenit de mulțimea de răni şi de vânătăi, îşi strecura brațele sub Giordino şi-l ridică. Moale cum era, Giordino atârna cu cele optzeci de kilograme ale sale cât o tonă.

Jessie şi Gunn se apropiară sprijinindu-se unul de celălalt. Ea ridică o privire întrebătoare spre Pitt care, sub apăsarea trupului inert al lui Giordino, se căznea să-l târască pe plaja măturată de vânt.

– Trebuie să ne găsim un adăpost, urlă Pitt cu gâtlejul iritat de porția de apă sărată.

– Eu îl ajut pe el, urlă Jessie drept răspuns. Îşi încolăci brațele în jurul pieptului lui Gunn, îşi propti bine picioarele în nisip şi-l ajută să se ridice.

Clătinându-se sub greutatea lui Giordino, Pitt o porni spre un pâlc de palmieri care mărgineau plaja. La fiecare metru se uita peste umăr înapoi.

Jessie rămăsese cu masca pe față, aşa că era singura care îşi putea ține ochii deschişi şi capul sus să vadă înainte. Preluase pe umerii ei jumătate din greutatea lui Gunn, care se împleticea alături de ea, cu ochii închişi să-i ferească de nisipul usturător, târându-şi piciorul umflat.

Ajunseră la palmieri, însă uraganul nu-i cruță nici aici. Cu toată forța ei, furtuna încovoia pomii până aproape de pământ, cu frunzele răsfirate ca hârtia într-o maşină de tocat. Nucile de cocos smulse se zdrobeau de pământ cu viteza obuzelor şi erau poate la fel de mortale. Una atinse umărul lui Pitt şi-i sfâşie pielea goală. Cursa lor nebunească se asemăna cu fuga pe timp de război a unor răniți pe fâşia neutră.

Pitt îşi ținea capul în jos, uşor răsucit într-o parte şi vedea doar terenul de sub ochii lui. Fără să-l observe, dăduse peste un gard de sârmă. Jessie şi Gunn îl ajunseră din urmă şi se opriră. Scrută în dreapta, apoi în stânga, dar nu zări nici o breşă în gard. Să-l fi sărit, nici nu încăpea discuție. Gardul avea pe puțin trei metri înălțime, iar sus era sârmă ghimpată. Pitt mai văzu un izolator din porțelan şi-şi dădu seama că gardul era cuplat la curent electric.

– Încotro? strigă Jessie.

– Ia-o tu înainte, îi strigă Pitt în ureche. Eu nu văd nimic.

Ea arătă cu capul spre stânga şi porni cu Gunn

şchiopătându-i alături. Se opintiră înainte, loviți la fiecare pas de rafalele vântului neobosit.

După zece minute nu parcurseseră decât patruzeci şi cinci de metri. Pitt simți că nu mai poate continua. Brațele îi amorțiseră şi nu-l mai putea trage pe Giordino. Închise ochii şi, fără să vadă nimic, începu să numere paşii. Mergea în linie dreaptă pentru că umărul drept atingea gardul, sigur că uraganul smulsese firele de electricitate.

O auzi pe Jessie strigând ceva şi întredeschise ochii într-o linie îngustă. Îi arăta insistent ceva aflat în fața lor. Pitt se lăsă în genunchi, îl aşeză pe Giordino cu grijă în nisip şi se uită spre ce îi arătase Jessie. Furtuna dezlănțuită smulsese din pământ un palmier care zbura ca o suliță aducătoare de moarte, dar spre norocul lor ateriza pe gard de unde ricoşa şi se zdrobi de pământ.

Înfricoşător de brusc, noaptea se lăsă peste ei, iar cerul deveni negru ca smoala. Orbecăind, trecură peste gardul turtit păşind ca nişte bondari lipsiți de vedere, clătinându-se şi căzând, purtați mai mult de instinct şi de o disciplină interioară care nu le-ar fi permis să se întindă şi să se dea bătuți. Jessie deschidea drumul ca într-un joc de copii. Pitt îl aşezase pe Giordino pe un umăr şi se prinsese de cordonul slipului lui Gunn, nu atât pentru sprijin, cât mai mult ca să nu se piardă unii de ceilalți.

Înaintară nouăzeci de metri şi încă nouăzeci de metri şi, deodată, Jessie şi Gunn dispărură de parcă fuseseră înghițiți de pământ. Pitt îi dădu drumul lui Gunn şi căzu pe spate, Giordino se prăbuşi cu toată greutatea pe pieptul lui, iar Pitt gemu sub apăsarea care-i scosese tot aerul din plămâni. Se căzni să iasă de sub Giordino, apoi, bâjbâind, întinse mâna în întuneric, dar nu dădu peste nimic.

Jessie şi Gunn căzuseră într-un şanț de doi metri adâncime săpat în mijlocul unui drum desfundat. Le distingea vag formele, aşa cum zăceau aruncați unul peste altul în groapa de sub el.

– V-ați lovit? strigă el.

– La cât suntem de răniți, n-aş putea să-ți spun. Vocea lui Gunn se auzi ca un mormăit şi se pierdu în urletul furtunii; nu fu însă atât de nedesluşită încât Pitt să nu-şi dea seama că

avea dinții încleştați.

– Jessie?

– Sunt bine... cred.

– Poți să mă ajuți cu Giordino?

– Încerc.

– Lasă-l jos, spuse Gunn. Ne descurcăm noi.

Pitt îl trecu pe Giordino, moale cum era, peste buza gropii şi-l lăsă uşor în jos ținându-l de brațe.

Ceilalți îl prinseră de picioare până ce Pitt se strecură jos lângă ei şi prelua trupul voluminos.

Îndată ce-l întinse pe Giordino pe pământ, Pitt privi în jur şi cercetă cu atenție locul ca să-şi facă o idee cum stau.

Adâncitura din mijlocul drumului îi ferea de forțele devastatoare ale furtunii. Vântul nu-i mai sufla nisip în față, iar Pitt putu în fine să-şi deschidă ochii. Drumul era format din cochilii de scoici bătătorite şi părea a fi rezistent, însă puțin folosit.

Nu venea lumină din nici o direcție, lucru nu tocmai surprinzător când se gândi că locuitorii probabil abandonaseră coasta înainte ca uraganul să-i atace cu toată furia.

Jessie şi Gunn se aflau aproape la capătul puterilor şi respirau gâfâind, în reprize scurte. Pitt îşi dădu seama că şi el respira greu şi foarte iute, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul ca o locomotivă cu aburi care trage mai mult decât poate duce. Aşa epuizați şi zdrobiți cum erau, era o adevărată fericire să stea acolo în spatele acestei baricade care reducea la jumătate forța dezlănțuită a furtunii.

Două minute mai târziu Giordino începu să geamă. Apoi se ridică, privi în jur, dar nu văzu mai nimic.

– Isuse! Ce întuneric e, murmură el pentru sine cu mintea zbătându-se să iasă la lumină din pâcla încâlcită.

Pitt îngenunche lângă el şi-i spuse:

– Bine-ai venit înapoi în tărâmul umbrelor care mişcă.

Giordino ridică mâna şi atinse fața lui Pitt.

– Dirk?

– În carne şi oase.

– Jessie şi Rudi?

– Sunt amândoi aici.

– Unde, aici?

– Cam la o milă de plajă. Pitt nu se osteni să-i explice cum supraviețuiseră ciocnirii de mal şi nici cum dăduseră de acel drum. Putea s-o facă mai târziu.

– Unde te doare?

– Peste tot. Mă dor coastele de parcă ar fi puse pe jar. Cred că am umărul stâng dislocat, îmi simt unul din picioare de parcă ar fi fost răsucit, iar capul mă doare la ceafă şi pulsează ca nebunul.

Trase o înjurătură plină de dezgust.

– Dumnezeule, eu am aruncat totul în aer. Am crezut că pot s-o fac să se strecoare printre stânci. Iertați-mă că am zbârcit-o.

– M-ai crede dacă ți-aş spune că am fi acum hrană la peşti dacă n-ai fi fost tu? Pitt zâmbi şi pipăi cu blândețe genunchiul lui Giordino bănuind că durerea venea de la un tendon rupt. Apoi îşi întoarse atenția asupra umărului său. N-am ce să-ți fac în privința coastelor, genunchiului sau capului tău pătrat, însă umărul este intr-adevăr dislocat şi, dacă te simți în stare să suporți, pot să-l aşez înapoi la locul lui.

– Parcă-mi amintesc cum ai făcut acelaşi lucru în liceu, la un meci de fotbal. Doctorul echipei a făcut mare tărăboi şi-a spus că trebuia să-l laşi pe el.

– Asta fiindcă era sadic, spuse Pitt apucând brațul lui Giordino. Gata?

– Dă-i drumul! Rupe-mi-l! Pitt se opinti, întinse piciorul şi articulația pocni aşezându-se la locul său cu un zgomot sec care se auzi distinct. Giordino scoase un icnet care se topi într-un oftat de uşurare. Pitt bâjbâi prin întuneric pe lângă drum, până ce dibui o creangă viguroasă pe care furtuna o smulsese dintr-un crâng de pini şi-i întinse ciotul lui Gunn să-l folosească drept cârjă. Jessie îl susținu pe Gunn de brațul celălalt, în timp ce Pitt se opintea cu Giordino, ajutându-l să se ridice pe piciorul sănătos şi-l sprijinea cu brațul petrecut pe după talie.

De data asta, Pitt a fost cel care i-a condus pe ceilalți, practic luând-o înainte, la întâmplare, înspre dreapta. Mergea anevoie pe lângă taluzul înălțat care le proteja înaintarea de furtuna dezlănțuită ce părea că nu se mai domolea. Acum înaintarea era mai uşoară. Scăpaseră de pomii răsturnați de care să se

împiedice, de ploaia repezită peste ei care să-i tortureze, pentru că taluzul şanțului trecea vântul peste capetele lor. Nu aveau înaintea lor decât drumul care se aşternea drept, nivelat, pierzându-se în noaptea tânguitoare.

După o oră Pitt calculă că înaintaseră poticnit cam o milă. Se hotărâse să le propună o scurtă pauză de odihnă, când Giordino se opri brusc, atât de brusc încât Pitt îl scăpă, iar el se prăvăli peste buza şanțului.

– Grătar! urlă el. Simțiți? Cineva prăjeşte carne de vită.

Pitt adulmecă. Se simțea un miros slab, dar era acolo. Îl ridică pe Giordino şi-l împinse înainte.

Mirosul de carne prăjită pe cărbune devenea tot mai pregnant cu fiecare pas pe care-l făceau. După alți cincizeci de metri, dădură peste o poartă din fier masiv cu gratiile figurând nişte delfini. De-o parte şi de alta a porții se întindea un zid cu geamurile sparte în partea de sus care înconjura o gheretă de portar. Nu-i de mirare că locuitorii ei o părăsiseră fugind din calea urgiei uraganului.

Poarta se ridica la trei metri spre cerul de ebonită şi era încuiată, însă uşa de la intrarea în casa paznicului şi cele interioare erau deschise, aşa încât intrară. Nu departe de ei, drumul se sfârşea într-o alee circulară care trecea prin fața a ceea ce se ghicea prin întunericul furtunii a fi un dâmb.

Apropiindu-se de el îşi dădură seama că era o construcție de forma unei fortărețe al cărei acoperiş, asemeni laturilor, era ascuns în solul nisipos. Pe el crescuseră palmieri pitici şi arbuşti piperniciți. Doar latura din față a construcției era descoperită, complet despuiată. Nu avea nici o fereastră, doar o uşă masivă din mahon lucrată artistic, sculptată cu figuri de peşti în mărime naturală.

– Îmi aminteşte de un templu egiptean îngropat, spuse Gunn.

– Dacă uşa nu era împodobită, aş fi zis că e un buncăr, un depozit de arme, spuse Pitt.

Jessie clarifică lucrurile:

– E o casă îngropată în pământ cu izolare excelentă. Solul este un izolator ideal de climă şi oscilații de temperatură. Acelaşi principiu se întâlneşte şi la bordeiele din preria americană, de la începuturi. Cunosc un arhitect care s-a

specializat în proiectarea unor astfel de locuințe.

– După cum arată, e părăsită, remarcă Giordino.

Pitt încercă clanța. Se răsuci. Deschise uşa.

Mirosul de mâncare venea de undeva, din interiorul întunecat.

– După miros, nu e, spuse Pitt.

Pardoseala din gresie avea motive spaniole, iar holul era luminat de câteva sfeşnice mari aşezate pe un postament înalt. Pereții erau ciopliți din blocuri de rocă vulcanică neagră, iar singura lor podoabă era o pictură înfricoşătoare la vedere reprezentând un bărbat atârnat de colții unui monstru marin care aducea cu un şarpe. Intrară, iar Pitt închise uşa în urma lor.

În mod bizar, urletul furtunii de afară şi respirația lor grea, sacadată, nu făceau decât să sporească liniştea mormântală a casei.

– E cineva acasă? întrebă Pitt strigând.

Repetă întrebarea de încă două ori, însă singurul răspuns pe care îl primi fu liniştea nefirească. Din hol, se deschidea un coridor, însă Pitt ezită. Un alt val de miros plăcut îi gâdilă nările.

Fum de tutun. Mai tare decât mirosul aproape ucigător care ieşea din trabucurile amiralului Sandecker. Pitt nu era un cunoscător, însă ştia că trabucurile bune au miros mai greu decât cele proaste. Presupuse că fumul venea de la o havană de calitate.

Se-ntoarse spre ceilalți.

– Ce părere aveți?

– Avem de ales? întrebă Giordino posac.

– Da, răspunse Pitt. Putem fie să ne strecurăm afară şi să ne încercăm norocul în uragan, apoi, când se va potoli, putem fura o barcă cu care să ne îndreptăm spre Florida...

– ... Fie să ne dăm pe mâna cubanezilor, îl întrerupse Gunn.

– Cam astea ne sunt şansele.

Jessie clătină din cap şi-l privi cu ochi calzi şi rugători:

– Nu ne putem întoarce, spuse ea liniştită, fără o umbră de teamă. Furtuna o să se potolească în câteva zile şi nici unul dintre noi nu e în stare să supraviețuiască în urgia de afară nici măcar patru ore. Eu propun să ne-ncercăm norocul cu

guvernul lui Castro. Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să ne arunce în puşcărie, dar în timpul ăsta Departamentul de Stat va face demersuri să fim eliberaţi.

Pitt se uită la Gunn:

– Rudi, tu ce zici?

– Suntem sfârşiţi, Dirk. Logic e ce spune Jessie.

– Al, tu cum vezi lucrurile? Giordino ridică din umeri:

– Nu trebuie decât să spui un cuvânt şi sunt gata să înot până în Statele Unite. Dar adevărul adevărat e că nu mai putem rezista mult timp în felul ăsta. Mă doare s-o spun, dar cred c-ar trebui să lăsăm steagul.

Pitt ştia că Giordino crede ce gândeşte. Se uită la toţi şi se gândi că nici nu putuse fi blagoslovit cu o echipă mai bună decât cea din faţa lui. Cu ei putea să înfrunte orice situaţie dificilă. Dar nici nu trebuia să fii profet ca să-ţi dai seama că lucrurile aveau să ia o turnură cel puţin neplăcută.

– OK, spuse el cu un zâmbet întunecat. Să spargem gaşca.

O luară pe coridor, trecură pe sub o arcadă şi intrară într-o cameră de zi spaţioasă decorată cu antichităţi spaniole. Pe pereţi erau agăţate tapiserii uriaşe înfăţişând galioane navigând în apusul soarelui sau vase neajutorate aruncate pe bancuri de corali de furtuna dezlănţuită. Mobilierul avea o notă marină. Încăperea era luminată de lampioane de corabie din cupru cu sticlă colorată. Focul trosnea în cămin împrăştiind lumină şi o căldură înăbuşitoare.

Nu era nici un suflet prin preajmă.

– Parc-ar fi o casă bântuită, spuse Jessie. Gazda noastră are un gust morbid pentru decoraţiuni interioare.

Pitt ridică o mână şi le ceru să facă tăcere.

– Voci, spuse el încet. Vin dinspre arcada străjuită de cele două armuri.

O luară pe alt coridor slab luminat de nişte sfeşnice cu lumânări plantate la trei metri unul de altul. Râsete şi glasuri înăbuşite de bărbaţi şi femei se auzeau tot mai tare pe măsură ce se apropiau de o draperie care se afla în faţa lor. Pe sub ea se vedea o geană de lumină. Ezitară o clipă, apoi traseră draperia şi intrară.

Se pomeniră într-o sufragerie lungă în care erau aşezate la masă patruzeci de persoane; se opriră din discuţie pentru a-i

privi pe Pitt şi pe ai lui cu gurile căscate şi cu acea expresie înspăimântată a unui grup de țărani care văd pentru prima oară extratereştri.

Femeile erau elegante, înveşmântate în rochii de seară, jumătate din bărbați purtau smoching, iar cealaltă jumătate erau îmbrăcați în uniforme militare. Câțiva chelneri se țineau lângă masă, țepeni ca-ntr-o peliculă de film la care s-a făcut stop-cadru. Liniştea apăsătoare era mai grea decât o pătură de lână. Parcă era o scenă ieşită dintr-o melodramă hollywoodiană a anilor ’30.

Pitt îşi dădu seama că el şi ai lui erau de fapt imaginea şocantă. Uzi până la piele, cu hainele sfâşiate atârnându-le în zdrențe, plini de vânătăi şi cu pielea crăpată, muşchii sfâşiați şi oasele rupte, părul atârnând lipit de cap - probabil arătau ca nişte şobolani scăpați dintr-un râu poluat.

Pitt îl privi pe Gunn şi întrebă:

– Cum spui *Scuzați deranjul* în spaniolă?

– N-am nici cea mai vagă idee. Eu am făcut franceza la şcoală.

Şi deodată evidența îl frapa pe Pitt. Majoritatea bărbaților în uniformă militară erau ofițeri sovietici de rang superior. Doar unul părea să fie din armata cubaneză.

Jessie era în elementul ei. Lui Pitt nu putea să i se pară ținuta ei mai majestuoasă, chit că acel costum safari îi atârna în zdrențe pe lângă corp.

– Există printre dumneavoastră un domn care să ofere un loc unei doamne? întrebă ea.

Înainte de a i se da vreun răspuns, zece bărbați înarmați cu pistoale automate ruseşti năvăliră în încăpere şi-i încercuiră strâns, tipi cu fețe impenetrabile ale căror arme erau îndreptate spre stomacul celor patru. Aveau privirea înghețată, iar buzele le țineau strâns lipite. Pitt nu avu nici o îndoială că tipii erau antrenați să omoare la ordin.

Giordino, arătând ca un om peste care tocmai a trecut maşina gunoierilor, se ridică în toată înălțimea lui şi le înfruntă privirea:

– Ai văzut vreodată atâtea fețe zâmbitoare? întrebă el pe un ton de conversație.

– Nu, spuse Pitt încercând să afişeze un rânjet de

lua-v-ar-dracu-pe-toți. În orice caz, nu de la Little Big Horn încoace .

Jessie nu-i auzi. Ca în transă, trecu pe lângă gorilele înarmate şi se opri aproape de capul mesei, privind în jos la un bărbat îmbrăcat în haine de seară, care-o privea la rândul lui şocat.

Jessie îşi netezi părul ud, în neorânduială, şi luă o atitudine de felină mondenă. Apoi vorbi pe un ton cald, dar care nu lăsa loc de replică:

– Fii aşa drăguț, Raymond, şi toarnă-i soției tale un pahar de vin.

25.

Hagen conduse pe autostrada 94, la nouăzeci de mile est de Colorado Springs, până ajunse la Enoch Road. Apoi viră la dreapta şi ajunse la intrarea principală a Centrului reunit de operațiuni spațiale.

Proiectul de două miliarde de dolari căpătase formă pe un teren de şase sute patruzeci de acri, era deservit de cinci mii de angajați militari şi civili şi controla zborurile tuturor rachetelor şi navetelor spațiale, inclusiv programele de supraveghere prin satelit. O întreagă comunitate spațială răsărise în jurul Centrului, acoperind mii de acri cu cartiere rezidențiale, parcuri de ştiință şi industrie, uzine de producție şi instalații de cercetare a tehnicii de vârf şi, desigur, instalații de testare care aparțineau Aviației. În numai zece ani, ceea ce odinioară fusese doar o păşune întinsă ocupată de turme răzlețe de vite devenise acum capitala spațială a lumii.

Hagen flutură permisul de liberă trecere la poartă, trase în parcare, în fața unei intrări laterale a unei clădiri impunătoare. Nu coborî din maşină, însă deschise servieta de unde scoase agenda sa uzată. Deschise la o pagină pe care se aflau trei nume cărora le mai adăugă un al patrulea.

Raymond LeBaron, domiciliu actual necunoscut, Leonard Hudson idem, Gunnar Eriksen idem, General Clark Fischer, Colorado Springs. Telefonul pe care Hagen îl dăduse de la *Pattenden* la hotelul Drake îl alertase pe un vechi amic de la FBI care descoperise că numărul de telefon al lui Anson Jones

era linia secretă a reşedinţei unui ofiţer de la Baza Peterson a Aviaţiei, lângă Colorado Springs. Casa era ocupată de generalul cu patru stele Clark Fischer, şeful Comandamentului Forţelor Spaţiale reunite.

Dându-se drept inspector sanitar, Hagen obţinuse de la soţia generalului permisiunea de a intra în casă. Din fericire, sosirea lui neaşteptată fu întâmpinată de aceasta ca o adevărată mână cerească şi ea i se plânse că o întreagă armată de păianjeni îi invadase dependinţele. O ascultă atent şi îi promise să atace insectele cu toate armele din arsenalul lui. Apoi, în timp ce ea se agita prin bucătărie pe lângă bucătarul angajat, încercând o nouă reţetă de sote de creveţi cu caise, Hagen percheziţionă biroul generalului.

Nu descoperi decât că Fischer era un adept fervent al securităţii absolute. Hagen nu găsi în sertarele biroului, în dosare sau în agende nimic care i-ar fi putut fi de folos unui agent sovietic sau lui însuşi. Se hotărî să aştepte afară plecarea generalului spre casă şi apoi să caute şi-n biroul lui de la Centrul spaţial. Pe când Hagen ieşea pe uşa din spate, doamna Fischer vorbea la telefon şi se mulţumi să-i facă cu mâna în semn de bun-rămas.

Hagen se opri în prag, trase cu urechea şi o surprinse spunându-i generalului să se oprească în drum spre casă să cumpere o sticlă cu vin de Xeres.

Hagen îşi puse la loc agenda în servietă şi scoase o cutie de Coca dietetică şi un sandviş gros cu salam şi sos de muştar cu mărar înfăşurat într-o hârtie cerată pe care era tipărită o reclamă de delicatese. Vremea se răcise serios de când soarele se ascunsese în spatele Munţilor Stâncoşi. Umbra vârfului Pike se întindea peste câmpie, aruncând un văl întunecat peste peisajul arid.

Hagen nu avusese timp să remarce frumuseţea peisajului din maşină. Ce-l deranja era că nu reuşise încă să pună mâna pe nici unul dintre membrii creierului. Trei dintre cei de pe listă erau ascunşi, Dumnezeu ştie pe unde, iar al patrulea era socotit nevinovat până avea să-i fie dovedită vinovăţia. Nici o probă zdrobitoare, doar un număr de telefon şi bănuiala că Fischer făcea parte din conspiraţia Colonia Jersey. Trebuia să fie absolut sigur şi mai cu seamă să pună mâna pe un fir care

să-l conducă la următorul membru.

Hagen opri şirul speculaţiilor şi se uită cu ochii aţintiţi pe oglinda retrovizoare. Un bărbat în uniformă bleumarin tocmai ieşea pe uşa laterală pe care i-o ţinea deschisă un sergent cu cinci trese, în orice caz un specialist gradat de la Aviaţie, sau ce-o fi fost el. Ofiţerul era înalt, atletic, avea patru stele pe umeri şi era un bărbat aproape frumos, în genul lui Gregory Peck. Sergentul îl însoţi pe o alee până la un Sedan albastru cu însemnele Forţelor Aeriene, care-i aştepta acolo, şi deschise, cu îndemânarea obişnuinţei, portiera din spate.

Ceva în toată scena asta făcu să sune un clopoţel în mintea lui Hagen. Se ridică în scaun, se-ntoarse şi privi fără nici o reţinere pe fereastră.

Fischer tocmai se apleca să urce în maşină şi Hagen văzu că ţinea o servietă în mână. Asta era! Nu ţinea servieta de mâner, cum se obişnuieşte, o strângea la piept cu o mână ca pe o minge de fotbal.

Fără nici cea mai mică ezitare lăsă baltă planul pe care şi-l construise cu atâta grijă. Improviză pe loc, uitând complet că-şi propusese să percheziţioneze biroul comandantului Fischer. Dacă scânteia de inspiraţie pe care o avusese nu dădea roade putea să revină oricând la planul iniţial. Porni motorul şi trase maşina în parcare, chiar în spatele generalului.

Şoferul lui Fischer traversă intersecţia, şi trecu pe galben înscriindu-se pe autostrada 94. Hagen trebui să oprească la semafor şi, când circulaţia se rări, trecu pe roşu şi acceleră până ce ajunse din urmă maşina aviaţiei. Se aşeză chiar în spatele ei, atât de aproape încât putea să-i vadă şoferului ochii prin oglinda retrovizoare. Îşi păstră poziţia încercând să-i prindă privirea. Nu era cazul. Sergentul nu era tipul acela de şofer bănuitor şi nu verifică nici o clipă dacă este urmărit. Deci Hagen făcuse o presupunere corectă: nu era antrenat împotriva unor posibile atacuri teroriste şi nu cunoştea manevre de apărare din maşină.

După o curbă blândă a autostrăzii, se iviră luminile unui complex comercial. Hagen aruncă o privire pe vitezometru. Sergentul rula cu cinci mile sub limita permisă de viteză. Hagen se înscrise pe banda din stânga şi-l depăşi. Acceleră uşor, apoi încetini şi intră pe aleea din faţa complexului,

presupunând că unul dintre magazine vindea băuturi şi că generalul Fischer nu uitase rugămintea soției sale de a cumpăra o sticlă de vin.

Maşina Forțelor Aeriene trecu pe lângă el.

– La naiba! mârâi Hagen supărat pe sine. Abia acum îi trecu prin minte că orice angajat al Centrului ar fi cumpărat băutură de la Magazinele Bazei la care lucra unde totul era pe cartelă, mai ieftin decât în orice alt magazin de vânzare cu amănuntul.

Câteva secunde îi tăie calea, blocându-l, o femeie care încerca să-şi scoată maşina din parcare.

Când, în sfârşit, drumul se eliberă, plecă în trombă, cu un puternic scrâşnet de roți însoțit de mirosul de cauciuc ars. Se înscrise pe autostradă. Din fericire, şoferul lui Fischer trebui să oprească la semafor la următoarea intersecție, astfel încât Hagen îi putu ajunge din urmă şi-i depăşi.

Apăsă pedala acceleraţiei până la fund încercând să se distanțeze cât mai mult de ei. După două mile, viră pe drumul îngust care ducea la poarta principală a Bazei Peterson a Forțelor Aeriene. Îi arătă permisul de liberă trecere polițistului de la aviație care stătea țeapăn - pe cap cu o beretă albastră, la gât cu o eşarfă asortată; la şold îi atârna un toc de armă din piele neagră în care se afla un revolver cu mâner de sidef.

– Unde se află punctul de schimb şi de cumpărare al Bazei? întrebă Hagen.

Polițistul arătă pe drum în sus:

– Drept înainte, după al doilea panou cedează trecerea. Apoi faceți la stânga spre turnul de apă şi dați de o clădire cenuşie. Imposibil să vă scape.

Hagen mulțumi şi demară chiar în momentul în care maşina lui Fischer îl ajungea din urmă şi trecea pe poartă la un semn al polițistului care-i recunoscuse. Nu se grăbea. Menținu viteza la limita impusă pe perimetrul Bazei şi intră încet în parcarea din fața punctului de schimb, la numai un metru şi jumătate în fața lui Fischer. Trase între un jeep-vagon şi o camionetă cu rulotă care practic îi ascundeau maşina. Coborî de la volan, stinse luminile, însă lăsă motorul să meargă.

Maşina generalului tocmai oprise, iar Hagen se apropie de ea în linie dreaptă, întrebându-se dacă Fischer va fi cel care va coborî sau îl va trimite pe sergent după vin.

Hagen îşi adresă un zâmbet în gând. Trebuia să-şi fi imaginat că totul era dinainte aranjat, după tipicul obişnuit. Sigur că generalul îl trimisese pe sergent.

Hagen ajunse la maşină cam în acelaşi moment în care sergentul intra pe uşa clădirii. Aruncă o privire rapidă în jur să vadă dacă nu era vreun suflet în vreo maşină parcată prin preajmă, care să se uite plictisit în direcția lui sau vreun cumpărător împingându-şi căruciorul cu cumpărături. Vechiul clişeu cale liberă îi fulgeră prin minte.

Fără nici cea mai mică ezitare, fără risipă de mişcări, Hagen scoase dintr-un buzunar ascuns al hanoracului un fel de cazma grea din cauciuc, deschise cu o smucitură portiera din spate şi-şi roti brațul descriind un arc scurt. Fără vreo vorbă de prisos, cazmaua îl lovi pe general drept în falcă.

Hagen înşfacă servieta din brațele generalului şi se-ndreptă mergând firesc înapoi spre maşină. De la început şi până la sfârşit acțiunea nu durase mai mult de patru secunde.

În timp ce se îndepărta de magazin, mergând spre poarta principală, Hagen făcu iute un calcul mental. Fischer îşi pierduse cunoştința şi avea să rămână în starea asta douăzeci de minute, poate chiar o oră. Îi dădu sergentului patru-şase minute să găsească raftul cu vin, să plătească şi să se întoarcă la maşină; încă cinci minute până să dea alarma, asta în cazul în care şoferul şi-ar fi dat seama că generalul fusese atacat.

Hagen se simți încântat de propria-i persoană.

Avea să treacă pe poarta principală şi va fi fost la jumătatea drumului spre aeroportul din Colorado Springs cu mult timp înainte ca polițiştii Aviației să-şi fi dat seama ce se-ntâmplase.

***

În interiorul unui mic avion Lear fără însemne, tras tocmai la capătul pistei de lângă punctul terminus, Hagen era aşezat la o măsuță şi studia conținutul servietei generalului Fischer. Mare parte din material era strict secret şi conținea date despre operațiunile curente ale Centrului spațial. Unul dintre dosare se referea la zborul navetei spațiale Gettysburg care fusese lansată de la Baza Vandenberg a aviației din California, în urmă cu doar două zile. Îl amuză să găsească într-un compartiment al servietei o revistă pornografică. Fu răsplătit

însă cu o agendă legată în piele care conținea treizeci şi nouă de nume şi numere de telefon în dreptul fiecăruia. Nu erau alte însemnări, doar nume şi telefoane împărțite în trei secțiuni. În prima secțiune se găseau paisprezece, în a doua şaptesprezece şi-n cea de-a treia opt nume.

Nici unul nu-i atrase atenția în mod deosebit.

Puteau fi pur şi simplu prieteni sau asociați de-ai lui Fischer. Se uită gânditor la cea de-a treia listă, iar literele începură să-i joace în fața ochilor din cauza oboselii.

Apoi, brusc, numele din capul listei îi sări în ochi. Nu numele de familie, ci prenumele.

Uimit, aproape şocat că nu-i venise în minte ceva atât de simplu - codul era atât de evident încât nimeni nu s-ar fi gândit la asta - copie lista în agenda lui de lucru şi descoperi identitatea a trei dintre persoane adăugând în dreptul fiecăreia numele corect.

La scurt timp după miezul nopții începu să ningă peste sudul ținutului Colorado. La început, zăpada se topi la atingerea cu pământul, dar repede se formă o pojghiță de gheață şi peste sol se aşternu un strat alb de nea. Mai la est, vântul se înteți, iar patrula poliției trebuia să oprească circulația pe drumurile mici ale ținutului din cauza viscolului care se anunța.

Gunnar Monroe, Eriksen Irwin, Dupuy Leonard, Murphy Hudson, Daniel Klein, Steve Larson Ray, Sampson LeBaron, Dean Beagle, Clyde Ward. Opt nume în loc de nouă. Apoi Hagen clătină din cap, nemulțumit de încetineala cu care îşi dădea seama de un lucru evident - generalul Fischer n-ar fi avut de ce să-şi treacă propriul nume pe o listă cu numere de telefon.

Acum venea de-acasă, însă entuziasmul său era umbrit de oboseală. Nu dormise deloc în ultimele douăzeci şi patru de ore. Riscase mult când îi suflase generalului servieta, însă efortul îi fusese răsplătit cu o pleaşcă neaşteptată. În locul unui singur fir, ținea în mână cinci, deci cinci membri necunoscuți ai creierului. Acum tot ce-i mai rămăsese de făcut era să găsească şi să potrivească numele cu numărul de telefon şi, în sfârşit, avea să aibă un pluton corect şi ordonat.

Cel puțin, asta era tot ce-şi dorea. Comisese o greşeală de

amator când vorbise de la *Laboratorul Pattenden* cu generalul Clark Fischer, alias Anson Jones. Încercase să se mintă că făcuse o mutare abilă menită să-i împingă pe conspiratori la o mişcare greşită, care lui ar fi trebuit să-i deschidă o uşă. Acum îşi dădea seama însă că de fapt dăduse dovadă de îngâmfare şi de foarte multă prostie.

Fischer avea, cu siguranță, să-i alerteze pe cei din creier, dacă n-o şi făcuse până acum. Dar Hagen nu mai putea schimba nimic. Făcuse prostia... Nu mai avea de ales, trebuia să se arunce cu capul înainte.

Privea în gol, când pilotul intră în compartimentul principal al carlingii.

– Scuzați-mă că vă întrerup din gânduri, domnule Hagen, dar se aşteaptă ca furtuna de zăpadă să se întețească. Turnul de control tocmai m-a anunțat că vor să închidă aeroportul. Dacă nu decolăm acum, s-ar putea să nu ne dea voie până mâine după-masă.

Hagen dădu din cap:

– N-are rost să ne pierdem vremea pe-aici.

– Îmi spuneți care-i destinația? Se lăsă tăcere; în timpul ăsta Hagen studie notițele scrise de mână în agenda sa. Se hotărî să-l lase pe Hudson la urmă. Oricum Hudson, Eriksen şi Daniel Klein, oricine o mai fi fost şi ăsta, aveau acelaşi prefix de regiune. Îşi aminti cărei zone îi aparținea prefixul din dreptul numelui Clyde Ward şi se opri asupra lui pentru că locul era la numai câteva sute de mile la sud de Colorado Springs.

– Albuquerque, rosti el în cele din urmă.

– Da, domnule, îi răspunse pilotul. Vă rog să vă puneți centura de siguranță. Vom decola în cinci minute.

De îndată ce pilotul dispăru în cabina sa, Hagen îşi puse centura şi se lăsă moale în fotoliu.

Dormea buştean când roțile avionului s-au desprins de pista acoperită de zăpadă.

26.

Teama pe care o inspira la Casa Albă şeful personalului preşedintelui - Dan Fawcett - era imensă. Deținea una din cele

mai însemnate poziții ale puterii la Washington. El era păstrătorul celor mai mari secrete. Practic, orice document sau raport care îi era adresat preşedintelui trebuia să treacă pe la el. Şi nimeni, nici măcar membrii Cabinetului sau lideri din Congres, nu obțineau intrarea în Biroul Oval fără aprobarea lui Fawcett.

Niciodată până atunci nu i se întâmplase ca cineva, persoană importantă sau neînsemnată, să nu ia de bun refuzul lui. Aşa că nu ştia cum să reacționeze în fața amiralului Sandecker pe care-l privea în ochii mocnind de mânie. Fawcett nu-şi amintea să fi văzut pe cineva clocotind de atâta furie şi simțea că amiralul făcea un mare efort de voință să se stăpânească.

– Regret, domnule amiral, însă agenda preşedintelui este foarte încărcată. Nu am unde să vă mai strecor în ea.

– Anunțați-mă, îi ceru Sandecker pe un ton poruncitor, rostind cuvintele printre buzele încleştate.

– Imposibil, îi răspunse Fawcett ferm.

Sandecker îşi aşează mâinile aproape cu evlavie peste hârtiile care acopereau biroul din fața lui şi se plecă mult peste el până când aproape atinse nasul lui Fawcett.

– Să-i spui ticălosului, şuieră el printre dinți arătându-şi colții, că tocmai mi-a omorât trei dintre cei mai dragi prieteni. Şi dacă nu-mi dă o explicație afurisit de clară, când ies de-aici am să țin o conferință de presă şi-am să dau în vileag atâtea secrete murdare cât să-l păteze pe el şi pe toată administrația lui până la sfârşitul mandatului. M-am exprimat clar, Dan? Şezând acolo, Fawcett simți că, deşi ar fi trebuit să se înfurie, nu era decât şocat.

– Nu o să faceți altceva decât să vă distrugeți cariera. Ce rost ar avea?

– Nu m-ai ascultat atent. Să-ți mai spun o dată. Preşedintele este răspunzător de moartea a trei dintre cei mai scumpi prieteni ai mei. Pe unul din ei l-ai cunoscut. Îl cheamă Dirk Pitt. Dacă nu era Pitt, preşedintele ar fi zăcut acum pe fundul mării în loc să stea în fund aici la Casa Albă. Vreau să ştiu de ce a trebuit să moară Pitt. Chiar dacă mă costă cariera şi şefia mea la NUMA, tot vreau să ştiu.

Fața lui Sandecker era atât de aproape de a lui Fawcett încât acesta putea să jure că o vedea palpitând de o viață proprie.

– Pitt e mort? întrebă el prostit. N-am auzit…

– Tu spune-i preşedintelui că sunt aici, i-o tăie Sandecker. O să mă primească.

Vestea venise atât de brusc şi pe nepregătite încât Fawcett era descumpănit.

– O să-i spun preşedintelui despre Pitt, rosti el rar.

– Nu te obosi. Dacă ştiu eu, ştie şi el. Avem aceleaşi surse de informare.

– Am nevoie de timp, să văd despre ce e vorba, spuse Fawcett.

– Nu mai ai timp, îi spuse neclintit. Legea energiei nucleare propusă de preşedinte va fi supusă la vot mâine în Senat. Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă i se va spune senatorului George Pitt că preşedintele este amestecat în moartea fiului său. Nici nu încerc să-ți descriu ce se va întâmpla când senatorul îşi va retrage tot sprijinul pe care-l acordă politicii preşedintelui şi va trece, cu arme şi bagaje, în tabăra adversă.

Fawcett era suficient de inteligent să-şi dea seama ce încurcătură se profila la orizont. Se lăsă pe spate, îşi împreună mâinile şi le privi îndelung câteva clipe. Apoi se ridică şi se-ndreptă spre coridor.

– Veniți cu mine, domnule amiral. Preşedintele are o întrevedere cu secretarul pentru apărare Jess Simmons. Cred că e pe sfârşite.

Sandecker aşteptă afară în timp ce Fawcett intră în Biroul Oval, se scuză şi-i şopti ceva la ureche preşedintelui. Două minute mai târziu, Jess Simmons ieşi din cabinet, schimbă un salut prietenos cu amiralul, urmat de Fawcett care-l pofti pe Sandecker să intre.

Preşedintele se ridică de la birou şi veni spre Sandecker să-i strângă mana. Fața lui era lipsită de orice expresie, corpul relaxat şi drept, iar ochii inteligenți susținură privirea încărcată, care te ardea, a oaspetelui.

Se întoarse spre Fawcett.

– Eşti bun să ne scuzi, Dan? Aş dori să vorbesc cu amiralul între patru ochi.

Fără a scoate un cuvânt, Fawcett ieşi şi închise uşa după el.

Preşedintele îi arătă un fotoliu şi-i zâmbi.

– Haideți să ne aşezăm şi să ne relaxăm.

– Aş prefera să stau în picioare, răspunse Sandecker sec.

– Cum doriți. Preşedintele se lăsă într-un fotoliu adânc, instalându-se picior peste picior. Îmi pare rău pentru Pitt şi ceilalți, spuse el fără altă introducere. Nimeni nu şi-a dorit să se întâmple acest lucru

– Pot să vă întreb, cu tot respectul, ce dracu se petrece?

– Spuneți-mi, domnule amiral, mă credeți când spun că atunci când v-am rugat să mă ajutați şi să trimiteți o echipă pe dirijabil, de fapt nu era vorba doar despre căutarea unei persoane dispărute.

– Vă cred doar dacă aveți o explicație solidă care să susțină spusele dumneavoastră.

– Mă credeți că, în afară de a-şi căuta soțul dispărut, doamna LeBaron participă la un plan secret bine pus la punct de a deschide o linie de comunicare directă între mine şi Fidel Castro? Sandecker privi cu ochii măriți la preşedinte, uitând pentru moment de furia sa. Amiralul nu era nici impresionat, nici înspăimântat la vederea unui preşedinte. Văzuse prea mulți perindându-se la putere şi văzuse prea multe din slăbiciunile lor omeneşti. Nu-i venea în minte unul pe care să-l aşeze pe piedestal.

– Nu, domnule preşedinte, nu mă puteți face să înghit gogoaşa asta, spuse el pe un ton caustic. Dacă mă ajută încă memoria, aveți un secretar de stat foarte capabil în Douglas Oates, care are în spatele lui un Departament de stat foarte eficient. Îmi permit să spun că sunt mai bine dotați să comunice cu Castro prin canalele diplomatice obişnuite.

Preşedintele zâmbi cu subînțeles.

– Sunt momente când tratativele dintre țările cu relații mai încordate trebuie să se abată de la cursul obişnuit, la nivel de stat. Sigur, asta trebuie să credeți.

– Da.

– Dumneavoastră nu v-ați implicat în politică, în afaceri de stat, nici în clasele sociale de la Washington, în amiciții sau clici, nu-i aşa, domnule amiral?

– Aşa este.

– Dar dacă v-aş da un ordin, l-ați asculta?

– Da, domnule, răspunse Sandecker fără să ezite. Sigur, doar dacă nu e imoral, ilegal sau neconstituțional.

Preşedintele căzu o clipă pe gânduri. Apoi dădu din cap şi, cu un semn, îl pofti pe Sandecker să ia loc.

– Vă rog, domnule amiral. Timpul meu este limitat, însă voi încerca să vă explic pe scurt despre ce este vorba.

Făcu o pauză, aşteptând ca Sandecker să se aşeze.

– Aşa. Acum cinci zile, a plecat clandestin din Havana un document strict secret scris de mâna lui Fidel Castro care a ajuns la Departamentul nostru de stat. În principiu, era o propunere de a deschide calea unor soluții pozitive şi constructive între Cuba şi America.

– Nu-i nimic de mirare în asta, spuse Sandecker. A-ncercat să strângă legăturile cu noi de când preşedintele Reagan l-a alungat cu un picior în fund din Grenada.

– Aşa e, îl aprobă preşedintele. Până în prezent, singura înțelegere la care am ajuns la masa tratativelor a fost că au acceptat să sporim rata emigrării pentru dizidenții cubanezi care cer azil în America. Această nouă cerere le întrece însă pe toate. Castro cere, nici mai mult nici mai puțin, decât ajutorul nostru în a se debarasa de jugul sovietic.

Sandecker îl privi sceptic:

– Ura pe care o nutreşte Castro la adresa Statelor Unite a devenit deja o obsesie pentru el. Ce Dumnezeu, încă mai face repetiții pentru invadarea țării noastre! Ruşii nu se lasă dați la o parte cu una cu două. Cuba reprezintă singurul lor cap de pod în emisfera vestică. Chiar dacă s-ar lăsa furați de-o clipă de nebunie şi ar accepta grăbit ajutorul, insula se va prăbuşi într-un colaps economic. Cuba nu se poate ține singură pe picioare, nu are resurse pentru aşa ceva. Eu n-aş da crezare acțiunii lui Fidel nici dacă l-aş auzi pe Isus lăudând-o.

– Tipul este inconsecvent, sigur, nu te poți bizui pe el, admise preşedintele. Dar nu-i subestima intențiile. Sovieticii sunt prea ocupați cu propriul marasm economic. Teama paranoidă a Kremlinului față de lumea din exterior i-a împins la cheltuieli militare astronomice pe care nu şi le mai pot permite. Standardul de viață al cetățeanului sovietic este mai prost decât al ultimului om dintr-o țară industrializată. Recoltele lor, obiectivele industriale, exportul de petrol, cu toate au ajuns la fundul sacului. Nu mai au nici mijloace, nici resurse să pompeze ajutoare masive în țările blocului estic. Iar

în cazul Cubei, ruşii au ajuns într-un punct în care cer mai mult decât pot să dea. S-a dus de mult vremea în care acordau garanții de ajutoare, împrumuturi cu dobândă mică şi furnituri ieftine de arme. S-a sfârşit cu prietenia pe degeaba.

Sandecker clătină din cap:

– Şi totuşi, dacă aş fi în pielea lui Castro, aş considera un astfel de pas drept un târg prost. În nici un caz Congresul nu o să voteze acordarea de miliarde pentru subvenționarea Cubei, iar cele douăsprezece milioane de cubanezi de pe insulă cu greu se pot descurca fără bunuri importate.

Preşedintele aruncă o privire ceasului de pe consola şemineului:

– Mi-au mai rămas doar zece minute. Oricum, teama cea mai mare a lui Castro nu este haosul economic sau contrarevoluția. El se teme de infiltrarea constantă a influenței sovietice până în colțurile cele mai ascunse ale guvernului. Oamenii Moscovei mai dau un bacşiş în dreapta, mai păcălesc şi fură în stânga, aşteptând răbdători să poată face mutarea corectă ca să domine guvernul şi să controleze resursele țării. De-abia acum s-a trezit Castro la realitate şi şi-a dat seama că prietenii lui de la Kremlin încearcă să-i sufle țara de sub nas. Fratele lui, Raul, s-a speriat rău când a fost prevenit că în corpurile lui de armată s-au infiltrat puternic ofițeri cubanezi care au jurat credință Uniunii Sovietice.

– Mă surprinde. Cubanezii îi detestă pe ruşi. Felul în care văd ei viața diferă total.

– Sigur, Cuba nu a intenționat niciodată să devină un pion al Moscovei, dar de la revoluție încoace mii de studenți cubanezi învață în universități din Rusia. Mulți dintre ei, în loc să se întoarcă acasă la o slujbă de stat pe care ar fi ajuns s-o urască sau care nu i-ar fi dus nicăieri, s-au lăsat convinşi de ofertele de bani şi prestigiu ale ruşilor.

Duplicitarii, care dau mai mare importanță propriului viitor decât sentimentelor patriotice, l-au trădat pe Castro şi au jurat în secret ascultare Uniunii Sovietice. Trebuie să admiri că ruşii sunt tari. Ei s-au ținut întotdeauna de cuvânt.

Folosindu-se de influența pe care o au pe lângă guvernul cubanez ei şi-au impus noii protejați şi supuşi în poziții cheie ale puterii.

– Castro e încă iubit de poporul cubanez, spuse Sandecker. Nu cred că va suporta să stea cu brațele încrucişate, uitându-se cum e subjugat total Moscovei.

Expresia preşedintelui deveni gravă:

– Adevăratul pericol este ca ruşii să-i asasineze pe frații Castro şi să dea vina pe CIA. Treaba e uşor de făcut, când se ştie că agenția e răspunzătoare pentru câteva atentate la viața lui Castro, de prin anii 60.

– Iar Kremlinul intră pe uşa din față şi instalează un guvern-marionetă.

Preşedintele dădu din cap:

– Aşa ajungem la propunerea lui de a pactiza cu Statele Unite. Castro nu vrea să-i sperie pe ruşi să-i împingă el să facă mişcarea până ce nu vom fi de acord să-l susținem şi să-i alungăm pe sovietici din Caraibe. Din nefericire, după mutarea de început a partidei, a ridicat un zid de tăcere la toate răspunsurile venite din partea mea şi a lui Doug

– Figura e veche. Încearcă să ne deschidă apetitul.

– Aşa înțeleg şi eu lucrurile.

– Şi care e locul celor doi LeBaron în toată treaba asta?

– Au căzut în ea, spuse preşedintele cu o undă de ironie. Cunoşti povestea. LeBaron a plecat cu dirijabilul lui antic în căutarea unui vapor cu o comoară la bordul său. În realitate, scopul era altul, însă asta e o altă poveste care nu priveşte nici NUMA nici pe dumneavoastră personal. Aşa a vrut hazardul, ca Raul Castro să fie pe teren într-un tur de inspecție la punctele comandamentului de apărare a insulei, când LeBaron a fost interceptat de sistemele lor de detectare în larg. S-a gândit că s-ar putea ca din acest contact să iasă ceva folositor. Aşa a ordonat forțelor sale de coastă să oprească dirijabilul şi să-l conducă sub escortă până la un aeroport de lângă oraşul Cardenas.

– Îmi închipui ce s-a întâmplat după aceea, spuse Sandecker. Cubanezii au alimentat din nou dirijabilul, au trimis un curier la bord care se afla în posesia documentului de pact Statele Unite-Cuba şi l-au trimis în aer, imaginându-şi că vântul îl va împinge din spate înapoi în Statele Unite.

– Vă apropiați, încuviință preşedintele cu un zâmbet. Numai că nu s-au lăsat în voia vântului. Un prieten apropiat al lui

Fidel şi un pilot s-au furişat la bordul dirijabilului cu documentul. Au dus dirijabilul până la Miami şi, la câteva mile de coastă, au sărit în mare de unde au fost recuperați de un iaht care-i aştepta.

– Aş fi curios să ştiu de unde au apărut cele trei cadavre din cabină? aruncă Sandecker.

– O idee melodramatică pusă în scenă de Castro pentru a-şi dovedi bunele intenții. Nu am timp acum să intru în detalii şi să vă povestesc.

– Ruşii n-au devenit bănuitori?

– Încă nu. Atitudinea lor de superioritate față de cubanezi îi împiedică pentru moment să înțeleagă ceva ce aduce atât de bine cu ingeniozitatea latină.

– Deci Raymond LeBaron trăieşte şi se află pe undeva prin Cuba.

Preşedintele desfăcu larg brațele.

– Nu pot decât să sper că asta e situația. Surse din CIA susțin că serviciile de informații sovietice le-au cerut cubanezilor să-l predea pe Raymond LeBaron pentru anchetă. Cubanezii au fost amabili față de ruşi şi de-atunci nimeni nu l-a mai văzut pe LeBaron.

– Nu vreți măcar să încercați să negociați eliberarea lui LeBaron? întrebă Sandecker.

– Situația e şi-aşa destul de delicată fără a mai fi nevoie să-l aruncăm şi pe el pe masa tratativelor. Când problema o să fie bătută-n cuie şi noi vom fi semnat pactul Statele Unite-Cuba, nu am nici cea mai mică îndoială că Fidel Castro îl va cere pe LeBaron ruşilor şi ni-l va da înapoi.

Preşedintele făcu o pauză şi se uită din nou la ceasul de pe şemineu.

– Am întârziat deja la întâlnirea cu cei de la buget. Se ridică şi se-ndreptă spre uşă. Apoi se întoarse spre Sandecker. Vă voi spune rapid Ce s-a întâmplat. Jessie LeBaron a fost instruită asupra situației şi pusă să învețe pe de rost răspunsul nostru către Castro. Planul era să se întoarcă cu dirijabilul aducându-l şi pe LeBaron la bord. I s-a transmis lui Castro un semnal de răspuns din partea mea în acelaşi fel în care mi-a făcut el propunerea. Ceva n-a mers cum trebuie. Ați trecut pe lângă Jess Simmons când ați intrat. M-a informat asupra

fotografiilor făcute de aparatele noastre de recunoaştere în aer. În loc de a opri dirijabilul şi de a-l conduce sub escortă la Cardenas, elicopterul de patrulare cubanez a deschis focul asupra lor. Apoi, dintr-un motiv inexplicabil, elicopterul a explodat şi cu toţii s-au prăbuşit în mare. Trebuie să înţelegeţi, domnule amiral, că nu am putut să trimit echipe de salvare din cauză că misiunea este foarte delicată. Îmi pare sincer rău pentru Pitt. Îi datoram atât de mult şi-acum n-o să mă pot revanşa faţă de el niciodată. Nu ne rămâne decât să ne rugăm ca Pitt, Jessie LeBaron şi ceilalţi prieteni ai dumneavoastră să fi supravieţuit printr-o minune.

– Nimeni n-ar fi avut cum să supravieţuiască după o asemenea prăbuşire în mare, chiar în calea uraganului, spuse Sandecker caustic. Să-mi fie iertat, domnule preşedinte, dar până şi Mickey Mouse ar fi fost în stare să pună la cale o combinaţie mai reuşită.

O expresie de durere se citi pe chipul preşedintelui. Dădu să spună ceva, se gândi mai bine şi deschise uşa.

– Regret, domnule amiral, însă am întârziat la conferinţă.

Preşedintele nu mai spuse nimic. Ieşi din Biroul Oval unde-l lăsă pe Sandecker singur şi încurcat.

27.

Uraganul *Micuţa Eva* trecu cu toată forţa pe lângă insulă şi apoi se răsuci spre nord-est abătându-se asupra Golfului Mexic. Vijelia se mai domoli, iar vântul scăzu la o viteză de patruzeci de mile la oră, însă mai aveau să treacă încă două zile până să fie înlocuit de vântul mai blând din sud al refluxului.

Cayo Santa Maria părea pustie, nelocuită nici de oameni, nici de animale. Cu zece ani în urmă, într-un moment de generozitate camaraderească, Fidel Castro oferise insula aliaţilor săi comunişti ca semn al credinţei sale. Apoi dăduse o palmă Casei Albe proclamând insula teritoriu al Rusiei.

Locuitorii au fost mutaţi forţat pe insula mare a Cubei, iar aici au sosit unităţi de constructori ai G.R.U., braţul înarmat al K.G.B-ului, care au început construirea în mare taină a unei instalaţii subterane strict secrete. S-a lucrat în etape şi numai

la adăpostul întunericului. Şi încet complexul a început să capete formă sub stratul de nisip şi pâlcurile de palmieri. Avioanele de spionaj ale CIA au supravegheat insula, însă analizarea informațiilor culese nu a scos la iveală existența unor instalații de apărare şi nici transporturi importante de armament pe mare sau pe calea aerului. La examinarea fotografiilor mărite nu s-au putut distinge decât câteva drumuri erodate care aveau aerul că nu duc nicăieri. Insula a fost atent studiată din rutină, însă nu a apărut niciodată nimic din care să reiasă că securitatea Statelor Unite ar fi fost amenințată.

Undeva în măruntaiele insulei bătute de vânturi, Pitt se trezi într-o cămăruță sterilă, pe un pat cu saltea din puf de gâscă, în lumina unui neon care pâlpâia intermitent. Nu-şi aducea aminte să fi dormit vreodată într-un pat de puf, dar găsi că e foarte comod şi plăcut şi-şi promise să caute aşa ceva la Washington, dacă avea să se mai întoarcă vreodată acolo.

În afara vânătăilor, a durerii din încheieturi şi vâjâielii din cap, se simțea destul de întreg după toate câte i se întâmplaseră. Rămase întins pe spate cu ochii ațintiți pe tavanul zugrăvit în gri şi-şi aduse aminte ce se întâmplase cu o seară înainte: cum îl descoperise Jessie pe soțul ei; gorilele care-i conduseseră sub escortă pe Pitt, Giordino şi Gunn la o infirmerie unde un medic, o rusoaică clădită ca o bilă de popice, le îngrijise rănile; o masă cu un fel de ghiveci cu carne de miel servită într-o sală murdară căreia Pitt îi dădu cu şase puncte mai puțin decât oricărei crâşme texane pentru camionagii de pe margine; şi, în sfârşit, cum fusese închis într-o cameră cu o toaletă, o chiuvetă, un pat şi un dulap îngust de lemn.

Îşi vârî mâna sub cearşaf şi şi-o trecu peste corp. În afara câtorva metri de leucoplast şi de tifon, trupul lui era complet gol. Se minună cât de mult îi plăceau bandajele medicului casei. Îşi aşeză picioarele goale pe podeaua de beton şi rămase aşa, cântărind în minte cum să facă următoarea mişcare.

O pulsație în băşica udului îi aminti că era în viață, aşa că se-ndreptă spre scaunul toaletei, gândindu-se cât de mult îşi dorea în acel moment să bea o cafea.

Ei, oricine ar fi fost ei, îi lăsaseră totuşi ceasul Doxa.

Pe cadran apărea ora unsprezece şi cincizeci şi cinci.

Cum niciodată în viaţa lui nu dormise mai mult de nouă ore, presupuse că era a doua zi de dimineaţă şi nu se înşela.

Un minut mai târziu se aplecă deasupra chiuvetei şi-şi stropi faţa cu apă rece. Unicul prosop din încăpere era aspru şi absorbea cu greu umezeala. Se îndreptă spre dulap, deschise larg uşile şi găsi înăuntru o cămaşă şi nişte pantaloni kaki aşezate pe un umeraş, iar alături era şi o pereche de sandale. Înainte de a se îmbrăca, scoase câteva bandaje de pe rănile care începuseră să se închidă şi putu să se bucure de libertatea de mişcare regăsită. După ce se îmbrăcă, încercă uşa masivă de fier. Zăvorul era pus, aşa că se aruncă în panoul gros de metal provocând un zgomot care făcu să rezoneze pereţii de beton.

Un flăcău ce nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, îmbrăcat în uniformă sovietică deschise uşa şi se trase înapoi îndreptând spre stomacul lui Pitt un pistol automat cât un ciocan obişnuit de gospodărie. Îi făcu semn s-o ia în stânga pe culoar, iar Pitt nu avu încotro şi se supuse.

Trecură pe lângă alte uşi din fier, iar Pitt se întrebă dacă Gunn şi Giordino nu erau cumva în spatele vreuneia dintre ele.

Se opri în faţa unui lift ale cărui uşi erau ţinute de un alt soldat. Urcară şi Pitt simţi o uşoară presiune în tălpi când liftul porni în sus. Aruncă o privire deasupra uşii şi văzu că indica doar cinci niveluri. Un amplasament serios, îşi spuse el. Liftul se opri, iar uşile glisante se deschiseră în mod automat.

Pitt şi gardianul său păşiră într-o încăpere mochetată cu plafon boltit. Cei doi pereţi din dreapta şi din stânga erau tapetaţi cu sute de cărţi.

Majoritatea erau în engleză şi multe dintre ele erau scrise de autori americani contemporani de succes.

Peretele din faţă era acoperit de o hartă imensă a Americii de Nord. Încăperea părea să servească drept cabinet de lucru particular. Se mai afla un birou imens cu lucrătură stil, acoperit cu marmură pe care erau împrăştiate ultimele numere ale ziarelor Washington Post, New York Times, Wall Street Journal şi USA Today. De fiecare parte a uşii se mai găseau două măsuţe ticsite cu mormane de reviste tehnice, inclusiv Computer Technology, Science Digest şi Air Force Journal.

Covorul era roşu ca vinul de Burgundia, gros, şi pe el erau aşezate armonios şase scaune verzi din piele.

La fel de tăcut, gardianul se retrase în lift şi-l lăsă pe Pitt singur în încăperea pustie.

Probabil că a venit vremea să studiem maimuța, cugetă el. Pitt nu-şi dădu osteneala să cerceteze pereții în căutarea de camere de luat vederi. N-avea nici o îndoială că erau pe undeva ascunse prin încăpere, supraveghindu-i fiecare mişcare. Se hotărî să le forțeze mâna şi să le provoace o reacție. Se clătină amețit o clipă, îşi dădu ochii peste cap şi apoi se prăbuşi pe covor.

La nici cincisprezece secunde după aceea, se deschise o uşă ascunsă al cărei cadru se potrivea perfect pe liniile de latitudine şi longitudine ale hărții imense de pe perete şi în încăpere intră un omuleț cu o ținută îngrijită, îmbrăcat într-o uniformă militară sovietică cu croială elegantă. îngenunche lângă el şi-l privi în ochii pe care Pitt îi ținea pe jumătate deschişi.

– Mă auziți? întrebă el în engleză.

– Da, murmură cu greutate Pitt.

Rusul se îndreptă spre o măsuță, ridică o carafă de cristal şi turnă într-un pahar din acelaşi serviciu. Se întoarse la Pitt şi-i ridică capul.

– Beți asta, spuse el poruncitor.

– Ce este?

– Coniac Courvoisier tare şi înțepător, spuse într-o americană cu accent impecabil. E numai bun să vă dea aripi.

– Prefer un Remy Martin mai plin şi mai slab, spuse Pitt ridicând paharul. Noroc.

Sorbi din coniac până-l termină, apoi se ridică lesne, fără efort, găsi un scaun şi se aşeză.

Ofițerul zâmbi amuzat.

– V-ați însănătoşit foarte rapid, domnule...

– Snodgrass, Eimer Snodgrass din Moline, Illinois.

– Are o plăcută rezonanță de Vest Mijlociu, spuse rusul ducându-se la birou şi aşezându-se în spatele lui. Eu sunt Peter Velikov.

– Generalul Velikov, dacă mă mai ajută încă memoria să-mi amintesc gradele militare ruseşti.

– Corect, aprobă Velikov. Mai doriți un coniac? Pitt clătină din cap şi-l studie pe bărbatul aşezat la birou. Aprecie din ochi că tipul nu avea mai mult de un metru cincizeci şi trei, o greutate de cincizeci şi opt de kilograme şi că se apropia de cincizeci de ani.

Avea ceva prietenos care liniştea şi totuşi Pitt simți răceala care se ascundea sub masca asta.

Părul negru tuns scurt avea câteva fire albe pe la tâmple şi se ridica într-o coamă deasupra frunții.

Ochii îi erau albaştri, ca un lac de munte, iar pielea albă vorbea mai mult de o descendență română clasică decât de una slavă. Dacă-l îmbrăcai în togă şi-i puneai o cunună pe cap, îşi imagină Pitt, Velikov ar fi putut poza pentru un bust în marmură al lui Iulius Cezar.

– Sper că nu vă deranjez dacă vă pun câteva întrebări, spuse Velikov politicos.

– Deloc. N-am nici o întâlnire care să nu sufere amânare pentru tot restul zilei. Timpul meu vă aparține.

O sclipire tăioasă, ca de gheață, trecu ca un fulger prin privirea lui Velikov şi dispăru imediat.

– Să zicem c-aş vrea să-mi spuneți cum ați ajuns pe Cayo Santa Maria.

Pitt îşi desfăcu brațele într-un gest de neajutorare:

– N-are rost să vă pierdeți vremea. Ar fi mai bine să recunosc deschis. Sunt preşedintele Agenției Centrale de Informații. Consiliul meu de administrație şi cu mine ne-am gândit că ar fi o idee publicitară excelentă să închiriem un dirijabil şi să aruncăm deasupra Cubei resturi de documente spre a fi folosite drept hârtie igienică. Am aflat că e mare criză pe aici. Din păcate, cubanezii n-au fost de acord cu strategia noastră de marketing şi ne-au doborât.

Generalul Velikov îi aruncă lui Pitt o privire tolerantă însă iritată. Îşi aşeză pe nas o pereche de ochelari de citit şi deschise un dosar.

– Citesc în dosarul dumneavoastră, domnule Pitt, Dirk Pitt dacă pronunț corect, la profilul personalității, că aveți o minte rece şi calculată.

– Scrie acolo că sunt şi-un mincinos incurabil?

– Nu, dar se pare că povestea vieții dumneavoastră este

fascinantă. Ce păcat că nu sunteți de partea noastră.

– Haide, generale, ce viitor ar putea să aibă un nonconformist ca mine la Moscova?

– Mi-e teamă că nici unul.

– Vă felicit pentru sinceritatea dumneavoastră.

– De ce nu mi-ați spune adevărul?

– Doar dacă sunteți dispus să-l credeți.

– Credeți că nu sunt în stare?

– Nu, dacă sunteți atins de mania comunistă de a vedea un complot al CIA sub fiecare piatră.

– Se pare că disprețuiți Uniunea Sovietică.

– Numiți un singur lucru pe care l-ați făcut în ultimii şaptezeci de ani ca să câştigați un premiu pentru umanitarism. Ce mă zăpăceşte complet este cum de nu şi-au dat niciodată seama ruşii că au ajuns de râsul lumii. Imperiul vostru este farsa cea mai patetică a istoriei. Secolul XXI bate la uşă, iar guvernul vostru se poartă de parcă n-ar fi trecut niciodată de 1930.

Velikov nu clipi, însă Pitt remarcă o uşoară roşeață pe fața lui. Era clar că generalul nu era obişnuit să primească lecții de la o persoană pe care-o disprețuia considerând-o un duşman al statului. Ochii lui îl examinau pe Pitt cu privirea de neconfundat pe care o are un judecător care cântăreşte dacă să-l condamne sau nu la moarte pe un criminal înrăit. Apoi privirea lui deveni meditativă.

– Am să mă îngrijesc ca afirmațiile dumneavoastră să parvină la Politburo, spuse el sec. Acum, dacă v-ați terminat discursul, domnule Pitt, m-ar interesa să aflu cum ați ajuns aici, Pitt arătă spre masa cu carafa:

– Cred că aş mai bea un coniac.

– Serviți-vă.

Pitt îşi umplu paharul pe jumătate şi se întoarse la scaunul său.

– Ce vă voi spune imediat este adevărul gol-goluț. Aş vrea să înțelegeți că nu am nici un motiv să vă mint. Din câte ştiu eu nu mă aflu în nici un fel de misiune trimis de guvernul meu. M-ați înțeles acum, generale?

– Da.

– Aparatul de înregistrare ascuns pe undeva pe-aici este pus

în funcțiune? Velikov avu amabilitatea de a recunoaşte:

– Da.

Pitt relată apoi cu lux de amănunte cum descoperise dirijabilul fugar, întâlnirea cu Jessie LeBaron din biroul amiralului Sandecker, ultimul zbor pe *Prospero* şi, în final, cum reuşise să scape ca prin minune din ghearele uraganului; omise să facă vreo mențiune asupra felului în care doborâse Giordino elicopterul de patrulare sau despre scufundarea lor pe *Cyclops*.

Velikov nu-şi ridică privirea imediat ce Pitt termină ce avusese de spus. Răsfoi dosarul fără să-şi fi schimbat o clipă expresia. Generalul se purta de parcă era cu mintea la ani-lumină depărtare şi nu auzise un cuvânt.

Şi Pitt ştia să facă jocul ăsta. Îşi luă paharul de coniac şi se ridică de pe scaun. Culese un exemplar din Washington Post şi nu mică îi fu mirarea să vadă că manşeta ziarului oferea ştirea zilei.

– Se vede treaba că aveți un curier foarte eficient, spuse el.

– Poftim?

– Ziarele sunt de acum câteva ore.

– Cinci ore, ca să fim mai exacți.

Coniacul aproape arse stomacul gol al lui Pitt.

După al treilea pahar se înmuie, gândindu-se la consecințele funeste ale situației primejdioase în care se afla. Se hotărî să atace.

– De ce-l rețineți pe Raymond LeBaron? întrebă el.

– Pentru moment este oaspetele nostru.

– Asta nu explică de ce, două săptămâni, ați păstrat secret faptul că trăieşte.

– Nu sunt obligat să vă dau nici o explicație, domnule Pitt.

– Cum se face că LeBaron participă la banchete îmbrăcat în haine de seară, în timp ce prietenii mei şi cu mine trebuie să mâncăm şi să ne îmbrăcăm ca nişte puşcăriaşi de drept comun?

– Pentru că asta sunteți cu toții, domnule Pitt. Puşcăriaşi de drept comun. Domnul LeBaron este un bărbat foarte bogat şi foarte puternic a cărui conversație este foarte instructivă. Voi, pe de altă parte, ne incomodați. V-am satisfăcut curiozitatea?

– N-ați satisfăcut nimic, spuse Pitt căscând.

– Cum ați distrus elicopterul patrulei? întrebă brusc Velikov.

– Am aruncat cu pantofii în el, i-o întoarse Pitt cu îndărătnicie. La ce altceva v-ați putea aştepta de la patru civili, dintre care unul e femeie, care zboară într-un balon umflat cu gaze vechi de patruzeci de ani?

– Elicopterele nu explodează în aer din senin.

– Poate că a fost trăsnit.

– Bine, domnule Pitt. Dacă erați într-o simplă misiune de cercetare în căutarea vreunui indiciu al dispariției domnului LeBaron şi a existenței unei comori, atunci cum vă explicați raportul căpitanului şalupei de patrulare care afirmă că dirijabilul avea cabina de comandă atât de distrusă de focul de armă încât nimeni n-ar fi putut să rămână în viață; că a văzut un fascicul luminos țâşnind din dirijabil cu o clipă înainte de a exploda elicopterul; şi că, deşi a trecut la o cercetare amănunțită la locul accidentului, nu a găsit nici o urmă de supraviețuitori? Şi totuşi apăreți ca prin minune pe o insulă aflată în cleştele uraganului, când patrulele de pază se adăposteau în port din calea furtunii. Exact la țanc, ce ziceți?

– Dumneavoastră ce înțelegeți din toată istoria asta?

– Fie balonul era dirijat de la distanță, fie la bordul lui se afla un echipaj care a fost omorât de trăgătorii din elicopter. Dumneavoastră şi doamna LeBaron ați fost aduşi până aproape de mal de un submarin, numai că în timpul debarcării toți ați fost aruncați la țărm şi răniți.

– Din partea mea ați trecut examenul de ingeniozitate, numai că vă lipseşte precizia. Doar partea cu debarcarea este corectă. Uitați însă ceea ce este important - motivul. De ce ar ataca patru naufragiați neînarmați ce-ați avea voi pe aici?

– Încă nu am găsit răspunsul, spuse Velikov cu un zâmbet dezarmant.

– Dar aveți de gând să-l obțineți.

– Eu nu sunt omul care să piardă, domnule Pitt. Povestea dumneavoastră, deşi plină de imaginație, nu stă în picioare. Apăsă pe un buton al interfonului de pe un birou. O să mai vorbim despre asta foarte curând.

– Când trebuie să ne aşteptăm că veți lua legătura cu guvernul american ca să începeți tratativele pentru eliberarea noastră? Velikov îl privi pe Pitt de sus:

– Scuzele mele. Am uitat să vă spun că guvernul dumneavoastră a fost încunoştinţat în urmă cu o oră.

– Despre faptul că am scăpat?

– Nu, că aţi murit.

Pentru o secundă Pitt nu înţelese. Apoi încet îl cuprinse bănuiala.

– Spune despre ce e vorba, generale.

– Nimic mai simplu, rosti Velikov prietenos, de parcă îşi petrecea vremea la un taifas cu poştaşul. Fie printr-un accident, fie conform unui plan aţi dat peste cea mai importantă bază militară pe care o avem în afara graniţelor Uniunii Sovietice. Nu vă putem lăsa să plecaţi. După ce aflu adevărul, va trebui să muriţi cu toţii.

28.

Cea mai mare plăcere a lui Hagen era să mănânce, aşa că-şi îngădui să petreacă o oră la masă, luptându-se cu un prânz mexican compus din chiftele condimentate în sos picant cu un ou pregătit ca ochi deasupra, toate astea stropite cu tequilla iute. Achită nota, părăsi restaurantul şi merse cu maşina la adresa presupusă a fi a lui Clyde Ward.

Sursa lui de la compania de telefoane dăduse de urma numărului din agenda neagră a generalului Fischer care corespundea unui telefon public de la o benzinărie. Calculă timpul. Peste şase minute, pilotul avionului cu care venise avea să sune de la aeroport la acest număr.

Găsi staţia de benzină pe o platformă industrială chiar lângă un depou al căilor ferate. Era o staţie cu autoservire care punea în vânzare o marcă necunoscută de benzină a unui producător independent. Trase la o pompă a cărei vopsea era ascunsă sub un strat gros de funingine, băgă furtunul de alimentare în orificiul rezervorului de benzină al maşinii sale, încercând să se abţină de la a se uita spre telefonul public care se afla în interiorul staţiei. La scurt timp după aterizarea pe aeroportul din Albuquerque, Hagen închiriase o maşină şi scosese treizeci de litri de benzină din rezervor ca să pară cât mai veridică oprirea sa la pompă. Bulele de aer rămase în rezervor bolborosiră, aşa că strânse buşonul şi puse la loc

furtunul de alimentare. Intră în benzinărie şi tocmai se scotocea în portofel când telefonul public din perete începu să sune.

Unicul lucrător aflat în benzinărie, care tocmai repara un cauciuc spart, îşi şterse mâinile pe o cârpă şi ridică receptorul. Hagen ciuli urechile la conversația de la telefon.

– Meis Service... Cine?... N-avem nici un Clyde pe-acilea... îhî, mi-s sigur. Numărul îi greşit... Da, ăsta îi numărul, da lucrai p-acilea de şase ani şi nu auzii de nici un Clyde.

Închise şi se-ndreptă spre casă zâmbindu-i lui Hagen:

– Cât să fie?

– Patruzeci de litri. Treisprezece dolari şi cincizeci şi şapte de cenți. În timp ce vânzătorul îi dădu restul la o bancnotă de douăzeci de dolari, Hagen aruncă o privire iscoditoare în jur. Nu se putu împiedica să nu admire profesionalismul cu care era pus totul în scenă, pentru că asta era benzinăria - o fațadă. Biroul şi rampele pentru schimbul de ulei nu mai văzuseră o mătură de ani de zile. Din tavan atârnau pânze de păianjen, sculele erau pătate mai mult de rugină decât de ulei, iar palmele şi unghiile vânzătorului aveau aerul că nu atinseseră ulei în viața lor. Rămase înmărmurit de sistemul lor de supraveghere. Ochii lui antrenați descoperiră fire electrice bine ascunse care nu aveau ce căuta la o stație de benzină obişnuită. Mai mult simți decât văzu microfoanele şi camerele de luat vederi.

– Eşti aşa bun să mă ajuți? îl rugă Hagen pe vânzător cât acesta îi dădea restul.

– Ce-ați dori?

– Am un zgomot ciudat la motor. Vrei să ridici capota şi să vezi ce nu e-n regulă?

– Sigur, de ce nu. Şi-aşa n-am mare brânză de făcut.

Hagen remarcă tunsoarea modernă, pricopsită a vânzătorului şi se îndoi că şi-o făcuse la frizerul din colț. Mai văzu şi o uşoară umflătură sub pantaloni, de pe piciorul drept în afară, în jos spre gleznă.

Hagen îşi parcase maşina pe o parte dinspre şosea, în fața celei de-a doua pompe, mai departe deci de clădirea benzinăriei. Porni motorul şi săltă capota. Vânzătorul îşi puse piciorul pe bara din față şi se uită la radiator.

– N-auz nimic.

– Vino pe partea asta, îi spuse Hagen. Se aude mai tare aici. Stătea cu spatele la stradă şi era acoperit de pompe, de maşină şi de capota ridicată aşa încât nu putea fi văzut din interior.

Cu vânzătorul aplecat peste aripă şi cu capul băgat în motor, Hagen scoase un pistol dintr-un toc pe care-l avea prins la spate în curele şi-i înfipse țeava între fese.

– E-un Magnum de luptă calibrul 357 cu butoiaş de 2,5 țoli şi gloanțe dum-dum care abia aşteaptă să te facă afiş. Ai înțeles?

– Da, te-am citit, amice.

– Şi ştii ce poate să facă un dum-dum de la asemenea distanță.

– Ştiu ce e un dum-dum.

– Bun... Atunci ştii la fel de bine c-o să-ți facă un tunel de la fundul tău nenorocit şi până la creier, dacă-mi vine mie să apăs pe trăgaci.

– Ce vrei să ştii, amice?

– Da, ce i s-a-ntâmplat accentului tău de şobolan?

– Apare şi dispare.

Hagen se aplecă şi cu mâna liberă trase de pe piciorul vânzătorului un automat Beretta de calibrul 38.

– OK amice, unde îl găsesc pe Clyde?

– N-am auzit în viața mea de el.

Hagen înfipse țeava magnumului, până îi atinse şira spinării şi cu o asemenea forță încât țesătura pantalonilor pocni, iar vânzătorul scoase un geamăt de durere.

– Pentru cine lucrezi? întrebă el gâfâind.

– Pentru *creier*, răspunse Hagen.

– N-ai cum.

Hagen vârî şi mai adânc țeava. Fața amicului se schimonosi, gemu şi scrâşni de durere.

– Cine-i Clyde? întrebă Hagen poruncitor.

– Clyde Booth, bâgui vânzătorul cu dinții strânşi.

– Nu te-am auzit, amice.

– Îl cheamă Clyde Booth.

– Povesteşte-mi cine e.

– Se pare că e un fel de geniu. Inventează şi face tot felul de mecanisme folosite în cosmos. Sisteme secrete pentru guvern.

Nu ştiu precis, eu sunt cu paza.

– Amplasamentul?

– Fabrica e la zece mile la vest de Santa Fe. Se numeşte FD-Tech.

– De la ce vine FD?

– Fundaş, răspunse vânzătorul. Booth a jucat pentru echipa statului Arizona în campionatul american de fotbal.

– Ştiai c-am să apar?

– Ni s-a spus să fim atenți la un bărbat gras.

– Câți oameni de-ai voştri mai sunt plantați în jurul benzinăriei? întrebă Hagen.

– Trei. Unul în josul străzii în camionul cu remorcă, unul pe acoperişul depozitului din spatele benzinăriei şi unul în camioneta din spatele barului de lângă noi.

– De ce nu s-au mişcat?

– Am primit ordin să te urmărim.

Hagen slăbi apăsarea şi băgă pistolul la loc în toc. Apoi scoase cartuşele din automatul vânzătorului arunca arma jos şi o împinse cu piciorul sub maşină.

– În regulă, spuse Hagen. Acum mergi încet spre benzinărie, dar nu în fugă.

Înainte ca vânzătorul să fi parcurs jumătatea distanței dintre pompă şi clădirea benzinăriei, Hagen dăduse colțul, un bloc mai încolo. Mai luă câteva viraje scurte ca să scape de camion şi furgonetă şi goni cu toată viteza spre aeroport.

29.

Leonard Hudson coborî din liftul care-l adusese jos, în inima cartierului general al Coloniei Jersey.

Ducea cu sine o umbrelă din care şiroiau stropi de ploaie şi o servietă de lux din lemn de nuc.

Nu se uită nici în dreapta nici în stânga şi răspunse cu un gest scurt la saluturile adresate de angajați. Hudson nu era de felul lui un tip care să-şi facă probleme din nimic şi nici un luptător, dar de data asta era serios îngrijorat. Rapoartele care-i fuseseră adresate de ceilalți membri ai creierului vorbeau despre un pericol real. Cineva îi căuta metodic şi le dăduse de urmă. Intrusul făcuse o breşă în planul lor secret atât de bine

ticluit.

Şi acum, toate eforturile pe care le depuseseră pentru realizarea bazei de pe Lună - ingeniozitatea, planurile, viețile omeneşti, banii şi cunoştințele investite în Colonia Jersey - totul era pe punctul de a fi compromis de un necunoscut.

Intră în biroul său spațios şi auster unde îl găsi pe Gunnar Eriksen.

Eriksen era aşezat pe canapea, sorbea dintr-o ceaşcă de cafea fierbinte şi trăgea din pipă, Fața rotundă, fără un rid, era preocupată, iar ochii exprimau bunătate. Era în ținută neconvențională, însă hainele îi erau îngrijite. Purta o jachetă sport din caşmir şi un pulover gălbui răscroit la gât şi tras peste nişte pantaloni largi din lână asortați. N-ar fi fost deloc deplasat într-un salon automobilistic ca vânzător de Jaguar sau Ferrari.

– Ai vorbit cu Fischer şi Booth? întrebă Hudson agățându-şi umbrela şi aşezând servieta jos, lângă birou.

– Am vorbit.

– Ai idee cine ar putea fi?

– Nici una.

– Ciudat e că niciodată nu lasă amprente, spuse Hudson luând loc pe canapea lângă Eriksen şi turnându-şi o ceaşcă de cafea dintr-o cafetieră.

Eriksen suflă un nor de fum spre tavan.

– Ce-i şi mai ciudat e că imaginea lui înregistrată pe casetă este bruiată.

– Trebuie că poartă în permanență vreun aparat electronic de ştergere a imaginii.

– E clar că nu-i vorba de un detectiv particular obişnuit, cugetă Eriksen. E un profesionist de mâna-ntâi susținut de sus.

– Ştie pe unde s-o apuce, prezintă acte de identitate şi permise de liberă trecere corect întocmite. Povestea pe care i-a servit-o lui Mooney cum c-ar fi fost cenzor pe lângă Biroul General de Contabilitate e de primă mână. Eu însumi aş fi înghițit-o.

– Ce ai aflat despre el?

– Doar o grămadă de informații care se bat cap în cap.

Concordă doar în privința gabaritului său.

Toți sunt de acord că este un tip gras.

– Crezi că s-ar putea să fie preşedintele cel care a pus pe urma noastră o agenție de informații?

– Dacă lucrurile ar sta aşa, spuse Hudson cu îndoială, în momentul ăsta am fi asaltați de o armată de agenți secreți. Tipul ăsta pare să lucreze singur.

– Te-ai gândit la posibilitatea ca preşedintele să fi angajat în taină un agent care nu lucrează pentru guvern? întrebă Eriksen.

– Mi-a trecut prin minte, dar nu sunt încă sigur. Prietenul nostru de la Casa Albă poate să asculte ce se întâmplă în Biroul Oval. Oricine sună, intră sau iese din aripa aceea a clădirii trebuie să se prezinte. Sigur, mai e şi linia personală a preşedintelui, însă nu cred că asta e genul de misiune pe care s~o conducă prin telefon.

– Interesant, spuse Eriksen. Grasul şi-a început cercetările chiar în locul unde s-a născut ideea Coloniei Jersey.

– Chiar aşa, aprobă Hudson. A scotocit biroul lui Earl Mooney de la Laboratorul Pattenden şi-a dat de numărul de telefon al generalului Fischer; chiar a făcut o remarcă cum că tu ai vrea să-mi plăteşti pentru avion.

– A fost o referire clară la moartea noastră şi la publicitatea care i s-a făcut, spuse Eriksen dus pe gânduri. Înseamnă că a făcut legătura.

– Apoi a apărut în Colorado, l-a atacat pe Fischer şi i-a furat agenda cu numele şi telefoanele principalilor responsabili ai proiectului Colonia Jersey, inclusiv cele ale creierului. După aceea, parcă-ar fi mirosit capcana pe care i-am întins-o în New Mexico şi ne-a scăpat. Totuşi am aflat ceva de la unul din oamenii noştri de la securitate care supraveghează aeroportul din Albuquerque. El spune că l-a văzut sosind pe gras şi decolând la numai două ore după aceea într-un avion particular fără însemne.

– Trebuie să fi închiriat o maşină, deci a folosit un act de identitate.

Hudson clătină din cap.

– Nimic care să ne ajute. A prezentat un permis de conducere şi o carte de credit pe numele unui oarecare George Goodfly din

New Orleans care nici măcar nu există.

Eriksen scutură scrumul pipei într-o scrumieră de sticlă.

– E ciudat că nu s-a dus cu maşina până la Santa Fe să se lămurească ce-i cu operațiunea lui Clyde Booth.

– Părerea mea e că-l interesează numai să culeagă date.

– Bine, dar de cine e plătit? De ruşi?

– Cu siguranță nu de K.G.B., spuse Hudson. Nu transmit ei prin telefon mesaje cu dublu înțeles şi nici nu bat în lung şi-n lat țara într-un avion particular. Nu, tipul ăsta se mişcă iute. Aş spune că e în criză de timp.

Eriksen privi gânditor ceaşca de cafea.

– Misiunea sovietică pe Lună e programată să aselenizeze peste cinci zile. S-ar putea ca asta să fie scadența.

– Cred că ai dreptate.

Eriksen îl privi cu ochii mari.

– Atunci îți dai seama că puterea care-l susține pe intrus nu poate fi decât preşedintele, spuse el calm.

Hudson încuviință uşor din cap.

– Am încercat să mă mint că nu asta este explicația, spuse el cu o voce rece, care părea să vină de departe. Mi-ar fi plăcut să cred că preşedintele va apăra Colonia Jersey de orice intruziune rusească.

– Din câte mi-ai relatat despre întâlnirea voastră, părea că n-o să tolereze o luptă pe Lună între oamenii noştri şi cosmonauții sovietici. Şi cred că n-ar muri de plăcere să afle că Steinmetz a doborât trei rachete sovietice.

– Ce mă intrigă pe mine, spuse Hudson, este că, dacă suntem de acord că aici e mâna preşedintelui, de ce, din toate resursele de care dispune, a trimis după noi doar un singur om?

– Pentru că, o dată ce a acceptat existența Coloniei Jersey, şi-a dat seama că susținătorii noştri or să-i urmărească fiecare mişcare şi a presupus corect că o să facem o diversiune să-l punem pe o cale greşită. E un tip deştept, preşedintele. A scos în teren o rezervă care a spart zidul nostru de apărare înainte să ne dumirim ce se întâmplă.

– Poate mai e încă timp să-l punem pe o pistă greşită.

– Prea târziu. Grasul are agenda lui Fischer, spuse Eriksen. Ştie cine suntem şi unde ne găseşte. E o amenințare serioasă

la adresa noastră. A-nceput de la capăt şi-acum a luat-o înspre vârf. Când grasul o să între pe uşa asta, Leo, fii sigur că preşedintele va fi făcut mişcarea de a împiedica confruntarea dintre cosmonauţii sovietici şi oamenii noştri din Colonia Jersey.

– Sugerezi să-l eliminăm pe gras? întrebă Hudson.

– Nu, răspunse Eriksen. Ar fi mai bine să nu ne facem un duşman din preşedinte. Mai bine-l punem la păstrare câteva zile.

– Mă întreb unde o să apară acum? cumpăni Hudson.

Eriksen îşi umplu pipa metodic.

– A pornit vânătoarea de vrăjitoare în Oregon, apoi a continuat în Colorado şi New Mexico. Cred că următoarea lui escală va fi în Texas, la biroul omului nostru de la NASA din Houston.

Hudson formă un număr de la telefonul său de pe birou.

– Ce păcat că n-o să fiu acolo când o să-l prindem în laţ pe ticălos.

30.

Pitt îşi petrecu următoarele două ore întins pe spate în pat, ascultând zgomotul făcut de uşile metalice închise şi deschise şi ciulind urechea la paşii care se auzeau pe culoar. Tânărul gardian îi aduse prânzul şi aşteptă până ce Pitt termină de mâncat, asigurându-se înainte de a ieşi din celulă că luase toate tacâmurile. De data asta gardianul părea să fie într-o dispoziţie mai bună şi era neînarmat.

Lăsă chiar şi uşa deschisă cât dură masa, dându-i astfel lui Pitt ocazia de a examina zăvorul.

Fu surprins să constate că era o broască obişnuită şi nu un zăvor special bine asigurat sau unul dublu cu siguranţă, care se îmbucă. Celula lui nu fusese construită să servească drept închisoare, mai degrabă era destinată a fi depozit.

Pitt vârî lingura într-un bol cu o fiertură de peşte puturoasă şi dădu înapoi farfuria, interesat mai degrabă să vadă cum se închide uşa decât să mănânce zoaiele alea care erau un prim pas al războiului psihologic menit să-i amorţească mecanismele de apărare mentală. Gardianul făcu un pas

înapoi şi închise grăbit uşa de fier. Pitt îşi ciuli urechile şi auzi un singur țăcănit după ce se închisese uşa.

Îngenunche şi examină atent fanta dintre uşă şi zăvor. Distanța era de numai o şesime de țol. Făcu turul celulei în căutarea unui obiect subțire pe care să-l poată strecura sub limbă ca pe o rangă şi să poată deschide astfel zăvorul.

Patul de cazarmă pe care era aşezată salteaua era din lemn, iar părțile sale componente erau crestate la margine şi se îmbucau între ele. Nu avea nimic metalic sau din material mai rezistent.

Robinetul şi bazinul chiuvetei erau din faianță iar țevile de sub rezervorul W.C.-ului nu ofereau nimic ce-ar fi putut fi îndoit cu mâna. Fu mai norocos cu dulapul de haine. Oricare dintre balamale putea să meargă perfect, atâta doar că n-avea cum să scoată şuruburile decât cu unghiile.

Tocmai întorcea problema pe toate fețele, când gardianul deschise uşa şi apăru în prag. Cercetă cu atenție din priviri celula. Apoi, brusc făcu semn lui Pitt să iasă, îl conduse printr-un labirint de coridoare întunecate din beton şi, în sfârşit, se opri în fața uşii cu numărul şase.

Pitt fu îmbrâncit brutal într-o cămăruță cât o cutie de chibrituri care duhnea să-ți întoarcă stomacul pe dos. Podeaua din ciment avea un canal de scurgere chiar în mijloc. Pereții erau vopsiți într-un ton lugubru de roşu ca să ascundă petele împroşcate pe zid; nu prevesteau nimic bun. Singura sursă de lumină era un bec murdar care atârna de un fir direct din tavan. Era cea mai deprimantă încăpere în care intrase vreodată Pitt.

Singura piesă de mobilier era un scaun ieftin din lemn, plin de crestături. Pitt îşi îndreptă însă atenția asupra bărbatului aşezat pe el. Ochii care-i întoarseră privirea erau tot atât de lipsiți de expresie ca şi un cub de gheață. Pitt nu-şi dădu seama ce înălțime putea să aibă necunoscutul, însă pieptul şi umerii erau atât de impresionante încât păreau deformate, genul de tip care-şi petrece mii de ore asudând şi făcând exerciții fizice ca să-şi dezvolte muşchii.

Avea scăfârlia rasă complet, iar după trăsături ai fi zis că-i chiar un tip frumos dacă n-ar fi avut înfipt în mijlocul feței un nas borcănat ce nu se potrivea deloc cu restul. Nu purta decât

o pereche de cizme de cauciuc şi un şort de plajă. Dacă nu era mustaţa a la Bismarck, Pitt ar fi putut jura că-l ştie de undeva.

Fără să ridice ochii, dădu citire unui şir întreg de fărădelegi de care era acuzat Pitt. Începea cu violarea spaţiului aerian cubanez, doborârea unui elicopter, uciderea echipajului său, faptul că lucra ca agent pentru Agenţia Centrală de Informaţii şi că intrase ilegal în Cuba. Acuzaţiile curseră tot aşa şi se încheiară cu pătrunderea ilegală într-o zonă militară interzisă. Tipul vorbea într-o americană get-beget, cu un uşor accent vestic.

– Ce părere ai?

– Sunt vinovat de toate păcatele lumii.

O mână uriaşă îi întinse o bucată de hârtie şi un stilou.

– Te rog să semnezi că recunoşti.

Pitt lua stiloul, aşeză hârtia pe perete şi o semnă fără să citească ce scria.

Anchetatorul privi semnătura atent.

– Cred că ai făcut o greşeală.

– Cum aşa?

– Nu te cheamă Benedict Arnold.

Pitt pocni din degete:

– Dumnezeule, ai dreptate. Aşa mă chema săptămâna trecută. Săptămâna asta sunt Miliard Fillmore.

– Foarte amuzant.

– De vreme ce generalul Velikov i-a informat deja pe americani că am murit, spuse Pitt serios, nu văd la ce-ar mai folosi să vă spun ceva. E ca şi când ai face o injecţie cu penicilină unui schelet. La ce-ar mai fi bună o mărturisire?

– Asigurare împotriva unor incidente nedorite, propagandă, chiar şi un schimb, răspunse anchetatorul cu amabilitate. Ţi-aş mai putea da încă o mulţime de motive. Se întrerupse şi se uită într-un dosar aflat pe masă. Citesc în dosarul dat de generalul Velikov că ai condus operaţiunea de aducere la suprafaţă a vasului împărăteasa Irlandei naufragiat pe râul Saint Lawrence.

– Corect.

– Mi se pare că am fost şi eu pe-acolo.

Pitt îl privi atent. Avea ceva cunoscut, dar nu-şi dădea seama ce. Clătină din cap:

– Nu-mi aduc aminte să fi lucrat în echipa mea.

Cum te cheamă?

– Foss Gly, rosti el rar. Am lucrat pentru canadieni să sabotez operațiunea voastră.

În mintea lui Pitt țâşni imaginea unui remorcher ancorat în portul Rimouski din Quebec. Îi salvase viața unui agent secret britanic pocnindu-l în cap pe Gly cu o cheie franceză. Îşi mai aminti, uşurat, că Gly era cu spatele şi că nu-l văzuse apropiindu-se.

– Deci nu ne-am întâlnit niciodată față-n față, spuse Pitt calm.

Studie chipul lui Gly, dar tipul nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

– Probabil că nu.

– Eşti cam departe de casă.

Gly ridică din umeri:

– Lucrez pentru cine plăteşte gras pentru serviciile mele speciale.

– În cazul de față, maşina de bani scuipă ruble.

– Transformate în aur, adăugă Gly.

Oftă, se ridică în picioare şi se întinse. Pielea era aşa de întinsă, venele atât de pronunțate încât arătau grotesc. Ridicându-se de pe scaun se uită în sus pentru că scăfârlia goală ajungea numai până la bărbia lui Pitt.

– Mi-ar plăcea să continuăm discuția despre întâmplările din trecut, domnule Pitt, dar trebuie să capăt răspuns la câteva întrebări şi să-mi dai semnătura că recunoşti.

– Discut orice subiect vrei dacă mă asiguri că nu vă veți atinge de cuplul LeBaron şi de prietenii mei.

Gly nu răspunse dar îl fixă cu o privire care friza indiferența.

Pitt simți că avea să urmeze o lovitură şi se încorda să o primească. Însă Gly nu coopera. În schimb ridică mâna şi o încleştă de gâtul lui Pitt, chiar la bază, acolo unde încep umerii. La-nceput apăsarea a fost slabă, apoi treptat s-a transformat într-o strângere de cleşte sub care țâşni durerea.

Pitt prinse încheietura lui Gly cu ambele mâini şi încercă să scape de cleştii aceia de fier, dar era ca şi când s-ar fi străduit să smulgă din rădăcină un stejar de şase metri. Îşi strânse dinții până simți că-i crapă. Prin durerea care-i incendia

creierul auzi vocea lui Gly care părea să vină de departe:

– OK, Pitt, nu e nevoie să treci prin toate astea. Spune-mi doar cine-a avut ideea să tulburați liniştea acestei insule şi de ce. Nu-i nevoie să suferi, sau poate-i fi vreun masochist. Crede-mă pe cuvânt, experiența n-o să ți se pară amuzantă. Spune-i generalului ce vrea să ştie. Ce vrei să ascunzi n-o să schimbe cursul istoriei. Nici nu contează câteva mii de vieți omeneşti. De ce să fii bătut ca un sac de carton până-ți crapă oasele şi încheieturile şi până când tendoanele or să arate ca o gelatină? Pentru că asta e exact ce ți se va întâmpla dacă nu vorbeşti. M-ai înțeles? Agonia se domoli când Gly îl eliberă din strânsoare. Pitt se clătină pe picioare şi-l privi cu ochii pe jumătate închişi pe torționarul său, în timp ce cu o mână îşi masa vânătaia urâtă care-i apăruse pe un umăr. Îşi dădu seama că n-ar fi fost crezut chiar dacă ar fi spus, adevărul sau o poveste inventată.

Îngheță la gândul că tortura avea să continue până la epuizarea tuturor resurselor sale fizice.

Întrebă politicos:

– Primeşti o primă pentru fiecare mărturisire?

– Nu lucrez cu comision, îi răspunse Gly bine dispus.

– Ai câştigat, spuse Pitt încet. Nu sunt o persoană rezistentă la durere. Ce vrei să mărturisesc, că am încercat să-l asasinez pe Castro sau că plănuiesc să scot din consilierii sovietici nişte adevărați democrați?

– Purul adevăr, domnule Pitt.

– I l-am spus deja generalului Velikov.

– Da, am ascultat înregistrarea.

– Atunci ştii deja că doamna LeBaron, Al Giordino, Rudi Gunn şi cu mine încercăm să găsim un indiciu al dispariției lui Raymond LeBaron, şi în acelaşi timp, căutăm o epavă pe care se crede că s-ar găsi o comoară. Ce găseşti că e atât de grav în asta?

– Generalul Velikov crede că e o fațadă pentru o misiune secretă.

– Ca de exemplu?

– O încercare de a lua legătura cu frații Castro.

– Ridicol! - este primul cuvânt care-mi vine în minte. Există căi mai simple pentru ca guvernele noastre să ducă tratative.

– Gunn a recunoscut totul, spuse Gly. Tu trebuia să conduci operația de pătrundere în apele cubaneze de unde urma să fiți capturați şi duşi sub pază până în Cuba. Odată ajunşi acolo trebuia să prezentați nişte informații vitale pentru relațiile secrete dintre SUA şi Cuba.

Pitt chiar nu mai înțelegea nimic. Parcă i se vorbea în chineză.

– Asta-i cea mai stupidă poveste de adormit copiii pe care am auzit-o în viața mea.

– Atunci de ce erați înarmați şi-ați reuşit să doborați elicopterul de patrulare?

– Nu am avut arme la noi, minți Pitt. Elicopterul a explodat din senin în fața noastră. Nu pot să-ți dau nici o explicație.

– Atunci explică-mi de ce nu a găsit paza de coastă nici un supraviețuitor la locul accidentului?

– Eram în apă. Era întuneric şi marea era agitată. Nu ne-au văzut.

– Şi totuşi, ați reuşit să înotați şase mile în marea prinsă de furtună, toți patru strânşi în grup şi să ajungeți întregi pe Cayo Santa Maria. Cum ați făcut?

– Presupun c-am avut noroc.

– Acum cine spune un basm de adormit copiii? Pitt nu mai avu cum să răspundă. Înainte să fie prevenit prin vreo mişcare a lui Gly, acesta se rotise şi-şi repezise pumnul în corpul lui Pitt, chiar lângă rinichiul stâng.

Durerea şi înțelegerea bruscă a ceea ce se întâmplase țâşniră în el în acelaşi timp. Şi cum zăcea căzut în stare de leşin o văzu pe Jessie, întinse mâna s-o prindă, dar ea râse şi nu făcu nici un gest spre el.

31.

Îi răsună în urechi o voce profundă care încerca să-i spună ceva. Vorbele erau nedesluşite şi veneau de departe. O cohortă de scorpioni se târa pe podea îndreptându-şi cozile înveninate înspre el.

Deschise ochii. Neonul puternic de deasupra capului îl orbi, aşa că închise ochii la loc. Îşi simțea corpul umed şi-şi spuse că probabil înota, aşa că întinse mâinile. Apoi vocea de lângă el

rosti desluşit.

– Stai liniştit, amice. Doar îţi şterg faţa.

Pitt deschise ochii şi-i aţinti pe faţa unui bărbat mai în vârstă, cărunt, cu ochi calzi, însă îngrijoraţi şi cu expresia blajină a unui savant.

– Te doare rău?

– Mă ustură puţin.

– Vrei apă?

– Da, te rog.

Când bărbatul se ridică, părul de pe creştet aproape atinse tavanul. Scoase dintr-o geantă mică de pânză o ceaşcă pe care o umplu la chiuvetă.

Ţinându-se de partea rănită, Pitt se ridică încetişor în şezut. Se simţea lamentabil şi-şi dădu seama că avea o foame de lup. Când mâncase ultima dată? Mintea lui amorţită nu-l ajută să-şi amintească. Acceptă cu recunoştinţă apa şi bău toată ceaşca până la fund. Apoi, se uită la binefăcătorul său.

– Presupun că eşti Raymond, bătrânul bogătaş nesocotit.

LeBaron abia schiţă un zâmbet.

– Nu e un titlu care să-mi placă.

– Eşti greu de găsit.

– Soţia mea mi-a spus cum i-ai salvat viaţa.

Vreau să-ţi mulţumesc.

– După spusele generalului Velikov, nu-i decât o situaţie temporară.

LeBaron zâmbi pierdut.

– Ce ţi-a spus?

– A spus, aici îl citez: Veţi muri cu toţii.

– Va explicat de ce?

– Povestea pe care mi-a servit-o e că am dat peste o unitate militară sovietică foarte specială.

Pe faţa lui LeBaron se aşternu o expresie gânditoare. Apoi spuse:

– Minte. Planul iniţial era ca aici să se construiască o bază de interceptare a transmisiunilor de date prin microunde provenind din SUA, însă dezvoltarea rapidă a sateliţilor de interceptare a făcut ca proiectul să fie depăşit.

– Cum se face că ştii toate astea?

– Mi-au permis să mă plimb pe insulă. Lucru imposibil dacă

zona era strict secretă. N-am văzut echipamente sofisticate de comunicare şi nici antene pe nicăieri. M-am împrietenit cu o seamă de cubanezi care vin pe insulă şi care-mi mai scapă frânturi de informaţii. Ce-mi imaginez eu este că locul ăsta e un fel de colţişor pentru oamenii de afaceri, o ascunzătoare unde vin să discute directorii de corporaţii şi să stabilească strategia firmei pentru anul următor. Probabil că aici se întâlnesc oficialităţi sovietice şi cubaneze de prim rang să stabilească strategia politică şi militară.

Lui Pitt îi venea greu să se adune. Îl durea îngrozitor rinichiul stâng şi se simţea amorţit. Se clatină până la toaletă. Urina îi era înroşită de sânge, nu prea mult însă, semn că rana nu era gravă.

– Poate ar fi mai bine să nu continuăm discuţia. S-ar putea ca celula mea să fie înţesată de ploşniţe.

LeBaron clătină din cap:

– Nu cred. Nivelul ăsta n-a fost construit pentru detenţie în condiţii de maximă securitate, pentru că n-ai cum să ieşi de aici. întocmai ca la vechiul penitenciar francez de pe insula Diavolului: e imposibil să fugi. Insula mare a Cubei se află la douăzeci de mile. Apa e înţesată de rechini, iar curenţii te împing în larg. În sens invers, cea mai apropiată fâşie de uscat sunt insulele Bahama, la o sută zece mile spre nord-est. Dacă ţi-a trecut prin minte să fugi, sfatul meu este s-o laşi baltă.

Pitt se aşează uşurel pe spate.

– I-ai văzut pe ceilalţi?

– Da.

– În ce stare sunt?

– Giordino şi cu Gunn sunt în aceeaşi cameră la nouă metri mai încolo pe coridor. Din cauza rănilor, au fost scutiţi de vizita la camera şase. până în prezent au fost trataţi destul de bine.

– Jessie? Faţa lui LeBaron se încordă uşor.

– Generalul Velikov a avut amabilitatea să ne ofere o cameră de oaspeţi. Ni s-a permis chiar să mâncăm cu ofiţerii.

– Mă bucur să aflu că aţi fost cruţaţi de un drum la camera şase.

– Da, Jessie şi cu mine am avut noroc să fim trataţi cât de cât decent.

Vorbele lui LeBaron erau neconvingătoare, mai cu seamă că

rostea cuvintele sec şi monoton. În ochi nu mai avea pic de lumină. Cel din faţa lui nu mai era bărbatul îndrăzneţ, renumit pentru aventurile sale cutezătoare şi succesele răsunătoare din lumea finanţelor sau din afara ei. Acest personaj nu mai aducea deloc cu extraordinarul bărbat energic al cărui sfat era dorit de oamenii de finanţe şi de conducătorii lumii întregi. I se păru lui Pitt că arăta ca un fermier alungat de pe pământul lui de un bancher lipsit de scrupule.

– Ce se aude cu Buck Caesar şi Joe Cavilla? întrebă Pitt.

LeBaron ridică trist din umeri:

– Buck a scăpat de gardieni în timpul unor exerciţii în afara bazei şi a încercat să fugă înot până la trunchiul unui palmier căzut. Corpul lui, sau ce a mai rămas din el după ce l-au terminat rechinii, a fost aruncat la mal trei zile mai târziu. Cât despre Joe, după câteva şedinţe la camera şase, a intrat în comă şi a murit. Mare păcat. El nu avea de ce să nu coopereze cu generalul Velikov.

– Nu i-ai făcut niciodată o vizită lui Foss Gly?

– Nu, am fost scutit de experienţa asta. De ce, nu ştiu. Poate că generalul Velikov crede că sunt prea preţios drept monedă de schimb.

– Ei bine, pe mine m-au ales, spuse Pitt crunt.

– Aş dori atât de mult să te scap de asta, însă generalul Velikov nu mi-a ascultat rugăminţile de a-l lăsa în pace pe Joe. E la fel de neclintit şi-n cazul tău.

Pitt se întrebă de ce, când LeBaron vorbea despre Velikov, îi amintea aproape respectuos şi gradul.

– Nu-nţeleg de ce se pretează la un interogatoriu atât de brutal. Ce-au câştigat omorându-l pe Cavilla? Ce speră să scoată de la mine?

– Adevărul, spuse LeBaron simplu.

Pitt îi aruncă o privire tăioasă.

– Adevărul, din cât îl cunosc eu, este că tu şi echipajul tău aţi plecat în căutarea vasului *Cyclops* şi că aţi dispărut. Soţia ta cu noi ceilalţi am pornit în căutarea epavei, în speranţa că vom afla ceva din ce ţi s-a-ntâmplat. Spune-mi, ce sună fals în toate astea? Cu mâneca hainei, LeBaron îşi şterse broboanele de sudoare care i se formaseră pe frunte.

– N-are rost să te cerţi cu mine, Dirk. Nu eu sunt cel care nu

te crede. Asta-i mentalitatea ruşilor, să creadă că în spatele fiecărui adevăr e o minciună.

– Doar ai vorbit cu Jessie. Sigur ea ți-a explicat cum s-a întâmplat să dăm peste *Cyclops* şi cum am ajuns pe insulă.

LeBaron tresări vizibil când Pitt pronunță numele *Cyclops*. Brusc, păru să nu-l mai intereseze Pitt. Îşi luă geanta de pânză şi se îndreptă grăbit spre uşă care se deschisese aproape imediat şi dispăru.

Foss Gly părea că-l aşteaptă când LeBaron intră în camera şase. Stătea acolo, răul personificat, o adevărată maşină de tocat oameni, imun la suferință sau la vederea morții. Tipul puțea a carne intrată în putrefacție.

LeBaron se apropie tremurând şi-i întinse geanta din pânză. Gly scotoci în ea, scoase dinăuntru un casetofon mic şi derula banda. Ascultă câteva secunde să se asigure că vocile se auzeau clar.

– Are încredere în tine? întrebă Gly.

– Da. Nu a încercat nici o clipă să ascundă ceva.

– Lucrează pentru CIA?

– Nu cred. Felul în care a ajuns pe insulă e un simplu accident.

Gly se ridică din spatele mesei şi înşfacă pielea care-i atârna lui LeBaron la talie. Trase de ea şi-o răsuci. Magnatului îi ieşiră ochii din cap, nemaiputând să respire din pricina durerii care-i săgeta tot corpul.

Uşor, se prăvăli în genunchi pe pardoseală.

Gly se aplecă la câțiva centimetri de ochii lui LeBaron şi-i aruncă o privire cruntă.

– Nu-ncerca să mă tragi pe sfoară, târâtură, spuse el amenințător, că altfel iubita ta soție o să fie prima care plăteşte pentru asta cu un corp mutilat.

32.

Daniel Klein, Leonard Hudson, Gunnar Eriksen, Raymond LeBaron, General Clark Fischer, Clyde Booth, Irwin Mitchell, Steve Busche, Dean Beagle. Ultima prezență semnalată în Cuba, Colorado Springs, Albuquerque, Houston, California, Philadelphia (identitatea şi adresa încă nu sunt sigure).

Termenul limită se apropia. Mai rămăseseră doar şaizeci şi şase de ore. Îl ţinuse la curent pe preşedinte cu tot ce aflase şi îl prevenise că laţul se strângea. Deja preşedintele adunase câţiva oameni de încredere care aveau să-i ridice pe membrii creierului şi să-i transporte într-un punct pe care preşedintele încă nul precizase. Asul lui Hagen era alăturarea ultimelor trei nume de pe listă şi faptul că se aflau la distanţă mică unii de alţii. Putea paria că erau în aceeaşi barcă.

Hagen îşi modifică mişcările şi nu mai pierdu timp să închirieze o maşină când avionul său ateriza pe Aeroportul Internaţional din Philadelphia. Pilotul telefonase înainte de sosirea lor iar acum îi aştepta la scara avionului o limuzină Lincoln. Cât ţinu drumul cu maşina de la râul Schyulkill la parcul de stat Valley Forge, adică douăzeci şi patru de mile, lucră febril la raportul către preşedinte şi elabora un plan fulger pentru a-i descoperi pe Hudson şi pe Eriksen al căror număr comun de telefon se dovedi a fi un post suspendat dintr-o casă goală de lângă Washington.

Când îşi închise servieta, maşina rula pe lângă parcul unde, în iarna anului 1777-1778, staţionaseră armatele lui George Washington. Pomii mai păstrau încă frunze brumării, iar colinele unduitoare nu rămăseseră de tot pleşuve. Şoferul viră pe drumul care ocolea un deal ce dădea spre parc, străjuit de ambele părţi de ziduri vechi de piatră.

Istoricul han, *Horse and Artillery* fusese ridicat în 1790 ca staţie de poştalion şi tavernă pentru coloniştii rătăcitori între păşuni întinse şi dumbravă de copaci umbroşi. Era o clădire pitorească de trei etaje cu obloane albastre şi o verandă impunătoare la intrare. Hanul era un exemplu al arhitecturii originale rurale de început şi purta o placă care atesta că fusese înscris în Registrul naţional de situri istorice.

Hagen coborî din limuzină, urcă treptele care duceau la veranda cu balansoare de modă veche şi intră în holul mobilat cu piese vechi strânse ciorchine în jurul unui foc de buşteni. Fu condus în restaurant şi invitat să ia loc la o masă de o tânără îmbrăcată în costum colonial.

– Dean e pe-aici? întrebă el direct.

– Da, domnule, răspunse fata cristalin. Domnul senator este în bucătărie. Doriţi să vorbiţi cu dansul?

– I-aş fi recunoscător dacă mi-ar acorda câteva minute.

– Între timp, doriți să vedeți meniul?

– Da, te rog.

Hagen aruncă o privire pe meniu şi fu tentat de felurile de mâncare americane tradiționale. Numai că mintea nu-i stătea la mâncare. Oare era posibil, gândi el, ca Dean Beagle să fie senatorul Dean Porter, cel care odinioară fusese preşedintele puternicei comisii de relații externe şi care pierduse la câteva puncte în cursa pentru preşedinție în fața lui George McGovern? Membru al Senatului american timp de aproape treizeci de ani, Porter îşi lăsase amprenta personală de neuitat asupra vieții politice americane până să se retragă în urmă cu doi ani.

Pe uşa batantă care dădea spre bucătărie ieşi un bărbat pleşuv, care se apropia de optzeci de ani, ştergându-şi mâinile de partea de jos a unui şorț. O figură care nu te impresiona prin ceva anume, mai degrabă aducea cu cea a unui bunic. Se opri la masa lui Hagen şi se uită la el de sus fără nici o expresie.

– Vreți să-mi vorbiți? Hagen se ridică în picioare.

– Domnule senator Porter.

– Da.

– Mă numesc Ira Hagen. Sunt şi eu proprietarul unui restaurant specializat în mâncăruri americane, dar nu atât de inspirate ca rețetele dumneavoastră.

– Leo m-a prevenit că s-ar putea să apari la uşa mea, spuse el scurt.

– Nu vreți să luați loc?

– Rămâi la cină, domnule Hagen?

– Aşa intenționam.

– Atunci permite-mi să-ți ofer o sticlă de vin de regiune. Fac eu cinste.

– Mulțumesc.

Porter o strigă pe chelneriță şi-i dădu comanda.

Apoi se întoarse spre Hagen şi-i aruncă o privire pătrunzătoare.

– De câți dintre noi ai dat?

– Cu dumneavoastră, şase.

– Eşti norocos că nu te-ai dus la Houston. Leo pregătise un

comitet de întâmpinare pentru dumneata.

– Ați fost membru al *creierului* de la bun început, domnule senator?

– Am ajuns în consiliul de conducere în 1964 şi am pus la punct finanțarea secretă.

– Vă felicit pentru o treabă excelent făcută.

– Aud că lucrezi pentru preşedinte.

– Corect.

– Care-i sunt intențiile în ceea ce ne priveşte?

– În cele din urmă vă va acorda distincțiile pe care le meritați cu prisosință. Însă principala lui preocupare în acest moment este să-i împiedice pe oamenii dumneavoastră de pe Lună să declanşeze războiul.

Porter făcu o pauză când chelneriță aduse sticla de vin alb păstrat la rece. Cu mişcări de cunoscător scoase dopul şi turnă într-un singur pahar. Luă o înghițitură zdravănă, plimbă licoarea prin gură şi încuviință.

– Foarte bun.

Apoi îi umplu paharul lui Hagen.

– Domnule Hagen, în urmă cu cincisprezece ani, guvernul nostru a făcut o greşeală prostească şi a oferit pe tavă întreaga noastră tehnologie spațială. Momentul a fost numit emblematic *O mână întinsă în cosmos*, dar n-a fost decât un gest infantil. Dacă-ți aminteşti, s-a făcut mare valvă în jurul asocierii dintre programele spațiale americane şi ruse care cerea cosmonauților de pe Apollo să se-ntâlnească şi să lucreze în echipă cu astronauții de pe Soiuz pe orbita Pământului. Eu am fost împotriva acestei idei încă de la început, însă evenimentul a survenit în perioada de destindere, iar vocea mea n-a fost decât un strigăt în deşert. N-am avut încredere în ruşi atunci - cum nu am încredere în ei nici acum. Întregul lor program spațial se bizuia pe propagandă politică şi pe mult prea puține realizări ştiințifice. Le-am deschis ruşilor ochii asupra tehnologiei americane - şi noi eram cu douăzeci de ani înaintea lor. După toți aceşti ani, rachetele sovietice, adică tăblăraia lor, e un gunoi pe lângă tot ce-am creat noi. Am aruncat patru sute de milioane de dolari ca să le dăm lor de pomană realizările noastre ştiințifice. Faptul că noi i-am pupat pe ruşi în fund în timp ce ei îl ştergeau pe al nostru nu face decât să confirme

încă o dată morala lui Barnum că în fiecare clipă se naşte un idiot. Atunci m-am hotărât să nu mai permit niciodată ca aşa ceva să se întâmple. D-aia n-am să stau cu mâinile-n sân să-i las pe ruşi să fure roadele Coloniei Jersey. Dacă ar fi avut o tehnică superioară celei de care dispunem noi sunt convins că ar fi pus gratii pe Lună să nu ne lase să punem piciorul acolo.

– Deci sunteți de acord cu Leo când spune că primii ruşi care vor aseleniza trebuie exterminați.

– Or să facă tot ce le stă în putere să pună mâna pe fiecare dintre cuceririle noastre ştiințifice de pe baza noastră selenară. Acceptați evidența, domnule Hagen. Îi vedeți pe agenții noştri secreți furând tehnologie de vârf rusească şi aducând-o prin contrabandă în Vest? Sovieticii depind de tehnologia noastră fiindcă sunt prea proşti şi miopi pentru a crea ei înşişi una proprie.

– Nu aveți o părere prea bună despre ruşi, spuse Hagen.

– Atunci când Kremlinul se va hotărî să construiască o lume mai bună în loc s-o dezbine şi s-o conducă pe asta, poate am să-mi schimb părerea.

– Mă ajuți să-l găsesc pe Leo?

– Nu, spuse simplu senatorul.

– Creierul ar putea cel puțin să-l asculte pe preşedinte pledându-şi cauza.

– De-asta te-a trimis?

– Speră să vă găsesc pe toți cât mai e încă timp.

– Timp pentru ce?

– În mai puțin de patru zile primii cosmonauți sovietici vor pune piciorul pe Lună. Dacă oamenii dumneavoastră din Colonia Jersey îi omoară, atunci guvernul lor s-ar putea simți îndreptățit să doboare o navetă spațială sau laboratorul spațial.

Senatorul îl privi pe Hagen cu ochi de gheață.

– O conjunctură foarte interesantă. Cred că n-avem altceva mai bun de făcut decât să aşteptăm să vedem ce se-ntâmplă, ce zici?

33.

Pitt se folosi de încuietoarea brățării sale de ceas ca de o

şurubelniță şi scoase bolțurile care susțineau balamaua dulapului. Apoi vârî partea plată a balamalei între yala uşii şi limba zăvorului. Intră perfect. Acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să aştepte până când gardianul avea să apară cu cina lui.

Căscă şi se întinse în pat gândindu-se la Raymond LeBaron. Imaginea lui de celebru magnat al finanțelor se cam stricase şi i se vedeau fisurile.

LeBaron nu se ridica la înălțimea reputației sale.

Avea aerul unui bărbat înspăimântat. Nici măcar o dată, nu pomenise de Jessie, Al sau Rudi. Cu siguranță că ei i-ar fi transmis un mesaj de încurajare. Era ceva foarte alunecos în atitudinea lui LeBaron.

Se ridică la sunetul zăvorului deschis.

Gardianul intră ducând o tavă în mână. I-o întinse lui Pitt care şi-o aşeză în poală.

– Ce mâncare care să-mi gâdile papilele mi-ai adus astă-seară? întrebă Pitt vesel.

Gardianul strâmbă buzele dezgustat şi ridică din umeri cu indiferență. Pitt nu-l putea acuza. Pe tavă se afla o bucată de pâine necoaptă, fără gust şi o fiertură îngrozitoare de pui.

Lui Pitt îi era foame, însă mai presus de toate trebuia să mănânce să capete puteri. Înghiți cu greu lăturile care i se aduseseră forțându-se să nu le scuipe. În cele din urmă îi dădu înapoi tava gardianului care o luă tăcut şi, păşind afară în coridor, trase uşa după el.

Pitt sări din pat, se lăsă în genunchi şi vârî una din balamalele dulapului între toc şi zăvor, în aşa fel încât limba să nu se înțepenească. În acelaşi timp, împinse umărul în uşă şi vârî şi-a doua balama ca aceasta să imite pocnetul zăvorului.

De îndată ce auzi paşii gardianului îndepărtându-se pe coridor, deschise uşa doar puțin, trase o bucată de leucoplast de pe bandajul care-i acoperea o tăietură de pe braț şi îl lipi pe butoiaşul zăvorului ca uşa să nu se încuie.

După ce-şi scoase sandalele şi le vârî la cingătoare, închise uşa uşurel în urma lui, băgă un fir de păr în fantă şi o luă în vârful picioarelor pe coridorul pustiu, lipindu-se de perete. Nu era nici urmă de gardieni sau de echipament de siguranță.

Intenția lui Pitt era ca mai întâi să-şi găsească prietenii şi

apoi să pună la cale un plan de evadare, însă douăzeci de metri mai încolo descoperi pe coridor un puț îngust de evacuare în caz de pericol cu o scară care ducea sus, spre întuneric. Se hotărî să vadă unde ajunge. Urcarea părea fără sfârşit, iar el îşi dădu seama că trecea de nivelurile superioare ale construcției subterane. În sfârşit, mâinile sale dibuiră un capac din lemn chiar deasupra capului său. Îşi propti spatele de el şi-l împinse uşor în sus.

Capacul scârțâi îngrozitor de tare.

Pitt îşi ținu respirația şi îngheță. Trecură cinci minute şi nu se-ntâmplă nimic, nimeni nu apăru, nimeni nu țipă şi când reuşi să ridice capacul văzu podeaua de beton a unui garaj în care se aflau câteva camioane militare şi câteva basculante.

Încăperea era mare, douăzeci şi patru de metri pe treizeci, şi foarte înaltă, cam patru metri din podea până-n tavanul susținut de şiruri de grinzi de oțel.

Parcarea era întunecată, însă o lumină puternică venea de la biroul din celălalt capăt în care erau aşezați la o masă, jucând şah, doi ruşi îmbrăcați în uniformă militară.

Pitt se târî afară din gura de evacuare şi se furişă prin spatele vehiculelor parcate, se strecură pe sub ferestrele biroului până ajunse la uşa principală. Până acum, drumul din celulă fusese surprinzător de uşor, dar acum marcă un eşec de unde se aştepta mai puțin. Uşa era electrificată. Nu avea cum s-o clintească fără să-i alerteze pe jucătorii de şah.

La adăpostul întunericului, se furişă pe lângă ziduri în căutarea unei alte intrări. Ştia că luptă pentru o cauză pierdută. Dacă această clădire se afla la suprafață, probabil că era un alt dâmb cu o singură cale de acces - intrarea vehiculelor.

Înconjură garajul de la un capăt la celălalt, furişându-se pe lângă ziduri şi se întoarse în locul din care pornise. Descurajat, aproape pe punctul de a renunța, ridică într-o doară privirea şi zări o gură de aerisire pe acoperiş. Părea suficient de largă să se poată strecura prin ea.

Fără a face cel mai mic zgomot Pitt se cățără pe acoperişul unui camion, întinse mâinile deasupra capului şi, făcând un salt, se prinse de o grindă. Se cățără pe ea, se strecură ca un şarpe prin gura de aerisire şi-şi croi drum afară. Valul de aer

proaspăt, umed, îl învioră. Presupuse că vântul de furtună îşi domolise suflul şi bătea acum doar cu douăzeci de mile la oră. Cerul era doar parțial acoperit şi, fiind pătrar de lună, putea distinge cu uşurință lucruri aflate la treizeci de metri de el.

Mai trebuia în continuare să sară peste zidul care împrejmuia baza. În ghereta de la poartă, acum se afla cineva, deci nu avea cum să repete intrarea de acum două nopți.

În cele din urmă, tot norocul îi sări în ajutor.

Merse pe lângă o galerie de drenare a apei, mică, ce trecea chiar pe sub zid. Se lăsă sub ea, însă dădu peste un grilaj de fier. Din fericire, barele erau atât de ruginite de aerul de la Tropice, încât nu fu mare lucru să le îndoaie.

Trei minute mai târziu, Pitt reuşise să iasă din bază şi alerga în pas uşor pe sub palmierii care se-nşirau pe marginea drumului desfundat. Nu se vedea nici un gardian prin preajmă şi nu părea să existe camere de luat vederi, iar arbuştii pitici îi ascundeau silueta profilată pe nisipul deschis la culoare. Alergă furişat înspre plajă, până ce ajunse la gardul electrificat.

Atinse în cele din urmă porțiunea de gard ruptă de furtună. Fusese reparată, însă ştia că acesta este locul pentru că palmierul zăcea răsturnat puțin mai încolo. Se lăsă în genunchi şi începu să sape în nisip, încercând să treacă pe sub gard. Înainta neobosit, dar pe măsură ce săpa, pereții tunelului se surpau umplând cu nisip fundul gropii. După aproape o oră, reuşise să facă un crater suficient de adânc să se poată târî dincolo, pe spate.

Îl dureau umărul şi rinichiul, iar apa curgea de pe el ca dintr-un burete stors. Încercă să refacă drumul până la locul de pe plajă, între stânci, unde debarcaseră. Peisajul părea parcă altul sub lumina slabă a lunii, deşi nu-şi aducea prea clar aminte cum arăta în noaptea în care fusese doborât de furtună, cu ochii atunci mai mult închişi din cauza vântului, Pitt rătăci încoace şi-ncolo pe plajă căutând locul dintre stânci. Era pe punctul să se dea bătut şi să renunțe, când o rază de lună dezvălui privirii sale un obiect strălucind în nisip. Întinse mâinile spre el şi atinse rezervorul de combustibil al motorului bărcii pneumatice. Elicea şi arborele erau îngropate în nisip la nouă metri de limita fluxului.

Săpă în nisipul ud până ce reuşi să scoată motorul.

Apoi ridică greutatea pe umeri şi o porni pe plajă îndepărtându-se de baza ruşilor.

Pitt n-ar fi putut spune spre ce se-ndrepta şi nici unde avea să ascundă motorul. Picioarele i se afundau în nisip pentru că povara de trei kilograme îi îngreuna mersul. Trebuia să se oprească şi să-şi tragă sufletul din timp în timp.

Străbătuse deja două mile când dădu peste un drum năpădit de buruieni ce trecea printre nişte căsuțe jalnice şi părăsite. Mare parte din ele erau mici, ca nişte bojdeuci, şi erau adunate în jurul unei lagune. Pesemne că aici fusese odată un sat de pescari, gândi Pitt. Nu avea de unde să ştie că era una dintre acele aşezări ai cărei locuitori fuseseră smulşi cu forța de la casele lor şi strămutați pe insula mare a Cubei când aceasta fusese trecută în stăpânirea Rusiei.

Uşurat, lăsă motorul jos şi începu să scotocească prin căsuțe. Pereții -erau confecționați din tablă ondulată iar acoperişul din rumeguş presat. Din mobilier nu rămăsese mare lucru. Găsi o barcă trasă pe plajă, dar orice speranță de a o folosi se nărui când îi văzu fundul distrus.

Pitt se gândi să construiască o plută, dar efortul i-ar fi luat prea mult timp, şi-apoi nu putea risca să facă ceva pe întuneric şi fără nici o sculă.

Ce-ar fi ieşit n-avea darul să-l liniştească dacă se gândea la eventualitatea c-ar fi străbătut poate o mare agitată.

Ceasul fosforescent arăta că e ora unu şi treizeci. Dacă voia să-i găsească pe Giordino şi pe Gunn trebuia să se pună degrabă în mişcare. Se întrebă de unde ar fi putut să facă rost de combustibil pentru motorul bărcii, dar alungă gândul pentru moment - acum nu avea timp să caute. Calculă că-i trebuia o oră să ajungă înapoi la celula sa.

Găsi o cadă veche din fier sub pereții prăbuşiți ai unei magazii. Aşeză motorul pe pământ şi cada răsturnată cu fundul în sus peste el. Aruncă nişte anvelope şi-o saltea veche peste toate, apoi, mergând cu spatele, şterse urmele lăsate de paşii săi pe nisip cu o foaie de palmier pe o porțiune cam de douăzeci şi unu de metri.

Se furişă în cazarmă mai uşor decât ieşise. Nu trebuia să uite să îndoaie la loc barele galeriei de drenare. Cu întârziere se minună că baza nu era împânzită de trupe de pază şi de

gardieni, însă-şi dădu seama că zona era în permanență survolată de avioane americane de supraveghere dotate cu aparate foarte avansate care puteau să fotografieze totul cu o asemenea acuratețe încât, de la douăzeci şi şapte de kilometri altitudine se putea citi cu uşurință, marca înscrisă pe o minge de golf.

Sovieticii ştiau acest lucru şi preferaseră să renunțe la o pază straşnică pentru a da impresia că insula era părăsită şi că nu era nici țipenie de om pe ea. Disidenții cubanezi care fugeau din țară din cauza regimului lui Castro îi ignorau existența, iar trupele de comando cubaneze care supravegheau țărmul o luau cu uşurință drept insula mare a Cubei. Atâta timp cât nimeni nu putea să scape de aici şi nimeni nu avea cum să debarce pe insulă, nici ruşii nu aveau de ce să o păzească.

Pitt se lăsă prin gura de aerisire şi, tiptil, traversă garajul până la puțul de evacuare; cobori.

Pe coridor era linişte. Verifică uşa propriei celule şi constată că firul de păr era acolo unde-l lăsase.

Planul lui era să-i găsească pe Gunn şi pe Giordino, însă parcă nici nu voia să-şi forțeze norocul. Deşi nu erau păziți cu strictețe, Pitt îşi dădea seama că nu-i putea găsi decât cu mult noroc.

Iar dacă Pitt era descoperit în afara celulei sale, atunci toate strădaniile sale ar fi fost compromise.

Velikov şi Gly l-ar fi ținut cu siguranță sub strictă supraveghere, dacă nu cumva ar fi hotărât să-l execute pe loc.

Însă el simțea că trebuia să rişte. Poate că asta era singura ocazie care i se oferea. Orice sunet rezona pe coridorul de beton. Aşa că avea timp, asta dacă nu ajungea prea departe, să se întoarcă la celula sa în cazul că ar fi auzit, la rândul său, paşi.

Încăperea care se afla lângă celula lui avea pereții căptuşiți cu dulapuri în care se aflau vopsele.

O cercetă câteva minute, însă nu găsi nimic care să-i fie de folos. Alte două încăperi de vis-a-vis erau goale. A treia adăpostea tot felul de țevi de instalații.

Apoi deschise o altă uşă şi se pomeni privindu-i drept în față pe Giordino şi pe Gunn care-l priviră la rândul lor surprinşi. Se strecură rapid în încăpere având grijă să nu blocheze uşa care

se încuia pe dinafară.

– Dirk! strigă Giordino.

– Mai încet, spuse Pitt în şoaptă.

– Ce bine-mi pare să te văd, amice.

– Ați verificat dacă pereții n-au urechi? întrebă Pitt.

– Am făcut-o în următoarele treizeci de secunde după ce ne-au azvârlit aici, răspunse Gunn. Camera e curată.

De-abia acum remarcă Pitt umbrele întunecate din jurul ochilor lui Giordino.

– Văd că te-ai întâlnit cu Foss Gly la camera şase.

– Amândoi am avut nişte discuții interesante, deşi unilaterale.

Pitt îl privi pe Gunn dar nu văzu urme pe fața lui.

– Şi tu?

– E prea deştept să nu-şi dea seama că n-are rost să mă bată-n cap, spuse Gunn cu un zâmbet forțat. Arătă spre glezna lui ruptă. Ghipsul dispăruse. Cu mine îşi face treaba răsucindu-mi piciorul.

– Jessie? Gunn şi Giordino schimbară priviri întunecate.

– Ne temem de ce e mai rău, spuse Gunn. Al şi cu mine am auzit țipete de femeie în după-amiaza asta când coboram din lift.

– Ne întorceam de la interogatoriul pe care ni l-a luat ticălosul ăla de şarpe alunecos, Velikov.

– Ăsta-i sistemul lor, le explică Pitt măsurând furios încăperea cu paşi mărunți. Generalul îşi pune mănuşile de catifea şi-apoi vă dă pe mâna lui Gly pentru tratamentul pumnilor de fier. Trebuie s-o găsim pe Jessie şi să scăpăm naibii de-aici.

– Cum? întrebă Giordino. Ne-a vizitat LeBaron şi ne-a explicat că n-avem nici o şansă să fugim de-aici.

– Am tot atâta încredere în bătrânul ăsta neisprăvit de LeBaron pe cât cred că pot s-arunc în aer hardughia asta, spuse Pitt acru. Cred că Gly l-a bătut până l-a făcut piftie.

– De-acord.

Gunn se răsuci pe-o parte în patul lui de campanie ca să nu-şi atingă piciorul rupt.

– Şi cum vezi tu plecarea noastră de pe insulă?

– Am găsit motorul bărcii şi l-am ascuns, asta în cazul în

care nu putem fura o barcă.

– Ce? întrebă Giordino uitându-se neîncrezător la Pitt. Ai ieşit de-aici?

– N-a fost chiar o plimbare sub clar de lună răspunse Pitt, dar am cercetat terenul şi-am găsit o cale de evadare spre plajă.

– E imposibil să furi o barcă, spuse Gunn sec.

– Tu ştii ceva ce mie îmi scapă.

– Slabele mele cunoştinţe de rusă s-au dovedit utile. Am început să trag cu urechea la ce spun gardienii. Chiar am aflat câteva detalii uitându-mă pe hârtiile lui Velikov, din biroul său. O informaţie foarte interesantă este aceea că insula este aprovizionată noaptea de un submarin.

– De ce trebuie să fie atât de complicat? murmură Giordino. Mie mi se pare că transportul la suprafaţă ar fi mult mai eficient.

– Asta presupune amenajarea unui port care poate fi văzut din aer, explică Gunn. Ei vor ca, indiferent ce-or fi ascunzând aici, să rămână cât se poate de secret.

– Continui eu, spuse Pitt. Ruşii şi-au dat toată silinţa, au muncit din greu ca insula să pară pustie, nelocuită.

– Nu-i de mirare că i-a şocat apariţia noastră pe uşa din faţă, spuse Giordino dus pe gânduri. Asta ar explica interogatoriile şi tortura.

– E un motiv în plus să fugim şi să ne salvăm pielea.

– Şi să alertăm serviciile noastre de informaţii, adăugă Gunn.

– Când te-ai gândit să o iei din loc? întrebă Giordino.

– Mâine seară, imediat după ce vine gardianul cu cina.

Gunn îl privi lung pe Pitt, cu o expresie foarte hotărâtă.

– Va trebui să pleci singur, Dirk.

– Am venit împreună, vom pleca împreună.

Giordino clătină din cap.

– Dar nu poţi să ne cari pe Jessie şi pe noi doi în spate.

– Are dreptate, spuse Gunn. Al şi cu mine suntem în aşa un hal încât nu putem face nici cincizeci de paşi. Mai bine rămânem decât să-ţi compromitem şansa. Ia-i pe cei doi LeBaron şi înoată ca turbatul până în State.

– Nu vreau să risc dezvăluindu-i lui Raymond LeBaron ceva. Sunt sigur că o să ne toarne. Mi-a servit o groază de minciuni

pretinzând că insula nu-i altceva decât un loc liniştit unde se retrag oamenii de afaceri.

Gunn clătină din cap, la rândul lui neîncrezător:

– Chiar aşa, cine a mai auzit de un refugiu păzit de militari şi ai cărui oaspeţi sunt torturaţi?

– Lasă-l pe LeBaron. Ochii lui Giordino se întunecară de furie. Dar pentru numele lui Dumnezeu, salveaz-o pe Jessie înainte ca nenorocitul ăla de Gly s-o omoare.

Pitt şedea acolo, neştiind ce să facă.

– Dar nu pot să plec pur şi simplu şi să vă las pe voi doi în urmă să muriţi.

– Dacă n-o faci, ai să mori şi tu, spuse Gunn grav, şi nimeni n-o să mai rămână în viaţă să povestească ce se întâmplă aici.

34.

Cerul era acoperit, însă atmosfera era liniştită.

Nu se strânseseră decât o sută de persoane ca să asiste la ceremonia ce avea loc în acea zi, dis-de-dimineaţă. În ciuda prezenţei preşedintelui, doar o reţea de televiziune se ostenise să trimită o echipă la faţa locului. Mulţimea, modestă ca număr, stătea tăcută într-un colţ retras al parcului Rock Creek şi asculta cuvântul de încheiere al preşedintelui.

... de aceea ne-am adunat în această dimineaţă să ne exprimăm recunoştinţa tardivă faţă de opt sute de americani care au pierit la bordul vasului de luptă Leopoldville torpilat din largul portului Cherbourg, Franţa, în Ajunul de Crăciun al anului 1944.

Niciodată n-a fost o tragedie de război mai lipsită de cinstirea pe care o merită. Niciodată o asemenea tragedie n-a fost dată uitării ca aceasta.

Făcu o pauză şi arătă spre o statuie acoperită de o pânză. Vălul fu tras de pe ea şi descoperi privirilor silueta solitară a unui soldat, stând neclintit în picioare, cu o expresie de hotărâre neînfricată în ochi, îmbrăcat într-o manta cazonă şi purtând echipament militar complet, cu o carabină . Luptătorul de bronz sculptat în mărime naturală purta pecetea unei demnităţi îndurerate, pusă în relief parcă şi mai mult de apa care îi îmbrăţişa gleznele.

După un minut de aplauze, preşedintele, care luptase ca locotenent în Coreea într-o companie de artilerie a Corpului de marină, începu să strângă mâinile supraviețuitorilor de pe Leopoldville şi altor veterani din divizia Panther. Pe când îşi croia drum spre limuzina Casei Albe, brusc înțepeni când strânse mâna celui de-al zecelea bărbat din şir.

– A fost un discurs emoționant, domnule preşedinte, rosti o voce pe care o recunoscu imediat. Am putea vorbi între patru ochi? Leonard Hudson zâmbea ironic cu buzele strânse. Nimic în ținuta lui nu amintea de vreo asemănare cu Reggie Salazar, scutierul de golf. Părul era des, grizonat, ca şi ciocul pe care-l purta acum.

Pe sub sacoul de tweed purta un pulover din lână cu *col roule*. Pantalonii de flanel erau cafeniu închis, iar pantofii englezeşti de piele erau impecabil lustruiți.

Arăta de parcă atunci descinsese dintr-o reclamă pentru coniac a revistei Town and Country.

Preşedintele se întoarse şi se adresă unui agent secret care îl urma la nici un centimetru de el:

– Bărbatul acesta mă va însoți până la Casa Albă.

– E-o mare cinste pentru mine, domnule, spuse Hudson.

Preşedintele îl fixă pentru o clipă şi se hotărî să continue jocul. Fața i se destinse într-un zâmbet prietenos.

– Nu pot să scap ocazia de a depăna poveşti din timpul războiului cu un vechi tovarăş de arme, nu-i aşa Joe? Coloana prezidențială o luă pe Massachussets Avenue cu luminile şi sirenele în funcțiune, acoperind zgomotul circulației intense. Nici unul din bărbați nu scoase un cuvânt timp de aproape două minute. În cele din urmă, Hudson deschise discuția.

– V-ați amintit unde ne-am întâlnit pentru prima oară?

– Nu, minți preşedintele. Nimic din persoana dumitale nu-mi aminteşte de cineva cunoscut.

– Presupun că întâlniți atâta lume...

– Cinstit vorbind, am lucruri mult mai importante pe cap.

Hudson trecu peste umbra de ostilitate din glasul preşedintelui.

– Ca de exemplu, să mă aruncați în puşcărie?

– Nu-mi stă mintea acum la asta - să urzesc planuri în jurul dumitale.

– Dar dumneavoastră nu sunteți păianjenul, domnule preşedinte, iar eu nu sunt musca prinsă în plasă. S-ar putea crede că am intrat într-o capcană, în cazul de față o maşină înconjurată de o armată de gorile - agenți secreți, însă ieşirea mea, liniştit, din această situație este asigurată.

– Din nou vechiul truc cu bomba care nu există?

– De data asta lucrurile au luat o altă întorsătură. O bombă de plastic a fost fixată pe fundul unei mese într-unul din restaurantele de patru stele ale oraşului. În urmă cu exact opt minute, senatorul Adrian Gorman şi secretarul de stat Douglas Oates s-au aşezat la acea masă pentru o întâlnire la dejun.

– Vrei să mă intimidezi.

– Poate, dar dacă este adevărat ce spun, prinderea mea nu va justifica măcelul din interiorul unui restaurant plin.

– De data asta ce mai vrei?

– Chemați-vă înapoi copoiul care ne adulmecă urmele.

– Explică-te, pentru Dumnezeu.

– Luați-l pe Ira Hagen de pe mine cât mai are încă timp să respire.

– Pe cine?

– Pe Ira Hagen, vechiul dumneavoastră coleg de şcoală care a lucrat la Departamentul de Justiție.

Preşedintele se uită visător pe geam, de parcă îşi aducea aminte.

– Parc-a trecut o veşnicie de când n-am mai vorbit cu Ira.

– Nu e nevoie să mințiți, domnule preşedinte. L-ați angajat să dea de urma creierului.

– Ce-am făcut? mimă surpriza preşedintele, convingător. Apoi râse. Uiți cine sunt. Cu un simplu telefon, aş fi putut pune pe urmele voastre toate forțele FBI, CIA şi a cel puțin încă cinci alte servicii de informații.

– Şi de ce n-ați făcut-o?

– Fiindcă m-am consultat cu consilierii mei ştiințifici şi cu câteva persoane respectabile care lucrează la programele noastre spațiale. În unanimitate mi-au confirmat că proiectul Colonia Jersey este un vis care nu se poate realiza. Vorbeşti bine, Joe, dar nu eşti altceva decât un şarlatan care vinde himere.

Hudson fu luat prin surprindere.

– Jur în faţa lui Dumnezeu, Colonia Jersey este o realitate - ea există cu adevărat.

– Aşa e, pe undeva pe la jumătatea drumului între ţara lui Oz şi Shangri-la.

– Crede-mă, Vince, când primii noştri colonişti se vor fi întors de pe Lună şi tu vei fi anunţat evenimentul, ştirea va înflăcăra imaginaţia întregii lumi.

Preşedintele ignoră îndrăzneala cu care Hudson i se adresase.

– Ce-ai vrea să anunţ cu adevărat lumii întregi este o presupusă luptă cu ruşii pentru cucerirea Lunii. De fapt, din ce unghi priveşti lucrurile? Ce eşti, un exaltat care face publicitate la Hollywood pentru o superproducţie spaţială sau un pacient care a scăpat de la casa de nebuni? Hudson nu-şi putu stăpâni valul de furie oarbă.

– Tâmpitule! trânti el. Nu poţi întoarce spatele celei mai măreţe realizări ştiinţifice a tuturor timpurilor.

– Nu? Atunci uită-te bine la mine.

Preşedintele luă telefonul din maşină.

– Roger, opreşte. Oaspetele meu coboară.

De partea cealaltă a peretelui despărţitor din sticlă, şoferul, şi el agent secret, ridică o mână de pe volan şi dădu din cap semn că a înţeles. Apoi transmise ordinul preşedintelui şi celorlalte vehicule.

Un minut mai târziu, coloana viră pe o stradă laterală liniştită dintr-un cartier cu locuinţe şi trase lângă trotuar.

Preşedintele se întinse spre uşă şi o deschise.

– Capătul, Joe. Nu ştiu ce-i toată bazaconia asta despre Ira Hagen, dar dacă aud ceva despre moartea sa, voi fi primul care depune mărturie la proces că l-ai ameninţat cu moartea. Asta, fireşte, dacă până atunci nu s-a dat o sentinţă împotriva ta pentru comiterea unei vărsări de sânge în masă într-un restaurant.

Aproape ameţit de furie, Hudson coborî din limuzină. Ezită şi, aplecat pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, spuse acuzator:

– Comiţi o gravă eroare.

– Asta n-ar fi o experienţă nouă, spuse preşedintele concediindu-l.

Preşedintele se lăsă pe banchetă, zâmbind mulțumit de sine.

O reprezentație de maestru, îşi spuse el.

Hudson fusese clătinat din convingerile sale, iar acum urma să-şi ridice baricade pe o altă stradă.

Devansase cu o săptămână dezvelirea monumentului ridicat în memoria celor de pe Leopoldville şi asta fusese o mişcare inspirată şi abilă.

Poate îi incomodase pe veteranii care asistaseră la ceremonie, însă bătrânei fantome de Hagen îi oferise un avantaj clar.

Hudson rămăsese pe gazonul din parcare şi urmări dezorientat coloana prezidențială micşorându-se în zare până ce dispăru la intersecție.

– Dracu să te ia de birocrat cu tărâțe în loc de creier, strigă el văzând că planurile îi fuseseră zădărnicite.

O femeie care îşi plimba câinele pe alee îi aruncă o privire dezgustată.

O furgonetă Ford fără nici un fel de însemne încetini şi opri lângă el, iar Hudson urcă în ea. Era capitonată cu pluş, iar scaunele cu spătar înalt erau aşezate în jurul unei mese din lemn de Sequoia, furniruită. Doi bărbați, impecabil îmbrăcați în costume de oameni de afaceri, îl priviră în tăcere aşteptând să vorbească, pe când el se lăsă obosit să alunece pe un scaun.

– Cum a mers? întrebă unul dintre aceştia.

– Tâmpitul ăla nenorocit m-a dat afară din maşină, spuse el exasperat. Susține că nu l-a văzut pe Ira Hagen de ani de zile şi că-i pasă tot atât de puțin dacă-l omoram pe el sau aruncăm restaurantul în aer.

– Nu mă miră, spuse celălalt bărbat, cu o privire pătrunzătoare, o față roşie, pătrată, şi nas acvilin. Tipul este al naibii de pragmatic.

Gunnar Eriksen şedea la masă cu pipa stinsă înfiptă între buze.

– Altceva? întrebă el.

– Zicea că proiectul Colonia Jersey, după cât crede el, e o farsă.

– Te-a recunoscut?

– Nu cred. Mi-a spus tot Joe.

– S-ar putea tot atât de bine să se fi prefăcut.

– Atunci a fost foarte convingător.

Eriksen se întoarse spre celălalt bărbat.

– Tu ce părere ai?

– Nu ştiu ce să cred despre Hagen. L-am urmărit îndeaproape pe preşedinte şi nu mi-am dat seama să fi stabilit vreun contact cu el.

– Nu crezi că Hagen ar fi putut să fi fost adus de unul dintre directorii agențiilor de informații? întrebă Eriksen.

– Cu siguranță nu, în orice caz, nu pe filiera obişnuită. Singura întrevedere pe care a avut-o preşedintele cu cineva de la informații a fost un scurt raport susținut de Sam Emmett de la FBI. Eu n-am putut pune mâna pe raportul scris, dar probabil că s-a referit la cei trei găsiți în dirijabilul lui LeBaron. În afară de asta, nu a întreprins nimic.

– Nu, cu siguranță trebuie să fi făcut ceva, spuse Hudson calm şi hotărât. Mi-e teamă că i-am subestimat ascuțimea minții.

– Cum adică?

– Ştia că am să-l contactez din nou, să-i cer să întrerupă investigațiile lui Hagen.

– Ce te-a făcut să tragi concluzia asta? întrebă nasul de acvilă.

– Hagen, răspunse Hudson. Niciodată un bun agent secret operativ nu atrage atenția asupra sa. Iar Hagen a fost unul dintre cei mai buni. Trebuie că a avut el un motiv întemeiat când şi-a anunțat prezența prin telefonul dat generalului Fischer şi când a avut discuția între patru ochi cu senatorul Porter.

– Şi care-ar putea fi motivul pentru care preşedintele ar dori să ne forțeze mana, pentru că de fapt el nu ne-a cerut nimic? întrebă Eriksen.

Hudson clătină din cap:

– Tocmai asta mă sperie, Gunnar. Să mă tai bucăți, tot nu văd ce-ar avea de câştigat.

***

Ira Hagen era aşezat în spate la o măsuță, cu căştile înfundate pe urechi şi microfonul ataşat la ele şi tocmai scotea dopul unei sticle de *Martin Ray Cabernet Sauvignon*. Lăsă sticla

deschisă pe masă în timp ce umblă la un buton de reglare a sunetului al unui aparat de recepție pe unde scurte, montat pe un panou de ascultare-înregistrare pe bandă.

Apoi îşi ridică de pe o ureche casca şi spuse:

– Îi pierdem. Apropie-te încă puțin.

Şoferul, purtând o barbă falsă jigărită, cu o şapcă de jucător de baseball din echipa Atlanta Braves pe cap, răspunse fără să mişte capul:

– A trebuit să încetinesc când mi-a tăiat calea un taxi. Recuperez distanța la următorul bloc.

– Nu-i scăpa din ochi până nu parchează.

– Da ce urmărim, o gaşcă de traficanți?

– Nu-i chiar atât de exotic, răspunse Hagen. Sunt bănuiți c-au pus pe picioare o rețea de jocuri de poker itinerantă.

– Mare chestie, mormăi şoferul fără să-şi dea seama că fusese un joc de cuvinte.

– Jocurile de noroc sunt în continuare o afacere în afara legii.

– Aşa-i şi prostituția, da, al naibii să fiu, dacă nu e mult mai distractivă.

– Mai bine ai sta cu ochii lipiți pe furgonetă, spuse Hagen pe un ton oficial. Şi ai grijă să nu se-ndepărteze la mai mult de un bloc distanță.

Transmițătorul pârâi.

– *Iadeş*, aici *Casa Porter*.

– Te aud, *Casa Porter*.

– Îl vedem pe Sirloin dar am prefera să zburăm mai jos. Dacă îl schimbă un alt vehicul asemănător colorat pe sub pomi sau în spatele unei clădiri s-ar putea să-l pierdem.

Hagen se întoarse şi privi pe geamul din spate al rulotei la elicopterul de deasupra.

– La ce altitudine eşti? Hagen avu o convorbire scurtă pe un telefon cu *Celula* şi reveni la pilotul elicopterului.

– Aici e *Iadeş*, mă auzi *Casa Porter*? Ai permisiunea să zbori la orice înălțime deasupra oraşului atâta timp cât nu pui în pericol vieți omeneşti. Ai auzit?

– Bărbate, se vede treaba că eşti blindat.

– Şeful meu cunoaşte pe cine trebuie. Să nu-ți iei ochii de pe Sirloin.

Hagen luă capacul unui coş de picnic foarte scump cumpărat de la Abercrombie Fitch şi deschise o cutie de pate de ficat de gâscă. Îşi turnă nişte vin şi continuă acum să asculte conversaţia.

Nu avea nici o îndoială că unul din bărbaţii din furgonetă era Leonard Hudson. Lui Gunnar Eriksen i se adresase pe numele mic. Rămânea necunoscută identitatea celui de-al treilea bărbat învăluit în mister.

Hagen era pe urmele lui. Opt bărbaţi care aparţineau creierului fuseseră descoperiţi, însă mai rămânea al nouălea care se păstra în umbră. Încotro se îndreptau cei din furgonetă? Ce fel de construcţie adăpostea cartierul general al proiectului Colonia Jersey? O denumire stupidă, Colonia Jersey. Ce semnificaţie avea? Putea să aibă vreo legătură cu statul New Jersey? Trebuia să fie ceva aici, un înţeles ascuns, o explicaţie a faptului că nici o informaţie referitoare la înfiinţarea bazei de pe Lună nu atrăsese atenţia vreunei oficialităţi importante din guvern. Cineva cu mult mai multă putere decât Hudson sau Eriksen trebuie că era cheia misterului.

Poate ultimul nume de pe lista membrilor *creierului*.

– Aici *Casa Porter*. Sirloin a luat-o spre nord-est pe Rhode Island Avenue.

– Recepţie.

Hagen întinse pe masă o hartă a Districtului Columbia şi despături o alta a statului Maryland.

Trase o linie cu un creion roşu gros, care se lungea pe măsură ce traversau Districtul şi intrau în comitatul Prince Georges. De pe Rhode Island Avenue intrară pe autostrada 1 a Statelor Unite şi porniră spre nord înspre Baltimore.

– Ai vreo idee încotro se-ndreaptă? întrebă şoferul.

– Nici cea mai vagă idee, răspunse Hagen şi murmură pentru sine cu respiraţia tăiată: Doar dacă…

Universitatea Maryland. La nici douăzeci de mile de centrul Washingtonului. Hudson şi Eriksen probabil s-au aşezat în preajma unui institut academic ca să profite de toată aparatura de cercetare.

Hagen vorbi în microfon:

– *Casa Porter*, fii cu ochii în patru. S-ar putea ca Sirloin să se

îndrepte spre Universitate.

– Înțeles, *Iadeş*.

Cinci minute mai târziu, furgoneta ieşi de pe autostradă şi trecu prin orăşelul College Park. Apoi, după nici o milă, opri în fața unui centru comercial imens, flancat la ambele capete de magazine universale bine cunoscute. Cei câțiva acri pe care se-ntindea parcarea erau împânziți de maşinile cumpărătorilor. În interiorul furgonetei încetă brusc orice discuție, ceea ce-l luă pe Hagen prin surprindere.

– La naiba! înjură el.

– *Casa Porter*, se auzi vocea pilotului.

– Te ascult.

– Sirloin tocmai s-a oprit la intrarea principală. Numai că e acoperit de o copertină şi nu-l pot vedea.

– Aşteaptă până apare din nou şi-apoi ține-te în urma lui, îi ordonă Hagen ridicându-se de la masă şi venind în spatele şoferului. Opreşte-te chiar în spatele lui.

– N-am cum. Sunt cel puțin şase maşini între mine şi el.

– A coborat şi-a intrat în magazin vreunul dintre ei?

– E greu de spus în aglomerația asta. Dar, parcă două, poate trei capete să fi ieşit din maşină.

– Te-ai uitat bine la tipul pe care l-am luat în urmărire din oraş? întrebă Hagen.

– Păr cărunt şi barbă. Subțire, cam 1,76 metri. Pulover pe gat, sacou din tweed, pantalon maro. Da, cred că l-aş recunoaşte.

– Fă tu un tur al parcării şi vezi dacă nu-l zăreşti. El şi cu amicii lui s-ar putea să schimbe maşina. Eu intru în complex.

– Sirloin s-a pus în mişcare, anunță pilotul elicopterului.

– Nu te dezlipi de el, Casa Porter, spuse Hagen. Eu mă duc să iau aer.

– Recepție.

Hagen sări din maşina-caravană şi se amestecă grăbit printre cumpărătorii din interiorul centrului comercial. Era ca şi când ar fi pornit în căutarea a trei ace ascunse într-un car cu fan. Ştia cum arată Hudson, obținuse câteva instantanee ale lui Gunnar Eriksen, numai că oricare dintre ei, dacă nu chiar amândoi, puteau fi încă în furgonetă.

Trecu în grabă de la un raion la altul, cercetând fețele celor

din jur, uitându-se atent, la fiecare cap de bărbat care se ridica deasupra mulțimii de femei. De ce trebuie să fie week-end, se gândi el. Puteai să tragi cu tunul prin magazine în orice zi lucrătoare şi n-ai fi lovit pe nimeni. După aproape o oră de căutări zadarnice, ieşi şi se opri lângă maşină.

– I-ai zărit? îl întrebă pe şofer, ştiind dinainte care avea să fie răspunsul.

Acesta clătină din cap.

– Mi-ar trebui zece minute să fac înconjurul parcării. Traficul e prea dens şi oricum conduc ca nişte zombi în căutarea unui spațiu de parcare. Suspecții tăi ar putea oricând să iasă prin altă parte şi să plece liniştiți când eu sunt în partea cealaltă a clădirii.

Hagen dădu un pumn, de necaz, în maşină.

Era atât de aproape, al naibii de aproape, şi-acum eşuase ca înecatul la mal.

35.

Pitt se urcă pe dulap şi decuplă tuburile de neon, rezolvând astfel problema somnului fără chinul constant al luminii care îi bătea în ochi. Nu se trezi decât atunci când gardianul intră cu micul dejun. Se simțea refăcut şi se aruncă asupra fierturii groase de ovăz de parcă ar fi fost mâncarea lui preferată. Gardianul păru mirat să găsească camera în întuneric, însă Pitt se mulțumi să ridice neputincios din umeri, ca şi când n-ar fi ştiut despre ce era vorba, şi să-şi termine fiertura.

Două ore mai târziu era condus sub pază la biroul generalului Velikov. Urmă obişnuita aşteptare nesfârşită care ar fi trebuit să-i învingă rezistența psihică. Numai că jocul ruşilor era transparent. Intră în joc şi bătu camera în lung şi-n lat, prefăcându-se că e nervos.

Următoarele douăzeci şi patru de ore aveau să fie critice, ca să folosim o exprimare blândă. Era sigur că putea din nou să iasă din perimetrul împrejmuit, însă nu avea cum să ştie ce noi obstacole i se puteau ivi în cale, sau dacă ar mai fi reuşit să mişte un deget după un alt interviu cu Foss Gly.

Nu trebuia să mai amâne nici o clipă şi nici să mai stea pe gânduri, ezitând. Într-un fel sau altul, trebuia să fugă de pe

insulă în noaptea asta.

În cele din urmă, Velikov intră în încăpere şi-l studie lung pe Pitt înainte de a i se adresa. Se putea remarca în atitudinea generalului o anumită răceală şi-o duritate de neconfundat i se citea în priviri. Îi făcu semn lui Pitt să se aşeze pe un scaun tare, care nu fusese în încăpere în cursul întâlnirii anterioare.

Când vorbi, tonul lui era ameninţător.

– Semnezi hârtia prin care recunoşti că eşti spion?

– Dacă asta te face fericit.

– N-ai nimic de câştigat făcând pe deşteptul cu mine, domnule Pitt.

Pitt nu-şi putu înfrâna mânia care-l făcu să uite de orice judecâtă sănătoasă:

– N-am cum să fiu amabil cu o lepădătură care maltratează femei.

Sprâncenele lui Velikov se ridicară:

– Explică-te.

Pitt repetă vorbele lui Gunn şi ale lui Giordino de parcă erau ale lui:

– Sunetele sunt amplificate de zidurile de beton. Am auzit ţipetele lui Jessie LeBaron.

– Chiar le-ai auzit? Velikov îşi trecu degetele prin păr într-un gest de obişnuinţă. Mie mi se pare c-ar trebui să-ţi dai seama ce avantaje se ivesc dacă accepţi să colaborezi cu noi. Dacă-mi spui adevărul, s-ar putea să reuşesc să mai reduc puţin din necazurile prietenilor tăi.

– Ştii care-i adevărul. De-aia nici nu mai ai cum s-o-ntorci. Patru persoane ţi-au oferit o istorie identică. Nu ţi se pare ciudat ca anchetator profesionist ce eşti? Patru persoane care au fost torturate fizic separat în şedinţe diferite şi care, cu toate acestea, dau aceleaşi răspunsuri la întrebările voastre. Lipsa totală de profunzime a mentalităţii ruseşti nu este egalată decât de dorinţa voastră nemăsurată de a obţine mărturisiri. Dacă aş semna o declaraţie prin care recunosc că sunt spion, mi-aţi cere încă una pentru crime împotriva iubitului vostru stat, urmată de o alta în care mărturisesc că am scuipat pe stradă. Tactica voastră e la fel de rudimentară pe cât vă sunt şi arhitectura şi mâncărurile. Cereţi un lucru şi apoi nu vă mai opriţi. Adevărul?! N-aţi accepta adevărul nici dac-ar răsări din

pământ în fața ochilor voştri şi v-ar strânge de nas.

Velikov îl ascultă tăcut pe Pitt, uitându-se la el cu tot disprețul pe care un slav îl poate arăta unui mongol.

– Îți cer încă o dată să colaborezi cu noi.

– Nu sunt decât inginer de marină. Nu cunosc nici un fel de secrete militare.

– Singurul lucru care mă interesează este ce ți-au spus superiorii tăi despre această insulă şi cum de-ai ajuns să te afli aici.

– Acum ce comision îmi oferi? Doar te-ai exprimat destul de clar când ai spus că prietenii mei şi cu mine vom muri.

– Cine ştie, poate îți prelungeşti viața.

Velikov bătu cu degetele în birou ca într-o tobă.

– Continui să susții că ați ajuns pe insula Cayo Santa Maria printr-o simplă întâmplare?

– Da.

– Şi te aştepți ca eu să cred că din toate insulele şi plajele din Cuba, doamna LeBaron a ajuns chiar în locul unde se afla soțul ei - şi asta fără să fi ştiut nimic dinainte, îmi permit să adaug?

– Să fiu cinstit, nici mie nu mi-a venit să cred, dar exact aşa stau lucrurile.

Velikov îl privi intens pe Pitt şi păru să întrevadă la el o hotărâre pe care nu se putea abține să n-o admire.

– Eu am timp, domnule Pitt, am tot timpul de pe lume. Sunt convins că-mi ascunzi informații de importanță vitală. O să mai vorbim noi, când o să-ți pierzi din aroganță.

Apăsă pe un buton aflat pe birou, care chema gardianul. Un zâmbet îi apăruse pe față însă nu se citea nici urmă de satisfacție sau de plăcere. Părea să fie mai degrabă un zâmbet trist.

– Să mă scuzi că sunt aşa de direct, spuse Foss Gly. Experiența mea îmi spune că acțiunile neprevăzute dau naştere unor rezultate mai bune decât aşteptarea.

Când Pitt intrase în încăpere, nici un cuvânt nu fusese rostit. Nu făcuse decât un pas peste pragul camerei când Gly, care stătea în dosul uşii întredeschise, îl pocni în spate, chiar deasupra rinichiului. Se sufocă de durere şi aproape că-şi pierdu cunoştința, însă, printr-o minune, rămase în picioare.

– Aşadar, domnule Pitt, acum că mă asculți, poate că e ceva ce-ai vrea să-mi spui.

– Ți-a spus cineva vreodată că eşti nebun incurabil? mormăi Pitt printre dinți.

Văzu pumnul venind spre el, îl aşteptă şi prelua lovitura rostogolindu-se pregătit; se dădu de-a dura până la peretele din spate şi se prăbuşi pe podea, prefăcându-se că şi-a pierdut cunoştința.

Simți gustul de sânge în gură şi amorțeala cum îi cuprinde partea stângă a feței. Ținu ochii închişi şi rămase întins moale acolo. Trebuia să se adapteze tratamentului acestei matahale sadice, să vadă care e reacția acestei lepădături la răspunsurile şi atitudinea sa, să prevadă momentul şi locul în care avea să-l atingă următoarea lovitură. Pentru că oricum nu avea cum să stăvilească brutalitatea lui dezlănțuită. Singura lui preocupare era să supraviețuiască anchetei şi să iasă, chiar dacă rănit, pe picioare.

Gly merse la o chiuvetă murdară, umplu o găleată cu apă şi i-o trânti lui Pitt în cap.

– Ei hai, domnule Pitt, dacă mă mai pricep încă la oameni, pot spune că eşti în stare să încasezi lovituri mai zdravene decât asta.

Pitt se ridică cu greu pe mâini în genunchi, scuipă sânge pe podeaua de ciment şi gemu convingător, vrednic de milă.

– N-am ce să-ți spun mai mult decât ți-am spus deja, rosti el cu greutate.

Gly îl ridică ca pe un copil şi-l trânti într-un scaun. Cu colțul ochiului, Pitt înregistra rotirea periculoasă a pumnului drept al lui Gly venind spre el. Primi lovitura cât de bine putu, încasând-o chiar deasupra obrazului, sub tâmplă. Preț de câteva secunde, încercă să-şi potolească durerea ucigătoare şi se prefăcu din nou că se prăbuşeşte leşinat.

Încă o găleată de apă şi Pitt refăcu din nou scena cu gemetele. Gly se aplecă până ce îi atinse fața.

– Pentru cine lucrezi? Pitt îşi ridică mâinile şi-şi prinse capul care-i vibra de durere.

– Am fost angajat de Jessie LeBaron să aflu ce a pățit soțul ei.

– Ați debarcat la bordul unui submarin.

– Am plecat din Florida Keys pe un dirijabil.

– Scopul venirii voastre aici era să strângeți informații despre preluarea puterii în Cuba.

Pitt ridică sprâncenele, neînțelegând nimic:

– Preluarea de putere? Nu-nțeleg ce vrei să spui.

De data asta Gly îl lovi drept în stomac, făcându-l să-şi piardă şi ultima fărâmă de suflu, apoi se aşeză calm şi-i urmări reacția.

Pitt înțepeni, luptându-se să respire. Simțea că parcă inima încetase să-i bată. Simțea gust de bilă în gat. Pereții încăperii începură să-i joace dinaintea ochilor. Gly apărea la capătul unui tunel de unde-i zâmbea răutăcios.

– Ce ordine ați primit şi ce trebuia să faceți odată ajunşi pe Cayo Santa Maria?

– Nici un ordin, spuse Pitt şi vocea îi sună înfundat.

Gly se ridică şi se pregăti să lovească din nou.

Amețit, Pitt se ridică în picioare, se clătină o clipă, cu capul atârnându-i moale într-o parte. Acum ştia ce-i poate pielea lui Gly. Îi găsise punctul slab. Ca majoritatea sadicilor, Gly era structural un laş. Ar fi bătut în retragere şi-ar fi fost scos din cursă dacă i te-ai fi opus în acelaşi fel.

Gly se pregăti să-şi răsucească corpul, dar împietri de mirare. Ridicând pumnul de la podea şi răsucindu-şi umărul drept Pitt îi trânti un croşeu de dreapta cu toată forța pe care reuşise s-o adune.

Pumnul se izbi de nasul lui Gly, zdrobind cartilajul şi rupându-i osul. Apoi, îi înfipse două lovituri scurte şi-o lovitură laterală cu brațul îndoit, drept în triunghi. Ar fi putut la fel de bine să atace piatra de colț a lui Empire State Building şi efectul ar fi fost acelaşi.

Oricine altcineva ar fi căzut pe spate. Gly se împletici câțiva paşi şi rămase în picioare, cu fața înroşită de furie. Sângele îi şiroia din nas, însă nici nu-l băgă în seamă. Ridică pumnul şi-l agită spre Pitt:

– Pentru asta, am să te omor, spuse el.

– Bagă-ți pumnul în fund, spuse Pitt scârbit.

Înşfacă scaunul şi-l aruncă până la Gly. Acesta îl dădu la o parte, zdrobindu-l, cu brațul. Pitt prinse sclipirea de răutate din ochii lui Gly şi-şi dădu seama că acesta nu mai avea să

lovească cu iuțeala unui bici ci cu forța unei brute dezlănțuite.

Gly smulse chiuveta din perete, rupând pur şi simplu țevile de care era prinsă, şi-o ridică deasupra capului. Făcu trei paşi şi-o aruncă înspre Pitt. Pitt sări în lături şi se feri de lovitură cu o eschivă. În timp ce chiuveta zbura spre el ca un safe prăbuşindu-se dintr-o clădire înaltă, ştiu că reacționase cu o secundă mai târziu. Îşi ridică mâinile instinctiv într-un gest disperat să pareze lovitura masei de fier şi faianță.

Salvarea lui Pitt fu uşa. Zăvorul prelua forța cu care venise spre el chiuveta şi care-l agățase cu un colț al său, iar uşa fu smulsă din închizătoare şi se deschise violent. Pitt fu proiectat înapoi pe coridor unde se prăbuşi grămadă la picioarele gardianului speriat. Durerea îl săgeta în vintre şi în brațul drept, alăturându-se suferinței cumplite provocate de loviturile în stomac şi în cap. Palid, valuri de greață asaltându-l, se scutură de amețeala care amenința să se transforme în leşin şi reuşi să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu mâinile de zid.

Gly smulse chiuveta din uşă, unde se înțepenise, şi-l fulgeră pe Pitt cu o privire criminală:

– Eşti un om mort, Pitt. Ai să mori încet, milimetru cu milimetru, şi-ai să ajungi să cerşeşti să pun capăt agoniei tale. Data viitoare când ne vedem, te zdrobesc os cu os şi-ți smulg inima din piept.

În ochii lui Pitt nu se citea însă nici un pic de teamă. Durerea începuse să-l lase, şi era acum înlocuită de exaltare. Reuşise să scape întreg. Era rănit, dar drumul era liber.

– Data viitoare când ne-ntâlnim, am să vin cu o bâtă groasă.

36.

Pitt reuşi să doarmă după ce gardianul îl ajută să ajungă la celula sa. Se trezi trei ore mai târziu.

Zăcu întins, până ce mintea începu să-i lucreze din nou. Corpul şi fața îi erau acoperite de o mulțime de vânătăi, însă nu avea nici un os rupt. Supraviețuise.

Se aşeză în şezut şi-şi lăsă picioarele pe pardoseală, aşteptând câteva clipe, să-i treacă amețeala. Se săltă pe picioare şi începu să facă exerciții să se dezmorțească. Un val de slăbiciune îl năpădi, însă, cu un efort de voință, îl alungă şi

continuă să facă gimnastică până-şi simți din nou muşchii şi încheieturile suple.

Sosi şi gardianul aducându-i cina, iar Pitt începeni din nou cu îndemânare zăvorul, o manevră pe care o exersase în aşa fel încât să nu lase pe ultima clipă nici o posibilă greşeală. Se opri, ascultă şi, neauzind paşi şi nici voci pe coridor, ieşi din celulă.

Timpul era extrem de prețios. Avea prea multe de făcut şi nu erau decât câteva ore de întuneric la adăpostul căruia putea să reuşească. Cu părere de rău se gândi că ar fi vrut să-şi ia rămas bun de la Giordino şi de la Gunn, însă orice clipă în plus, petrecută în bază, îi micşora serios şansele de reuşită. Primul lucru pe care-l avea de făcut era s-o găsească pe Jessie şi s-o ia cu el.

O găsi în spatele celei de-a şasea uşi pe care o încercă, zăcând direct pe ciment doar cu o pătură murdară sub ea. Nu purta pe trupul dezgolit nici urmă de violență, însă fața sa, odinioară frumoasă, era grotesc acoperită de contuzii vinete. Gly lucrase cu pricepere, umilindu-i pudoarea şi brutalizând ceea ce o femeie are mai de preț - chipul său.

Pitt se aplecă deasupra ei şi-i luă capul în mâini, privind-o cu o expresie plină de tandrețe, însă cu ochii încărcați de o furie nebunească. Simțea urcând în el dorința de răzbunare. Îl străbătu un fior de ură sălbatică care depăşea ca intensitate orice simțise până atunci.

– Jessie, Jessie, mă auzi? Gura ei se deschise tremurând, iar ochii îl priviră țintă:

– Dirk, murmură ea, tu eşti?

– Da, te scot de-aici.

– Mă scoți... Cum?

– Am găsit o modalitate de a evada din baza asta împrejmuită.

– Dar insula? Raymond spunea că este imposibil să evadezi de pe insulă.

– Am ascuns motorul bărcii pneumatice. Dacă am putea construi o plută mică.

– Nu! suspină ea hotărâtă.

Se căzni să se ridice, cu o expresie de concentrare trecându-i peste chipul care era acum o mască. El o prinse delicat de umeri şi o susținu.

– Nu te mişca, spuse el.

– Trebuie să pleci singur.

– Nu te las în starea asta.

Ea scutură slab din cap.

– Nu. N-aş face decât să sporesc şansele ca tu să fii prins.

– Îmi pare rău, spuse Pitt sec.

– Îţi place sau nu, vii cu mine.

– Nu-nţelegi, pleda ea. Eşti singura noastră şansă de a ne salva pe toţi. Dacă reuşeşti să te întorci în Statele Unite şi-i spui preşedintelui ce se petrece aici, Velikov nu va avea încotro şi ne va ţine-n viaţă.

– Ce legătură are preşedintele cu toate astea?

– Mai mult decât crezi tu.

– Deci Velikov a avut dreptate. La mijloc e o conspiraţie.

– Nu-ţi pierde vremea cu speculaţii. Du-te, te rog, pleacă. Dacă scapi tu, ne salvezi şi pe noi.

Pitt simţi un val copleşitor de admiraţie pentru Jessie. Arăta ca o păpuşă dezmembrată, bătută şi lipsită de apărare, însă îşi dădu seama că frumuseţea ei fizică era pe măsura unei frumuseţi interioare - curajul şi hotărârea sa. Se aplecă şi-o sărută uşor pe buzele zdrobite.

– Voi reuşi, spuse el plin de încredere. Promite-mi c-ai să rezişti până mă-ntorc.

Încercă să-i zâmbească, însă buzele n-o ascultară.

– Clovn nebun ce eşti. N-ai cum să te-ntorci în Cuba.

– Uită-te la mine.

– Noroc, murmură ea sfârşită. Şi iartă-mă că ţi-am încurcat viaţa.

Pitt zâmbea, însă simţea că avea lacrimi în ochi.

– Asta le şi place bărbaţilor la femei. Nu ne lăsaţi niciodată să ne plictisim.

O sărută din nou pe frunte.

Escaladarea puţului de evacuare stârni în Pitt nenumărate dureri, în special în braţe, iar când ajunse sus trebui să se oprească să-şi tragă sufletul câteva minute înainte de a deschide capacul şi de a se tari afară, în întunericul din garaj. Cei doi soldaţi erau în continuare prinşi într-un joc de şah. Părea să fie un lucru obişnuit pentru a omori plictiseala rondului de noapte. De-abia dacă se osteneau din când în când

să arunce o privire spre vehiculele parcate în afara biroului în care se aflau. N-aveau nici un motiv să se gândească că se putea întâmpla ceva neprevăzut. Probabil că erau mecanici, nu soldați de pază, se gândi Pitt.

Făcu o scurtă recunoaştere a garajului: bancuri cu scule, rampe de schimbare a uleiului, depozitul de piese de schimb şi de uleiuri, camioane şi echipament de construcție. Camioanele aveau prinse pe cadru canistre de benzină de douăzeci de litri fiecare. Pitt scutură uşurel canistrele până ce găsi una plină. Restul erau pe jumătate sau aproape goale. Bâjbâi prin întuneric pe lângă o trusă cu scule şi-n cele din urmă găsi un furtun pe care-l folosi să tragă benzină din rezervorul unui camion. Două canistre cu patruzeci de litri era tot ce putea să care cu sine. Problema pe care o avea acum era să le treacă prin gura de aerisire de pe acoperiş.

Pitt luă un cablu de remorcă agățat şi-i legă capetele de mânerele canistrelor. Îşi trecu pe umăr cablul, ca pe o cobiliță, se cățără pe grinzile de susținere. Uşurel, uitându-se spre mecanici să vadă dacă mai erau captivați de partida de şah, împinse canistrele pe acoperiş, una câte una, prin gura de aerisire.

După alte două minute, le cărase până la galeria care trecea pe sub zid. Desfăcu barele şi ieşi zorit.

Era senin, iar luna în pătrar plutea pe un cer spuzit de stele. Nu se simțea decât o boare de vânt, iar aerul nopții era răcoros.

Fără vreun motiv anume, de data asta merse pe partea cealaltă a drumului. Înainta cu dificultate.

Sub greutatea canistrelor, îşi simți curând mâinile atârnându-i din încheieturi. Picioarele se afundau în nisipul afânat şi trebuia să scape de durerea tot mai pregnantă din brațe şi din mâini.

Pitt se-mpiedică şi fu pe punctul să cadă la marginea unei dumbrăvi dese de palmieri cu trunchiurile atât de groase încât aproape că se atingeau. Întinse mâinile şi bâjbâi în jurul lui. Atinse un obiect de metal afundat în nisip, aproape acoperit de acesta.

Curios, lăsă jos canistrele de benzină şi se tari prudent pe marginea luminişului. O grilă de metal se ridica la şaizeci de centimetri de pământ şi se întindea pe toată suprafața

poieniței. Centrul ei cobora, până devenea concavă ca un bol. Îşi trecu degetele peste palmierii care înconjurau luminişul.

Erau falşi. Trunchiurile şi frunzele erau făcute din tuburi de aluminiu învelite într-o membrană sablată din plastic care le imita perfect pe cele adevărate. Erau peste cincizeci de astfel de palmieri, bine camuflați şi vopsiți în culori naturale ca să păcălească avioanele trimise de americani în urmărire şi aparatele lor foto atât de sofisticate.

Bolul nu era altceva decât o imensă antenă radio-TV de forma unei farfurii, iar falşii palmieri, nişte brațe hidraulice care o ridicau şi-o lăsau. Pitt împietri dându-şi seama de importanța descoperirii sale accidentale. Acum ştia că, îngropat sub nisipul insulei, se afla un vast centru de comunicații.

Dar, în ce scop? Pitt nu avea timp să se gândească, însă era mai hotărât ca oricând să fugă. Continuă să înainteze în întuneric. Satul era mai aproape decât ținea el minte. Era lac de sudoare şi abia se mai împleticea de epuizare, când, în sfârşit, ajunse în curtea casei unde ascunsese, sub cadă, motorul bărcii. Uşurat, lăsă canistrele pe pământ, se întinse pe salteaua veche şi aţipi o oră.

Deşi era în criză de timp, somnul scurt se dovedi a-l inviora considerabil. Îi lăsase mintea să lucreze. În vremea asta, prinsese contur o idee care era atât de simplă încât nu-i veni să creadă că nu se gândise la ea dinainte.

Cără canistrele până la lagună. Apoi se-ntoarse să ia motorul. Căutând prin mormanele de gunoaie, descoperi o scândură care nu părea a fi putredă.

Ultimul lucru pe care-l avea de făcut era şi cel mai greu. Însă nevoia te învață, îşi repeta Pitt neobosit.

Folosind scândura ca pe un cadru al pupei, Pitt înfundă motorul în partea din spate a căzii.

Următorul lucru fu să curețe filtrul de benzină şi să sufle nisipul de pe frânghii. O conservă pe care o îndoi în formă conică avea să fie folosită drept palnie de scurgere a benzinei în rezervorul motorului. În final, înainte de a astupa cu un dop încropit gura de scurgere a căzii rupse cele patru picioare ale ei, ca nişte labe, cu ajutorul unui drug de fier.

Trase de frânghia starterului de douăsprezece ori înainte ca motorul să scuipe, să pornească şi, în sfârşit, să toarcă liniştit.

Împinse cada spre apă mai adânc până ce pluti la suprafața ei. Apoi se cațără în ea. Greutatea propriului său corp şi a celor două canistre pline cu benzină o făceau să se mențină pe apă surprinzător de bine. Lăsă brațul elicei în apă şi împinse levierul vitezei la înainte.

Strania ambarcațiune de forma unei mingi ieşi în lagună spre larg şi se îndreptă spre cursul principal. Sub lumina lunii, marea părea calmă, iar valurile mai mici de un metru. Trebuia să-şi croiască drum prin valurile care se spărgeau la mal şi să se îndepărteze cât mai mult de insulă până la răsăritul soarelui.

Încetini şi numără valurile, calculând frecvența cu care se spărgeau de țărm. Nouă valuri mai puternice se prăvăliră unul după celălalt lăsând un gol lung între ele şi următorul. Pitt împinse frâna până la fund şi stabiliză pupa căzii. Următorul val fu mic şi se zdrobi chiar în fața lui. Prelua izbitura valului înspumat chiar în prova dar reuşi să înainteze. Cada se clătină, elicea bătu apa şi o împinse peste creasta următorului val înainte ca acesta să se spargă.

Pitt trase un chiot de fericire că se vedea în sfârşit liber. Ce era mai greu, trecuse. Ştia că nu putea să fie găsit decât printr-o întâmplare. Cada era prea mică să poată fi detectată pe radar. Încetini puțin, pentru a cruța motorul şi a economisi benzină. Îşi lăsă mâna în apă şi aprecie că înainta cu patru noduri. Până a doua zi de dimineață avea să iasă din apele cubaneze.

Înălță privirea spre cer, îşi alese câteva repere şi o stea care să-l călăuzească şi se înscrise pe cursul care-l ducea spre Canalul Bahama.

Sfârşit volumul 1.

Volumul 2.

Partea a treia
SELENOS 8

37.
30 octombrie 1989
Kazahstan, URSS

Cu mingea de foc strălucind în coada sa mai luminoasă decât nopțile albe, *Selenos 8* se ridică spre cerul albastru în aerul răcoros ducând cu sine stația lunară de o sută zece tone cu oameni la bord.

Superracheta, prevăzută cu patru servomotoare cu o forță de şase sute treizeci de mii de kilograme, lăsă în urma sa o coadă ca de cometă cu o lungime de trei sute de metri şi o lățime de nouăzeci de metri.

Un fum alb țâşni şi învălui rampa de lansare, iar huruitul motoarelor făcu să se zgâlțâie ferestrele pe o distanță de doisprezece mile înjur. La început se ridică atât de lin încât părea că nici nu se-nălțase.

Apoi luă viteză şi dispăru ca fulgerul înspre înalturi.

Preşedintele sovietic Antonov urmărea lansarea rachetei de la fereastra unui buncăr blindat printr-un binoclu montat pe un trepied. Serghei Comilov şi generalul Iasenin se țineau în picioare lângă el, urmărind cu atenție comunicarea verbală dintre cosmonauți şi cei de la centrul de control al zborurilor.

– O privelişte impresionantă, rosti Antonov aproape cu venerație.

– Şi o lansare ca la carte, spuse Cornilov. Vor atinge viteza de înscriere pe orbită în numai patru minute.

– Totul funcționează perfect?

– Da, tovarăşe preşedinte. Toate sistemele funcționează normal. Şi s-au înscris pe ruta corectă.

Antonov urmări limba lungă de foc până ce se pierdu în cosmos. Doar atunci suspină şi se îndepărtă de telescop.

– Ei bine, tovarăşi, acest adevărat spectacol spațial ar trebui să abată atenția lumii de la următorul zbor al navetei americane pe care ei vor s-o plaseze pe noua stație orbitală.

Iasenin încuviință şi-l strânse de umăr pe Cornilov.

– Felicitări, Serghei. Ai suflat yankeilor o nouă victorie, în favoarea Uniunii Sovietice.

– Nu-i meritul meu, spuse Cornilov. Din cauza mecanicii spațiului cosmic, s-a întâmplat că fereastra noastră spre Lună s-a deschis cu câteva ore înaintea celei programate de ei pentru lansare.

Antonov privea aerul ca vrăjit.

– Presupun că serviciile de informații americane nu sunt la curent cu faptul că astronauții noştri nu sunt ceea ce par a fi.

– Un şiretlic desăvârşit, spuse Iasenin fără nici o rezervă. Schimbarea a cinci oameni de ştiință specialişti în probleme spațiale cu soldați special antrenați, doar cu câteva clipe înaintea lansării, a trecut neobservată.

– Sper că se poate spune acelaşi lucru şi despre programul de ultimă oră prin care am înlocuit echipamentul de cercetare cu armamentul, spuse Cornilov. Vestea a provocat aproape o revoltă în rândul oamenilor de ştiință ale căror experimente au fost anulate. Iar inginerii cărora li s-a cerut să reproiecteze interiorul stației, s-o adapteze la noii factori de greutate şi s-o compartimenteze pentru păstrarea armelor, s-au înfuriat că nu li s-a explicat de ce era nevoie să aducă aceste modificări de ultimă oră. Sigur că ceva din nemulțumirea lor va ajunge la urechile americanilor.

– Nu-ți pierde cumpătul din pricina asta, spuse Iasenin râzând. Autoritățile spațiale americane nu vor bănui nimic până nu se-ntrerupe legătura cu prețioasa lor bază selenară.

– Cine e comandantul trupei noastre de asalt? întrebă Antonov.

– Maiorul Grigori Leucenko, expert în lupta de gherilă. Maiorul a repurtat nenumărate victorii împotriva rebelilor din Afganistan. Garantez personal pentru calitățile sale de soldat neînfricat şi devotat cauzei.

Antonov încuviință îngândurat:

– O alegere bună, generale. Suprafața Lunii nu i se va părea mult diferită de pământul din Afganistan.

– Nu-ncape îndoială că maiorul Leucenko va conduce această operațiune spre o reuşită totală.

– Uiți de astronauții americani, generale, spuse Cornilov.

– Ce-i cu ei?

– Fotografiile demonstrează că şi ei sunt înarmaţi. Mă rog să nu fie atât de fanatici încât să dezlănţuie o luptă serioasă în apărarea bazei lor de pe Lună.

Iasenin zâmbi indulgent:

– Te rogi, Serghei? Şi la cine te rogi? Precis că nu lui Dumnezeu. N-o să-i ajute pe americani când or porni la atac Leucenko şi oamenii săi. Concluzia e evidentă. Oamenii de ştiinţă nu se pot măsura cu soldaţi profesionişti antrenaţi să ucidă.

– Nu-i subestima. Asta a fost tot ce-am avut de spus.

– Destul! spuse Antonov aproape ţipând. Să nu mai aud că vorbiţi ca nişte defetişti. Maiorul Leucenko are dublul avantaj al atacului-surpriză şi-al armamentului superior. Peste mai puţin de şaizeci de ore din acest moment, va începe adevărata bătălie în spaţiul cosmic. Iar eu nu mă aştept ca Uniunea Sovietică să piardă.

La Moscova, Vladimir Polevoi era aşezat la biroul său din centrala K.G.B-ului aflată în Piaţa Dzerjinski şi citea un raport primit de la generalul Velikov. Nu ridică privirea când îl auzi intrând cu paşi mari în încăpere pe Lev Maisky şi nici nu-l văzu cum ia loc fără a fi invitat. Maisky avea o faţă oarecare, lipsită de expresie şi unidimensională, ca şi personalitatea sa. Era adjunctul lui Polevoi în fruntea Directoratului principal, braţul operaţiunilor cu străinătatea din cadrul K.G.B-ului. Relaţiile dintre Maisky şi Polevoi erau rezervate, însă cei doi se completau unul pe altul.

În cele din urmă, Polevoi ridică ochii şi privi plictisit la Maisky.

– Vreau o explicaţie.

– Prezenţa soţilor LeBaron nu a fost prevăzută, spuse Maisky concis.

– Poate prezenţa doamnei LeBaron şi-a echipajului ei de căutători de comori. Dar cu LeBaron ce-a fost? De ce a trebuit Velikov să-l preia de la cubanezi?

– Generalul s-a gândit că Raymond LeBaron ar putea fi un zălog util pe masa negocierilor cu Departamentul de Stat al SUA după îndepărtarea fraţilor Castro de la putere.

– Bunele lui intenţii ne-au vârât într-un joc periculos, spuse

Polevoi.

– Velikov m-a asigurat că LeBaron este deținut în cel mai strict secret şi că i se oferă numai informații false.

– Şi totuşi, există eventualitatea, cât de mică, ca LeBaron să descopere adevărata destinație a insulei Cayo Santa Maria.

– Atunci va fi îndepărtat.

– Şi Jessie LeBaron?

– Păi cred că ea şi prietenii săi s-ar putea dovedi utili când o să aruncăm vina aşa-zisului dezastru la poarta CIA.

– Velikov sau unul dintre agenții noştri secreți de la Washington au descoperit vreun plan al americanilor de infiltrare a insulei?

– Nu, răspunse Maisky. A fost verificat echipajul de pe dirijabil şi nici unul nu are legătură cu CIA. Sau cu cercurile militare.

– Nu vreau nici un amestec nedorit, rosti Polevoi ferm. Ne-apropiem cu paşi mari de succes. Să-i transmiți ce ți-am spus lui Velikov.

– O să primească întocmai instrucțiunile.

Se auzi o bătaie în uşă, după care intră secretara lui Polevoi. Fără a scoate un cuvânt, îi întinse o hârtie şi ieşi din încăpere.

Brusc, fața lui Polevoi se înroşi de mânie.

– La dracu! Vorbeşti de un pericol şi el devine realitate.

– Poftim?

– Un semnal urgent de la Velikov. Unul dintre prizonieri a evadat. Maisky făcu o mişcare nervoasă cu mâinile:

– Imposibil. Nu există nici o barcă pe Cayo Santa Maria, iar dacă e suficient de nebun să plece înot, ori se va îneca, ori va pieri mâncat de rechini. Oricine ar fi, nu ajunge departe.

– Îl cheamă Dirk Pitt şi, după părerea lui Velikov, e cel mai periculos din tot grupul.

– Periculos sau nu...

Polevoi îi făcu semn să tacă şi începu să măsoare camera, cu fața reflectând o mare agitație.

– Nu ne putem permite să avem surprize. Scadența aventurii noastre cubaneze trebuie devansată cu o săptămână.

Maisky clătină capul, dezaprobator:

– Vasele nu vor ajunge în Havana la timp. Pe de altă parte, nu putem schimba data sărbătoririi.

Fidel va fi prezent la ceremonie împreună cu toate oficialitățile din guvernul său pentru a lua cuvântul.

Roțile maşinăriei au fost puse în mişcare. Nimic nu mai poate modifica momentul stabilit. *Rom şi Cola* trebuie fie rechemați, fie lăsați să continue conform planului.

Polevoi îşi frângea mâinile, nehotărât încă asupra deciziei.

– *Rom şi Cola*, ce nume idiot pentru o operațiune de asemenea anvergură.

– Un motiv în plus să continuăm. Programul nostru de dezinformare s-a pus în mişcare şi au început deja să fie împrăştiate zvonuri despre un plan al CIA de distrugere a Cubei. Expresia Rom şi Cola este tipic americană. Nici un guvern străin nu va bănui că planul a fost elaborat în secret la Moscova.

Polevoi ridică din umeri, semn că este de acord:

– Foarte bine, însă nici nu vreau să mă gândesc ce urmări ar avea dacă acest individ Pitt scapă printr-un miracol şi ajunge înapoi în Statele Unite.

– E deja mort, anunță Maisky sigur pe sine. Sunt sigur de asta.

38.

Preşedintele băgă capul în biroul lui Daniel Fawcett şi schiță un gest.

– Nu te ridica. Am vrut doar să ştii că urc să iau prânzul cu soția mea.

– Nu uitați că avem o întâlnire importantă cu şefii agențiilor de informații şi cu Doug Oates peste patruzeci şi cinci de minute, îi aminti Fawcett.

– Promit că mă întorc la timp.

Preşedintele se întoarse şi luă liftul până la locuința sa personală de la etajul doi al Casei Albe.

Ira Hagen îl aştepta în apartamentul Lincoln.

– Pari obosit, Ira; Hagen zâmbi.

– Se apropie scadența.

– Cum stăm?

– Am descoperit identitatea tuturor celor nouă membri ai creierului. Şapte ştiu deja unde pot fi găsiți. Doar Leonard

Hudson şi Gunnar Eriksen rămân în afara plasei întinse de mine.

– Nu le-ai luat urma după episodul de la centrul comercial? Hagen ezită.

– Nimic de felul unei reuşite totale.

– Staţia selenară sovietică a fost lansată în urmă cu opt ore, spuse preşedintele. Nu mai pot amâna lucrurile nici o clipă. Dau ordin ca în după-amiaza asta să fie strânşi membrii creierului, atâţia câţi vor putea fi găsiţi.

– Cu armata sau cu FBI?

– Nici unii, nici alţii. Un vechi tovarăş de arme din corpul de marină va avea onoarea. I-am dat deja lista noastră cu numele şi locul unde poate să-i găsească. Preşedintele se opri şi-l privi fix pe Hagen. Spuneai că ai descoperit identitatea tuturor celor nouă bărbaţi, Ira, dar în raportul pe care mi l-ai dat nu apar decât opt nume.

Hagen păru că face asta împotriva voinţei lui, însă băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o bucată de hârtie împăturită.

– N-am dezvăluit identitatea celui de-al nouălea bărbat, pentru că am vrut să fiu absolut sigur cine este. Un analizor de voce mi-a confirmat bănuielile.

Preşedintele luă hârtia din mâna lui Hagen, o despături şi citi numele scris pe ea. Îşi scoase ochelarii şi şterse preocupat lentilele, de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi, vârî hârtia în buzunar.

– Presupun că am ştiut de la bun început, dar n-am putut să cred în complicitatea lui.

– Nu-i judeca aspru, Vince. Oamenii ăştia sunt nişte adevăraţi patrioţi, nici vorbă să fie trădători. Singurul lucru de care se fac vinovaţi este tăcerea pe care au păstrat-o. În cazul lui Hudson şi al lui Eriksen. S-au prefăcut că sunt morţi în toţi aceşti ani. Gândeşte-te la durerea pe care au provocat-o rudelor şi prietenilor, lor. Naţiunea americană nu-i va putea recompensa pentru sacrificiul lor şi nici nu va fi capabilă să înţeleagă deplin binefacerile realizărilor acestora.

– Îmi dai lecţii, Ira?

– Da, domnule, îţi dau lecţii.

Preşedintele băgă de seamă abia acum lupta interioară a lui

Hagen. Înțelese că în sufletul prietenului său se dădea o bătălie decisivă. Loialitatea lui Hagen era pe muchie de cuțit.

– Îmi ascunzi ceva, Ira.

– N-am să te mint, Vince.

– Ştii unde se ascund Hudson şi Eriksen.

– Să zicem că am o bănuială a naibii de solidă.

– Pot să mă încred în tine că ai să-i aduci aici?

– Da.

– Eşti un bun cercetaş, Ira.

– Unde vrei să ți-i livrez şi când?

– Camp David, răspunse preşedintele. Ora opt mâine dimineață.

– Vom fi acolo.

– Nu te pot include şi pe tine, Ira.

– Lucrul pe care trebuie să-l faci tu, Vince, să zicem un fel de răsplată pentru efortul meu, este că-mi datorezi să fiu prezent în final.

Preşedintele se gândi o clipă.

– Ai dreptate. Măcar atât pot să fac.

***

Martin Brogan, director CIA; Sam Emmett de la FBI şi secretarul de stat Douglas Oates se ridicară în picioare la intrarea preşedintelui în sala de întruniri, cu Dan Fawcett venind în urma lui.

– Vă rog, luați loc, domnilor, spuse preşedintele zâmbind.

Urmară câteva minute de discuții neînsemnate până ce Alan Mercier, consilierul în probleme de securitate, îşi făcu apariția.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse el, lăsându-se grăbit să alunece într-un scaun. N-am avut timp nici să mă gândesc la o scuză plauzibilă.

– Iată un bărbat sincer, spuse Brogan râzând. Mi-e silă.

Preşedintele aşează stiloul pe agendă.

– Cum stăm cu pactul cubanez? întrebă el, privindu-l pe Oates.

– Până nu reuşim să începem un dialog secret cu Castro, nu putem decât să aşteptăm, în priză.

– Există vreo posibilitate, oricât de mică, ca Jessie LeBaron să fi ajuns la el cu ultimul nostru răspuns? Brogan clătină

capul.

– Cred că e foarte îndoielnic să fi stabilit legătura. Sursele noastre de informare n-au scos un cuvânt de când a fost doborat dirijabilul. Consemnul este că a murit.

– Vreo ştire de la fraţii Castro?

– Nici una.

– De la Moscova ce veşti ai?

– Lupta internă dintre Castro şi Antonov ameninţă ca în curând să devină făţişă, spuse Mercier. Oamenii noştri de la Ministerul cubanez de Război susţin că Fidel Castro ameninţă să-şi retragă trupele din Afganistan.

– Aşa se mai leagă lucrurile, spuse Fawcett. Antonov n-o să stea cu mâinile în sân, să permită ca aşa ceva să se întâmple.

Emmett se aplecă înainte peste masă şi-şi împreună mâinile.

– Totul a început în urmă cu patru ani, când Castro s-a rugat umilindu-se să fie scutit de plata simbolică a celor zece miliarde de dolari pe care le datora Uniunii Sovietice şi care reprezentau împrumuturi întoarse şi răsîntoarse încă din anii 60. A vrut să dea impresia că e un centru economic puternic într-un colţ de lume şi-a trebuit să-i cedeze lui Antonov când i-a cerut să trimită trupe în războiul din Afganistan. Nu doar câteva mici companii, ci aproape douăzeci de mii de oameni.

– Câte victime a înregistrat CIA în rapoartele sale? întrebă preşedintele întorcându-se spre Brogan.

– Cifrele pe care le deţinem indică aproape o mie şase sute de morţi, două sute de răniţi şi peste cinci sute de dispăruţi.

– Doamne Dumnezeule, dar asta înseamnă peste douăzeci la sută.

– Încă un motiv pentru cubanezi să-i deteste pe ruşi, continuă Brogan. Castro e ca un om care se plimbă cu o barcă care ia apă. Iar dacă America îi aruncă frânghia de care să se agaţe, cei de la Kremlin or să-l spulbere.

– De fapt, oricum vor să-l mătură, adăugă Emmett.

– Avem vreo idee când şi în ce fel va avea loc asasinarea lui? întrebă preşedintele.

Brogan se răsuci în scaun neliniştit.

– Sursele noastre nu au reuşit să descopere şi să decodifice nici una din datele preluate de pe sateliţii noştri de ascultare care sunt concentraţi asupra operaţiunii. Doar frânturi şi

fragmente de informații care, puse cap la cap, nu ne ajută să ne facem o idee despre planurile lor.

– Ştiți cine răspunde de ea? insistă preşedintele.

– Generalul Piotr Velikov, de la G.R.U., considerat a fi un expert în infiltrarea guvernelor Lumii a treia şi manipularea acestora. El a fost artizanul răsturnării guvernului din Nicaragua în urmă cu doi ani. Din fericire, guvernul marxist pe care l-a instalat nu a rezistat.

– Lucrează lângă Havana?

– E mai tăcut ca mormântul, răspunse Brogan.

Imaginea perfectă a unui tip care se află nicăieri. Velikov nu a fost văzut în public în ultimii patru ani. Suntem al naibii de siguri că trage sforile dintr-un loc ascuns.

Ochii preşedintelui se întunecară.

– Deci, tot ce ştim este o teorie extrem de vagă cum că Kremlinul ar plănui să-i asasineze pe Fidel şi pe Raul Castro încercând să dea vina pe noi, apoi să preia conducerea folosind nişte marionete cubaneze care, de fapt, ar primi ordine de la Moscova. Să fim serioşi, domnilor, nu pot acționa pe baza unui simplu scenariu . Am nevoie de dovezi.

– E o poveste care se bazează pe fapte reale, explică Brogan. Avem numele cubanezilor care sunt plătiți de sovietici şi care aşteaptă la rând să pună mâna pe putere. informațiile noastre susțin clar intenția Kremlinului de a-i asasina pe frații Castro.

CIA e țapul ispăşitor perfect, pentru că poporul cubanez nu a uitat încă ce s-a-ntâmplat la Bay of Pigs şi mici uneltirile soldate cu un eşec ale agenției de a-l ucide pe Fidel cu ajutorul Mafiei, în timpul administrației Kennedy. Vă asigur, domnule preşedinte, că eu consider chestiunea aceasta o prioritate. Şaizeci de agenți la toate nivelurile fac eforturi de a străpunge vălul de mister de care s-a înconjurat Velikov.

– Şi noi nu putem să ajungem până la Castro pentru un dialog deschis de întrajutorare...

– Nu, domnule, răspund, e Oates. Se opune oricărui contact pe cale oficială.

– Nu-şi dă seama că s-ar putea să nu mai aibă timp? întrebă preşedintele.

– Cred că pluteşte în gol, îi răspunse Oates. Pe de-o parte, se simte în siguranță, ştiind că marea masă a cubanezilor îl

idolatrizează. De fapt puțini conducători de națiune pot spune că se bucură de teama respectuoasă şi de afecțiunea de care se bucură el. Totuşi, pe de altă parte, nu e capabil să înțeleagă pe deplin amenințarea gravă la adresa vieții şi a guvernului său care vine din partea sovieticilor.

– Deci, ce vreți să-mi spuneți, spuse preşedintele grav, este că dacă agenții noştri nu reuşesc să străpungă zidul de securitate sau să strecoare pe cineva în vizuina lui Castro şi să-l facă să înțeleagă situația realist, n-avem altceva de făcut decât să stăm confortabil în fotoliu şi să urmărim cum se scufundă Cuba prinsă complet sub dominația sovietică.

– Da, domnule preşedinte, spuse Brogan. Asta este exact ce încercam să vă spunem.

39.

Hagen hoinărea de parcă n-avea nici o treabă prin raioanele centrului comercial şi se uita cu coada ochiului la mărfurile de pe rafturi. Mirosul de alune prăjite îi aminti că-i era foame. Se opri lângă o gheretă vopsită în culori vii şi cumpără o pungă de arahide rumenite.

Ca să-şi odihnească picioarele, se aşeză pe canapeaua dintr-un raion de aparatură electronică şi se uită la cele douăzeci de televizoare înşirate pe un perete, toate deschise pe acelaşi canal. Imaginile prezentau ştirea lansării, în urmă cu o oră, din California, a navetei spațiale Gettysburg. De la primul zbor al rachetei din 1981, peste trei sute de oameni fuseseră lansați în cosmos, iar, în afara mediilor de informare, se părea că nimeni nu mai acordă atenție acestui tip de informații.

Hagen bătu magazinele în sus şi-n jos, oprindu-se să privească ca un gură-cască printr-o fereastră într-o cabină în care un disc-jokey schimba discurile pentru stația-locală de radio a magazinului.

Trecea pe lângă o mulțime de cumpărătoare, însă atenția sa se concentra asupra puținilor bărbați.

Majoritatea păreau a fi în pauză de masă, căutând prin rafturile îngrijit aranjate, de obicei cumpărând primul lucru care le cădea în mână, spre deosebire de femei, care scotoceau peste tot, în dorința nebunească de a găsi ceva mai bun la un

preț convenabil.

Zări doi bărbați care mâncau sandvişuri imense la un restaurant cu preparate la minut. Nu aveau nici o sacoşă de cumpărături şi nici nu erau îmbrăcați ca nişte angajați de magazin. Purtau acelaşi stil de îmbrăcăminte sport ca şi doctorul Mooney de la *Laboratorul Pattenden*.

Hagen îi urmări până într-un magazin universal imens. Luară liftul spre subsol şi intrară într-un coridor în capătul căruia se afla un indicator pe care scria: *Accesul interzis persoanelor străine.*

Un beculeț de avertizare se aprinse în mintea lui Hagen. Reveni la o tejghea pe care se aflau aşezate în stivă o mulțime de cearşafuri, îşi scoase haina şi-şi puse un creion după ureche. Apoi aşteptă ca vânzătorul să fie ocupat cu un client şi după aceea luă o grămadă de cearşafuri şi se îndreptă spre coridor.

Trei uşi dădeau înspre magazii, două spre camerele de odihnă, iar pe una scria pericol de electrocutare. Dădu de perete ultima uşă şi intră zorit în încăpere. Un paznic uimit aşezat la un birou ridică ochii.

– Hei, nu ai voie să...

Asta a fost tot ce-a apucat să spună înainte ca Hagen să-i arunce cearşafurile în cap şi să-i aplice în ceafă o lovitură de judo. Mai erau încă doi paznici de la securitatea clădirii în spatele unei a doua uşi, iar Hagen îi doborî pe amândoi în mai puțin de patru secunde. Se încorda şi intră rapid în altă încăpere, în aşteptarea unei amenințări.

O sută de perechi de ochi îl priveau cu o expresie de uimire fățişă.

Hagen se afla într-o încăpere care părea că se lungeşte la infinit. De la un zid la altul, era plină de oameni, birouri, computere şi echipament de comunicații. O secundă bună rămase acolo, privind aproape fascinat hala imensă. Apoi făcu un pas înainte şi apucă de braț o secretară îngrozită, ridicând-o din scaun.

– Leonard Hudson! trânti el, unde îl găsesc? în ochi îi lucea teama, ca două luminițe gemene. Arătă cu capul spre dreapta:

– B-biroul c-cu uşa alb-albastră, se bâlbâi ea.

– Mulțumesc foarte mult, spuse el cu un zâmbet larg.

Hagen eliberă fata şi parcurse iute încăperea aglomerată. Fața îi era încruntată de parcă încerca să prevină pe oricine ar fi încercat să-l oprească ce-l putea aştepta.

Dar nimeni nu făcu nici cel mai mic gest.

Mulțimea care se adunase se dădea la o parte din calea lui ca Marea Roşie în fața lui Moise.

Când ajunse la uşa albastră se opri, se-ntoarse şi îmbrățişa dintr-o privire acest adevărat trust de inteligență care era centrul de comunicații al programului Colonia Jersey. Nu se putu opri să nu-l admire pe Hudson. Alesese un loc perfect şi ingenios. Hala fusese amenajată în timpul construirii centrului comercial şi, probabil, nu atrăsese nici o bănuială. Oamenii de ştiință, inginerii şi secretarele puteau intra şi ieşi nestingheriți pierzându-se printre cumpărători, iar maşinile lor se confundau printre sutele de maşini parcate. Şi stația de radio era o idee genială. Cine ar fi bănuit că transmiteau şi primeau cu ajutorul ei mesaje de pe Lună printre discursurile din Top patruzeci difuzate pentru Colegiul din apropiere? Hagen împinse uşa şi intră în ceea ce părea a fi cabina de comandă a unui studio.

Hudson şi Eriksen erau aşezați cu spatele la el, privind în sus spre un video monitor imens pe care apărea imaginea unui bărbat cu fața şi capul complet rase şi care se opri la jumătatea propoziției, iar apoi întrebă:

– Cine e bărbatul din spatele vostru? Hudson aruncă o privire peste umăr:

– Bună, Ira. Vocea sa, ca şi ochii, erau de gheață; Hagen avu senzația ciocnirii unor cuburi de gheață. Chiar mă întrebam când ai să apari.

– Intră, spuse Eriksen pe un ton glacial. Ai picat la țanc să vorbeşti cu omul nostru de pe Lună.

40.

Pitt ieşise deja din apele cubaneze şi se înscrisese pe drumul navigabil principal din Canalul Bahama. Însă norocul începea să-l părăsească.

Puținele nave care-i apăruseră în câmpul vizual nu sesizaseră prezența sa. Un petrolier imens care arbora steagul

panamez trecuse pe lângă el la nici o milă depărtare. Stătea ridicat atât cât putea să nu răstoarne cada şi flutură cămaşa, însă micuța lui ambarcațiune trecu neobservată de echipaj.

Să crezi că un ofițer de cart aflat pe punte şi-ar fi putut îndrepta binoclul exact spre acel loc şi exact în momentul în care cada se ridica din golul unui val pe creasta lui, chiar înainte de a dispărea din vedere, era un pariu pe care n-ar fi îndrăznit să-l facă nici un parior care se respectă. Iar Pitt se văzu obligat să recunoască adevărul îngrozitor: îşi construise o ambarcațiune care nu putea fi zărită decât cu mare greutate.

Pitt începu să facă mişcările mecanic.

Picioarele îi amorțiseră din pricina poziției în care se strânsese în cada îngustă şi-n care se afla de peste douăzeci de ore de călătorie pe mare; mai mult decât atât, fricțiunea permanentă de fundul dur al căzii nu făcuse altceva decât să-i producă băşici care-l usturau. Soarele arzător de la Tropice se abătuse asupra lui, însă, din fericire, era bine bronzat şi ultimul lucru de care se temea erau arsurile.

Marea continua să fie calmă, însă el trebuia să facă eforturi permanente să mențină prora căzii deasupra valurilor şi-n acelaşi timp să scoată apa din ea. Scursese ultimele picături de benzină în motor şi acum umpluse canistrele cu apă de mare pentru a menține constantă greutatea căzii.

Motorul nu mai putea funcționa decât încă cincisprezece-douăzeci de minute înainte de a rămâne fără combustibil - mai mult nu mai putea spera. După care totul avea să se sfârşească. Lipsită de control, cada avea să ia apă, iar apoi să se scufunde.

Începu să picotească - nu dormise de treizeci şi şase de ore. Se luptă din răsputeri să rămână treaz, carmind şi scoțând apa din cadă, cu brațe ca de plumb, cu mâinile crăpate de apa sărată. Pitt scruta orizontul neobosit, însă părea că nu va trece nici un vapor prin partea asta a mării. Câțiva rechini se loviseră de fundul căzii care se mişca încet; unul făcu greşeala să se apropie prea mult de elice şi-şi prinse coada în ea; fu sfârtecată. Pitt îi privi cu detaşare. Se gândi prosteşte că putea să le ofere o masă bună - doar să deschidă gura şi să se arunce în mare; poate era mai bine dacă se îneca. Îşi dădu seama ce gând nebunesc îi trecuse prin minte şi, pe dată, îl alungă.

Vântul se pornise din nou. O rafală trecu deasupra sa şi depuse câțiva stropi de apă pe fundul căzii. Nu era tocmai curată, însă era mai bună decât nimic. Strânse în căuşul palmei atât cât să bea de câteva ori şi, lacom, înghiți apa cu recunoştință. Se simți înviorat.

Pitt ridică privirea şi se uită la cer, înspre apus.

Noaptea avea să se lase într-o oră. Ultima lui scânteie de speranță se stingea o dată cu apusul soarelui. Chiar dacă, printr-o minune, s-ar fi menținut la suprafață, oricum n-avea cum să fie văzut pe întuneric.

– Dă-mi, Doamne, mintea de pe urmă, cugetă el.

Măcar de s-ar fi gândit să fure o lanternă.

Brusc, motorul se înecă şi apoi porni din nou.

Eliberă cârma doar un pic, pe cât putea îndrăzni s-o facă, conştient că nu-i stătea în putere să amâne sfârşitul inevitabil decât cu un minut sau două.

Pitt încercă să se scuture de deznădejdea care punea stăpânire pe el şi se întări, spunându-şi că trebuia să scoată apa atât cât l-ar mai ține brațele sau până când sărmana ambarcațiune, lipsită de apărare, avea să fie lovită de un val şi răsturnată.

Goli una din canistre în mare. Când cada avea să se scufunde, îşi spuse el, n-avea decât să folosească canistra drept plută şi Era hotărât ca, atâta timp cât încă mai putea să mişte un deget, să nu se dea bătut.

Credinciosul motor tuşi o dată, de două ori, apoi se stinse.

După ce, toată noaptea dinainte, îi auzise huruitul, Pitt se simți copleşit de liniştea care se lăsase brusc. Şedea acolo m micuța ambarcațiune a cărei soartă erapecetluită, pe o mare nepăsătoare, sub cerul senin, fără nori.

Menținu cada la suprafață încă o oră sub lumina amurgului. Era atât de ostenit, de epuizat fizic, încât nici nu băgă de seamă că ceva se mişcase, la nici o sută cincizeci de metri de el.

***

Comandantul Kermit Fulton se trase de lângă periscopul aflat în cabina de comandă a submarinului de atac Denver, iar pe chip i se citi o expresie de profundă mirare. Privi spre

secundul său:

– Senzorii noştri au stabilit un contact? Secundul rosti într-unul din microfoanele aflate în cabină:

– N-apare nimic pe radar, căpitane. Sonarul a stabilit un contact slab care a încetat în urmă cu un minut.

– Ce părere aveți? Răspunsul nu veni imediat, iar căpitanul repetă întrebarea.

– Sonarul zice că sună ca un motor exterior de barcă de numai douăzeci de cai putere.

– Se-ntâmplă ceva al naibii de ciudat acolo, spuse Fulton. Vreau să verific despre ce e vorba. Micşorați viteza la o treime şi virați stânga la cinci grade.

Îşi lipi din nou fruntea de lentila periscopului şi apropie imaginea. După care rosti rar, încă şi mai mirat:

– Dă ordin să ne ridicăm la suprafață.

– Ai văzut ceva? îl întrebă secundul.

Încuviință tăcut din cap.

Toți cei aflați în cabina de comandă îl priveau atent pe Fulton aşteptând să vorbească. Secundul avu inițiativa:

– Te deranjează dacă ne spui şi nouă despre ce este vorba, căpitane?

– Douăzeci şi trei de ani pe mare - şi eu care credeam că am văzut tot ce se putea vedea, rosti Fulton. Da să mă ia naiba, dacă nu e un bărbat acolo, la o sută de mile de orice fâşie de uscat, care stă liniştit într-o cadă de baie.

41.

De la dispariția dirijabilului, amiralul Sandecker îşi părăsise biroul. Se cufundase în lucru, însă curând munca îşi pierdu înțelesul. Părinții săi, deşi destul de vârstnici, trăiau încă - la fel fratele şi sora. De fapt, Sandecker nu trecuse niciodată printr-o dramă personală.

În toți anii petrecuți în Marină, se dăruise cu devotament carierei sale. Nu avusese timp pentru o relație serioasă cu o femeie şi avea puțini prieteni, majoritatea făcuți printre cei cunoscuți în Marină.

Ridicase un zid între el şi superiori sau subalterni şi păstra o cale de mijloc. Ținuse steagul sus până la cincizeci de ani, însă

simțea că bate pasul pe loc.

Când Congresul a aprobat numirea sa în fruntea Agenției naționale de studii marine şi subacvatice a simțit că revine la viață. Atunci s-a înfiripat prietenia caldă cu trei bărbați neobişnuiți care-l priveau cu cel mai mare respect, însă nu-l tratau altfel decât pe vecinul de la bar.

Încercările prin care a trecut NUMA şi toate proiectele la care au lucrat i-au apropiat şi mai mult.

Al Giordino, extrovertitul care simțea o plăcere nebună să se ofere voluntar pentru cele mai grele proiecte şi care-i fura trabucurile scumpe lui Sandecker. Rudi Gunn, hotărât, nici mai mult nici mai puțin, să atingă perfecțiunea cu harul lui organizatoric neegalat şi care, să se fi străduit, şi tot n-ar fi reuşit să-şi facă duşmani. Şi-apoi, mai era Pitt, cel care, mai mult decât oricine altcineva, reuşise să-i reînvie lui Sandecker spiritul creator.

Curând se apropiaseră atât de mult încât prietenia lor avea ceva din relația tată-fiu.

Pitt, cu atitudinea sa neconformistă față de viață, cu spiritul viu şi umorul sarcastic, lăsa o impresie vie în urma sa, ca trecerea impetuoasă a unei comete. De cum intra într-o încăpere, parcă o însufleția. Sandecker încercă fără succes să alunge amintirile care-l asaltau şi să se desprindă de trecut.

Se lăsă în scaunul de la birou, închise ochii şi se abandonă durerii. Îi pierduse pe toți dintr-o lovitură şi asta-l tulbura dincolo de orice închipuire.

Pe când stătea cu gândul la Pitt, se aprinse beculețul de la linia sa personală şi, în încăpere, se auzi bâzâitul telefonului. Îşi masă scurt tâmplele şi ridică receptorul.

– Jim, tu eşti? Am obținut numărul tău de la un prieten comun din Pentagon.

– Scuzați-mă, eram cu mintea în altă parte. Nu vă recunosc vocea.

– Aici e Clyde, Clyde Monfort.

Sandecker deveni atent.

– Clyde, ce s-a-ntâmplat?

– A ajuns pe biroul meu un mesaj de la submarinele noastre de atac plecate la manevre de debarcare în Jamaica.

– Şi ce legătură au toate astea cu mine?

– Comandantul submarinului raportează că a cules din mare în urmă cu douăzeci de minute un naufragiat. Nu stă tocmai în obiceiul forțelor noastre de pe submarinele nucleare să ia străini la bord, însă tipul pretinde că lucrează cu tine şi a-nceput să facă scandal când căpitanul nu i-a permis să-ți transmită un mesaj.

– Pitt!

– Asta e, îi răspunse Monfort. Ăsta e numele pe care l-a dat. Dirk Pitt. De unde ştii?

– Slavă Domnului!

– E verificat odată?

– Da, da, e bona Jide, răspunse Sandecker nerăbdător. Şi ceilalți?

– Alții nu sunt. Pitt era singur în cadă.

– Repetă.

– Căpitanul s-a jurat că era într-o cadă de baie cu un motor de barcă.

Cunoscându-l pe Pitt, Sandecker nu se îndoi o clipă de adevărul celor întâmplate.

– Cât de repede poți aranja să fie luat de un elicopter şi adus pe cel mai apropiat aeroport spre a fi transportat la Washington?

– Ştii că nu pot face asta, Jim. Nu pot să-i dau drumul până când nu trage submarinul la chei în portul nostru din Charleston.

– Aşteaptă la telefon, Clyde. Sun la Casa Albă de pe altă linie să obțin autorizația.

– Ținteşti aşa de sus? întrebă Monfort neîncrezător.

– Acolo, şi chiar mai sus.

– Poți să-mi spui ce se petrece, Jim?

– Crede-mă pe cuvânt. E mai bine să nu ştii.

***

Se adunaseră cu toții la Casa Albă pentru dineul dat în onoarea primului ministru al Indiei, Rajiv Gandhi, care se afla într-o călătorie neoficială în Statele Unite. Actori şi lideri politici, sportivi şi miliardari îşi împărtăşeau opiniile şi divergențele de opinii, amestecați ca nişte buni vecini care participă la o serbare câmpenească într-o zi de duminică.

Foştii preşedinți Ronald Reagan şi Jimmy Carter discutau şi se purtau cu atâta naturalețe de parcă n-ar fi părăsit niciodată aripa de apus a Casei Albe. În picioare, într-un colț al încăperii încărcate de flori, secretarul de stat Douglas Oates depăna întâmplări petrecute în timpul războiului cu Henry Kissinger, în timp ce fundaşul echipei *Houston Oilers*, campion în supercupă, se afla în fața şemineului şi se uita fix în decolteul Sandrei Malone, vioaia prezentatoare de ştiri de la rețeaua de televiziune ABC.

Preşedintele toasta cu primul ministru Gandhi căruia îi prezentă pe Charles Murphy, cel care de curând survolase Antarctica într-un balon cu aer cald. Soția preşedintelui se îndreptă spre ei, îl luă de braț pe soțul său şi-l antrena spre ringul de dans al sălii de recepție.

Un consilier de la Casa Albă prinse privirea lui Dan Fawcett şi-i făcu un semn arătând spre uşă.

Fawcett se apropie de el, ascultă ce avea să-i spună, apoi se îndreptă spre preşedinte. Verigile erau bine unse.

– Îmi cer scuze, domnule preşedinte, însă tocmai a sosit curierul cu un proiect de lege care trebuie semnat înainte de miezul nopții.

Preşedintele înclină capul, semn că a înțeles.

Nu exista nici o lege care trebuia semnată. Era codul pentru mesaje de maximă urgență. Se scuză față de soția sa şi străbătu holul spre un birou particular.

Înainte de a ridica receptorul, aşteptă ca Fawcett să închidă uşa.

– Aici e preşedintele.

– Amiral Sandecker, domnule.

– Da, domnule amiral, despre ce este vorba?

– Îl am pe comandantul Forțelor navale din Caraibe pe o altă linie. Tocmai m-a informat că unul dintre oamenii mei care a dispărut împreună cu Jessie LeBaron a fost salvat şi se află pe unul dintre submarinele sale.

– A fost identificat?

– E Dirk Pitt.

– Omul ăsta, fie este indestructibil, fie foarte norocos, spuse preşedintele, iar în glasul său se simți o notă de uşurare. Cât de repede poate să ajungă aici?

– Amiralul Clyde Monfort aşteaptă la telefon pentru a primi autorizarea dumneavoastră pentru transportarea urgentă a lui Pitt.

– Puteți să-mi faceți legătura cu el?

– O clipă, domnule. Urmă o pauză de o secundă şi apoi un declic.

Preşedintele spuse:

– Domnule amiral Monfort, mă auziți?

– Vă aud.

– Îmi recunoaşteți vocea?

– Da, domnule, o recunosc.

– Vreau ca Pitt să ajungă la Washington cât mai repede posibil. M-ați înțeles?

– Am înțeles, domnule preşedinte. Am să mă ocup personal. Îi voi pune la dispoziție un avion al Marinei care-l va aduce la Baza Andrews a Forțelor aeriene înainte de răsăritul soarelui.

– Încă ceva, domnule amiral. Nu lăsați să se afle nimic despre afacerea asta. Țineți submarinul pe mare şi izolați-i pe piloți timp de trei zile şi pe oricine se apropie de Pitt la o distanță de o sută de metri.

Urmă un moment de ezitare.

– Ordinele dumneavoastră vor fi executate.

– Vă mulțumesc. Acum aş vrea să vorbesc cu amiralul Sandecker.

– Sunt aici, domnule preşedinte.

– Ați auzit? Amiralul Monfort va aranja ca Pitt să ajungă pe Andrews înainte de răsăritul soarelui.

– Mă voi duce să-l întâmpin.

– Perfect. Îl veți aduce cu un elicopter la cartierul general al CIA de la Langley. Va fi aşteptat de Martin Brogan şi de reprezentanți ai preşedinției şi ai parlamentului de stat pentru a relata ce s-a întâmplat.

– S-ar putea să nu vină cu nimic care să arunce lumină asupra situației.

– Probabil că aveți dreptate, spuse preşedintele obosit. Poate aştept prea mult. Presupun că întotdeauna mă aştept la prea mult.

Închise şi oftă lung. Se adună puțin şi băgă toate aceste gânduri într-un sertar al minții urmând să mediteze asupra lor

mai târziu. Era o tehnică pe care orice preşedinte ajungea s-o stăpânească mai devreme sau mai târziu. A trece de la momente de criză la lucruri de rutină şi-apoi din nou la criză, ca şi când ai fi acționat un buton era o necesitate care mergea mână în mână cu postul de preşedinte.

Fawcett cunoştea stările preşedintelui şi aştepta răbdător. În cele din urmă, spuse:

– Poate n-ar fi o idee rea dacă aş asista şi eu la întrevedere.

Preşedintele ridică privirea spre el şi-l fixă cu tristeţe:

– Ai să mergi cu mine la Camp David mâine în zori de zi.

Fawcett păru surprins.

– În agenda dumneavoastră nu se află nici o referire la un drum la Camp David. Mare parte a dimineții este ocupată cu discuțiile fixate cu diverşi lideri ai Congresului asupra noului buget.

– Vor trebui să aştepte. Mâine am o întâlnire mult mai importantă.

– În calitatea mea de şef al personalului, îmi pot permite să întreb cu cine veți purta discuții?

– Cu un grup de bărbați care-şi spun *creierul*.

Fawcett făcu ochii mari şi-l privi fix pe preşedinte, iar gura i se strânse uşor.

– Nu înțeleg.

– Ar trebui să înțelegi, Dan. Dumneata eşti unul dintre ei.

Înainte ca Fawcett să-şi revină din buimăceală şi să-i poată răspunde, preşedintele ieşise din birou şi se alătura invitaților la dineu.

42.

Zgomotul surd pe care-l făcu trenul de aterizare la contactul cu pista îl trezi pe Pitt. În afara avionului cu două motoare cu reacție al Marinei cerul era încă întunecat. Prin hubloul mic, văzu prima geană de lumină străpungând întunericul şi anunțând o nouă zi.

Băşicile pe care i le făcuse fricțiunea de cadă îl împiedicaseră să stea normal în scaun, aşa încât trebuise să doarmă încovrigat pe o parte. În general, se simțea îngrozitor şi îi era sete de altceva decât de cantitățile interminabile de suc de

portocale care-i fuseseră pompate în stomac de medicul grijuliu de pe submarin.

Se întrebă ce-ar fi făcut dacă s-ar fi întâmplat să se mai întâlnească vreodată cu Gly. Pedepsele îngrozitoare pe care şi le imagina pentru el i se păreau prea blânde. Îl obseda gândul agoniei la care erau supuşi Jessie, Giordino şi Gunn. Avea un sentiment de vinovăţie că reuşise să evadeze.

Zgomotul motoarelor cu reacţie încetă şi de-abia atunci se deschise uşa. Coborî ţeapăn scara avionului şi când ajunse jos fu îmbrăţişat de Sandecker. Amiralul dădea rareori mâna cu cineva, iar dovada asta neaşteptată de afecţiune îl luă pe Pitt prin surprindere.

– Bănuiesc că vorba aia - aş da orice să ştiu ce gândeşti - este valabilă în cazul tău, spuse Sandecker răguşit, găsindu-şi cu greu cuvintele.

– Bine că n-am murit, îi răspunse Pitt, zâmbind.

Sandecker îl luă de braţ şi-l conduse la o maşină care-i aştepta.

– Te aşteaptă la cartierul general al CIA de la Langley să-ţi pună întrebări.

Pitt se opri brusc:

– Toţi sunt în viaţă, anunţă el scurt.

– În viaţă? întrebă uimit Sandecker. Toţi?

– Sunt prizonieri ai ruşilor, torturaţi de unul care a trecut la ei.

Pe faţa lui Sandecker se citea că nu înţelege nimic.

– Ai fost în Cuba?

– Pe una din insulele ei, explică Pitt. Trebuie să-i anunţăm pe ruşi că am scăpat cât mai repede şi să-i oprim să...

– Ia-o mai încet, îl întrerupse Sandecker. Nu te mai pot urmări. Pentru moment, mai bine am aştepta să ajungi la Langley şi să le spui lor toată povestea. Cred c-ai dat peste o mină de aur şi te-ai întors cu braţele încărcate.

Cât timp dură zborul, peste oraş începu să plouă. Pitt privea prin parbrizul de plexiglas la cei două sute nouăsprezece acri de teren împăduriţi care se întindeau în jurul clădirii imense de beton şi marmură gri, căminul armatei de muşchetari ai Americii. Privită de sus, clădirea părea pustie, nu se vedea nici ţipenie de om mişcându-se pe pământ.

Până şi parcarea era pe sfert goală. Singura siluetă omenească pe care o zări Pitt era statuia celebrului spion al națiunii, Nathan Hale, care făcuse greşeala de a se lăsa prins şi fusese spânzurât.

Pe rampa de aterizare a elicopterului îi aşteptau, cu umbrelele deschise, doi oficiali de la CIA, mai în vârstă. Intrară cu toții grăbiți în clădire, iar Pitt şi Sandecker fură invitați într-o sală mare de întruniri. Erau prezenți acolo şase bărbați şi o femeie. Martin Brogan se îndreptă spre Pitt, îi strânse mâna şi apoi făcu prezentările. Pitt dădu din cap în semn de salut când făcu cunoştință pe rând cu fiecare, însă uită pe loc numele lor.

Brogan spuse:

– Aud că ați avut o călătorie plină de peripeții.

– În nici un caz una pe care să o recomand turiştilor, răspunse Pitt.

– Doriți să mâncați sau să beți ceva? îi propuse Brogan politicos. O cafea, poate chiar un mic dejun?

– Dacă s-ar găsi o sticlă rece de bere...

– Desigur.

Brogan ridică receptorul şi rosti câteva cuvinte.

– Soseşte imediat.

Sala de conferințe era amenajată simplu, după canoanele oricărui birou. Pereții erau bej, o nuanță oarecare, la fel şi covorul, dar mobila arăta de parcă ieşise dintr-un magazin cu reduceri de preț.

Încăperea nu era însuflețită de nici un tablou, de nici un obiect decorativ. O cameră a cărei unică destinație era aceea de a servi drept spațiu de lucru.

Lui Pitt i se oferi un scaun din capul mesei, însă refuză. Nu era încă pregătit să se aşeze. Toți ochii erau ațintiți asupra lui şi, curând, începu să se simtă ca un animal captiv la grădina zoologică într-o după-amiază de duminică.

Brogan zâmbi destins.

– Vă rugăm să o luați de la început şi să ne povestiți ce-ați remarcat şi ce-ați auzit. Relatarea dumneavoastră va fi înregistrată şi apoi transcrisă.

După aceea, vă vom pune câteva întrebări. Vă convine să procedăm aşa? Sosi şi berea. Pitt sorbi lung, se destinse la

rândul lui şi începu să relateze faptele din momentul decolării de la Key West şi până când zărise, nebun de fericire, submarinul ieşind la suprafață la numai câțiva metri de cada care începuse să se scufunde.

Nu omise nimic şi povesti de-a fir-a-păr, amintind toate amănuntele, indiferent cât de lipsite de importanță puteau părea. Povestirea îi luă aproape o oră şi jumătate, însă a fost ascultat fără întreruperi şi nimeni nu i-a pus întrebări. Când, în sfârşit, termină se aşeză cu grijă pe un scaun, căci îl durea corpul peste tot, şi-i privi calm pe ceilalți cum verifică notițele luate.

Brogan propuse o scurtă pauză în care au fost aduse fotografii făcute din aer ale insulei Cayo Santa Maria, dosarul lui Velikov şi al lui Gly şi copii după transcrierea înregistrării. După ce le-au studiat preț de patruzeci de minute, Brogan inițiie tirul de întrebări lansând-o pe prima:

– Ați avut arme cu voi pe dirijabil. De ce?

– Planurile asupra locului în care se află epava *Cyclops* indică faptul că s-a scufundat în apele cubaneze. Ni s-a părut firesc să avem la noi un scut antiglonț şi un lansator de proiectile în caz că trebuie să ne apărăm.

– Desigur, vă dați seama că atacul dumneavoastră neavizat asupra elicopterului-patrulă cubanez constituie o încălcare a politicii statului nostru.

Cuvintele fuseseră rostite de un tip despre care Pitt îşi amintea că lucrează la Departamentul de stat.

– Eu am respectat legea supremă, spuse Pitt zâmbind tăios.

– Şi care ar fi legea asta, dacă-mi permiteți să întreb?

– Vine din vestul sălbatic, ceva ce se numeşte autoconservare. Dacă nu mă-nşel, cubanezii au deschis focul, au tras cam o sută de reprize, şi-abia apoi i-a spulberat Al Giordino.

Brogan zâmbi. Pitt era un tip care-i mergea la suflet.

– Ceea ce ne-ar interesa pe noi este să faceți o descriere a instalației ruseşti de pe insulă.

Spuneți că nu-i păzită.

– Singurii gardieni pe care i-am văzut la sol sunt staționați la intrarea în zona îngrădită. Nu patrulează nici un soldat pe drumuri sau pe plajă.

Singura lor măsură de securitate e gardul electrificat.

– Asta explică de ce în imaginile luate cu infraroşu nu apare nici un semn de activitate, spuse un analist care studia atent nişte fotografii.

– Nu e în firea ruşilor să nu facă caz de ceva, rosti un alt personaj important de la CIA. Aproape invariabil transpiră câte un secret păzit cu străşnicie pentru că exagerează măsurile de securitate.

– Nu e cazul acum, spuse Pitt. Au preferat extrema cealaltă şi asta s-a dovedit a fi în favoarea lor. Generalul Velikov a făcut afirmația că este cea mai importantă bază militară din afara granițelor Uniunii Sovietice. Constat că nimeni de la agenția voastră nu ştia nimic şi nici nu bănuia măcar existența ei.

– Recunosc că am fost traşi pe sfoară, spuse Brogan. Cu condiția ca tot ce ne-ați relatat să fie adevărat.

Pitt îi aruncă o privire glacială, apoi se ridică cu greutate de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

– E-n regulă, fie cum spuneți voi: eu am mințit. Şi mulțumesc pentru bere.

– Pot să vă întreb unde plecați?

– Convoc o conferință de presă, spuse Pitt adresându-i-se lui Brogan direct. În fond, eu pierd timp să vă ajut pe voi. Cu cât anunț mai repede că am evadat şi cer eliberarea soților LeBaron, a lui Gunn şi a lui Giordino, cu atât mai repede va fi obligat Velikov să oprească maltratarea şi executarea lor.

Se aşternu o tăcere grea. Nici unuia din cei prezenți la masa de discuții nu-i venea să creadă că Pitt pleacă, nici unuia cu excepția lui Sandecker.

Amiralul şedea la masă şi zâmbea triumfător de parcă câştigase lozul cel mare.

– Mai bine ți-ai băga mințile în cap, Martin. Tocmai vi s-a servit pe tavă o informație de importanță vitală, şi dacă nimeni din încăperea asta nu-şi dă seama despre ce e vorba, îmi permit să vă sugerez să schimbați tactica.

Poate că Brogan era un tip plin de sine şi cam dur, însă prost nu era deloc. Se ridică grăbit şi-l opri pe Pitt la uşă.

– Să iertați un bătrân irlandez care s-a prăjit de-atâtea ori în viața lui. După treizeci de ani în meseria asta, oricine poate să devină Toma Necredinciosul. Vă rugăm să ne ajutați să punem

cap la cap piesele din povestirea dumneavoastră.

Apoi, sigur, vom discuta ce se poate face pentru soții LeBaron şi pentru prietenii dumneavoastră.

– Are să vă coste încă o bere, spuse Pitt.

Brogan şi ceilalți începură să râdă. Gheața fusese spartă, iar întrebările începură să curgă în avalanşă.

– Acesta e Velikov? întrebă un analist ridicând o fotografie.

– Da, generalul Piotr Velikov. Vorbeşte o engleză cu accent american ca la carte. Aproape era să uit, are dosarul meu, până şi un profil al personalității.

Sandecker se uită la Brogan.

– Se pare că Sam Emmett are o cârtiță la serviciul de dosare al FBI.

Brogan zâmbi sarcastic.

– Sam n-o să se bucure când o să afle.

– S-ar putea scrie o carte despre isprăvile lui Velikov, spuse un bărbat vânjos aşezat în fața lui Pitt. După ce o să terminăm, mi-ar plăcea să-mi faceți o descriere a personalității lui.

– De-abia aştept, spuse Pitt.

– Şi acesta este anchetatorul cu pumn de fier, Foss Gly? Pitt dădu din cap la vederea celei de-a doua fotografii.

– În poză pare cu zece ani mai tânăr, dar el este.

– Mercenar american, născut în Arizona, spuse analistul. Spuneați că vă cunoaşteți dinainte?

– Da, în timpul proiectului împărăteasa Irlandei, în căutarea Tratatului nord-american. Cred că vă aduceți aminte.

Brogan încuviință dând din cap:

– Într-adevăr, îmi amintesc.

– Revenind la amplasarea instalației, spuse femeia. Câte nivele are construcția?

– După indicatorul liftului, cinci, toate subterane.

– Aveți idee ce suprafață are?

– Tot ce-am văzut au fost celula mea, coridorul, biroul lui Velikov şi garajul. Ah, da, şi mai este şi intrarea în încăperile de la nivelul solului, decorate în stil spaniol.

– Grosimea pereților?

– Cam jumătate de metru.

– Starea construcției?

– Bună. Nu există fisuri în beton.

– Tipul vehiculelor din garaj?

– Două camioane militare. Restul, vehicule pentru construcții - un buldozer, o betonieră şi un elevator.

Femeia ridică privirea de pe carnet.

– Poftim? Ce e ultimul?

– Un elevator, explică Pitt. Un camion special cu platformă telescopică pentru lucru la înălțime. E folosit de lucrătorii de la telefoane care repară firele şi de cei care taie crengile şi se cațără în pomi.

– Dimensiunea aproximativă a antenei parabolice?

– E greu de spus, era întuneric. Cu aproximație, lungimea – trei sute de metri, lățimea – două sute. E ridicată la poziția de funcționare de nişte brațe hidraulice camuflate pentru a da impresia că sunt palmieri.

– Grilaj sau solide?

– Grilaj.

– Conexiuni, branşamente, relee?

– N-am văzut, însă asta nu înseamnă că nu există.

Brogan urmărise dialogul fără să intervină.

Acum ridică însă mâna şi se uită la un bărbat aşezat la jumătatea mesei.

– Ce scoți din asta, Charlie?

– Nu am suficiente detalii tehnice ca să pot trage concluzia corectă. Însă există trei posibilități.

Unu - poate fi o stație de ascultare capabilă să intercepteze convorbiri telefonice, radiotransmisiuni şi semnale radar pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Doi - un dispozitiv foarte puternic de distrugere instalat acolo în aşteptarea momentului crucial, de felul unui distrugător dintr-o singură lovitură care acționează imediat după ce este activat, capabil să spulbere sistemul nostru vital de comunicații militare şi comerciale. A treia posibilitate este că ar putea avea capacitatea să transmită informații false prin străpungerea sistemelor noastre de comunicații.

Ceea ce mă neliniştește cel mai mult este că dimensiunile sale şi felul în care este construită ar putea foarte bine acoperi cele trei funcții în acelaşi timp.

Muşchii feței lui Brogan se încordară. Faptul că o astfel de instalație şi o operațiune de spionaj supersecretă fuseseră

montate la nici două sute de mile de coasta Statelor Unite nu avea cum să-l încânte pe şeful Agenției Centrale de Informații.

– Dacă tot vorbim despre ce-i mai rău, atunci, ce-ar putea să fie?

– Mi-e teamă că avem de-a face cu o instalație electronică avansată şi extrem de puternică capabilă să intercepteze comunicațiile telefonice şi radio pe care le temporizează apoi pentru a permite sintetizorilor de ultimă generație să imite vocile vorbitorilor şi să modifice astfel mesajul. Ai fi uimit să vezi cum sunt manipulate propriile tale cuvinte la telefon şi cum ajung altfel la interlocutorul tău fără măcar să-ți dai seama de schimbare.

De fapt, Agenția Națională pentru Securitate are instalat acelaşi tip de echipament la bordul unui vas.

– Deci, ruşii ne-au ajuns din urmă, spuse Brogan.

– Tehnologia lor s-ar putea să fie mai puțin elaborată, dar se pare că ne-au luat-o cu un pas înainte în ceea ce priveşte scara la care au construit-o.

Femeia ridică din nou ochii spre Pitt:

– Spuneați că insula este aprovizionată de pe submarin.

– Aşa mi-a spus Raymond LeBaron. Şi din puținul pe care l-am văzut eu, se pare că la țărm nu e amenajat nici un port.

Sandecker se juca cu un trabuc, însă nu-l aprinse. Îndreptă un capăt spre Brogan.

– Se pare că sovieticii şi-au dat, de data asta, toată silința să-i pună pe-o pistă greşită pe oamenii tăi care supraveghează Cuba, Martin.

– În timpul anchetei mi-am dat seama că ruşii se temeau că au fost descoperiți. Velikov pretindea că suntem agenți în solda voastră.

– Nici nu pot să-l acuz pe ticălos, spuse Brogan. Probabil că apariția voastră i-a şocat al naibii de rău.

– Domnule Pitt, puteți face o descriere a persoanelor care participau la dineu în momentul în care ați intrat? întrebă un bărbat cu fața blândă de persoană studioasă, îmbrăcat într-un pulover de culoarea argilei.

– Pot spune cu aproximație că erau prezenți şaisprezece femei şi două duzini de bărbați.

– Am auzit eu bine? Ați spus femei?

– Da.

– Ce tip de femei? întrebă femeia din încăpere.

Pitt se văzu obligat să întrebe:

– Ce înțelegeți prin tip?

– Ştiți dumneavoastră, răspunse ea serios. Neveste, femei singure sau femei uşuratice.

– Sigur nu erau prostituate. Majoritatea purtau uniformă, probabil făceau parte din personalul lui Velikov. Iar cele care aveau verighete probabil erau nevestele civililor şi ofițerilor cubanezi prezenți la petrecere.

– Oare ce dracu o fi în mintea lui Velikov? întrebă Brogan fără a se adresa cuiva anume. Cubanezii însoțiți de nevestele lor la o instalație strict secretă? Nu mai înțeleg nimic.

Sandecker îşi coborî gânditor privirea pe masă.

– Ba eu înțeleg, dacă Velikov foloseşte insula Cayo Santa Maria în alt scop decât spionajul electronic.

– Ce vrei să spui, Jim? întrebă Brogan.

– Insula ar putea constitui o bază perfectă de acțiune în cazul în care ar vrea să înlăture guvernul lui Castro.

Brogan îl privi mirat:

– De unde ai mai scos-o şi pe asta?

– M-a pus la curent preşedintele, spuse Sandecker semeț.

– Înțeleg. Era clar însă că Brogan nu pricepea nimic.

– Ascultați, îmi dau seama că toate astea sunt de o extremă importanță, spuse Pitt, însă fiecare minut pe care-l petrecem aici făcând speculații îi apropie pe Jessie, Al şi Rudi şi mai mult de moarte. Sper că ați înțeles, oameni buni, că trebuie să-i salvăm. Puteți să le transmiteți ruşilor că sunteți la curent cu detenția lor pentru că eu am scăpat şi v-am spus totul.

Cererea lui Pitt fu întâmpinată de o tăcere nefirească. Nimeni, în afara lui Sandecker, nu se uită la el. În special cei de la CIA îi evitau privirea.

– Îmi pare rău, spuse Brogan rece, însă nu cred că ar fi o mişcare inteligentă.

Sandecker îl fulgeră cu o privire încărcată de mânie:

– Ai grijă ce spui, Martin. Ştiu că în mintea ta se naşte un plan machiavelic. Dar te previn, amice, îmi datorezi salvarea lor, eu n-o să-mi las prietenii să fie aruncați hrană la rechini.

– Noi ne gândim la un joc cu miză mai mare, spuse Brogan.

S-ar putea să fie în avantajul nostru să nu-i spunem lui Velikov nimic.

– Şi astfel să sacrificaţi câteva vieţi omeneşti pentru o misiune riscantă de spionaj? spuse Pitt cu amărăciune. Nu sunt de acord.

– Vă rog să mă ascultaţi o clipă, îşi pleda Brogan cauza. Sunt gata să lansez o poveste prin care să le spun ruşilor că ştiu că soţii LeBaron şi cei de la NUMA sunt în viaţă. Apoi îi vom acuza că-i ţin prizonieri la Havana.

– Cum o să înghită Velikov o gogoaşă ca asta? O să miroasă imediat.

– Nici nu mă aştept să creadă. Doar nu e cretin. Are el miros să-şi dea seama că e ceva putred aici; dar se va întreba cât ştim despre insulă. Dar asta-i tot ce poate să facă - să-şi pună întrebări.

Vom tulbura şi mai mult apele pretinzând că informaţiile noastre sunt susţinute de fotografiile în care apare barca voastră pneumatică aruncată la mal la insula mare a Cubei.

O să uite o vreme de captivii noştri pentru că va fi prea ocupat să facă pronosticuri. Piesa de rezistenţă va fi povestea cu descoperirea cadavrului lui Pitt de către un pescar.

– Ce dracu vii să propui aici? întrebă Sandecker.

– Nu m-am gândit încă foarte bine, recunoscu Brogan, însă ideea ar fi să-l trimitem din nou pe Pitt pe insulă.

***

De îndată ce luă sfârşit discuţia cu Pitt, Brogan se întoarse în birou şi puse mâna pe telefon. Apelul lui trecu prin filiera obişnuită de legături tampon, însă în cele din urmă preşedintele răspunse la telefon.

– Te rog să fii scurt, Martin. Tocmai plecam spre Camp David.

– Am terminat interogatoriul lui Dirk Pitt.

– A venit cu informaţii interesante?

– Pitt ne-a dat datele care ne ajută să ne infiltrăm, aşa cum am discutat.

– Cartierul general al lui Velikov?

– Ne-a dus direct la sursă.

– Aţi făcut o treabă bună. Acum oamenii dumitale pot lansa

operațiunea de infiltrare.

– Cred că ar fi mai indicată o soluție de durată.

– Vrei să spui că veți face cunoscută amenințarea prin intermediul presei din întreaga lume?

– Nu. Trebuie să mergem acolo şi să distrugem Baza.

43.

După ce a ajuns la Camp David, preşedintele a luat un scurt dejun frugal. Vremea era neobişnuit de caldă pentru acea perioadă a anului, aşa că era îmbrăcat doar în pantaloni din bumbac şi într-un tricou cu mâneci scurte.

Stătea într-un scaun cu brațe şi ținea în poală câteva bibliorafturi cu dosare conținând povestea vieții membrilor creierului. Studia totul atent.

După ce citi ultimul dosar închise ochii, cântărind ce şi cum să le vorbească bărbaților care-l aşteptau în sufrageria principală.

Hagen intră în încăpere şi aşteptă liniştit până ce preşedintele deschise ochii.

– Eu sunt gata; aştept să-mi spui când începem, Vince.

Preşedintele se ridică încet de pe scaun.

– Poate c-ar fi mai bine să-i dăm drumul chiar acum.

Aşteptau aşezați în jurul mesei mari după cum îi invitase să ia loc preşedintele. Nu erau păziți pentru că nu era nevoie Erau toți persoane respectabile fără nici o intenție criminală. Se ridicară în picioare manifestându-şi respectul cuvenit la intrarea preşedintelui, însă acesta le făcu semn să ia loc.

Erau de față opt persoane. Generalul Fischer, Booth, Mitchell şi Busche şedeau pe o latură a mesei în fața lui Eriksen, a senatorului Porter şi a lui Dan Fawcett. Hudson era aşezat singur la capul mesei.

Nu lipsea decât Raymond LeBaron.

Erau îmbrăcați neconvențional şi stăteau aşezați comod şi relaxat de parcă erau nişte jucători de golf la clubul lor; nu se citea mici urmă de tensiune pe fețele lor şi păreau foarte siguri pe ei.

– Bună dimineața, domnule preşedinte, îl salută bine dispus senatorul Porter. Cărui fapt datorăm onoarea acestei convocări

misterioase? Preşedintele îşi drese vocea:

– Cu toţii ştiţi de ce aţi fost aduşi aici. Aşa că nu trebuie să ne prefacem.

– Nu cumva vreţi să ne felicitaţi? întrebă Clyde Booth sarcastic.

– Onorurile vor fi sau nu acordate. Depinde.

– De ce? întrebă brutal Gunnar Eriksen.

– Eu cred că ştiu unde bate preşedintele, spuse Hudson. Vrea să ne ceară binecuvântarea pentru a le permite ruşilor să ceară o împărţire a Lunii.

– Asta, şi să recunoaşteţi că aţi provocat o exterminare în masă.

Zarurile fuseseră aruncate. Stăteau acolo cu ochii larg deschişi, ca nişte peşti în congelator, fixându-l pe preşedinte.

Senatorul Porter, iute la minte, lansă primul atacul.

– O execuţie în stilul gangsterilor sau ceva de felul otrăvire ca în *Arsenic şi dantelă*? Dacă-mi permiteţi o întrebare, domnule preşedinte, ce naiba vreţi să spuneţi?

– O chestiune măruntă care se referă la moartea a nouă cosmonauţi sovietici.

– Cei care au dispărut în primele misiuni Soiuz? întrebă Dan Fawcett.

– Nu, răspunse preşedintele. Cei nouă ruşi care au fost ucişi pe sondele lunare Selenos.

Hudson se prinse de tăblia mesei şi îl privi de parcă fusese electrocutat.

– Navele *Selenos* nu aveau oameni la bord.

– Aşa au vrut ruşii să creadă întreaga lume, numai că în realitate fiecare avea câte trei oameni. Unul din echipaje se află în congelator la morga spitalului Walter Reed, asta dacă vă interesează să vedeţi ce a mai rămas din ei.

Nici unul dintre ei nu se aşteptase la aşa ceva.

Se considerau persoane cu o moralitate impecabilă, cetăţeni care nu făceau altceva decât să lucreze pentru binele ţării. Ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă privindu-se în oglindă era imaginea unui ucigaş cu sânge rece. Deci a spune că preşedintele îi avea acum la degetul mic ar însemna o descriere palidă a situaţiei.

Hagen asculta fascinat. Auzea acum pentru prima oară toate

astea.

– Dacă mă urmăriți, continuă preşedintele, îmi voi permite să prezint faptele şi câteva speculații personale. Voi începe prin a spune că dumneavoastră şi coloniştii de pe Lună ați pus la punct o operă incredibilă. Vă felicit pentru perseverența şi geniul de care ați dat dovadă şi sunt convins că întreaga lume o va face în săptămânile viitoare. Cu toate acestea, ați comis din nesăbuință o eroare îngrozitoare care ar putea umbri şi păta realizarea dumneavoastră.

În zelul dumneavoastră de a zbura printre stele şi constelații ați uitat de existența Tratatului internațional privind spațiul cosmic care legiferează toate activitățile de pe Lună, ratificat de Statele Unite, Uniunea Sovietică şi încă alte trei țări în 1984. Apoi ați acționat pe cont propriu pretinzând că Luna vă aparține, că sunteți suveranii ei şi, fireşte, vorbesc la figurât, ați plantat indicatoare de felul Străinii vor fi împuşcați. Chiar v-ați ținut de cuvânt distrugând trei sonde lunare sovietice. Una dintre ele, *Selenos 4*, a reuşit să revină pe Pământ în jurul căruia a gravitat timp de optsprezece luni până ce a fost restabilită legătura. Inginerii spațiali sovietici au încercat s-o repună la sol în stepele din Kazahstan, însă naveta era avariată şi s-a prăbuşit undeva lângă Cuba.

L-ați trimis pe Raymond LeBaron deghizat în căutător de comori s-o găsească înaintea ruşilor.

Trebuiau şterse urmele care puteau să vorbească despre amestecul coloniştilor dumneavoastră.

Cubanezii v-au luat-o însă înainte, au găsit naveta scufundată şi au scos-o la suprafață. Nu v-ați dat seama de asta decât acum, iar ruşii încă nu ştiu nimic. Doar dacă…

Preşedintele făcu o pauză:

– Doar dacă Raymond LeBaron nu a dezvăluit ruşilor sub tortură existența Coloniei Jersey. Sunt informat din surse sigure că a fost capturat de cubanezi şi predat serviciilor de spionaj militar, G.R.U.

– Raymond n-o să sufle o vorbă, spuse Hudson cuprins de mânie.

– Poate că nici nu e nevoie să vorbească, răspunse preşedintele. În urmă cu o oră, analiştii de informații cărora le-am cerut să examineze încă o dată semnalele sovietice

primite din cosmos în cursul zborurilor de revenire pe orbită ale lui Selenos 4 au descoperit că s-au transmis date despre suprafața Lunii de pe navetă la o stație de interceptare terestră de pe insula Socotra, de lângă Yemen. Înțelegeți care ar putea fi consecințele, domnilor?

– Înțelegem ce vreți să spuneți. Vorbise generalul Fischer pe un ton preocupat. Sovieticii s-ar putea să aibă probe vizuale ale existenței Coloniei Jersey.

– Da, şi probabil că le-au pus cap la cap şi Şi-au imaginat că oamenii dumneavoastră de acolo au legătură cu distrugerea navetelor Selenos. Să fiți siguri că vor plăti cu aceeaşi monedă. Nu vor exista convorbiri pe firul direct cu Moscova, mici mesaje strecurate pe canalele diplomatice, nici cuvântări prin TASS sau în Pravda. Lupta pentru cucerirea Lunii se va da în secret şi nici una din părți nu va scoate o vorbă. Şi acum, dacă e să ținem scorul, vă anunț, domnilor, că ați inițiat un război pe care s-ar putea ca nimeni să nu-l mai poată opri.

Bărbații aşezați în jurul mesei erau şocați şi tulburați, amețiți şi furioşi. Furioşi doar pentru că cântăriseră greşit un eveniment care depăşea puterea lor de previziune. Le trebuiră câteva minute ca să accepte adevărul teribil.

– Vorbeați despre faptul că ruşii or să se răzbune, domnule preşedinte, spuse Fawcett. Aveți informații că acest lucru se va întâmpla?

– Puneți-vă în pielea ruşilor. Stația lor lunară *Selenos 8* a fost lansată cu o săptămână înaintea plecării voastre. Dacă eu aş fi preşedintele Antonov aş ordona ca misiunea să se transforme dintr-o explorare cu caracter ştiințific într-o operațiune militară. N-am nici cea mai mică îndoială că în momentul în care Selenos 8 atinge solul lunar, deci peste exact douăzeci de ore, o echipă specială de comando va încercui şi va ataca Colonia Jersey.

Şi-acum, aş vrea să aflu de la dumneavoastră, domnilor, dacă baza are resurse să se apere.

Generalul Fischer îl privi pe Hudson, apoi se întoarse spre preşedinte.

– Nu-mi dau seama. Niciodată nu am luat în calcul eventualitatea unui atac armat asupra coloniei. Din câte mi-amintesc, singurele arme sunt două pistoale-mitralieră şi

un lansator de rachete.

– Şi când trebuie să părăsiți dumneavoastră Luna?

– Ar trebui să se ridice de la sol în treizeci şi şase de ore, răspunse Hudson.

– Sunt curios să aflu cum intenționează să între în atmosfera Pământului? spuse preşedintele. Cu siguranță că vehiculul lor lunar nu are capacitatea asta.

Hudson zâmbi.

– Vor veni la baza spațială Kennedy de la Cape Canaveral la bordul rachetei.

Preşedintele oftă.

– Gettysburg. Cum de nu m-am gândit la asta? E deja trasă pe rampa de lansare a stației noastre spațiale.

– Echipajului nu i s-a spus încă nimic, spuse Steve Busche de la NASA, însă după ce vor trece peste şocul provocat de apariția în spațiu a coloniştilor noştri pe un vehicul de transport lunar, cred că vor fi mai mult decât încântați să ia la bord câțiva pasageri în plus.

Preşedintele tăcea şi-i privea acum pe membrii creierului cu o expresie brusc posomorâtă.

– Chestiunea fierbinte cu care ne confruntăm, domnilor, este dacă coloniştii vor reuşi să scape cu viață şi să facă acest voiaj.

44.

– Şi credeți că o să scăpați uşor din asta? Întrebă Pitt.

Colonelul în rezervă Ramon Kleist de la Corpul de Marină al Statelor Unite se răsuci pe călcâie şi-şi frecă spatele cu un baston.

– Da, atâta timp cât ne putem retrage toată unitatea, luând cu noi şi răniții, se cheamă că misiunea a fost dusă la bun sfârşit cu succes.

– E o operațiune prea complicată ca să ne facem iluzii că o să iasă ca la carte, spuse Pitt.

Distrugerea bazei şi a antenei, plus uciderea lui Velikov şi a oamenilor săi sună că vrem să ne întindem mai mult decât ne e plapuma.

– Observațiile dumneavoastră ca martor ocular şi probele oferite de fotografiile secrete luate de la bordul avioanelor

noastre puse cap la cap ne vor ajuta să elaborăm cu uşurinţă un plan de apărare.

– Din câţi oameni este formată echipa? întrebă Pitt. .

– Treizeci şi unu, incluzându-vă şi pe dumneavoastră.

– Ruşii or să descopere că cineva a aflat de existenţa bazei lor secrete şi o să vă treziţi într-un viespar.

– Face parte din plan, spuse Kleist detaşat.

Kleist se ţinea băţos, iar pieptul ameninţa să iasă prin cămaşa înfloratã. Pitt presupuse că era un bărbat care se apropia de şaizeci de ani. Era un mulatru născut în Argentina. Unicul copil al unui fost ofiţer SS care fugise din Germania la terminarea . războiului şi-al fiicei unui diplomat libian. Trimis la o şcoală particulară din New York, se hotărâse să renunţe la studii în favoarea unei cariere în Marină.

– Şi eu care credeam că există o înţelegere nescrisă între CIA şi K.G.B: noi îi cruţăm pe agenţii voştri atâta timp cât îi cruţaţi şi voi pe-ai noştri.

Colonelul îi aruncă lui Pitt o privire nevinovată.

– Oare ce v-a făcut să credeţi că noi vom face porcării? Pitt nu-i răspunse, însă îl fixă aşteptând.

– Misiunea va fi condusă de Forţele speciale de securitate cubaneze, îi explică el. Echivalentul trupelor noastre SEAL. De fapt, ca să fiu cinstit, vor fi transfugi cubanezi antrenaţi serios pentru misiuni speciale îmbrăcaţi în uniforme de luptă cubaneze.

Până şi lenjeria de corp şi şosetele lor sunt procurate din Cuba. Ceasurile, armele şi echipamentul de luptă sunt de fabricaţie sovietică. Şi ca să salvăm toate aparenţele, debarcarea pe insulă se va face dinspre Cuba.

– Totul e curat şi bine pus la punct.

– Încercăm să fim eficienţi.

– Şi dumneavoastră veţi conduce misiunea? Kleist zâmbi.

– Nu, sunt prea bătrân să mai particip la astfel de aventuri. Echipa de asalt va fi condusă de maiorul Angelo Quintana. Îl veţi întâlni la baza noastră de la San Salvador. Eu o să vă aştept prin apropiere pe un SPUT.

– Vreţi să repetaţi?

– Transportor subacvatic pentru misiuni speciale, îi răspunse Kleist. E un vas construit anume pentru operaţiuni

de acest fel. Puțini ştiu de existența lui. O să vedeți ce interesant este.

– Dar eu nu sunt tocmai apt de luptă.

– Ceea ce va trebui să faceți dumneavoastră este să-i introduceți pe oamenii mei în incinta bazei să le arătați gura de aerisire care duce în garaj. După care vă veți întoarce pe plajă şi veți sta ascuns până la încheierea misiunii.

– Ați calculat durata raidului? Fața lui Kleist luă o expresie de sâcâială.

– Să zicem că e o operațiune acoperită.

– Regret, dar n-am citit manualul dumneavoastră de terminologie, aşa că nu-nțeleg.

– Drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, tot ce vă pot spune este că pornim în larg la ora două, peste exact patru zile.

– Patru zile ar putea însemna prea mult pentru a-mi salva prietenii.

Kleist îl privi cu o expresie de sinceră compasiune.

– Şi aşa suntem presați de timp şi am scurtat exercițiile de teren cât am putut de mult. Însă avem nevoie de timp pentru a elimina toate necunoscutele şi orice eveniment neprevăzut. Planul nostru trebuie să fie atât de strâns pe cât îl pot elabora programele noastre tactice pe computer.

– Şi dacă planul este dat peste cap de o fisură? Orice urmă de bunăvoință dispăru de pe fața lui Kleist şi fu înlocuită de o căutătură rece şi încrâncenată.

– Dacă există vreo fisură în tot planul nostru, acela sunteți dumneavoastră, domnule Pitt. Excluzând intervenția divină, reuşita sau eşecul acestei misiuni atârnă greu pe umerii dumneavoastră.

***

Cei de la CIA erau foarte meticuloşi. Pitt a fost târât dintr-un birou în altul, supus la nesfârşite interogatorii, toate cu o precizie de cronometru.

Planul de neutralizare a insulei Cayo Santa Maria progresa cu viteza cu care un foc înaintează în preerie. Discuția cu colonelul Kleist a avut loc la trei ore după interogatoriul pe care i-l luase Martin Brogan. Ajunse să descopere că fuseseră de mult elaborate nenumărate variante de invazie pentru fiecare

insulă din Caraibe şi pentru fiecare stat din America Centrală şi de Sud. Existau programe cu jocuri de război computerizate care ofereau diverse alternative. Tot ce aveau de făcut experții în operații fulger era să aleagă programul care se potrivea cel mai bine obiectivului şi să-l adapteze în consecință.

Pitt trebui să treacă printr-un examen medical amănunțit înainte de a i se permite să ia masa.

Medicul îl declară sănătos, băgă în el tone de vitamine superconcentrate şi-i prescrise să meargă la culcare devreme, înainte ca mintea lui să devină un talmeş-balmeş de impresii.

O femeie înaltă cu pometi ridicați şi părul împletit într-o coadă fu desemnată să-l însoțească şi ea era aceea care-l conducea în încăperile în care era aşteptat, la timpul cuvenit. Se prezentă cu numele de Alice şi nu-şi dădu numele de familie, nici gradul.

Purta un costum cafeniu peste o bluză brodată. Pitt o găsi destul de atrăgătoare şi se gândi cum ar fi arătat într-un pat cu aşternuturi de mătase.

– Domnul Brogan a aranjat să mănânci în sufrageria executivului, îi spuse ea pe un ton perfect de ghid. Vom lua liftul până acolo.

Pitt îşi aminti brusc ceva.

– Aş dori să dau un telefon.

– Îmi pare rău, dar este imposibil.

– Te deranjează dacă întreb de ce?

– Ai uitat că toată lumea trebuie să ştie că ai murit? întrebă Alice doar ca să-i aducă aminte. Un telefon dat unui prieten sau iubitei - şi întreaga operațiune va sări în aer.

– Aşa e, cu un cuvânt poți ucide un om, spuse Pitt cinic. Ascultă, vreau să obțin o informație de la un tip pe care nu-l cunosc. O să mă prezint sub un nume fals.

– Îmi pare rău, e imposibil.

Lui Pitt îi veni în minte o melodie de pe o placă veche de patefon.

– Dă-mi un telefon că altfel fac o prostie.

Ea îl privi amuzată.

– Ca de pildă?

– Plec acasă, îi răspunse el simplu.

– Ordinul domnului Brogan. N-ai voie să părăseşti clădirea

până când pleci la baza noastră din San Salvador. Te pune în cămaşă de forţă înainte să ajungi la intrare.

Pitt se opri din mers pe culoarul pe care se aflau, apoi se întoarse brusc şi intră într-o anticameră pe a cărei uşă nu scria nimic. Trecu calm de secretara care-l privea uimită şi intră în birou. Un tip mărunţel cu păr alb des ca o perie şi o ţigară aprinsă, atârnându-i din gură, făcea nişte însemnări ciudate pe un grafic, dar când Pitt intră, ridică privirea şi-l fixă cu o surprindere aproape amuzată.

Pitt arboră cel mai seducător zâmbet de politician în campanie electorală şi spuse:

– Îmi cer scuze pentru deranj, pot folosi telefonul dumneavoastră?

– Dacă lucraţi aici ştiţi desigur că folosirea unui telefon fără autorizare prealabilă este o încălcare a regulamentului agenţiei.

– Atunci am scăpat, spuse Pitt. Nu lucrez aici.

– N-o să obţineţi legătura cu exteriorul, spuse Păr Alb.

– Priviţi-mă.

Pitt ridică receptorul şi ceru să i se facă legătura cu biroul lui Martin Brogan. În câteva secunde răspunse la telefon secretara personală a lui Brogan.

– Numele meu este Dirk Pitt. Te rog să-i comunici domnului Brogan că dacă nu obţin un fir într-un minut o să fac un scandal monstru.

– Cine sunteţi?

– Ţi-am spus.

Pitt era foarte încăpăţânat. Nu cedă şi refuză să accepte un răspuns negativ; cam douăzeci de minute strigă, înjură şi-n general se purtă imposibil, până când, în cele din urmă, Brogan îl lăsă să dea un telefon în exterior dar numai cu Alice lângă el, să asculte şi să înregistreze conversaţia.

Ea îl conduse într-un birou mic şi-i arătă un telefon.

– O centralistă aşteaptă să-i dai numărul şi-ţi va face legătura.

Pitt vorbi în microfon:

– Eşti centralista? Cum te cheamă?

– Jennie Murphy, răspunse o voce atrăgătoare.

– Jennie, hai să cerem o informaţie la Baltimore. Vreau numărul de telefon al firmei *Weehawken Marine Products*.

– O clipă. Îl obțin imediat.

Jennie obținu numărul de la informațiile din Baltimore şi-i făcu legătura.

După ce expuse problema pentru care sunase la patru persoane diferite, lui Pitt i se dădu legătura cu preşedintele consiliului de administrație, o funcție oferită cu titlu onorific celor mai vechi directori ai companiei care încet-încet erau îndepărtați de la deciziile importante ale corporației.

– Bob Conde. Cu ce vă pot ajuta? Pitt se uită la Alice şi-i făcu cu ochiul.

– Jack Farmer, domnule Conde. Particip la o cercetare arheologică federală şi am descoperit o cască veche de scafandru pe o epavă. Ceea ce v-aş ruga ar fi, dacă puteți, să o identificați.

– Am să încerc. Bunicul meu a pornit afacerea în urmă cu optzeci de ani. Am ținut o evidență foarte strictă. Puteți să-mi spuneți seria?

– Este scrisă într-un colț, pe plăcuța de pe piept. Pitt închise ochii şi vizualiza casca cadavrului din interiorul vasului *Cyclops*. Scria *Weehawken Products Inc.*, Mark V., număr 58-67-C. .

– O cască de scafandru standard pentru Marină, spuse Conde fără mici cea mai mică ezitare. Le fabricăm din 1916. E din cupru turnat cu garnituri de bronz. Are patru viziere de sticlă etanşe.

– Ați vândut-o Marinei?

– Majoritatea comenzilor noastre provin de la Marină. De fapt, lucrurile stau tot aşa şi acum. Mark V, model unu este încă folosit în unele scufundări cu alimentare de aer de la suprafață. Însă casca asta a fost vândută unei companii comerciale.

– Iertați-mă că vă întreb, dar, de unde ştiți?

– După număr. Cincizeci şi opt este anul fabricației, şaizeci şi şapte este numărul produsului, Iar C vine de la companie. Cu alte cuvinte este cel de-al şaizeci şi şaptelea produs fabricat în anul 1958 şi a fost vândut unei companii de recuperări de epave.

– Avem vreo şansă că, dacă facem săpături, să dăm de compania care a cumpărat-o?

– S-ar putea să dureze o jumătate de oră. Nu ne-am mai ostenit să stocăm pe discul computerului date atât de vechi. Vă sun eu.

Alice clătină capul.

– Statul îşi poate permite să plătească o convorbire telefonică, domnule Conde. Aştept la telefon.

– Cum doriți.

Conde era un tip de cuvânt. Reveni la telefon peste treizeci şi unu de minute.

– Domnule Farmer, unul dintre contabilii, noştri a găsit ce căutați.

– Vă ascult.

– Casca a fost vândută împreună cu întregul echipament de scafandru şi furtunurile de alimentare cu oxigen unei persoane particulare. Printr-o coincidență, l-am cunoscut. Se numea Hans Kronberg. Scafandru din şcoala veche. Avea microbul mai mult decât oricine altcineva. Hans era şchiop, dar asta nu l-a împiedicat niciodată să facă scufundări.

– Ştiți ce s-a întâmplat cu el?

– Din câte îmi amintesc, a cumpărat echipamentul pentru a recupera ceva de pe o epavă, pe undeva pe lângă Cuba. Zvonurile spun că pasiunea lui l-a costat de data asta viața.

– Nu vă amintiți pentru cine lucra?

– Nu, a trecut mult timp de atunci, spuse Conde. Cred că îşi găsise un partener care avea ceva bani. Costumul de scafandru pe care-l folosea Hans era vechi şi uzat. Cred că avea vreo cincizeci de petice. Lucra ca să trăiască de pe o zi pe alta. În ziua în care a venit aici, a cumpărat echipament nou şi a plătit pe loc.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, spuse Pitt.

– Cu plăcere. Mă bucur că ați sunat. E interesant că ați sunat. Pot să vă întreb unde ați găsit casca?

– În interiorul unei bătrâne epave de aluminiu lângă insulele Bahama.

Conde pricepu cum stau lucrurile. Tăcu câteva momente, apoi spuse:

– Deci Hans n-a mai ieşit la suprafață. Ei bine, cred că oricum a preferat să moară aşa decât să se stingă în patul lui.

– Cunoaşteți pe cineva care îşi mai aminteşte de Hans?

– Nu cred. Toți scafandrii nărăviți de pe vremea lui au murit de mult. Singura legătură pe care o pot face este văduva lui Hans. Încă îmi mai trimite felicitări de Crăciun. Locuieşte într-un cămin pentru bătrâni.

– Ştiți cum se numeşte casa sau măcar unde se află?

– Cred că e la Leesburg în Virginia. N-am idee Cum se numeşte. Dar, pentru că tot vorbim de nume, al ei e Hilda.

– Mulțumesc, domnule Conde. M-ați ajutat enorm.

– Dacă se-ntâmplă să veniți la Baltimore, domnule Farmer, treceți pe la mine să stăm de vorbă despre vremurile de altădată. Am timp destul de mult fii mei m-au îndepărtat de la conducerea companiei.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse Pitt. La revedere.

Pitt apăsă în furcă şi o sună pe Jennie Murphy.

Îi ceru să o caute pe Hilda Kronberg la toate casele de odihnă pentru adulți din zona Leesburg.

– De fapt, ce cauți? îl întrebă Alice.

Pitt zâmbi:

– *El Dorado*.

– Foarte amuzant.

– Ăsta-i necazul cu voi ăştia de la CIA, spuse Pitt. Nu gustați glumele.

45.

Furgoneta Ford rulă pe aleea care ducea la căminul pentru adulți *Winthrop Manor* şi trase în fața intrării de serviciu. Era vopsită într-o nuanță veselă de albastru şi avea desenate aranjamente florale pe ambele părți. Pe ea scria cu litere aurii cărei companii aparține, *Mothers House of Flowers*.

– Te rog să nu pierzi vremea, spuse Alice nervoasă. Trebuie să ajungi în San Salvador peste exact patru ore din acest moment.

– O să mă străduiesc, spuse Pitt sărind din furgonetă. Era îmbrăcat în uniformă de şofer şi ducea un buchet de trandafiri.

– Rămâne un mister pentru mine cum ai reuşit să-l convingi pe domnul Brogan să faci escapada asta.

Pitt zâmbi pe când trântea portiera.

– Trebuie să ai putere de convingere.

Căminul *Winthrop Manor* era un loc idilic în care să te stabileşti spre sfârşitul vieţii. Avea teren de golf cu parcurs de nouă porţi, o piscină acoperită permanent, încălzită, o sufragerie elegantă şi grădini cu vegetaţie luxuriantă. Clădirea principală era astfel construită încât aducea mai degrabă a hotel de cinci stele decât a sanatoriu mohorât.

Nu era un cămin şubred pentru bătrâni săraci, gândi Pitt. *Winthrop Manor* respira gust rafinat şi era făcut pentru bogaţii în vârstă. Începu să se întrebe cum de reuşise văduva unui scafandru care abia-şi târa zilele să ajungă aici şi de unde avea bani să trăiască într-un asemenea lux.

Intră pe o uşă laterală, se îndreptă spre recepţie şi arătă florile.

– Fac o livrare pentru doamna Hilda Kronberg.

Recepţionera îl privi pătrunzător şi-i zâmbi. Pitt o găsi foarte atrăgătoare, cu părul roşcat închis, lung şi lucios, şi ochi albaştri-gri aşezaţi pe o faţă mică.

– Lăsaţi-le aici, îi spuse ea cu o voce caldă. Am să rog unul dintre însoţitori să i le dea.

– Trebuie să i le înmânez personal, spuse Pitt. Am un mesaj verbal pe care trebuie să i-l transmit.

Ea dădu din cap şi-i arătă o uşă laterală.

– O s-o găsiţi pe doamna Kronberg lângă piscină. Nu vă aşteptaţi că are să înţeleagă mare lucru, mintea ei a luat-o razna.

Pitt îi mulţumi şi regretă că n-avea cum să o invite la cină. Intră pe uşă, coborî pe o pasarelă şi se pomeni în piscina amenajată în afara clădirii în stil grădină havaneză cu roci vulcanice negre şi havuzuri, prinsă între pereţi de sticlă.

După ce întrebă două femei în vârstă cine este Hilda Kronberg, o găsi şezând într-un cărucior fixând detaşată apa, cu mintea parcă în altă parte.

– Doamna Kronberg? Ea îşi trecu mâna peste ochi şi ridică privirea:

– Da?

– Mă numesc Dirk Pitt şi aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

– Aşa, domnule Pitt, spuse ea cu un ton cald.

Se uită la uniformă şi la flori.

– Ce întrebări ar putea să-mi pună un băiat de la florărie? Pitt zâmbi auzind-o pronunțând cuvântul băiat şi-i întinse florile.

– Este vorba despre fostul dumneavoastră soț, Hans.

– Eşti cu el? întrebă bănuitoare.

– Nu, sunt singur.

Hilda era îngrozitor de slabă, iar pielea era transparentă ca o foiță de hârtie de mătase. Era machiată violent, iar părul îl purta vopsit proaspăt.

Cu inelele cu diamant pe care le purta la deget ar fi putut probabil cumpăra o droaie de maşini Rolls Royce. Pitt se gândi că era probabil cu cincisprezece ani mai tânără decât cei şaptezeci şi cinci de ani pe care-i arăta. Hilda Kronberg era o femeie care îşi dorea să moară. Şi totuşi, când Pitt aminti numele soțului său, ochii părură să-i râdă odată cu întreaga față.

– Eşti prea tânăr să-l fi cunoscut pe Hans, spuse ea.

– Domnul Conde de la *Weehawken Marine* mi-a vorbit despre el.

– Sigur, Bob Conde. El şi Hans erau parteneri la poker.

– Nu v-ați recăsătorit după moartea lui.

– Ba da, m-am recăsătorit.

– Şi totuşi, purtați încă numele lui.

– E o poveste veche care nu te interesează.

– Când l-ați văzut ultima oară pe Hans?

– Era într-o joi. L-am văzut plecând pe vaporul *Monterey*, spre Havana, în 10 decembrie 1958. Hans a alergat întotdeauna după himere. El şi partenerul lui se îmbarcaseră din nou într-o expediție de căutare de comori. A jurat că o să găsească atâta aur încât să-mi cumpere casa pe care mi-am visat-o. Din nefericire, nu s-a mai întors niciodată.

– Vă amintiți cine era partenerul său? Trăsăturile ei blânde se aspriră brusc.

– De fapt, ce căutați, domnule Pitt. Cine v-a trimis?

– Sunt coordonator de proiecte speciale la Agenția națională de studii marine şi subacvatice, răspunse el. În timpul unei scufundări pe epava *Cyclops* am descoperit ceva ce cred că reprezintă rămăşițele pământeşti ale soțului dumneavoastră.

– L-ai găsit pe Hans? întrebă ea surprinsă.

– Nu s-a făcut o identificare a cadavrului, însă casca de scafandru ne-a trimis la el.

– Hans a fost un om bun, spuse ea cu o privire plină de regret. Poate că nu a reuşit să câştige prea mulți bani, dar am dus-o bine împreună până când... În sfârşit, până când a murit.

– M-ați întrebat dacă sunt cu el? nu se lăsă Pitt.

– Un secret de familie, domnule Pitt. Sunt bine îngrijită. El are grijă de mine. N-am de ce să mă plâng. Izolarea mea de viața reală mi-am ales-o singură... Vocea i se pierdu, iar privirea se pierdu şi ea în depărtare.

Pitt trebuia să n-o scape, să n-o lase să se retragă în cochilia ei.

– El v-a spus că Hans a fost omorât? Ochii Hildei sclipiră o clipă, apoi clătină tăcută din cap.

Pitt îngenunche lângă ea şi-o luă de mână.

– Cordonul de asigurare şi furtunul de aer i-au fost tăiate în timp ce lucra la adâncime.

Ea se cutremură.

– De ce mi-ai spus toate astea?

– Pentru că ăsta e adevărul, doamnă Kronberg. Vă dau cuvântul meu de onoare. Cel care a lucrat cu Hans probabil l-a omorât ca să-i fure partea din comoară.

Hilda stătu ca-n transă aproape un minut.

– Ai aflat despre comoara *La Dorada*, spuse ea în cele din urmă.

– Da, răspunse Pitt. Ştiu şi cum a ajuns pe *Cyclops*. Mai ştiu că Hans şi partenerul lui au reuşit să recupereze ce era pe vas.

Hilda începu să se joace cu unul dintre diamantele de pe deget.

– Undeva în adâncul sufletului meu, l-am bănuit întotdeauna pe Ray că l-a omorât pe Hans.

Pitt înțelese greu despre cine era vorba şi jucă cu prudență o carte nebunească.

– Credeți că Hans a fost omorât de Raymond LeBaron? Ea încuviință făcând un semn din cap.

Revelația neaşteptată îl luă pe Pitt prin surprindere şi-i trebuiră câteva clipe să-şi revină.

– Motivul a fost comoara? întrebă el uşurel.

– Nu. Eu am fost motivul, clătină ea din cap.

Pitt nu spuse nimic, doar aşteptă o explicaţie.

– Se mai întâmplă şi aşa în viaţă, începu ea să povestească în şoaptă. Eram tânără şi frumoasă pe atunci. Poţi să-ţi imaginezi că am fost odată frumoasă, domnule Pitt?

– Sunteţi încă frumoasă.

– Cred că ar trebui să-ţi pui nişte ochelari, dar, oricum, îţi mulţumesc pentru compliment.

– Aveţi şi-o inteligenţă vie.

Ea arătă înspre clădirea principală.

– Ţi-au spus că sunt puţin sărită?

– Recepţionera a strecurat că nu sunteţi tocmai bine.

– E un rol pe care-mi place să-l joc. Asta-i face pe toţi să-şi pună întrebări. Ochii îi străluciră scurt, iar apoi căta undeva foarte departe. Hans era un tip de treabă, cu şaptesprezece ani mai bătrân decât mine. Dragostea mea pentru el era amestecată cu compasiune pentru corpul lui schilodit. Eram căsătoriţi de trei ani când, într-o seară, l-a adus pe Ray la cină. Ne-am împrietenit curând la cataramă toţi trei: bărbaţii s-au asociat înfiinţând o firmă de lucruri vechi recuperate de pe epave pe care le vindeau apoi anticarilor sau colecţionarilor de obiecte marine. Ray era chipeş pe atunci, iar în scurt timp noi doi am trăit o poveste de dragoste. Ezită şi îl privi pe Pitt. Aţi iubit vreodată din tot sufletul două femei în acelaşi timp, domnule Pitt?

– Experienţa asta m-a ocolit.

– Ce e ciudat, e că nu aveam nici un sentiment de vinovăţie. A-l înşela pe Hans devenise chiar o aventură palpitantă. Nu pentru că aş fi fost o persoană necinstită. Asta s-a petrecut pentru că nu mi se mai întâmplase să mint pe altcineva până atunci, aşa că n-am ştiut ce-s remuşcările. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că Hans n-a aflat nimic înainte să moară.

– Puteţi să-mi vorbiţi despre comoara *La Dorada*?

– După ce a absolvit la Stanford, Ray a petrecut doi ani prin junglele din Brazilia în căutare de aur.

Apoi a auzit prima oară despre *La Dorada* de la un supravieţuitor american. Nu-mi amintesc amănunte în acest moment, însă era sigur că se afla la bordul navei *Cyclops* când a dispărut. El şi Hans au târât după ei doi ani un instrument

de detectare a fierului şi-au bătut apele Mării Caraibelor în lung şi-n lat. În cele din urmă, au găsit epava. Ray a împrumutat ceva bani de la mama lui să-şi cumpere echipament de scafandru şi o mică ambarcaţiune. El a plecat înainte în Cuba pentru a pune la punct o bază pentru operaţiune, în timp ce Hans îşi căuta o slujbă în New Jersey.

– Aţi primit vreun telefon sau vreo scrisoare de la Hans după ce s-a îmbarcat pe Monterey?

– A sunat o dată din Cuba. Tot ce mi-a spus a fost că el şi Ray urmau să plece în larg, spre locul unde se afla epava, chiar a doua zi de dimineaţă.

Două săptămâni mai târziu, Ray s-a întors şi mi-a spus că Hans murise de aeroembolism şi că rămăsese în mare.

– Şi comoara?

– Ray a descris-o ca pe o statuie imensă din aur, răspunse ea. Nu ştiu cum a făcut, dar a reuşit s-o ridice în barcă şi a dus-o în Cuba.

Pitt se ridică, se întinse şi apoi se lăsă din nou pe vine lângă Hilda.

– Ciudat e că nu a adus statuia în State.

– Îi era teamă că Brazilia, statul Florida, guvernul federal, alţi căutători de comori şi arheologi i-o vor confisca sau îl vor târî prin tribunale, iar în final va rămâne cu mâinile goale. Şi-apoi, mai era şi sistemul de impozitare. Ray n-ar fi suportat să arunce milioane de dolari pe taxe dacă putea să le evite. Aşa că nu mi-a spus decât mie despre descoperirea sa.

– Ce s-a întâmplat cu statuia?

– Ray a scos un rubin imens din inima statuii, l-a tăiat în pietre mici şi le-a vândut bucată cu bucată.

– Şi aşa s-a născut imperiul financiar LeBaron, spuse Pitt.

– Da, numai că înainte ca Ray să poată tăia smaraldul din care e făcut capul sau să topească aurul, puterea a fost preluată în Cuba de Castro, iar el a fost obligat să ascundă statuia. Nu mi-a spus niciodată unde e.

– Înseamnă că *La Dorada* se află încă undeva în Cuba.

– Sunt sigură că Ray nu a avut cum să se-ntoarcă acolo şi s-o ia.

– L-aţi mai văzut pe domul LeBaron după aceea?

– Oh, păi sigur că da, spuse ea veselă. Am fost căsătoriţi.

– Dumneavoastră aţi fost prima doamnă LeBaron? întrebă Pitt uimit.

– Timp de treizeci şi trei de ani.

– Dar pe prima sa soţie o chema Hillary şi a murit cu câţiva ani în urmă.

– Ray a preferat Hillary în loc de Hilda când s-a îmbogăţit. Zicea că numele are mai mult stil. Moartea mea era un aranjament perfect când m-am îmbolnăvit - n-ar fi suportat ideea de a divorţa de o femeie bolnavă. Aşa că a înmormântat-o pe Hillary LeBaron, în timp ce Hilda Kronberg s-a retras aici.

– Mi se pare că e o atitudine crudă, inumană.

– Chiar dacă nu e un om simţitor, soţul meu este generos. Am dus două existenţe diferite. Dar nu-mi pasă. Jessie vine din când în când să mă viziteze.

– Cea de-a doua doamnă LeBaron?

– O persoană fermecătoare şi foarte grijulie.

– Cum de s-a însurat cu ea când dumneavoastră trăiţi încă? Zâmbi vesel.

– E singura oară în viaţa lui când Ray a făcut o afacere proastă. Doctorii i-au spus că mai am doar câteva luni de trăit. Dar eu i-am păcălit pe toţi şi mă agăţ de viaţă de şapte ani.

– Asta face din el un bigam, un criminal şi un hoţ.

Hilda nu-l contrazise.

– Ray este un om foarte complicat. Ia cu mult mai mult decât oferă.

– Dac-aş fi în locul dumneavoastră, l-aş bate în cuie pe prima cruce.

– Eu nu mai am timp, domnule Pitt. Ridică privirea spre el, cu o sclipire în ochi. Dar poţi face dumneata ceva în locul meu.

– Spuneţi.

– Găseşte *La Dorada*, spuse ea febril. Găseşte statuia şi redă-o lumii. Ai grijă să fie expusă într-un loc public. Asta îl va răni pe Ray mai mult decât dacă ar pierde revista. Însă, ce-i mai important este că Hans şi-ar fi dorit asta.

Pitt îi luă mâna şi i-o strânse.

– Hilda, rosti el cu blândeţe, am să fac tot ce-mi stă în puteri.

46.

Hudson reglă imaginea şi dădu din cap a salut înspre chipul care-l privea de pe ecran.

– Eli, e cineva aici care doreşte să-ți vorbească.

– Sunt întotdeauna încântat să cunosc fețe noi, răspunse vesel Steinmetz.

Un bărbat se aşeză în fața camerei video şi a monitorului în locul lui Hudson. Privi totul fascinat preț de câteva secunde înainte de a vorbi.

– Chiar vă aflați pe Lună? întrebă el în cele din urmă.

– Nu, e doar un spectacol televizat, răspunse Steinmetz cu un zâmbet plăcut.

Se îndepărtă, ieşi din cadru, luă camera video de pe trepiedul ei şi, îndreptând-o spre peisajul selenar, începu să transmită imagini filmate prin fereastra din cuarț.

– Îmi pare rău că nu pot să transmit imagini ale Pământului, însă ne aflăm pe partea cealaltă a Lunii.

– Vă cred.

Steinmetz aşeză camera la locul ei şi reveni în cadru. Se aplecă înspre monitor şi privi cu atenție.

Surâsul se topi, iar ochii exprimară o mirare interogativă.

– Sunteți cine cred că sunteți?

– Mă recunoaşteți?

– Arătați şi vorbiți ca preşedintele.

A fost rândul preşedintelui să zâmbească.

– Nu eram sigur că sunteți la curent. Mă ştiați senator când ați plecat de pe Pământ şi ziarele nu prea ajung pe-acolo.

– Când orbita Lunii în mişcarea sa în jurul Pământului se află în poziția corectă putem prelua orice transmisie prin satelit. În timpul ultimei pauze de odihnă, echipajul meu a urmărit cel mai recent film de succes al lui Paul Newman. Ne plac programele de ştiri prin cablu pe care le devorăm ca nişte câini înfometați.

– Colonia Jersey este o realizare extraordinară. Națiunea vă va fi veşnic recunoscătoare şi probabil nu vă vom putea răsplăti niciodată.

– Mulțumesc, domnule preşedinte. Recunosc însă că m-a luat prin surprindere gestul lui Leo de a anunța reuşita

proiectului înainte de revenirea noastră pe Pământ. Nu făcea parte din planul inițial.

– Nu s-a făcut nici un anunț public, spuse președintele devenind serios. În afara dumneavoastră, a coloniştilor şi a creierului sunt singura persoană din exterior care ştie de existența voastră; poate ruşii să mai ştie ceva.

Steinmetz se zgâi la el de la două sute patruzeci de mii de mile din cosmos.

– Cum ar putea să ştie ceva de colonia Jersey? Președintele făcu o pauză pentru a se uita la Hudson care stătea în afara câmpului vizual al camerei. Hudson, dădu din cap.

– Fotografiile Lunii luate de *Selenos*, răspunse președintele omițând orice referire la faptul că navetele aveau oameni la bord. Una dintre sonde a reuşit să transmită datele în Uniunea Sovietică. Noi credem că în imagini apare Colonia Jersey. Suntem îndreptățiți să credem că ruşii vă bănuiesc de a fi distrus sondele lor de pe solul selenar.

Expresia de pe fața lui Steinmetz arăta că înțelesese.

– Credeți că plănuiesc să ne atace, asta e?

– Da, Eli, aşa cred, spuse președintele. *Selenos 8*, stația lunară sovietică, s-a înscris pe orbită în jurul Lunii în urmă cu trei ore. Computerele de la NASA estimează că vor trece de locul de aselenizare de pe fața Lunii, care e cel mai sigur, şi că se vor aşeza pe fața întunecată, chiar în vecinătatea voastră. O poziționare riscantă, asta dacă nu vizează un obiectiv anume.

– Colonia Jersey.

– Vehiculul lor de aselenizare conține şapte oameni, continuă președintele. Naveta are nevoie pentru a fi dirijată la sol de doi ingineri piloți. Asta înseamnă că ar fi cinci persoane pregătite de luptă.

– Noi suntem zece, spuse Steinmetz. Doi la unu, nu-i rău deloc.

– Doar că ei au avantajul că sunt înarmați şi antrenați pentru luptă. Sunt sigur că echipa asta e formată din cei mai buni oameni pe care i-au găsit ruşii.

– Descrieți lucrurile într-o lumină întunecată, domnule președinte. Ce aşteptați de la noi?

– Ați realizat mai mult decât ar fi sperat oricare dintre noi. Numai că acum sunteți cu fața la zid. Distrugeți colonia şi

plecați înainte de a se face vărsare de sânge. Vreau ca dumneavoastră şi oamenii pe care-i aveți acolo să vă întoarceți teferi pe Pământ pentru a primi onorurile pe care le meritați.

– Nu cred că vă dați cu adevărat seama cât ne-am chinuit să facem ce-am făcut.

– Oricât de important este ce-ați realizat acolo nu merită să plătiți cu viața.

– Am trăit cu toții înfruntând moartea timp de şase ani de zile, rosti Steinmetz măsurat. Ce mai contează câteva ore în plus?

– Nu dați cu piciorul la tot ce ați realizat pentru o luptă pe care o veți pierde, îl contrazise preşedintele.

– Îmi pare rău, domnule preşedinte, însă vă adresați unui bărbat care şi-a pierdut tatăl pe un dâmb cu nisip la Wake Island. Supun la vot propunerea dumneavoastră, dar cred că ştiu de pe acum rezultatul. Ceilalți băieți n-or să o rupă nici ei la fugă, ceea ce n-am să fac nici eu. Rămânem şi ne batem.

Preşedintele se simțea în acelaşi timp mândru de ei şi înfrânt.

– Ce arme aveți? întrebă el îngrijorat.

– Arsenalul nostru este format dintr-un lansator de rachete la care mai avem doar o rachetă, o armă M-l4 National Match şi un pistol de tir calibrul 22. Le-am luat cu noi pentru o serie de experimente privind câmpul gravitațional.

– Sunt depăşite, Eli, spuse preşedintele deznădăjduit. Nu vă dați seama?

– Nu, domnule, refuz să abandonez, pentru că există un mic detaliu de natură tehnică.

– Ce detaliu?

– Ruşii sunt oaspeții.

– Şi ce-i cu asta?

– Asta înseamnă că noi suntem echipa gazdă, spuse Steinmetz cu şiretenie. Iar echipa gazdă are avantajul terenului.

***

– Au aselenizat! exclamă Serghei Cornilov, trăgându-şi un pumn în palma deschisă. *Selenos 8* este pe Lună! Sub camera de observare pentru oficialități, inginerii şi oamenii de ştiință

de la parterul Centrului sovietic de control al misiunilor spațiale izbucniră în urale şi aplauze dezlănțuite.

Preşedintele Antonov ridică un pahar de şampanie.

– Întotdeauna un avantaj.

– Pentru gloria Uniunii Sovietice şi a partidului.

Toastul fu repetat de oficialitățile şi ofițerii superiori de la Kremlin care se strânseseră în încăpere.

– Închin pentru piatra de temelie pe care am pus-o astăzi ca prim pas spre Marte, toastă generalul Iasenin.

– Hip, hip! îi răspunseră toți în cor. Pentru Marte! Antonov aşeză paharul golit pe o tavă şi se întoarse spre Iasenin, devenind brusc serios.

– Cât de repede va ajunge maiorul Leucenko la baza de pe Lună? întrebă el.

– Păi mai întâi va trebui să asigure sistemul navetei, apoi să facă o recunoaştere a terenului, să-şi plaseze oamenii pentru atac - cred că patru ore.

– La ce distanță se află locul de aselenizare?

– *Selenos 8* a fost programată să atingă solul în spatele unui şir mic de coline la mai puțin de trei kilometri de locul în care a detectat *Selenos 4* prezența astronauților americani, răspunse generalul.

– Pare să fie destul de aproape, spuse Antonov. Dacă americanii au mirosit ceva în legătură cu descinderea noastră, Leucenko nu se va mai bucura de factorul surpriză.

– Mă îndoiesc că au aflat ce-am pus la cale.

– Deci nu eşti îngrijorat?

– Avantajul nostru este experiența lui Leucenko şi dotarea, tovarăşe preşedinte. Chipul lui Iasenin luase expresia unui antrenor de box care şi-a trimis cel mai bun luptător în ring să lupte împotriva unui boxer, cu o singură mână. Americanii sunt într-o situație dezavantajoasă.

47.

Maiorul Leucenko stătea întins în praful cenuşiu, fin, de pe suprafața Lunii şi se uita la întinderea dezolant de pustie care se desfăşura dinaintea ochilor săi sub un cer negru ca smoala.

Găsea că există o asemănare între acest peisaj tăcut,

spectral, şi deşertul arid din Bazinul Seisan al Afganistanului. Câmpiile cu pietriş şi colinele şerpuitoare, mici ca nişte dâmburi, nu precizau prea bine relieful. Îi sugerau o mare nesfârşită de ipsos şi totuşi, în mod bizar, peisajul i se părea a fi cunoscut.

Încercă să se stăpânească şi să nu vomite. El şi oamenii săi suferiseră îngrozitor din cauza greţei.

Nu avuseseră timp să se antreneze pentru zborul în condiţii de imponderabilitate şi nici nu avuseseră la dispoziţie săptămânile şi lunile întregi de adaptare la mediu de care dispuneau cosmonauţii misiunilor Soiuz. Nu fuseseră instruiţi decât câteva ore asupra felului în care trebuiau să folosească sistemele de prezervare a vieţii ataşate la costumele lunare şi li se spuseseră doar câteva cuvinte despre condiţiile pe care aveau să le găsească pe Lună şi, sigur, unde se afla amplasată colonia americană.

Prin costumul său, simţi o mână cum îl strânge de umăr. Fără să se întoarcă, vorbi în transmiţătorul montat în interiorul căştii.

– Ce-aţi găsit? Locotenentul Dimitri Petrov arătă spre un platou care se deschidea între pereţii înclinaţi a două cratere, la o mie de metri spre stânga.

– Urme de vehicule şi de paşi care se concentrează în stânga, în umbra de la gura craterului. Disting trei, poate patru construcţii joase.

– Sere presurizate, spuse Leucenko. Aşeză un binoclu de forma unei cutii pe un mic trepied şi potrivi partea mai lată a obiectivului pe viziera căştii sale.

– Parcă s-ar vedea aburi ieşind de pe latura înclinată a craterului. Se opri pentru a regla imaginea. Da, acum se vede clar. E o intrare în stâncă, probabil o uşă de etanşeizare, o cale de acces ce duce în interiorul coloniei lor. Nu sunt semne de viaţă. Perimetrul exterior pare pustiu.

– S-ar putea să stea ascunşi, la pândă, spuse Petrov.

– Unde să se ascundă? întrebă Leucenko, cercetând panorama care se deschidea dinaintea ochilor săi. Stâncile răzleţe sunt prea mici ca să ascundă un om. Nu sunt fisuri în teren şi nici urme că s-ar fi făcut lucrări pentru apărare. Un astronaut în costum lunar alb s-ar detaşa ca un om-de-nea pe

un câmp acoperit de funingine. Nu, cred că s-au baricadat în interiorul grotei.

– Nu e o bună poziție defensivă, însă e în avantajul nostru.

– Au totuşi un lansator de rachete.

– Nu are efecte grave asupra unor luptători împrăştiați în formație de luptă.

– Adevărat, numai că noi nu suntem acoperiți şi nu putem şti sigur că n-au şi alte arme.

– Focul concentrat asupra intrării în grotă - s-ar putea să le forțeze mâna, sugeră Petrov.

– Ordinele pe care le-am primit spun că nu trebuie să producem distrugeri grave bazei lor dacă ele nu sunt necesare, spuse Leucenko.

– Trebuie să pornim...

– Se mişcă ceva afară! strigă Petrov.

Leucenko privi prin binoclu. Un vehicul descoperit, foarte bizar ca înfățişare apăruse din spatele uneia dintre sere şi se îndrepta spre ei. La antenă era ataşat un steag alb care atârna moale în atmosfera lipsită de aer. Îi urmări până se opri la cincizeci de metri de ei; din el coborî pe solul lunar o siluetă.

– Interesant, spuse Leucenko gânditor. Americanii vor să parlamenteze.

– Poate e o cursă. Poate e un şiretlic pentru a ne studia.

– Nu cred. N-ar fi stabilit contactul cu un steag de armistițiu dacă acționau de pe o poziție de forță. Oamenii lor de la informații şi sistemele de interceptare de pe Pământ i-or fi prevenit de sosirea noastră şi şi-au dat seama că nu sunt înarmați cum se cuvine. Americanii sunt nişte capitalişti. Privesc lucrurile de pe poziția unui om de afaceri. Dacă nu pot câştiga ceva prin luptă, atunci încearcă să încheie o înțelegere.

– Te duci? întrebă Petrov.

– N-o să murim dacă stăm puțin de vorbă. Nu pare a fi înarmat. Poate c-o să reuşim să-i convingem că le lăsăm viața în schimbul coloniei intacte.

– Am primit ordin să nu luăm prizonieri.

– N-am uitat, spuse Leucenko dur. N-avem decât să ne încălcăm cuvântul de îndată ce ne atingem scopul. Spune-le oamenilor să fie cu ochii pe american. Dacă ridic mâna stângă, dă ordin să deschidă focul.

Îi întinse automatul său lui Petrov şi se ridică uşurel în picioare. Costumul său, arma şi echipamentul de prezervare a vieţii care conţinea un încărcător de rezervă cu oxigen şi unul cu apă de răcire adăugau optzeci şi şapte de kilograme greutăţii lui Leucenko şi asta însemna, în total, o sută şaizeci şi două de kilograme terestre. Numai că în atmosfera de pe Lună, Leucenko nu cântărea decât treizeci de kilograme.

Se îndreptă spre vehiculul lunar, pe jumătate mergând, pe jumătate săltând din cauza câmpului gravitaţional redus de pe Lună. Se apropie curând de vehicul şi se opri la cinci metri de el.

Colonistul american de pe Lună se sprijinea fără nici o grijă de una din roţile din faţă. Se îndreptă, se lăsă pe un genunchi şi scrise o cifră în praful plumburiu.

Leucenko înţelese şi schimbă pe frecvenţa indicată. Apoi dădu din cap.

– Mă recepţionezi? întrebă americanul vorbind stricat ruseşte.

– Vorbesc engleza, îi răspunse Leucenko.

– Bun. Asta o să ne scutească de neînţelegeri. Mă numesc Eli Steinmetz.

– Eşti şeful bazei americane de pe Lună?

– Da, eu conduc proiectul.

– Maior Grigori Leucenko, Uniunea Sovietică.

Steinmetz se apropie şi schimbară o strângere de mână rece.

– Se pare că avem o problemă, domnule maior.

– Una pe care nici unul dintre noi nu o poate evita.

– Poţi să te întorci înapoi la naveta spaţială care te-a adus aici, spuse Steinmetz.

– Am primit anumite ordine, spuse Leucenko pe un ton hotărât.

– Veţi ataca şi captura colonia mea.

– Da.

– Nu există nici o cale prin care să preîntâmpinăm vărsarea de sânge?

– Vă puteţi preda.

– Nostim, spuse Steinmetz. Eram pe punctul de a vă cere acelaşi lucru.

Leucenko era sigur că Steinmetz joacă teatru, însă nu putu

citi nimic pe chipul ascuns în spatele vizorului auriu opac. Singurul lucru pe care-l văzu Leucenko fu reflectarea propriului său chip.

– Cred că-ți dai seama că oamenii tăi n-or să reziste în fața noastră.

– Probabil ați câştiga într-o luptă corp la corp sau într-o confruntare fățișă, îl aprobă Steinmetz. Însă nu puteți rămâne în afara capsulei decât câteva ore, după care trebuie să vă întoarceți şi să umpleți din nou rezervoarele cu oxigen. Socotesc că ați folosit deja două.

– Ne mai rămâne suficient să terminăm ce-avem de făcut, spuse Leucenko sigur pe sine.

– Trebuie să te previn, domnule maior. Avem o armă secretă. Tu şi oamenii tăi veți muri cu siguranță.

– E un bluf, domnule Steinmetz. Mă aşteptam la mai mult de la un om de ştiință american.

Steinmetz îl corectă:

– Inginer. E o diferență.

– Fie cum spui, răspunse Leucenko dând semne de nerăbdare. Fiind soldat se simțea stingher la tratative la care se vorbea atât. El era nerăbdător să pornească la acțiune. Nu are nici un rost să mai continuăm discuția. Ar fi o dovadă de înțelepciune dacă ți-ai chema oamenii afară şi ne-ați preda baza. Vă garantez viața până la revenirea pe Pământ.

– Minți, domnule maior. Fie oamenii tăi, fie ai mei vor trebui să moară. Nici unii nici alții nu ne permitem să acceptăm învinşi care ar spune lumii întregi ce s-a întâmplat aici.

– Te-nşeli, domnule Steinmetz. Predați-vă şi veți fi tratați cum se cuvine.

– Regret, nu facem târgul.

– Bine, atunci n-o să umblăm cu jumătăți de măsură.

– Nici nu mă aşteptam la altceva, răspunse Steinmetz pe un ton mohorât. Atacați, şi responsabilitatea pentru pierderea de vieți omeneşti o veți purta voi.

Leucenko se înfurie.

– Ca persoană direct răspunzătoare de moartea a nouă cosmonauți sovietici, nu cred că eşti în măsură să-mi dai mie lecții despre valoarea unei vieți omeneşti, domnule Steinmetz.

Leucenko nu era sigur, dar ar fi putut jura că Steinmetz se

încordase. Fără a mai aştepta răspunsul, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă săltând. Se uită peste umăr şi-l văzu pe Steinmetz zăbovind acolo câteva clipe înainte de a se urca în vehiculul de transport şi de a conduce înapoi la colonie; lăsase în urma sa un norişor de praf cenuşiu.

Leucenko zâmbi în sinea sa. În două ore, cel mult trei, misiunea lui avea să fie dusă cu succes la îndeplinire. Când ajunse la oamenii săi, studie prin binoclu terenul bolovănos şi plin de stânci care se aşternea în faţa intrării în baza lunară. În cele din urmă, satisfăcut că nu vedea mici un colonist american ascuns printre stânci, Leucenko dădu ordin oamenilor săi să se împrăştie şi să înainteze.

Echipa de luptători sovietici de elită se puse în mişcare fără a bănui o clipă că Steinmetz le întinsese o capcană ingenioasă care abia îi aştepta.

48.

Steinmetz se întoarse la intrarea în cartierul general al Coloniei Jersey, bine ascunsă sub nivelul solului, fără să se grăbească, parcă vehiculul şi intră târându-şi încet picioarele. Nu se grăbea, aproape simţea în spate ochii lui Leucenko urmărindu-i fiecare mişcare. De îndată ce ieşi din câmpul vizual al ruşilor, se opri brusc în faţa uşii de acces etanşe şi păşi scurt într-un tunel lateral care urca în trepte pe panta interioară a craterului. Trecerea lui stârnea norişori de praf în tunelul îngust şi trebui să-şi şteargă în permanenţă viziera pentru a vedea pe unde calcă.

După ce făcuse cincizeci de paşi, adică după un minut, se aplecă şi se strecură printr-o gură care dădea într-o nişă camuflată cu o pânză gri ce imita perfect suprafaţa înconjurătoare. O altă persoană stătea întinsă pe burtă uitându-se prin cătarea unei puşti telescopice.

Willie Shea, geofizicianul coloniei, nu remarcă prezenţa celuilalt până ce Steinmetz nu se lăsă uşurel lângă el.

– Nu cred că ai făcut cine ştie ce impresie, spuse el nazalizând uşor cum vorbesc cei din Boston. Slavii sunt pe punctul de a ne ataca gospodăria.

De pe poziţia lor avantajoasă de observaţie, Steinmetz îl

vedea cu claritate pe Leucenko şi pe oamenii lui înaintând în vale. Se apropiau ca nişte hăitaşi care urmăreau să încolţească vânatul şi nu încercară nici o clipă să se apropie de terenul înălţat de la marginea craterului. Terenul plin de şisturi făcea imposibilă o înaintare rapidă, aşa că ei săreau în zig-zag, se aruncau pe burtă după câţiva metri, folosindu-se de fiecare bolovan, de fiecare denivelare a solului. Un trăgător de elită n-ar fi reuşit să-i nimerească cu toate răsucirile şi săriturile laterale pe care le făceau.

– Trage un foc cam la trei metri în faţa conducătorului lor, spuse Steinmetz. Vreau să văd ce reacţie are.

– Dac-au rămas pe frecvenţa noastră, o să compromitem mişcările pe care vrem să le facem, protestă Shea.

– N-au timp să caute frecvenţa. Taci din gură şi trage.

Shea se strânse în costumul său lunar, ochi prin cătare şi trase focul inaugural. Lovitura nu se auzi deloc pentru că pe Lună nu există aer care să poarte sunetele mai departe.

Un norişor de praf se ridică în faţa lui Leucenko şi acesta, văzându-l, se aruncă imediat pe burtă. Oamenii săi îi urmară exemplul uitându-se prin cătarea automatelor lor în aşteptarea următorului foc. Însă nu se mai întâmplă nimic.

– A văzut cineva din ce direcţie a venit? întrebă Leucenko.

Toţi răspunseră negativ.

– Îşi potrivesc tirul, spuse sergentul Ivan Ostrovski. Veteran încercat în războiul din Afganistan, sergentului tot nu-i venea să creadă că se luptă pe Lună. Arătă cu degetul spre un loc care se afla cam la două sute de metri în faţa lor.

– Oare ce-or fi pietrele alea colorate, domnule maior? Leucenko vedea pentru prima dată şi studie atent bolovanii împrăştiaţi în vale într-o linie, acoperiţi cu pete de vopsea portocaliu deschis.

– Nu cred că focul a fost tras din unghiul de jos, spuse Petrov.

Leucenko scoase binoclul din buzunarul de la şold, îl aşeză pe trepied şi studie atent partea laterală şi gura craterului: Soarele era ca o minge albă strălucitoare însă fără aerul care să-i împrăştie lumina nu aveau cum să vadă dacă se ascundea vreun astronaut după stânci. Practic, era invizibil.

– Nu se vede nimic, spuse el în cele din urmă.

– Dacă ne aşteaptă să strângem cercul, probabil o fac ca să economisească muniția.

– Vom afla după treizeci de metri ce fel de primire ne-au pregătit, mormăi Leucenko. Îndată ce ajungem la adăpostul serelor, nu vor avea cum să ne mai vadă de la intrarea în grotă. Se sprijini în genunchi şi-şi mişcă mâna înainte. Împrăştierea şi rămâneți în alertă.

Cei cinci luptători sovietici se ridicară în picioare Şi se împrăştiară. Când ajunseră lângă bolovanii portocalii, o altă lovitură făcu să se ridice pulberea fină din fața lor, iar ei se aruncară din nou pe burtă formând o linie proeminentă de siluete albe cu vizierele strălucind în razele intense ale soarelui.

Nu-i mai separau decât o sută de metri de sere, însă greața îi storcea de vlagă. Erau duri şi rezistenți ca toți luptătorii din lume, dar acum trebuiau să se lupte cu răul de cosmos pe un teren extraterestru.

Leucenko ştia că poate conta pe oamenii săi care erau gata să lupte peste puterea lor de rezistență.

Însă dacă nu reuşeau să-şi croiască drum forțat în atmosfera normală din interiorul coloniei im următoarea oră, nu mai avea şanse să se întoarcă la vehiculul lor de aselenizare înainte de a li se termina resursele de prezervare a vieții. Îi mai lăsă un minut să se odihnească, iar el examina terenul din fața lui.

Leucenko avea un simț special şi mirosea când i se întindea o cursă. De trei ori fusese la un pas de a fi ucis în ambuscadele rebelilor afgani şi deprinsese o adevărată artă în a presimți pericolele cele mai grave.

Nu era vorba de ce putea să vadă; ceea ce nu vedea făcea să sune un clopoțel de alarmă în mintea lui. Cele două împuşcături nu se potriveau nici unei scheme de luptă. Îl izbise faptul că păreau plasate acolo în mod deliberat. Să fi fost un avertisment de ageamiu? Nu, trebuie că aveau cu totul alt înțeles, se gândi el. Poate era un semnal? Spațiul limitat la care-l constrângeau costumul presurizat şi casca îl irita. Tânjea după echipamentul lui comod de luptă, însă îşi dădea seama perfect că nu l-ar fi apărat de căldura toridă şi de razele cosmice. Pentru a patra oară simți gustul de bilă ridicându-i-se în gâtlej şi gâlgâi încercând s-o înghită.

Era un iad, gândi el înfuriat. Nimic nu-i era pe plac. Oamenii lui erau expuşi în câmp deschis. Nu i se furnizaseră nici un fel de informații în privința armelor folosite de americani, cu excepția faptului că aveau un lansator de rachete. Acum erau atacați cu arme mici de foc. Singurul gând care-l consola pe Leucenko era că, după cât îşi dădea el seama, coloniştii păreau să folosească o puşcă, poate chiar un pistol. Dacă ar fi avut un automat, i-ar fi doborât pe sovietici cu o sută de metri în urmă. Şi lansatorul de rachete. De ce nu-l folosiseră până acum? Ce Dumnezeu aşteptau? Însă ceea ce-l neliniştea cel mai mult era faptul că americanii nu făcuseră încă nici o mişcare.

Serele, echipamentul, micile module de laborator care se aflau parcate în jurul intrării în grotă, toate păreau a fi pustii.

– Nu trageți decât la țintă, până ajungem într-un loc unde să ne putem ascunde, ordonă el. Apoi ne regrupăm şi intrăm cu forța în stâncă.

Leucenko aşteptă până ce toți patru îi făcură semn că au înțeles şi-abia apoi porni.

Caporalul Mihail Iuşciuk se găsea la trei metri în spatele tovarăşului său din stânga. Se ridică şi începu să alerge cu spinarea încovoiată. Nu făcuse decât câțiva paşi, când simți o înțepătură în rinichi.

Apoi, senzația bruscă de durere se repetă. Încercă să găsească un punct de sprijin, apoi se prinse cu mâinile de şale, chiar deasupra raniței în care purta sistemul de prezervare a vieții. Ochii i se încețoşară şi începu să se sufoce pentru că costumul lui presurizat era fisurat. Căzu în genunchi şi îşi privi prostit mâinile. Mănuşa îi era înmuiată în sângele pe care îl pierdea şi care începuse să se coaguleze în căldura toridă a soarelui.

Iuşciuk încercă să-l prevină pe Leucenko, însă vocea nu-l ascultă. Apoi căzu în pulberea cenuşie şi cu privirea încețoşată, văzu pe cineva într-un costum spațial foarte ciudat care stătea în picioare cu un cuțit. După care, lumea se întunecă.

***

Steinmetz asistă la moartea lui Iuşciuk din punctul său de observație de unde dădu o serie de comenzi scurte cu ajutorul

transmițătorului montat la cască.

– OK, Dawson. Omul tău e zece paşi în stânga ta şi la opt paşi în față. Gallagher, al tău e la douăzeci de paşi în dreapta şi merge înainte. Uşurel, uşurel, se îndreaptă spre Dawson. OK, doboară-l.

Urmări cum doi dintre colonişti apar din neant ca printr-o vrajă şi-l atacă pe unul dintre sovietici, care rămăsese puțin în spatele tovarăşilor săi.

– Doi doborâți; au mai rămas trei.

– Eu sunt cu cătarea fixată pe înaintare, spuse Shea. Însă nu promit că am să-l nimeresc dacă nu stă locului o secundă.

– Mai trage încă o dată, mai aproape, să-i faci să se culce. Apoi, rămâi cu ochii pe el. Dacă se deşteaptă, s-ar putea să-i omoare pe oamenii noştri înainte să ajungă la el. Spulberă-l dacă întoarce capul.

Shea ținti din nou şi trase încă un foc cu arma M-l4, care lovi solul la nici trei picioare în fața cizmelor tipului din frunte.

– Cooper! Snyder! urlă Steinmetz. Omul vostru e culcat la pământ la douăzeci de picioare în față, spre stânga. Terminați-l. Acum! Se opri să studieze poziția celuilalt rus care mai rămăsese în viață. La fel, Russell şi Perry, treizeci de picioare fix în față. Start!

Cel de-al treilea membru al echipei de luptă sovietice nu avea să afle niciodată ce-l lovise. Muri îmbrățişând solul în căutarea unui loc unde să se ascundă. Cei opt colonişti se strângeau acum ca un cleşte în jurul ariergărzii ruse, care se concentra în exclusivitate asupra coloniei.

Brusc, Steinmetz îngheță. Tipul din spatele conducătorului se întoarse în momentul în care Russell şi Perry se repezeau asupra lui ca nişte jucători de rugby care plachează un adversar.

Locotenentul Petrov zări cele două umbre în momentul în care se ridica în picioare pentru a parcurge ultima porțiune până la sere. Se întoarse instinctiv cu o mişcare bruscă în momentul în care Russell şi Perry se năpusteau asupra lui. Ca profesionist cu sânge rece, ar fi trebuit să tragă şi să-i doboare imediat. Secunda de ezitare provocată de uimire fu însă prea lungă. Americanii răsăriseră din sol ca nişte demoni. Reuşi să tragă la-ntâmplare un glonț care străpunse brațul unuia dintre

atacatori. Apoi văzu strălucind un cuțit.

Leucenko îşi ținea ochii fixați pe colonia din fața lui. Habar n-avea de măcelul care se petrecea în spatele lui până în momentul în care Petrov scoase un gâjâit drept avertisment. Se răsuci şi rămase înmărmurit de groază.

Toți cei patru oameni ai săi zăceau cu brațele şi picioarele desfăcute în pulberea de pe Lună. Opt coloniști americani răsăriseră din neant şi îl încercuiau cu mişcări iuți. Îl invadă brusc ura şi îndreptă arma spre ei în poziție de tragere.

Un glonț îl muşcă de coapsă şi-l făcu să se clatine. Se încordă din pricina durerii bruşte şi trase o rafală de douăzeci de gloanțe. Majoritatea se pierdură în spațiu, însă două dintre ele îşi găsiră ținta. Unul dintre coloniști se prăbuşi pe spate, iar celălalt căzu în genunchi cu mâna încleştată de umăr.

Apoi, îi trecu un alt glonț prin gât. Ținea mereu degetul apăsat pe trăgaci, iar automatul său împroşcă gloanțe în jur, când acestea se terminară continuă să țăcăne m gol.

Leucenko înjură şi căzu moale.

– Lua-v-ar dracu de americani! strigă el.

Blestemații nu respectaseră regula jocului, gândi el.

Stătea întins pe spate uitându-se în sus la siluetele fără chip care erau aplecate asupra lui.

Se dădură cu toții la o parte la apariția unui alt colonist care îngenunche lângă Leucenko.

– Steinmetz? întrebă Leucenko pierit. Mă auzi?

– Da, suntem pe aceeaşi lungime de undă. Te aud.

– Arma ta secretă... cum au apărut oamenii tăi din senin? Steinmetz ştia că se adresa unui muribund şi că acesta avea să se stingă peste câteva secunde.

– Trebuie să ştii să sapi, răspunse el. Cum toți purtăm costumele presurizate cu sistemul de prezervare a vieții incorporat, a fost foarte simplu să-i îngrop în solul moale.

– Poziția... era marcată cu pietre portocalii?

– Da. Aşa i-am putut ghida de pe o platformă ascunsă privirilor voastre şi le-am spus când şi unde să atace, lovind din spate.

– Nu vreau să fiu îngropat aici, murmură Leucenko. Spune poporului meu... spune-le să ne aducă acasă într-o bună zi.

Sfârşitul se apropia şi Leucenko vorbise pierit, însă

Steinmetz înțelesese.

– Cu toții vă veți întoarce acasă, spuse el. Promit.

***

În Rusia, Iasenin, negru de supărare, se întoarse spre preşedintele Antonov.

– Ați auzit, spuse el cu gura încleştată. Au murit.

– Au murit, repetă Antonov mecanic. Leucenko a rostit ultimele cuvinte de parcă se afla în încăperea asta.

– Aparatul lui de transmisie a fost racordat de cei doi piloți de pe naveta de aselenizare direct la centrul nostru de comunicații, îi explică Cornilov.

Antonov se îndepărtă de fereastra care dădea în sala de comandă a misiunii şi se lăsă greoi într-un scaun. Muntele acesta de bărbat se gârbovise şi arăta de parcă îmbătrânise brusc. Îşi privi mâinile şi clătină capul cu tristețe.

– Prost plan, spuse el încet. Am sacrificat degeaba viețile maiorului Leucenko şi ale oamenilor săi.

– Nici n-a fost timp să facem un plan ca lumea, spuse Iasenin drept scuză.

– În condițiile date, nu se putea face mai mult, adăugă Cornilov. Ne-a rămas încă gloria că sovieticii sunt primii care au păşit pe Lună.

– Glorie care s-a stins deja. Vocea lui Antonov era împovărată de supărarea înfrângerii. Ceea ce-au realizat americanii va umbri înfăptuirile noastre cu toată propaganda pe care-am făcut-o.

– S-ar fi putut să-i mai putem opri, spuse Iasenin cu amărăciune.

Cornilov îl fixă pe general.

– Cum? Trimițând în spațiu forțe de luptă mai bine pregătite?

– Exact.

– Poate c-ar fi mai bine să-i aşteptăm până se întorc.

Antonov se uită la Comilov întrebător.

– Ce propui?

– Am vorbit cu Vladimir Polevoi. M-a informat că centrul de ascultare al G.R.U din Cuba a interceptat şi identificat o voce şi transmisiunea video de la colonia de pe Lună către un punct

localizat lângă Washington. Trimite prin curier copii ale emisiei. Una din copii conține referiri la momentul plecării coloniştilor spre Pământ.

– Se întorc? întrebă Antonov.

– Da, răspunse Cornilov. După spusele lui Polevoi, urmează să se cupleze la stația spațială americană peste 46 de ore şi-apoi vor reveni pe platforma de aterizare Kennedy de la Cape Canaveral la bordul navetei Gettysburg.

Fața lui Antonov se lumină.

– Deci încă mai sunt şanse să-i oprim.

Iasenin încuviință.

– Pot fi distruşi în spațiu înainte de a ajunge la destinație. Americanii nu vor îndrăzni să dea o replică după ce-i vom confrunta cu crimele pe care le-au comis împotriva noastră.

– Mai bine să-i pedepsim printr-o lovitură dată în forță, spuse Comilov gânditor.

– O lovitură? Comilov zâmbi enigmatic:

– Americanii au o vorbă: mingea e în terenul nostru iar ei sunt acum pe poziție de apărare. Probabil că la Casa Albă şi la Departamentul de stat se pregăteşte chiar în acest moment un proiect de răspuns la protestul nostru. Eu propun ca de data asta să eludăm rutina şi să păstrăm tăcerea; să nu jucăm rolul unei națiuni lovite. În schimb, lovim în forță şi provocăm noi un eveniment.

– Ce fel de eveniment? întrebă Antonov, încordându-se de curiozitate.

– Punem mâna pe cantitatea impresionantă de date cu care se întorc coloniştii de pe Lună.

– Cum? întrebă Iasenin.

Zâmbetul pieri de pe fața lui Cornilov şi el deveni brusc serios.

– Provocăm aterizarea forțată a rachetei Gettysburg în Cuba.

Partea a patra
GETTYSBURG

49.
3 noiembrie 1989
Insula San Salvador

Pitt simțea că mai are puțin şi înnebuneşte.

Cele două zile de inactivitate fuseseră cele mai chinuitoare din viața lui. Nu avea prea multe de făcut în afară de a mânca, a face câteva exerciții fizice şi a dormi. Trebuise să ia parte la instrucția militară. Oră după oră îl ocăra pe colonelul Kleist care suporta atacurile neobosite ale lui Pitt cu stoică indiferență, explicându-i cu răbdare şi cu buzele strânse că echipa sa, aşa-zisele forțe speciale cubaneze, nu putea lua. cu asalt Cayo Santa Maria până nu considera el că e pregătită pentru asta. Şi nu, el nu avea de gând să schimbe programul şi să sară etapele.

Pitt încerca să-şi domolească nerăbdarea făcând lungi incursiuni înot în larg, până la bancul de corali şi escaladând o stâncă abruptă din al cărei vârf putea contempla marea care înconjura insula.

San Salvador, cea mai mică insulă a arhipelagului Bahamas, era cunoscută de marinarii bătrâni sub denumirea de Insula Watling, botezată astfel după numele unui corsar habotnic care-şi biciuia marinarii dacă nu respectau ziua de Sabat.

Se mai credea că aici ar fi pus Columb pentru prima oară piciorul pe uscat în Lumea Nouă. Cu portul său pitoresc şi interiorul cu vegetație luxuriantă îmbrățişând lacuri albastre cu apă dulce, n-ar fi dat niciodată de bănuit turiştilor îmbătați de frumusețea sa că aici se aflau un imens complex de pregătire militară şi o instalație de lansare de rachete.

CIA îşi revendicase o plajă îndepărtată din extremitatea sudică a insulei, cunoscută sub numele de *FrenchBay*. Nu erau drumuri de legătură între centrul de antrenament secret şi Cockburn Town sau aeroportul principal. Singura modalitate de a ajunge pe plajă era să vii cu o ambarcațiune mică printre corali sau cu elicopterul.

În a treia zi a şederii sale pe insulă, Pitt se trezi înainte de

răsăritul soarelui şi înotă voiniceşte o jumătate de milă, iar apoi îşi croi drum înapoi spre țărm înotând şi scufundându-se printre corali. Două ore mai târziu ieşi din apa caldă a mării şi se întinse pe plajă, copleşit de un sentiment de neputință la vederea Cubei, care se ivea ceva mai departe din mare.

Deasupra lui se profila o umbră care se opri chiar lângă el - un bărbat cu pielea oacheşă, îmbrăcat lejer în cămaşă şi pantaloni largi din bumbac. Părul îl avea lins, întunecat ca noaptea, la fel ca mustața impresionantă. De pe fața acoperită de cute de prea mult stat în soare şi în bătaia vântului, îl priviră doi ochi trişti, iar când necunoscutul îi zâmbi lui Pitt, buzele aproape nu se desprinseră.

– Domnul Pitt?

– Da.

– N-am fost încă prezentați unul altuia. Eu sunt maior Angelo Quintana.

Pitt sări în picioare şi cei doi îşi strânseră mâinile.

Quintana dădu din cap.

– Colonelul Kleist îmi spunea că l-ai încălecat şi nu-l laşi deloc să răsufle.

– Am lăsat acolo nişte prieteni care probabil luptă să rămână în viață.

– Şi eu mi-am lăsat nişte prieteni în Cuba, domnule Pitt. Numai că ei au pierdut lupta pentru a rămâne în viață. Fratele meu şi tata au murit în puşcărie denunțați de un membru al comitetului de bloc, care datora bani familiei mele, şi care i-a acuzat de acțiuni contrarevoluționare. Îți înțeleg compasiunea şi ai toată înțelegerea mea, dar vezi, nu deții monopolul durerii.

Pitt nu-şi prezentă condoleanțele. Quintana îi făcea impresia unei persoane căreia nu-i place să insiste asupra necazurilor sale.

– Atâta timp cât cred că mai există o speranță, spuse el hotărât, eu nu mă las.

Quintana îi zâmbi calm. Îi plăcea lumina pe care o vedea în ochii lui Pitt. Ăsta era un tip pe care te puteai bizui dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă. Un încăpățânat care nu ştie ce înseamnă să fii înfrânt.

– Deci tu eşti cel care a reuşit să scape atât de ingenios din bârlogul lui Velikov.

– Am avut şi mare noroc.

– Ce poți să spui despre moralul trupelor care păzesc incinta?

– Dacă te referi la starea lor psihică, cred că se plictisesc de moarte. Ruşii nu sunt obişnuiți cu umezeala de la Tropice. Impresia generală e că sunt cam apatici.

– Câți oameni patrulează pe insulă?

– Nici unul, pe cât am văzut eu.

– Câți sunt la ghereta de la poartă?

– Doar doi.

– Un vulpoi bătrân, Velikov ăsta.

– Presupun că-l respecți pentru felul în care a aranjat lucrurile ca insula să pară nelocuită.

– Ai ghicit. Mă aşteptam la o mică armată de pază şi la obişnuitele măsuri de securitate. Numai că Velikov nu gândeşte ca un rus. Întocmeşte un plan ca un american, îl perfecționează ca un japonez şi-l pune în aplicare ca un neamț. Tipul e un om de acțiune foarte abil.

– Aşa am auzit şi eu.

– Mi s-a spus că l-ai cunoscut.

– Am discutat de câteva ori.

– Ce impresie ți-a făcut?

– Citeşte Wall Street Journal.

– Asta-i tot?

– Vorbeşte mai bine engleza decât mine. Are unghiile curățate şi îngrijite. Iar dac-a citit jumătate din cărțile şi revistele din biblioteca pe care o are în birou ştie mai mult despre America şi americani decât jumătate din politicienii noştri de la Washington.

– Probabil că eşti singurul fugar în Vest care l-a cunoscut personal.

– N-a fost o plăcere, crede-mă.

Quintana scurmă cu piciorul în nisip, dus pe gânduri.

– Să laşi o instalație vitală nepăzită e-aproape o invitație deschisă la infiltrare.

– În nici un caz, dacă Velikov ştie că vii, spuse Pitt.

– OK, rețeaua de radare cubaneză şi sateliții de spionaj ruseşti pot detecta orice avion sau ambarcațiune pe o rază de cincizeci de mile. Dar dacă ne apropiem de ei venind de sub

apă, s-ar putea să păcălim grilele lor de detectare. Quintana se opri şi zâmbi. În cazul tău, ambarcaţiunea era prea mică ca să apară pe radarele lor.

– Flota mea de iahturi oceanografice a fost cam restrânsă, spuse Pitt glumind, dar deveni imediat serios. Scapi din vedere un lucru.

– Ce?

– Mintea lui Velikov. E un organizator abil, tu ai spus-o. N-a construit o fortăreaţă împânzită de tranşee şi de buncăre din beton pentru simplul motiv că n-avea de ce s-o facă. Tu şi colonelul Kleist sunteţi nişte optimişti incurabili dacă vă imaginaţi că puteţi trece de reţeaua lor de securitate într-un submarin sau SPUT-ul ăla al vostru, sau cum l-o chema.

Quintana se încruntă.

– Continuă.

– Senzori subacvatici, explică Pitt. Cred că a aşezat pe fundul mării un cerc strâns de senzori care înconjoară insula, iar ăştia pot detecta înaintarea unui submarin şi bătaia elicelor sale prin deplasarea masei de apă pe care o pune în mişcare.

– Vasul nostru *Sput* a fost proiectat special pentru a scăpa nedetectat de astfel de sisteme.

– Nu şi dacă inginerii marini ai lui Velikov au plantat senzorii la treizeci de metri unii de alţii. Îţi dai seama că n-ar putea trece pe-acolo decât un banc de peşti. Am văzut camioanele din garaj. Dacă Velikov e avertizat de sosirea noastră cu numai zece minute înainte, are timp suficient să-şi desfăşoare trupele de securitate şi fii sigur că declanşează măcelul înainte ca oamenii tăi să apuce să scoată capul din apă. Eu v-aş sugera, ţie şi lui Kleist, să mai programaţi o dată jocurile voastre de-a războiul.

Quintana căzu pe gânduri. Planul său de debarcare conceput cu atâta grijă până la ultimul detaliu începuse să se clatine sub ochii săi.

– Computerele noastre ar fi trebuit să se gândească la asta, spuse el cu amărăciune.

– Dar ele nu sunt capabile să creeze ceva ce nu li s-a spus să facă, răspunse Pitt filozofic.

– Cred că-ţi dai seama că în acest caz trebuie să renunţăm la operaţiune. Fără elementul surpriză, n-avem nici cea mai slabă

speranță de a distruge instalația şi de a-i salva pe doamna LeBaron şi pe ceilalți.

– Eu nu sunt de acord.

– Crezi că eşti mai isteț decât computerele noastre care elaborează planuri de misiuni?

– Eu am reuşit să scap de pe Cayo Santa Maria fără a fi reperat. Pot să-i duc pe insulă pe oamenii tăi în acelaşi fel.

– Pe o flotă de căzi de baie? întrebă Quintana sarcastic.

– Nu. Îmi trece prin minte o variantă mai modernă.

Quintana îl cântări pe Pitt din ochi.

– Ai o idee care-ar putea să țină?

– Şi ce idee.

– Şi te încadrezi în program?

– Da.

– Crezi că reuşeşte?

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aş da o poliță de asigurare? Quintana realiza că Pitt era convins de ceea ce spune. Se întoarse şi porni spre clădirea principală a taberei de instrucție.

– Haide, domnule Pitt. A venit vremea să te punem la treabă.

50.

Fidel Castro stătea aplecat în față pe scaunul de pescuit aflat pe puntea iahtului său de croazieră şi privea gânditor spre pupa. Umerii îi avea prinşi în nişte hățuri care-l asigurau în timpul pescuitului iar mâinile înmănuşate țineau neglijent undița grea din fibră de sticlă al cărei fir pornea de pe o mulinetă imensă şi atârna pierzându-se în marea scânteietoare.

Carnea de delfin pe care o folosea drept momeală fu smulsă de o baracuda, dar Castro părea să nu fi băgat de seamă. Gândul nu-i era la pescuit.

Corpul său vânjos care-i adusese titlul de prim atlet al Cubei se cam înmuiase şi lățise cu trecerea anilor. Părul cârlionțat şi barba sârmoasă erau acum cenuşii, dar focul revoluționar din ochii negri încă mai strălucea scânteietor, la fel ca-n urmă cu treizeci de ani când coborâse din Munții Sierra Maestra.

Tot ce purta era o şapcă de baseball, chiloți de înot, o

pereche de pantofi de tenis obosiți şi ochelari de soare. În colțul gurii îi atârna un muc de havană.

Se întoarse şi-şi duse mâna la ochi, să-i protejeze de lumina puternică a soarelui tropical.

– Vrei să pun capăt internaționalismului? întrebă el acoperind zgomotul celor două motoare Diesel. Să renunț la politica de răspândire a influenței Cubei în străinătate? Asta vrei? Raul Castro şedea într-un şezlong şi ținea în mână o sticlă de bere.

– Nu se renunți, dar să pui capăt treptat angajamentelor noastre în străinătate.

– Fratele meu - revoluționarul înverşunat. Ce-a produs schimbarea asta?

– S-au schimbat vremurile, spuse Raul cu simplitate.

Rece şi distant în public, fratele mai mic al lui Fidel era vesel şi comunicativ în viața particulară. Îşi purta părul negru şi neted îngrijit tăiat deasupra urechilor. Raul privea lumea prin nişte ochi negri ca mărgica aşezați pe o față ghiduşă. Deasupra buzei superioare se întindea o mustață îngustă care se termina exact la colțurile gurii.

Fidel îndepărtă cu dosul palmei câteva broboane de transpirație care se adunaseră în sprâncene.

– Nu pot şterge cu buretele cheltuielile băneşti imense pe care le-am făcut şi nici sângele vărsat de soldații noştri. Şi cum rămâne cu prietenii noştri din Africa şi din cele două Americi? Îi uit şi pe ei cum s-a-ntâmplat cu soldații noştri din Afganistan?

– Prețul cu care a fost plătită Cuba pentru implicarea noastră în mişcările revoluționare atârnă mai mult în balanță decât câştigul. Ne-am făcut prieteni în Angola şi în Etiopia. Bun. Şi, ce-o să facă ei pentru noi? Amândoi ştim care-i răspunsul: nimic. Trebuie să privim realitatea în față, Fidel, am făcut greşeli. Eu sunt primul gata să-mi recunosc greşelile. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să isprăvim odată cu pierderile astea şi să ne concentrăm asupra edificării Cubei ca națiune socialistă măreață invidiată de toată Lumea a treia. O să realizăm mult mai mult dacă devenim un exemplu demn de a fi imitat decât dacă le dăm sângele poporului nostru.

– Tu-mi ceri să întorc spatele onoarei şi principiilor mele.

Raul lipi sticla rece de bere de tâmpla sa încinsă.

– Să privim adevărul în față, Fidel. Am mai aruncat noi principii peste bord şi altădată, dacă lucrul acesta a fost în folosul revoluției. Dacă nu schimbăm direcția rapid şi nu înviorăm economia care stagnează, nemulțumirea oamenilor ar putea da naştere la agitație, în ciuda dragostei pentru tine.

Fidel scuipă mucul de trabuc peste balustrada ambarcațiunii şi-i făcu semn unui marinar de pe punte să-i aducă altul.

– Congresul american ar fi fericit să vadă că poporul se ridică împotriva mea.

– Congresului îi pasă tot atât de puțin cît îi pasă şi Kremlinului, spuse Raul. Unde întorc capul, văd cîte un trădător care a fost cumpărat de Antonov. Nu mai pot să am încredere mici în oamenii mei de la securitate.

– Îndată ce preşedintele şi cu mine convenim şi semnăm pactul între SUA şi Cuba, prietenii noştri bălai o să fie obligați să-şi ia tentaculele din jurul gâtului nostru.

– Cum putem să finalizăm ceva dacă tu stai şi refuzi să discuți cu ei? Fidel îşi aprinse trabucul adus de marinar.

– Până acum cred că s-a convins că propunerea mea de a rupe relațiile cu Uniunea Sovietică în schimbul unor acorduri comerciale şi de ajutor economic american este autentică. Dacă dau impresia că de abia aştept să ne-ntâlnim, o să propună nişte condiții preliminare imposibile pentru noi. Lasă-l să fiarbă o vreme. Când o să-şi dea seama că nu mă tărăsc să cerşesc la uşa Casei Albe, o să mai coboare şi el pretențiile.

– Cred că preşedintele o să fie cel care-şi doreşte să ajungă la o înțelegere când o să afle de varianta cu uzurparea puterii de către cumetrii lui Antonov.

Fidel ridică trabucul ca să dea şi mai mare greutate punctului său de vedere.

– Tocmai de asta am stat liniştit şi-am permis să se întâmple aşa ceva. Dacă ştim să speculăm teama americanilor de planurile sovietice de a aduce la putere un guvern de marionete în serviciul Uniunii Sovietice atunci cred că n-ar fi decât în avantajul nostru.

Raul goli sticla de bere şi-o puse jos, culcată.

– Ai grijă, fratele meu, să n-aştepți prea mult, că s-ar putea să ne pierdem scaunele.

– Aşa ceva nu se va-ntâmpla niciodată. Fața lui Fidel se încreți sub un zâmbet țanțoş. Eu sunt cel care face posibil ca revoluția să continue. Tot ce trebuie să fac e să ies în fața mulțimii şi să-i dezvălui pe trădători şi complotul sovieticilor de a submina suveranitatea noastră sacră. Şi-apoi, ca preşedinte al consiliului de miniştrii tu vei fi cel care va anunța întreruperea legăturilor cu Kremlinul. Şi orice nemulțumire va fi înlocuită de bucurie națională. Dintr-o singură lovitură, voi stinge datoria imensă pe care o avem față de Moscova şi voi ridica embargoul comercial al Statelor Unite.

– Bine ar fi să faci asta repede.

– În discursul meu de la aniversarea *Zilei învățământului*.

Raul se uită la calendarul de la ceasul său.

– Mai sunt cinci zile.

– E o ocazie perfectă.

– M-aş simți mai bine dacă am şti cum vede preşedintele propunerea ta.

– Te las pe tine să iei legătura cu Casa Albă şi să aranjezi o întâlnire cu reprezentanți ai Statelor Unite în timpul festivității de *Ziua învățământului*.

– Sper că înainte de discurs.

– Bineînțeles.

– Nu crezi că, dacă aştepți în ultimul moment pur şi simplu te joci cu norocul tău?

– Nu mă lasă el pe mine, spuse Fidel dintr-un nor de fum. Cred că greşeşti. Darul pe care l-am făcut cu cei trei cosmonauți sovietici, cred că i-au dovedit bunele mele intenții.

Raul se încruntă.

– Poate că ne-a trimis deja răspunsul său.

Fidel se întoarse şi se uită la el.

– Asta-i o noutate pentru mine.

– N-am venit la tine pentru că e o simplă presupunere, spuse Raul nervos. Mă gândesc însă că preşedintele s-a folosit de dirijabilul lui LeBaron pentru a ne transmite ceva fără ca ruşii să-şi dea seama.

– Dumnezeule! n-a fost distrus de unul din elicopterele noastre de patrulare?

– O greşeală grosolană, recunoscu Raul. N-au fost supraviețuitori.

Pe fața lui Fidel se citi nedumerire.

– Şi-atunci de ce ne-acuză Departamentul de Stat că-i ținem închişi pe doamna LeBaron şi echipajul ei?

– Habar n-am.

– De ce nu mi s-a spus nimic despre toate astea?

– Ți-am trimis raportul, dar nu l-ai citit, ca atâtea altele. Greu mai ajunge omul la tine de la o vreme, frățioare. Nu ai dat atenție amănuntelor cum făceai altădată.

Fidel trase înfuriat undița din apă şi dezlegă chingile care îl ținuseră prins de scaun.

– Spune-i căpitanului să întoarcă barca spre țărm.

– Ce-ai de gând să faci? Fidel zâmbi larg în spatele țigării.

– Mă duc să vânez rațe.

– Acum? Azi?

– Cum ajungem în port, o să mă retrag la casa mea de lângă Havana şi tu vii cu mine. Ne izolăm de restul lumii, fără telefoane, fără întâlniri până la *Ziua învățământului.*

– Crezi că e o idee bună să-l laşi pe preşedinte să aştepte şi noi să fugim pur şi simplu când ruşii amenință securitatea noastră națională?

– Ce rău vezi în asta? Roțile diplomației americane se învârtesc ca roțile unei căruțe trase de boi. Dacă tot i-au murit mesagerii, n-are decât să se uite pe pereți şi să aştepte următoarea mea mişcare. Cât despre ruşi, încă nu cred că s-au copt lucrurile şi n-o să facă nici o mişcare. Îi trase uşor un pumn lui Raul în umăr.

– Fruntea sus, frățioare. Ce poate să se-ntâmple în următoarele cinci zile? Ceva ce tu şi cu mine să nu putem controla? Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Raul. Şi se mai întreba cum era posibil, să-i fie frig de parcă se afla într-un mormânt şi nu sub soarele torid al Caraibelor.

***

La scurt timp după miezul nopții, generalul Velikov stătea în poziție de drepți lângă biroul său aşteptând să se deschidă uşile liftului din care ieşi cu paşi mari, intrând în birou, Lev Maisky.

Velikov îl salută rece.

– Tovarăşe Maisky. Ce plăcere neaşteptată!

– Tovarăşe general.

– Pot să vă ofer ceva de băut?

– Umezeala asta afurisită e ca un blestem, îi răspunse Maisky trecându-şi o mână peste sprâncene şi uitându-se apoi la picăturile de transpiraţie care-i rămăseseră pe degete. Cred că mi-ar trebui un pahar de vodcă cu gheaţă.

Velikov puse mâna pe telefon şi dădu un ordin scurt. Apoi făcu un gest de invitaţie arătând un fotoliu.

– Vă rog să vă faceţi comod.

Maisky se lăsă să cadă într-un fotoliu moale de piele şi căscă obosit de zbor şi de decalajul orar.

– Regret că n-ai fost informat despre sosirea mea, generale, însă tovarăşul Polevoi s-a gândit că-i mai bine aşa decât să fie interceptate şi decodificate noile instrucţiuni de instalaţiile de ascultare ale Agenţiei naţionale de informaţii a SUA.

Velikov ridică sprâncenele cu o mişcare care era deja un tic şi-i aruncă lui Maisky o privire şireată.

– Noi instrucţiuni?

– Da, e vorba de o operaţiune mai complicată.

– Sper că şeful K.G.B-ului nu-mi ordonă să contramandez proiectul de asasinare a lui Castro.

– Nu, nu. Mi s-a cerut să-ţi comunic că vasele cu încărcătura pe care ai cerut-o vor sosi în portul Havana pentru treaba asta cu jumătate de zi înainte de momentul programat.

Velikov dădu din cap mulţumit.

– Putem folosi timpul suplimentar.

– Au apărut probleme? întrebă Maisky.

– Totul merge perfect.

– Totul? repetă Maisky. Tovarăşul Polevoi n-a fost prea bucuros când a aflat că unul dintre prizonieri a evadat.

– Nu trebuie să fie îngrijorat. Un pescar a descoperit corpul bărbatului care a fugit prins în plasa sa. Secretul instalaţiei noastre e în siguranţă.

– Şi ceilalţi? Probabil că ştii că Departamentul de stat cere autorităţilor cubaneze să-i elibereze.

– E un bluf, răspunse Velikov. CIA n-are nici o dovadă că intruşii sunt încă în viaţă. Faptul că Washingtonul cere eliberarea lor cubanezilor şi nu nouă, dovedeşte că pescuiesc în ape tulburi.

– Problema e, ce vor să găsească? Maisky făcu o pauză şi scoase din buzunarul, de la piept un portţigaret din platină. Aprinse o ţigară lungă fără filtru şi suflă fumul spre tavan. Nimic nu trebuie să întârzie planul nostru *Rom şi Cola*.

– Castro va vorbi după cum a promis.

– Eşti sigur că n-o să se răzgândească brusc?

– Istoria se repetă, aşa că suntem pe teren sigur. El *jefe maximo*, şeful suprem, n-a pierdut niciodată până acum o ocazie de a vorbi în public.

– Dacă excludem accidentele, boala sau uraganul.

– Sunt unele lucruri pe care nu le putem controla, dar, oricum, nu vreau să ratăm.

Îşi făcu apariţia un soldat care aduse o sticlă de vodcă şi un pahar cu un strat gros de cuburi de gheaţă.

– Un singur pahar, generale? Nu bei cu mine?

– Poate-am să beau un coniac mai târziu.

Velikov aşteptă răbdător cât Maisky bău un sfert din sticlă, iar apoi făcu primul pas.

– Pot să-l rog pe adjunctul şefului Directoratului suprem să mă lămurească asupra noii operaţiuni?

– Sigur, spuse Maisky prietenos. Trebuie să foloseşti sistemele electronice de care răspunzi şi să aduci forţat naveta spaţială a Statelor Unite pe teritoriul Cubei.

– Am auzit bine? întrebă Velikov înmărmurit.

– Dumitale ţi se ordonă, ordin direct de la tovarăşul Antonov, să străpungi sistemul de comandă prin computer care dirijează naveta spaţială Gettysburg şi, după intrarea ei pe orbită, să-i deviezi cursul când ajunge lângă Cape Canaveral şi să o deturnezi la aeroportul nostru militar de la Santa Clara.

Încurcat, aiurit, Velikov se uită la Maisky de parcă adjunctul şefului K.G.B-ului înnebunise.

– Dacă-mi permiteţi, este cea mai nebunească combinaţie pe care a imaginat-o vreodată Directorul.

– Şi totuşi, oamenii noştri de ştiinţă au reuşit să pună totul la punct, spuse Maisky detaşat. Îşi aşează piciorul pe o servietă burduşită. Ai aici toate datele pentru a programa computerele şi a-ţi pregăti oamenii.

– Dar, oamenii mei sunt ingineri specializaţi în comunicaţii. Velikov părea să nu-nţeleagă nimic şi aşa şi vorbea. Nu ştiu

nimic despre dinamica spațială.

– Nici nu trebuie. Computerele o să facă totul în locul lor. Important e că echipamentele de aici de pe insulă au capacitatea să se suprapună peste centrul de control spațial de la Houston şi să preia comanda asupra navetei.

– Când trebuie să se întâmple asta?

– Din câte spune NASA, Gettysburg începe manevrele de intrare pe orbită în aproximativ 29 de ore din acest moment.

Velikov se mulțumi să dea din cap, semn că a înțeles. Începuse să-i treacă starea de şoc şi-şi regăsea sângele rece, devenise iar profesionistul calm, cu mintea iute.

– Se înțelege că vă voi sprijini pe cât îmi stă în putință, dar nu mă sfiiesc să spun că nici o minune nu ne poate ajuta să facem imposibilul.

Maisky dădu pe gât încă un pahar de vodcă şi făcu un gest încercând să alunge pesimismul lui Velikov

– Încrederea, generale, nu în miracole, ci în cunoştințele savanților şi inginerilor sovietici. Asta o să doboare şi-o să aducă în Cuba naveta spațială cea mai avansată a Americii.

***

– E-a treia zi de când caraghiosul ăla de la camera şase ne lasă în pace. Ceva pute.

– Ce, ai prefera să-ți mai rupă o coastă? mormăi Gunn printre două înghițituri.

Giordino încercă ouăle cu furculița, nu mai rezistă şi le gustă.

– Probabil că ne-ngraşă ca să ne omoare.

– Mă rog la Dumnezeu s-o fi lăsat în pace şi pe Jessie.

– Sadici de felul lui Gly se-nfierbântă când bat femei.

– Ți-ai pus vreodată întrebarea de ce nu e niciodată de față Velikov în timpul partidelor de box ale lui Gly?

– E tipic pentru ruşi să-i lase pe străini să facă treaba murdară în locul lor, sau poate, cine ştie, îl impresionează vederea sângelui. De unde vrei să ştiu eu? Uşa se dădu brusc de perete şi în celulă intră Foss Gly. Buzele lui cărnoase se deschiseră într-un rânjet, iar pupilele erau negre, întunecate, şi nu exprimau nimic.

– Vă place cina, domnilor?

– Ai uitat de vin, răspunse Giordino arogant. Şi-altă dată, să ai grijă ca muşchiul meu să fie în sânge.

Gly se apropie şi, înainte ca Giordino să-şi dea seama ce intenții are, îi trase un pumn teribil cu dosul palmei direct în coaste.

Giordino simți că se sufocă şi-ntregul corp i se convulsiona sub şocul loviturii. Fața i se făcu galbenă ca ceara, sângele începu să-i şiroiască printre țepii bărbii care începuse să-i crească, din locul în care îşi muşcase buza inferioară, dar, incredibil, reuşi să zâmbească strâmb.

Gunn se ridică din pat sprijinindu-se într-o mână şi-i aruncă farfuria cu mâncare lui Gly în cap; ouăle se scurseră pe fața torționarului, iar carnea din mâncare care rămăsese pe jumătate nimeri drept la țintă-n gură.

– Asta a fost o reacție tâmpită, spuse Gly gâfâind de furie. Ai să regreți. Se aplecă, îi prinse lui Gunn glezna ruptă şi o răsuci turbat.

Gunn îşi încleşta pumnii, cu ochii împăienjeniți de durere, dar nu scoase un sunet. Gly se dădu un pas înapoi să-l studieze, aproape fascinat.

– Eşti rezistent, chiar foarte rezistent pentru unul mic ca tine.

– Târăşte-te înapoi în gaura ta, râmă, îi spuse Giordino încă ținându-şi respirația.

– Încăpățânat, ce mai, încăpățânat, oftă Gly pe un ton plictisit. O clipă ochii lui luară o expresie gânditoare, dar imediat redeveniră goi, reci şi răi de parcă ar fi fost ai unei statui neînsuflețite.

– A, da. Era să uit. Venisem să vă dau veşti despre prietenul vostru Dirk Pitt.

– Ce-i cu el?

– A-ncercat să evadeze şi s-a înecat.

– Minți, spuse Gunn.

– L-a găsit un pescar din Bahamas. Consulatul american a identificat cadavrul său, în fine, ce-au mai lăsat rechinii din el.

După care Gly îşi şterse oul de pe față, luă muşchiul din farfuria lui Giordino, îl lăsă să cadă pe pardoseală şi-l strivi cu cizma.

– *Bon appetitt* domnilor.

Ieşi din celulă şi încuie uşa în urma lui.

Giordino şi Gunn se priviră în tăcere, începând să înţeleagă. Apoi, feţele li se luminară de un zâmbet larg care se transformă într-un hohot de râs nestăpânit.

– A reuşit! strigă Giordino, fericirea descoperirii făcându-l să uite de durere. Dirk a ajuns acasă!

51.

Partea spectaculoasă a experimentelor care se făceau pe staţia spaţială Columbus o constituiau fabricarea de medicamente noi, dezvoltarea cristalelor pure care urmau a fi folosite drept cipuri pentru semiconductorii computerelor şi observarea razelor gama. Însă activitatea de zi cu zi a stabilimentului de patruzeci de tone de la marginea frontierei celei mai îndepărtate cu Pământul erau repararea şi întreţinerea sateliţilor.

Jack Sherman, comandantul staţiei, se afla în modulul cilindric de întreţinere ajutând o echipă de ingineri să dirijeze un satelit pe platforma suspendată pentru reparaţii, când auzi o voce la difuzorul central.

– Eşti liber, Jack?

– Sunt aici.

– Poţi veni la modulul de comandă?

– Ce s-a-ntâmplat?

– E un glumeţ care-ncearcă să între pe canalul nostru de comunicaţii.

– Şurubăresc pe-aici.

– Mai bine ai veni.

– Lasă-mă câteva minute.

După ce asigurară satelitul şi închiseră uşa de presurizare, Sherman îşi scoase costumul şi-şi vârî cizmele într-un fel de schiuri scobite. Apoi înainta cu o mişcare de alunecare prin mediul antigravitaţional până la centrul de coordonare al staţiei.

Inginerul şef, specialist în comunicaţii şi electronică, se mulţumi să încline capul la apropierea lui.

– Ascultă asta. Vorbi într-un microfon montat pe un panou de comandă. Vă rog să vă identificaţi din nou.

Urmă o scurtă pauză, după care se auzi:

– Columbus, aici Colonia Jersey. Cerem permisiunea să ne cuplăm la stația voastră.

Inginerul se întoarse şi ridică privirea spre Sherman.

– Ce părere ai? E vreo fantomă de pe Pământ? Sherman se aplecă peste panou.

– Colonia Jersey, dacă ăsta ți-e numele, ai intrat pe un canal de comunicații închis care aparține NASA. Bruiezi comunicațiile spațiale. Te rog să întrerupi.

– Nu se poate, răspunse strania voce. Vehiculul nostru de transfer de pe Lună se întâlneşte cu voi peste două ore. Rugăm transmiteți instrucțiunile de cuplare.

– Ce Lună, domnule? Fața lui Sherman se încordase de enervare. Houston, mă auzi?

– Recepție, se auzi o voce venind de la Centrul de control spațial de la Houston.

– Tu ce-ai înțeles din asta?

– Încercăm să-l localizăm, Columbus. Rămâi pe recepție.

– Nu ştiu cine eşti, jupâne, trânti Sherman, dar ştiu c-ai dat de necaz.

– Mă numesc Eli Steinmetz. Vă rog să aveți pregătită asistența medicală. Am doi răniți la bord.

Sherman dădu un pumn în spătarul scaunului pe care era inginerul.

– E nebun.

– Cu cine vorbesc? întrebă Steinmetz.

– Aici Jack Sherman, comandantul stației Columbus.

– Regret că am dat buzna aşa, dar credeam că ați fost preveniți de sosirea noastră.

Înainte ca Sherman să poată răspunde ceva, turnul de control de la Huston intră din nou pe recepție.

– Columbus, semnalele nu sunt transmise de pe Pământ, repet, nu sunt transmise de pe Pământ. Vin din spațiu, de sub voi.

– În regulă, băieți, care-i poanta? în acel moment se făcu auzită vocea directorului de zboruri de la NASA.

– Nu-i nici o poantă, Jack. Aici Irwin Mitchell. Pregăteşte-ți echipajul să-l primească pe Steinmetz şi pe colonişții lui.

– Ce colonişti?

– Era şi timpul să apară cineva din creier, spuse Steinmetz. Pentru o clipă, am crezut că trebuie, să luăm cu asalt intrarea principală.

– Îmi pare rău, Eli. Preşedintele a socotit că e mai bine să nu zicem nimic până nu ajungeţi lângă Columbus.

– Îmi spune şi mie cineva ce se petrece? întrebă Sherman exasperat.

– O să vă explice Eli când vă întâlniţi, răspunse Mitchell. Apoi i se adresă lui Steinmetz. Cum se simt răniţii?

– Se odihnesc, numai că unul are nevoie de o intervenţie chirurgicală. Are un glonţ chiar la baza creierului.

– Ai auzit, Jack, spuse Mitchell. Pune în stare de alertă echipajul de pe navetă. S-ar putea să-şi devanseze plecarea.

– O să am grijă, spuse Sherman. Se mai potolise şi vocea era mai calmă, dar era prea inteligent să nu fie în continuare nedumerit. Şi, de unde dracu vine, asta,... Colonia Jersey?

– Mă crezi dacă-ţi spun că de pe Lună? răspunse Mitchell.

– Nu, răspunse Sherman sec. N-am cum să cred aşa ceva.

***

Camera Theodore Roosevelt din aripa vestică a Casei Albe fusese numită odinioară Camera cu peşti pentru că aici se aflau acvarii şi trofeele de pescuit ale lui Franklin Delano Roosevelt. Sub Richard Nixon, încăperea fusese decorată în stil Regina Anne şi Chippendale şi destinată întâlnirilor cu personalul şi, ocazional, conferinţelor de presă.

Pereţii şi covorul erau în tonuri contrastante de terracota. Pe peretele estic atârna, chiar deasupra poliţei căminului din lemn sculptat, un tablou înfăţişând declaraţia de independenţă. Supraveghea sever încăperea din portretul pictat la Paris de Tade Styka, de pe peretele dinspre sud, imaginea lui Teddy Roosevelt călare pe un cal. Preşedintele prefera această încăpere intimă Cabinetului, pe care-l găsea mai rece, şi aici ţinea întrunirile importante, în parte şi pentru că nu existau ferestre.

Era aşezat în capul mesei de conferinţă şi nota ceva nervos într-un carnet. În stânga sa era aşezat secretarul pentru apărare, Jess Simmons. Lângă el venea directorul CIA, Martin Brogan, apoi Dan Fawcett şi Leonard Hudson. Douglas Oates,

secretarul de stat, stătea imediat în dreapta preşedintelui, urmat de consilierul pentru probleme de securitate națională Alan Mercier, şi generalul Forțelor aeriene Allan Post, care răspundea de programele militare spațiale.

Hudson îşi petrecuse o oră explicând oamenilor preşedintelui întreaga poveste a Coloniei Jersey. La început toți ascultară tăcuți nevenindu-le să creadă.

Apoi îi cuprinse interesul, emoția puse stăpânire pe ei şi-l asaltară pe Hudson cu o mulțime de întrebări la care acesta răspunse până în momentul în care preşedintele ceru să le fie adus prânzul.

Uimirea se transformă în entuziasm şi toți îl felicitară pe Hudson şi prin el pe creier, însă curând reveniră la realitatea sumbră citind raportul despre conflictul cu cosmonauții sovietici.

– Îndată ce coloniştii Jersey ajung în siguranță la Cape Canaveral, spuse preşedintele, încerc să-l potolesc pe Antonov oferindu-i o parte din imensitatea de date culese de Steinmetz şi echipa sa.

– Şi de ce-ar trebui să le oferim ceva? întrebă Simmons. Şi-aşa ne-au furat destulă tehnologie până acum.

– Nu vreau să neg furtul lor, spuse preşedintele. Dar dacă am fi noi în locul lor, eu nu i-aş lăsa să scape cu una cu două după ce mi-au omorât paisprezece astronauți.

– Sunt de partea dumneavoastră, domnule preşedinte, spuse secretarul de stat Oates. Dar dacă ați fi în pielea lor, cum ați înțelege să vă faceți dreptate?

– Simplu, spuse generalul Post. Dacă aş fi în locul lui Antonov aş spulbera stația Columbus.

– O idee îngrozitoare, dar cred că ar fi mai bine s-o luăm în serios, spuse Brogan. Cred că şefii sovietici gândesc că li se cuvine prin drept divin să distrugă stația şi pe toți cei de la bordul său.

– Sau poate numai racheta şi echipajul său, adăugă Post.

Preşedintele îl fixă pe general.

– Columbus şi Gettysburg pot fi apărate? Post clătină scurt din cap.

– Sistemul nostru de apărare cu laser nu poate intra în funcțiune decât peste paisprezece luni. Atâta timp cât sunt în

spațiu, stația şi naveta sunt vulnerabile în fața sateliților sovietici de luptă 1400. Putem însă apăra naveta Gettysburg după ce intră în atmosfera terestră.

Preşedintele se întoarse spre Brogan.

– Martin, cum vezi dumneata situația?

– Nu cred că or să vizeze Columbus. Ne-ar deschide calea să le dăm replica cu noua lor stație Satelit 10. Eu cred că o să-ncerce cu naveta.

O tăcere glacială se lăsă în Camera Roosevelt, fiecare încercând să-şi pună ordine în gânduri. Apoi, fața lui Hudson se lumină şi spuse, trântind stiloul pe masă:

– Scăpăm din vedere un lucru.

– Care? întrebă Fawcett.

– Adevăratul motiv al atacului lor asupra Coloniei Jersey.

Brogan prelua ideea din zbor.

– Să-şi salveze onoarea distrugând orice urmă a descoperirilor noastre cosmice.

– Nu e vorba de a distruge, ci de a fura, spuse Hudson febril. Uciderea coloniştilor n-ar fi însemnat o pedeapsă de genul ochi pentru ochi. Jess Simmons a fost pe-aproape. În viziunea Kremlinului, este vital să capteze colonia intactă pentru a pune mâna pe tehnologie, pe date. şi pe rezultatele miliardelor de dolari investiți şi a 25 de ani de muncă. Asta urmăreau de fapt. Răzbunarea vine pe planul doi.

– Ce spuneți pare a fi în regulă, susținu Oates. Doar că acum coloniştii sunt în drum spre casă, iar Colonia Jersey e la dispoziția oricui vrea să pună mâna pe ea.

– Dacă folosim vehiculul nostru lunar putem trimite acolo o altă echipă peste două săptămâni, interveni Hudson.

– Cei doi cosmonauți de pe *Selenos 8*, spuse Simmons, în fond ce i-ar putea opri să meargă până acolo şi să preia controlul asupra coloniei?

– Scuze, îi răspunse Hudson. Am uitat să menționez că Steinmetz i-a transportat pe cei cinci ruşi morți înapoi la vehiculul de aselenizare şi i-a urcat la bord. Apoi i-a obligat pe cei doi supraviețuitori să se ridice şi să se întoarcă pe Pământ, sub amenințarea că, dacă nu-l ascultă, îi va spulbera cu ultima rachetă care i-a mai rămas în lansator.

– Şeriful care curăță oraşul de răufăcători, spuse Brogan

admirativ. De-abia aştept să-l cunosc pe tipul ăsta.

– Numai că totul are un preţ, îl temperă Hudson. Steinmetz aduce cu el doi colonişti grav răniţi şi un mort.

– Cum se numea cel care a murit? întrebă preşedintele.

– Doctor Kurt Perry, un strălucit biochimist.

Preşedintele se uită la Fawcett.

– Să te îngrijeşti să i se facă o înmormântare cum se cuvine.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi Post reluă discuţia.

– OK, dacă ruşii n-au pus mâna pe Colonia Jersey, atunci ce le-a mai rămas?

– Gettysburg, îi răspunse Hudson. Ruşii mai au o şansă dacă ne răpesc comoara cu date ştiinţifice.

– Cum? Înşfacă naveta în aer? spuse Simmons cu sarcasm. Nu ştiam că-l au pe Buck Rogers de partea lor.

– Nici n-au nevoie de el, i-o întoarse Hudson. Din punct de vedere tehnic, se poate programa o deviere a sistemelor de ghidare a zborului. Dacă intri în reţea poţi acţiona, prin comenzile date prin computer, motoarele de ridicare de la sol, cele de propulsare şi-n general echipamentele de comandă de pe Gettysburg. Există o mie de modalităţi diferite de a abate cu câteva grade o rachetă de la cursul pe care trebuie să se înscrie. În funcţie de distanţa dintre locul din care emiţi comenzile şi punctul de aşezare la sol, se poate devia cursul până la o mie de mile depărtare de aeroportul spaţial Kennedy de la Cape Canaveral.

– Da, numai că piloţii pot renunţa la sistemul computerizat şi-n definitiv pot ateriza folosind comenzile manuale, protestă Post.

– Nu şi dacă sunt convinşi că sunt dirijaţi spre culoarul de revenire pe Pământ de la Centrul din Houston.

– Se poate aşa ceva? întrebă preşedintele parcă nevenindu-i să creadă.

Alan Mercier dădu din cap.

– Cu condiţia ca sovieticii să dispună de transmiţătoare locale mai puternice decât echipamentul electronic de pe navetă şi să poată bruia semnalele emise de turnul de control din Houston.

Preşedintele şi Brogan schimbară priviri jalnice.

– Cayo Santa Maria, rosti Brogan distrus.

– O insulă la nord de Cuba pe care se află o puternică instalație de transmisiuni şi ascultare capabilă să facă treaba, le explică preşedintele celorlalți.

– Poate n-au aflat faptul că oamenii noştri au plecat de pe Lună, spuse Fawcett optimist.

– Ştiu, îi răspunse Hudson. Odată ce sistemul lor de ascultare era cu urechile ciulite la ce se-ntâmplă pe Colonia Jersey, fii sigur că au interceptat toate mesajele noastre.

– Trebuie să ne gândim la un plan de neutralizare a instalației de pe insulă, sugeră Post.

Brogan zâmbi.

– Întâmplarea face că tocmai se desfăşoară o operațiune de acest fel.

Post îi întoarse zâmbetul.

– Dacă bați acolo unde mă gândesc eu, tot ce mă interesează e să ştiu când va avea loc atacul.

– Se spune, îți atrag atenția că sunt numai zvonuri, că trupe militare cubaneze se vor lansa într-o misiune de asalt şi distrugere a instalației chiar în noaptea asta.

– Şi care e momentul plecării navetei spre casă? întrebă Alan Mercier.

– Ora cinci mâine, răspunse Post.

– Asta aranjează lucrurile, spuse preşedintele. Transmiteți comandantului stației Columbus să țină naveta Gettysburg pe platformă până când îi garantăm că se poate întoarce acasă în siguranță.

Toți cei strânşi în jurul mesei păreau a fi satisfăcuți pentru moment, toți, în afară de Hudson.

Arăta ca un băiețel căruia i-a fost ridicat cățeluşul de către hingheri.

– Îmi doresc din tot sufletul, spuse el neadresându-se cuiva în mod special, să fie atât de simplu pe cât pare.

52.

Velikov şi Maisky stăteau în balcon, la trei niveluri deasupra centrului de ascultare şi priveau de sus micuța armată de bărbați şi de femei care manevrau echipamentul electronic de recepție atât de sofisticat. Antene uriaşe implantate în Cuba

interceptau, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, telefoanele particulare şi semnalele militare transmise prin radio în Statele Unite, pe care le transmiteau prin cablu pe insula Cayo Santa Maria unde erau preluate, decodificate şi analizate pe computer.

– Ai făcut o treabă cu adevărat superbă, generale, spuse Maisky. Rapoartele despre instalație pe care le-ai transmis la Moscova sunt prea modeste.

– Nu e zi să nu continuăm dezvoltarea bazei, spuse Velikov cu mândrie. În afara destinației lucrative a complexului, mai avem pe insulă o sufragerie foarte bine aprovizionată, un centru dotat cu echipament pentru antrenament de întreținerea condiției fizice şi o saună. Avem chiar şi o sală de spectacol şi-o frizerie.

Ochii lui Maisky se opriră pe două ecrane de trei metri pe patru şi jumătate fiecare, amplasate pe pereți diferiți. Cel din stânga afişa imagini generate pe computer iar pe cel din dreapta rulau şiruri de date şi de grafice complicate.

– Oamenii tăi au aflat ce s-a întâmplat cu coloniştii de pe Lună? Generalul încuviință din cap şi puse mâna pe telefon. Rosti câteva cuvinte în receptor urmărind în acelaşi timp forfota din sala echipamentelor. De la consolă, ridică privirea spre el un angajat şi-i făcu semn cu mâna. Apoi, cele două ecrane se întunecară un scurt moment şi-apoi se însufleţiră din nou, prezentând alte coloane de date.

– Totul a mers ceas, spuse Velikov arătând cu degetul spre ecranul din stânga. Putem intercepta practic tot ce se transmite de la Houston, toate schimbările de mesaje cu astronauții. După cum puteți vedea, transportul lunar cu care au circulat coloniştii de pe Lună s-a cuplat în urmă cu trei ore la platforma de pe stația spațială.

Maisky era fascinat şi urmărea intens informațiile afişate sub ochii lui. Îi venea greu să accepte că agenții americani ştiau şi ei tot atât de mult dacă nu chiar mai mult, despre eforturile spațiale sovietice.

– Transmit codificat? întrebă el.

– Uneori, dacă e vorba de o misiune militară, însă în mod curent, NASA discută cu astronauții săi deschis.

– După cum puteți observa din informațiile expuse pe ecran,

Centrul de control al zborului de la NASA a ordonat navetei Gettysburg să amâne plecarea pentru mâine dimineață.

– Nu-mi place cum sună.

– Nu văd nimic suspect. Preşedintele probabil are nevoie de timp să organizeze o campanie masivă pentru a anunța noul triumf american în spațiu.

– Sau poate că s-au gândit ce intenții am putea avea noi. Maisky tăcu brusc, pierdut în gânduri.

Ochii lui exprimau îngrijorare şi-şi freca mâinile nervos.

Velikov îl privi amuzat.

– Dacă vă încurcă aşa de mult planurile, cred că pot să intru pe frecvența centrului din Houston şi să dau un ordin fals.

– Poți face asta?

– Da, pot.

– Să simulezi un ordin prin care anunți stației spațiale să plece spre Pământ?

– Da.

– Eşti sigur că-i poți înşela pe comandantul stației şi pe cel al navetei şi că-i poți face să creadă că aud voci cunoscute?

– N-o să-şi dea niciodată seama de diferență.

Sintetizatoarele noastre dispun de un număr suficient de înregistrări ca să poată imita perfect accentul, inflexiunile vocale şi ticurile verbale a douăzeci de persoane importante de la NASA.

– Şi ce crezi că-i va opri pe cei de la Houston să contramandeze ordinul?

– Pot să provoc o defecțiune la sistemul lor de transmisiuni până o să fie prea târziu să mai oprească racheta. Apoi, dacă instrucțiunile pe care le-ați luat de la savanții sovietici sunt corecte, vom deregla sistemele de zbor ale navetei şi o vom dirija să coboare pe aeroportul Santa Clara.

Maisky îl privi lung pe Velikov, parcă ar fi cântărit cele auzite, apoi spuse:

– Fă-o! Preşedintele era cufundat într-un somn profund,când telefonul de la capul patului sună încetişor. Se învârti pe partea cealaltă şi se uită la ceasul de la mână. Era ora unu şi două minute după miezul nopții. Apoi răspunse la telefon.

– Spuneți.

Vocea de la celălalt capăt al firului era a lui Dan Fawcett.

– Îmi cer scuze că vă trezesc, domnule preşedinte, însă a apărut ceva neaşteptat şi m-am gândit că trebuie să aflaţi despre ce e vorba.

– Ascult. Ce este?

– Tocmai am primit un telefon de la Irwin Mitchell de la NASA. Spune că Gettysburg s-a desprins de Columbus şi se învârte pe orbită pentru revenirea pe Pământ.

Preşedintele se ridică atât de brusc în picioare încât o trezi pe soţia lui.

– Cine a dat ordinul? întrebă el.

– Mitchell nu-şi dă seama cine ar putea fi. Linia de comunicare între Houston şi staţia spaţială a căzut din cauza unei bruieri inexplicabile.

– Şi-atunci cum a avut confirmarea că naveta a plecat?

– Generalul Fischer a urmărit în permanenţă staţia Columbus de la Centrul său de operaţiuni spaţiale de la Colorado Springs începând din momentul în care Steinmetz a părăsit Colonia Jersey. Camerele senzoriale de la centru au înregistrat mişcarea navetei Gettysburg în momentul în care a părăsit platforma de cuplare. Mitchell mi-a telefonat îndată ce a fost informat.

Preşedintele trânti un pumn în saltea, îngrozit;

– La naiba!

– Mi-am permis să-l alertez şi pe Jess Simmons. A trimis deja două escadrile de apărare tactică aparţinând Forţelor aeriene pentru a escorta naveta din momentul în care intră în atmosfera Pământului.

– De cât timp dispunem până când naveta Gettysburg atinge solul?

– De la pregătirea pentru coborâre şi până în momentul în care atinge solul, aproximativ două ore.

– Ruşii sunt în spatele afacerii ăsteia.

– Aşa credem toţi, încuviinţă Fawcett. Încă nu putem şti sigur, însă, după toate aparenţele, se pare că la originea problemelor de bruiaj de la Houston este Cuba.

– Când atacă echipa specială a lui Brogan Cayo Santa Maria?

– La ora două.

– Cine-i conduce pe insulă?

– O clipă, să verific numele în raportul de ieri al CIA. Fawcett lăsă receptorul, dar nu lipsi mai mult de treizeci de secunde. Misiunea este condusă de colonelul de marină Ramon Kleist.

– Îl ştiu. Lui Kleist, Congresul i-a oferit medalia de onoare.

– Mai e ceva.

– Ce?

– Oamenii lui Kleist sunt conduşi de Dirk Pitt.

Preşedintele oftă cu mare tristeţe.

– A făcut şi aşa destul până acum. Chiar era nevoie de el acolo?

– S-a hotărât că ori pleacă Pitt ori anulează totul.

– Pot distruge centrul de bruiere la timp?

– Părerea mea sinceră e că totul e o loterie.

– Spune-i te rog lui Jess Simmons să stea pregătit în Sala de război. Mi-e teamă că dacă lucrurile merg prost, singura alternativă pe care o avem pentru a-i împiedica pe ruşi să pună mâna pe Gettysburg şi pe încărcătura sa preţioasă este să doboram noi naveta. M-ai înţeles, Dan?

– Da, domnule, răspunse Fawcett îngălbenindu-se ca ceara. Îi voi transmite mesajul dumneavoastră.

53.

– Oprirea! ordonă Kleist. Verifică din nou datele afişate pe instrumentul Navstar care prelua datele de pe satelit şi aşează un compas pe o diagramă întinsă pe masă. Suntem la şapte mile est de cursul stabilit pentru Cayo Santa Maria. Mai mult nu îndrăznim să ne apropiem cu *SPUT*-ul.

Maiorul Quintana, îmbrăcat într-un costum de luptă tărcat gri cu negru, privi marcajul galben de pe diagramă.

– Ne-ar lua cam patruzeci de minute să ocolim insula pe la sud ca să putem debarca dinspre Cuba.

– Vântul s-a potolit, iar valurile mării n-au nici un metru înălţime. Avem noroc că nu e lună.

Deasupra noastră e o noapte neagră ca smoala.

– E şi bine şi rău, spuse Quintana. Suntem imposibil de depistat, da nici n-o să vedem soldaţii dacă patrulează. După cum văd eu lucrurile, problema noastră este că s-ar putea să nu atingem fix baza. S-ar putea să debarcăm pe insulă la

câteva mile de ea.

Kleist se întoarse şi se uită lung la un tip înalt, autoritar care se sprijinea de perete. Era îmbrăcat în aceeaşi uniformă de luptă ca şi Quintana. Ochii săi verzi, pătrunzători, susținură privirea lui Kleist.

– Încă nu poți localiza obiectivul? Pitt îşi îndreptă spinarea, surâse detaşat cu veşnicul lui zâmbet, înnăscut, şi spuse simplu:

– Nu.

– Nu e tocmai încurajant ce spui, zise Quintana acru.

– Se poate, dar cel puțin sunt sincer.

Kleist rosti cu multă îngăduință.

– Regretăm cu toții, domnule Pitt, că nu ai beneficiat de-o vizibilitate ideală în noaptea când ai evadat de pe insulă, însă ți-am rămâne îndatorați dacă ai face câteva precizări.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Pitt.

– Ştiți ceva, am debarcat pe insulă în mijlocul furtunii şi am fugit în miez de noapte. Ambele întâmplări s-au petrecut pe partea insulei opusă celei unde trebuie să debarcăm noi. N-am măsurat distanțele şi nici n-am presărat firimituri ca să marchez urmele. Terenul este drept şi gol, fără coline sau cursuri de apă după care să ne ghidăm. E acoperit doar de palmieri, boschete şi nisip. Antena am descoperit-o la jumătate de milă la vest de sat. Baza am lăsat-o în spate cam la o milă depărtare.

Când o să ajungem la drum, o să ştim că zona îngrădită se află în stânga noastră. Asta-i tot ce am să vă ofer.

Quintana dădu din cap resemnat.

– Cred că în condițiile date, nici nu ne putem aştepta la mai mult.

Un membru al echipajului, îmbrăcat în pantaloni jeans crestați şi maiou, intră pe tambuchi în camera de comandă. Îi întinse lui Kleist un mesaj descifrat şi ieşi fără să fi scos un cuvânt.

– De n-ar anula misiunea în ultima clipă, spuse Pitt tăios.

– Nici vorbă, mormăi Kleist. Se pare că lucrurile iau o nouă întorsătură.

Citi mesajul pentru a doua oară, iar fața lui, altminteri impasibilă, se încruntă. I-l dădu şi lui Quintana, care-i

parcurse conținutul strângând buzele de enervare, şi apoi îi întinse hârtia lui Pitt.

Pe bilețel scria: *NAVETA SPAȚIALĂ GETTYSBURG A PĂRĂSIT STAȚIA ŞI GRAVITEAZĂ PE ORBITĂ AŞTEPTÂND REVENIREA PE PĂMÂNT. SISTEMUL ELECTRONIC AL OBIECTIVULUI S-A SUPRAPUS PESTE COMPUTERELE DE GHIDARE ŞI A PRELUAT COMANDA. PRESUPUNEM DEVIERE DE CURS PENTRU AŞEZAREA NAVETEI LA SOL ÎN CUBA LA ORA 03.40. CRIZĂ DE TIMP. SITUAȚIE CUMPLITĂ DACĂ OBIECTIVUL NU E DISTRUS LA TIMP. SUCCES.*

– Drăguț din partea lor că ne-au anunțat în ultimul moment, spuse Pitt întunecat. Ora 03.40 înseamnă două ore din acest moment.

Quintana îl privi pe Kleist încruntat.

– Sovieticii chiar pot să facă chestia asta şi să scape basma curată? Kleist nu-l ascultă. Îşi concentra din nou atenția asupra diagramei şi trasă o linie scurtă cu creionul care marca drumul spre sudul insulei Cayo Santa Maria.

– Cu aproximație, unde crezi că e antena? Pitt luă creionul şi făcu un punct pe insula mică cât un viermişor, chiar lângă coada ei.

– Sper c-am nimerit-o.

– OK. Îți dăm un transmițător-receptor minuscul, impermeabil, introduc poziția pe diagramă şi-o programez în computerul Navstar şi apoi urmăresc semnalul şi te ghidez.

– S-ar putea să nu fiți singurii care mă urmăresc.

– E riscant, însă aşa câştigăm timp prețios.

S-ar putea să reuşeşti să le distrugi antena mai uşor şi să tai legătura cu Gettysburg, oricum în mai puțin timp decât dacă te-ai lupta să intri în incinta bazei şi să le distrugi centrul de coordonare.

– E logic.

– Acum, că ne-am pus cu toții de acord, eu zic s-o ştergeți, domnilor, spuse Kleist liniştit.

***

Transportorul subacvatic pentru misiuni speciale nu semăna cu nici un submarin văzut de Pitt până atunci. Ambarcațiunea avea o lungime de peste nouă metri şi arăta ca o daltă

răsturnată.

Din prora ascuțită şi alungită ca o pană se lățea carena, aproape pătrată, care se termina brusc la pupa, parcă trântită acolo, fără nici o legătură cu restui vasului. Puntea superioară era perfect nivelată, mici o protuberanță nu se ițea din ea.

Nu stătea nimeni la cârmă. Vasul era complet automatizat, iar cele două motoare funcționau cu energie nucleară şi, la nevoie, era împins de pompe silențioase care preluau apa şi-o expulzau prin nişte supape plasate lateral.

SPUT-ul fusese special construit pentru CIA, care-l folosea în misiunile armate secrete pe teritoriu străin, la infiltrarea agenților secreți şi la atacurile fulger. Vasul se putea scufunda până la două sute patruzeci de metri adâncime şi putea înainta cu cincizeci de noduri la oră, dar în acelaşi timp putea urca pe plajă eliberând din proră două sute de soldați cu câteva vehicule.

Vasul se ridicase la suprafață, iar puntea sa dreaptă se ținea la jumătate de metru deasupra apei întunecate. Echipa de transfugi cubanezi a lui Quintana se strecură afară din cală, începură iute să ridice hidromobilele care le erau trecute de jos prin tambuchi.

Pitt condusese un hidromobil într-o stațiune din Mexic. Era un vehicul propulsat prin forța apei, fabricat în Franța pentru sport de agrement nautic.

Denumită şi maşina sport a mărilor, micuța ambarcațiune rapidă arăta ca două torpile ataşate lateral una de cealaltă. Cel care o conducea stătea pe spate cu picioarele întinse în față în cele două compartimente ale corpului ei şi îi controla mişcările cu ajutorul unui volan ca al unui automobil. Era propulsată prin forța unei baterii de mare putere care putea să țină trei ore înainte de a fi din nou încărcată şi înainta pe o mare calmă cu o viteză de douăzeci de noduri pe oră.

După ce Pitt le propuse să folosească hidromobilul ca să se strecoare nevăzuți prin rețeaua de radare cubaneze, Kleist se grăbi să comande un lot special la fabrică şi aranja să-i fie aduse la San Salvador la bordul unui avion al Forțelor Aeriene în cincisprezece ore.

Aerul dimineții era călduț; o rafală scurtă de ploaie trecu peste ei. Pe măsură ce fiecare om se strecură în hidromobilul

său, acesta era trecut peste puntea umedă, peste bordul liber şi coborât în mare.

Fuseseră montate în spatele fiecărei ambarcaţiuni lumini albastre pentru ca fiecare să-l poată urma pe cel din faţa sa.

Pitt se opri o clipă şi scrută întunericul în direcţia insulei Cayo Santa Maria, sperând cu disperare că nu ajunsese prea târziu ca să-şi salveze prietenii. Un pescăruş matinal trecu ţipând deasupra lui şi dispăru nevăzut pe cerul întunecat.

Quintana îl prinse de braţ.

– Tu urmezi. Se opri şi se zgâi prin beznă. Asta ce dracu mai e? Pitt ridică un obiect din lemn, pe care-l ţinea într-o mână.

– Un bătător de baseball.

– La ce-ţi trebuie aşa ceva? Ţi s-a dat un AK-74.

– E un dar pentru un prieten.

Quintana scutură capul încurcat.

– Hai s-o luăm din loc. Tu conduci. Eu rămân în coadă să-i zoresc pe cei din urmă.

Pitt făcu semn că a înţeles, se lăsă în hidromobilul său şi-şi potrivi un emiţător minuscul la ureche. Chiar înainte ca cei de pe SPUT să-l coboare peste bord, colonelul Kleist se aplecă şi-i strânse mâna lui Pitt.

Pitt îi aruncă o privire încordată:

– Asta e şi intenţia mea.

Imediat hidromobilul lui atinse apa. Regla maneta ca să atingă doar jumătate din viteză şi se desprinse de transportor. N-avea rost să întoarcă capul şi să verifice dacă ceilalţi îl urmau. Oricum nu se vedea nimic. Doar stelele luminau noaptea, însă erau prea slabe să se reflecte în apa mării.

Mări viteza şi privi cadranul fosforescent al busolei prins la încheietură. Menţinu cursul spre est până ce auzi în receptor vocea lui Kleist:

– Păstrează cursul la două sute şaptezeci de grade.

Pitt corectă traiectul şi menţinu cursul pe o distanţă de zece mile, mergând cu câteva noduri sub viteza maximă pentru a le da celorlalţi timp să recupereze dacă ar fi ieşit din rând. Era sigur că senzorii subacvatici detectaseră de mult apropierea grupului lor, însă conta pe faptul că ruşii nu vor da importanţă mesajului recepţionat de aparatele lor, luându-i drept un banc de peşti.

De la aproape patru mile depărtare de ei, țâşni străpungând întunericul, venind de la sud dinspre Cuba, lumina proiectorului unei şalupe de patrulare, care mătură apa în căutarea de vase nepoftite.

Fasciculul depărtat trecu peste ei, însă erau prea mici ca să poată fi văzuți de la asemenea distanță.

Pitt primi un nou mesaj de la Kleist şi schimbă cursul spre nord. Era mai întuneric ca-ntr-o criptă, aşa că nu-i rămânea decât să spere că ceilalți treizeci de oameni veneau strâns în urma lui. Cele două compartimente ale hidromobilului se scufundară în golul format de o suită de valuri care-l împroşcară cu stropi de apă sărată.

Uşoara tulburare a apei pe care o năştea trecerea hidromobilului său pe valuri stârnea stropi scânteietori care sclipeau scurt, fosforescent, ca o armată de lămpaşe, şi se stingeau apoi în urma sa.

Pitt începuse să se relaxeze, când auzi din nou vocea lui Kleist:

– Sunteți la aproximativ două sute de metri de țărm.

Pitt încetini şi-şi îndreptă micuța ambarcațiune înainte, cu mare prudență. Apoi opri, lăsându-se purtat de curent. Aşteptă, cu ochii scrutând întunericul, încordat şi cu urechile ciulite. După cinci minute; se profila, ieşind întunecată şi amenințătoare din noapte, silueta nedefinită a insulei Cayo Santa Maria. Aproape că nu erau valuri la mal şi singurul zgomot pe care-l auzea era plescăitul apei pe plajă.

Apăsă uşor pedala şi înainta pe nesimțite, pregătit să vireze brusc şi s-o ia înapoi spre largul mării dacă ar fi văzut că fuseseră descoperiți. Câteva secunde mai târziu, hidromobilul se lovi de nisip fără a scoate nici cel mai mic zgomot. Pitt sări jos şi trase ambarcațiunea uşoară pe plajă până la un pâlc de palmieri unde o ascunse. Aşteptă până ce Quintana şi oamenii lui apărură ca nişte umbre şi se grupară strâns în jurul lui, siluete spectrale profilându-se în noapte, recunoscători bărbatului care-i ajuta să pună din nou piciorul pe pământ.

Ca măsură de prevedere, Quintana zăbovi puțin să verifice dacă toți oamenii săi ajunseseră şi controla starea echipamentului de luptă. Satisfăcut, se întoarse, în sfârşit, spre Pitt.

– După tine, *amigo*.

Pitt aruncă o privire pe busolă şi deschise drumul spre interiorul insulei luând-o uşor înspre stânga. Ţinea întins înainte bătătorul de baseball ca un orb care se ajuta de baston. La mai puţin de şaizeci de metri de locul unde ieşiseră din mare, bătătorul lui atinse gardul electrificat. Se opri brusc, iar cel din spatele lui se lovi de el.

– Uşurel, şuieră Pitt. Spune-le şi celorlalţi, că am ajuns la gard.

Ieşiră din rând doi bărbaţi cu lopeţi şi atacară pe loc nisipul moale. cât ai clipi, săpaseră deja o groapă atât de mare încât putea să treacă şi un asin prin ea.

Pitt se strecură primul. O clipă, nu ştiu în ce direcţie s-o apuce. Se opri, adulmecând vântul. Apoi, deodată, ştiu unde se află.

– Am încurcat-o, îi şopti el lui Quintana. Baza se află la numai câteva sute de metri în stânga noastră. Antena, la o distanţă de-o milă în sens opus.

– De unde ştii?

– Miroase şi tu. Se simt gaze arse de la motoarele Diesel care acţionează generatoarele.

Quintana inspiră profund.

– Aşa e. Le aduce briza dinspre nord-vest.

– N-avem încotro, trebuie să luăm o decizie rapidă. Oamenilor tăi le ia o jumătate de oră să ajungă la antenă şi să pună explozibilul.

– Şi noi ne-ndreptăm spre bază.

– E mai bine să le facem pe amândouă deodată.

Trimite-i pe cei mai buni alergători să arunce în aer antena şi noi ceilalţi o s-o luăm spre centrala electronică.

Lui Quintana nu-i trebui nici o secundă să ia hotărârea. Trecu printre oamenii săi şi alese cinci dintre ei. Reveni cu un tip scund, cu chip nedesluşit, care abia-i ajungea lui Pitt până la umăr.

– Sergentul Lopez. Trebuie să-i spui cum se ajunge la antenă.

Pitt îşi scoase busola de la mână şi i-o întinse sergentului. Lopez nu vorbea engleza, aşa că Quintana trebui să facă pe interpretul. Micuţul sergent învăţa repede. Quintana repetă

instrucțiunile lui Pitt într-o spaniolă cursivă. Pe chipul lui Lopez flutură un zâmbet, dădu un ordin scurt oamenilor săi şi se făcu nevăzut în noapte.

Pitt şi restul trupelor lui Quintana o rupseră la fugă. Vremea începea să se strice. Nori groşi începură să acopere stelele şi stropi de ploaie împroşcară foile de palmier scoțând un sunet de darabană la atingerea lor. Şerpuiră strecurându-se printre palmierii îndoiți de furia furtunii. La câțiva paşi câte cineva se împiedica şi cădea, ridicat imediat de ceilalți. Curând, începură să răsufle tot mai greu, iar transpirația să li se scurgă pe corp îmbibându-se în uniforma de luptă. Pitt imprimase un ritm alert cursei purtat de disperarea gândului că trebuia să-i găsească pe Jessie, Giordino şi Gunn încă în viață.

Încercă să ignore epuizarea fizică care-l cuprindea şi să alunge din minte gândul chinuitor care nu-i dădea pace că prietenii lui în timpul ăsta erau chinuiți îngrozitor de Foss Gly.

Se întrerupse din gândurile sale morbide când ajunse la liziera pădurii de palmieri, pe drumul ce ducea la bază.

O luă la stânga spre bază, folosind terenul stabil pentru a câştiga timp, fără a face nici o încercare de a se furişa sau de a se ascunde. Pitt începuse deja să recunoască terenul. Încetini mersul şi îl chemă în şoaptă pe Quintana. Când îi simți mâna pe umăr, îi arătă o lumină difuză, abia cernută printre pomi care venea dinspre ghereta de la intrare în bază.

Ghereta de pază de la poartă.

Quintana îl atinse uşor pe Pitt pe spate, semn că a înțeles, şi-i dădu câteva ordine scurte celui din spatele lui, care lunecă îndreptându-se spre locul de unde venea lumina.

Pitt îşi dădu seama că orice întrebare era inutilă. Ştia că soldații care păzeau intrarea nu mai aveau decât două minute de trăit.

Se furişă pe lângă zid şi se strecură ca un şarpe în galerie, uşurat de vreme ce găsise barele îndoite aşa cum le lăsase. Se târâră cu toții înăuntru şi se furişară spre gura de aerisire din garajul bazei.

Conform planului, Pitt nu trebuia să meargă mai departe. Instrucțiunile ferme pe care i le dăduse Kleist erau ca el să-i conducă pe oamenii lui Quintana până la gura de aerisire şi acolo să se oprească. Aici înceta rolul lui şi trebuia să se

întoarcă singur la locul în care debarcaseră şi să aştepte retragerea celorlalţi.

Kleist ar fi trebuit să-şi dea seama că ceva nu e în regulă când Pitt nu protestase că nu-i va asculta ordinul, însă colonelul avea atâtea probleme pe cap încât nici o bănuială nu se născuse în mintea lui. Iar drăguţul, bătrânul Pitt fusese un adevărat model de colaborare când făcuse schiţa intrării în bază.

Înainte ca Quintana să aibă timp să întindă mâna după el şi să-l apuce, Pitt se lăsă prin gura de aerisire, în jos pe grinda de deasupra maşinilor parcate şi dispăru ca o umbră prin puţul de evacuare care ducea la celulele de dedesubt.

54.

Dave Jurgens, comandantul navetei Gettysburg, era uşor emoţionat. Împărtăşea entuziasmul tuturor celor de pe staţia spaţială la sosirea neaşteptată a lui Steinmetz şi a oamenilor săi de pe Lună. Aşa că nu găsi c-ar fi fost ceva în neregulă când primi ordinul neaşteptat de a-i transporta pe colonişti pe Pământ, de îndată ce bagajul lor ştiinţific avea să fie încărcat în cala navetei. Ce-l nedumerea însă era reacţia celor de la turnul de control din Houston care-i cereau, din senin, să facă o aterizare nocturnă la Cape Canaveral. Sugestia lui de a aştepta câteva ore până la răsăritul soarelui fu respinsă cu răceală. Nu i se oferise nici o explicaţie, nici un motiv pentru care autorităţile de la NASA îşi modificaseră dintr-o dată politica, pe care o respectau de altfel cu stricteţe de treizeci de ani; toate aterizările se făceau la lumina zilei.

Îl privi pe copilotul său, Cari Burkhart, un veteran al programului spaţial, cu douăzeci de ani de zboruri la activ.

– De data asta n-o să vedem cine ştie ce din bălţoacele Floridei.

– Dacă vezi un crocodil e ca şi când i-ai fi văzut pe toţi, îi răspunse Burkhart laconic.

– Pasagerii noştri sunt bine instalaţi?

– Sunt mai înghesuiţi ca boabele de porumb în hambar.

– Computerele sunt programate pentru revenirea pe Pământ?

– Programate ceas.

Jurgens aruncă o privire scurtă pe cele trei monitoare aflate chiar în centrul panoului principal de comandă. Unul afişa starea tuturor sistemelor mecanice, iar celelalte două, datele referitoare la comenzile de menținere pe traiectorie şi la dirijarea navetei. El şi Burkhart trecură scurt în revistă toate comenzile de ieşire pe orbită şi revenire în atmosfera terestră.

– Noi suntem gata, Houston. Te aşteptăm pe tine.

– OK, Don, îi răspunse turnul de control de la sol. Sunteți gata să țâşniți?

– Ochii care nu se văd se uită, spuse Jurgens. Aşa se zice, nu?

– Nu s-a înțeles, repetă.

– Când am plecat de pe Pământ mă chema Dave.

– Scuze, Dave.

– Cine-i acolo? întrebă Jurgens curios.

– Merv Foley. Nu recunoşti vocalele mele sonore?

– Să uiți cum mă cheamă, după toate conversațiile noastre sclipitoare... Mai mare ruşinea.

– O greşeală de pronunție, spuse vocea familiară a lui Foley. Şi-acum să lăsăm flecăreala şi să revenim la acționarea navetei.

– Cum spui tu, Houston. Jurgens apăsă scurt pe butonul interfonului de la bordul navetei sale.

– Sunteți pregătiți să porniți spre casă, domnule Steinmetz?

– De-abia aşteptăm să facem călătoria asta, răspunse Steinmetz.

***

În cabinele de locuit spartane de sub puntea de zbor şi cabina pilotului, specialiştii navetei şi coloniştii se înghesuiră unii în alții folosind fiecare centimetru de spațiu liber. În spatele lor se deschidea cala de transport lungă de nouă metri, pe trei sferturi încărcată cu înregistrări de date, mostre de roci lunare, casete conținând rezumatul a peste o mie de experiențe chimice şi medicale-o zestre impresionantă cu care reveneau coloniştii pe Pământ şi care oferea material de studiu amănunțit oamenilor de ştiință pentru douăzeci de ani de-acum încolo. În cală se mai afla şi corpul neînsuflețit al doctorului Kurt Perry.

Naveta Gettysburg călătorea prin Cosmos răsturnată cu o viteză de 15.000 de noduri pe oră.

Fuseseră activate reactoarele de control care scoaseră cu o zguduitură naveta spațială de pe orbită, în timp ce servomotoarele o năpustiră cu botul în sus ca fuzelajul ei etanşeizat să preia cât mai puțin din frecarea cu atmosfera terestră.

Deasupra Australiei activară încă două motoare pentru a micşora viteza pe care o avusese naveta pe orbită, de douăzeci şi cinci de ori mai mare decât cea a sunetului. O jumătate de oră mai târziu, se loviră de stratul atmosferic, cu puțin înainte de a ajunge deasupra Hawai-ului.

Cu cât creştea densitatea atmosferei, cu atât creştea şi căldura care coloră fuzelajul navetei Gettysburg în portocaliu intens. Servomotoarele îşi pierdură din putere, iar cârmele de direcție şi de profunzime fură frânate de aerul greu. Computerele controlau întregul zbor. Jurgens şi Burkhart nu aveau altceva de făcut decât să verifice datele afişate pe monitoare şi cele care indicau funcționarea sistemelor.

Deodată, auziră în căşti sunetul de alarmă şi imediat văzură lumina de alarmă a zborului pâlpâind. Pe loc, Jurgens reacționă şi începu să apese tastatura computerului dând comenzi care cereau explicarea problemei, în timp ce Burkhart înştiința turnul de control de la sol.

– Houston, avem semnal de avertisment.

– Aici nu apare nimic, Gettysburg. Sistemele funcționează perfect.

– Houston, se întâmplă ceva, insistă Burkhart.

– Nu poate fi decât o eroare a calculatorului.

– Te contrazic. Avem confirmare de la computerele navigante şi de ghidare.

– Am găsit, spuse Jurgens. E o eroare de curs.

Vocea îndepărtată de la Centrul spațial Johnson reveni:

– Ignoră eroarea, Dave. Sunteți pe drumul cel bun. Înțeles?

– Înțeles, Foley, dar ai puțină răbdare până verific pe computerul de rezervă.

– Dacă asta te face fericit... Dar toate sistemele funcționează perfect.

Jurgens dădu nişte comenzi scurte ca să extragă date de

curs din computerul de rezervă.

După nici treizeci de secunde prelua din nou legătura cu Houston-ul.

– Merv, e ceva suspect. Şi computerul de rezervă indică deviație de curs la patru sute mile sud şi cincizeci mile est de Canaveral.

– Ai încredere în mine, Dave, spuse Foley pe un ton plictisit. Toate stațiile de urmărire a zborului arată că eşti înscris pe curs.

Jurgens se uită pe fereastra laterală de lângă el, dar nu văzu decât întuneric dedesubt. Întrerupse legătura cu turnul de control şi se întoarse spre Burkhart:

– Nu dau o ceapă degerată pe ce zice Houston-ul. Am ieşit de pe cursul de apropiere. Nu-i decât apă sub noi, când ar fi trebuit să vedem deja luminile de pe peninsula Baja California.

– Mă depăşeşte, spuse Burkhart răsucindu-se fără astâmpăr în scaun. Ce-ai de gând?

– Ne pregătim să preluăm comanda manuală. Dacă n-aş şti cu cine vorbesc, aş jura că Houston-ul ne dirijează spre Cuba.

***

– Vine în jos ca un zmeu pe care-l tragem noi de sfoară, spuse Maisky cu o expresie de lăcomie.

Velikov dădu din cap:

– Încă trei minute şi Gettysburg va trece de punctul din care nu mai are cum să-nvie.

– Cum să-nvie? repetă Maisky.

– Păi da, după asta nu mai are cum să vireze şi să se întoarcă la Centrul spațial Kennedy.

Maisky îşi frecă mâinile nervos gândindu-se la ce avea să urmeze.

– O navetă spațială americană pe mâna sovieticilor. Asta o să fie lovitura cea mai mare a secolului dată de un serviciu de spionaj.

– Washington-ul va țipa ca un sat de fete violate, cerându-ne să le-o dăm înapoi.

– O să le dăm supermaşinuța de un miliard de dolari. Da nu înainte ca inginerii noştri să fi cercetat şi fotografiat fiecare milimetru al ei.

– Să nu uităm bogăția de informații pe care le-au adus coloniştii lor de pe Lună, îi aminti Velikov.

– O faptă eroică incredibilă, generale. Precis ai să capeți ordinul Lenin pentru asta.

– Să nu zicem hop, până n-am sărit pârleazul, tovarăşe Maisky. Nu putem şti cum va reacționa preşedintele.

Maisky ridică din umeri indiferent.

– Are mâinile legate dacă-i propunem să negociem. Singura noastră problemă, pe cât mi se pare mie, sunt cubanezii.

– Nu vă faceți griji, general-colonelul Kolceak a amplasat trupe în jurul pistei de la Santa Clara, o mie cinci sute de soldați. Şi, cum consilierii noştri îi controlează pe cei din apărarea aeriană a Cubei, naveta are cale liberă pentru aterizare.

– Păi, e ca şi-n mâinile noastre. Velikov încuviință:

– Cred că puteți spune asta fără să greşiți.

***

Preşedintele era aşezat în halat de baie la masa de lucru din Biroul Oval, absorbit în gânduri, cu coatele sprijinite pe brațele fotoliului. Era obosit şi tras la față.

Ridică capul brusc şi spuse:

– E absolut sigur că Houston nu poate să stabilească legătura cu Gettysburg? Martin Brogan dădu din cap:

– Exact aşa ne-a spus Irwin Mitchell de la NASA. Semnalele lor sunt acoperite de un bruiaj care vine din afara centrului.

– Jess Simmons e pregătit la Pentagon?

– Avem legătura cu el pe o linie directă, răspunse Dan Fawcett.

Preşedintele ezită, iar când vorbi se auzi o şoaptă:

– Atunci, cred că ar trebui să-i spui să dea ordin piloților de pe avioanele de vânătoare să se pregătească de luptă.

Fawcett dădu grav din cap şi puse mâna pe receptor.

– Vreo veste de la oamenii tăi, Martin?

– Ultima ştire e că au debarcat pe plajă, spuse Brogan neajutorat. După asta, nimic.

Preşedintele se simțea doborât de disperare.

– Dumnezeule, parc-am fi la poarta iadului.

În încăpere răsună țârâitul unuia din cele patru telefoane şi

Fawcett înşfacă receptorul precipitat.

– Da, da, e-aici. Da, îi spun. Aşează la loc receptorul în furcă, iar pe fața lui se aşternu o expresie de descurajare.

– Era Irwin Mitchell. Gettysburg s-a abătut prea mult la sud ca să mai poată fi adusă la Cape Canaveral.

– Încă ar mai putea să aterizeze pe mare, spuse Brogan fără pic de entuziasm.

– Cu condiția să fie preveniți la timp, completă Fawcett.

– N-ar ajuta la nimic. Viteza la aterizare va fi de peste două sute de mile la oră. S-ar face bucăți.

Ceilalți tăceau, încercând să-şi găsească cuvintele. Preşedintele se roti cu scaunul şi se întoarse spre fereastră, cu sufletul îngreunat de durere.

După câteva clipe, se întoarse spre oamenii săi care aşteptau în picioare lângă birou.

– Să mă ierte Dumnezeu pentru că semnez condamnarea la moarte a acestor bărbați de ispravă.

55.

Pitt sări din tunelul de evacuare şi o rupse la fugă pe coridor. Răsuci clanța şi dădu de perete uşa celulei în care se aflau Giordino şi Gunn, cu atâta putere încât aproape că o desprinsese din balamale.

Încăperea era goală.

Sunetul paşilor săi îl dăduse de gol. Apăru în fugă după colț, pe un culoar lateral, un soldat care se opri mirat la vederea lui Pitt. Secunda de ezitare îl costă. Chiar când ridica țeava puştii Pitt îl lovi cu bătătorul de baseball peste tâmplă. Apoi îl prinse în brațe pe soldatul ghinionist, înainte să atingă podeaua şi, potrivindu-şi mâinile în jurul taliei sale, îl tari până la o celulă apropiată. Îl aruncă pe pat, privind la chipul necopt al soldatului care-l însoțise în timpul detenției sale până la biroul lui Velikov.

Băiatul respira normal, aşa că Pitt presupuse că singurul rău pe care i-l făcuse era un cucui.

– Ai noroc, puştiule. Nu trag niciodată în cineva care n-a împlinit douăzeci şi unu de ani.

Quintana tocmai ieşea pe gura puțului de evacuare când Pitt

îl încuia pe soldat în celulă şi se îndepărta în fugă. Nu se osteni să-şi ascundă prezența. Era pregătit să lovească din nou dacă s-ar mai fi întâlnit cu alt gardian. Ajunse la uşa celulei lui Jessie şi-o deschise, trântind-o de perete.

Nu era nici ea în celulă.

Groaza îi străbătu întregul corp. O rupse la fugă pe coridor până ajunse în fața camerei şase. Nu era nimic înăuntru, în afara mirosului greu de sânge.

O furie rece, necontrolată, puse stăpânire pe el, luând locul groazei. Pitt deveni parcă o altă persoană, un bărbat care uitase ce-i aceea conştiință sau cod moral; incapabil să-şi mai controleze, stările, cineva pentru care pericolul era un lucru inexistent.

Încetase să-i mai fie frică de moarte.

Quintana se apropie în grabă de Pitt şi-l prinse de braț.

– Lua-te-ar naiba! Te întorci imediat pe plajă! Cunoşti ordinul...

Nu ajunse să termine ce-avea de spus. Pitt înfipse gura armei AK-74 în stomacul lui Quintana şi-l împinse înapoi, până ce se lipi de perete.

Quintana văzuse moartea de aproape de mai multe ori în viață însă, privind chipul împietrit din fața sa, descoperi expresia rece ca gheața, încărcată de hotărâre criminală, din ochii verzi ai lui Pitt şi înțelese că, dacă se opune, şi-a bătut primul cui la coşciug.

Pitt nu scoase un cuvânt. Trase arma înapoi, îşi puse bătătorul pe umăr şi trecu mai departe printre oamenii lui Quintana. Deodată, se opri şi se întoarse.

– Liftul e în partea asta, spuse el liniştit.

Quintana le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze. Pitt făcu iute o socoteală. Cu el, erau douăzeci şi cinci. Se îndreptă grăbit spre liftul care urca la nivelurile superioare. Nu le mai tăie calea nici un gardian. Culoarele erau pustii. Pitt se gândi că, dacă prizonierii erau morți, probabil Velikov nu mai avea nici un motiv să lase mai mult de un soldat de pază în zona magaziilor.

Ajunseră la lift. Tocmai se pregătea să apese pe buton, când motorul începu să bâzâie. Le făcu celorlalți semn să se lipească de perete. Aşteptară, auziră cum se opreşte liftul la etajul de

deasupra şi detectară zvon de voci şi râsete înăbuşite. Rămaseră nemişcaţi şi văzură lumina din interiorul liftului apărând prin fanta dintre uşi când acesta ajunse la nivelul lor.

Totul se petrecu în zece secunde. Uşile se deschiseră şi doi tehnicieni în halate albe păşiră afară din el şi muriră, fără a apuca să scoată cel mai mic sunet, datorită cuţitului înfipt drept în inimă.

Pitt rămase uimit de rapiditatea şi eficienţa acţiunii.

Nici unul dintre cubanezi nu părea să simtă vreo remuşcare.

– E timpul să luăm o hotărâre, spuse Pitt. În lift nu-ncap decât zece persoane.

– Mai sunt paisprezece minute până la aterizarea navetei spaţiale, spuse Quintana zorit. Trebuie să descoperim unde este sursa de curent a bazei şi să întrerupem curentul.

– Deasupra noastră mai sunt patru niveluri. Biroul lui Velikov se află la ultimul etaj. Tot acolo sunt şi încăperile unde se lucrează şi dormitoarele. Ai tu grijă de celelalte trei.

– Vrei să arunc o privire rapidă?

– Ce altceva ne rămâne de făcut? întrebă Pitt iute. Suntem înghesuiţi de timp ca sardelele într-o conservă. Eu zic să ne împărţim în trei grupe şi fiecare să se ocupe de un nivel. Putem acoperi teritoriul mai rapid în felul ăsta.

– Pare în regulă, îl aprobă Quintana grăbit. Am ajuns până aici fără să fi întâlnit pe cineva. N-o să se aştepte la vizitatori care dau buzna în acelaşi timp, în părţi diferite ale construcţiei.

– Mă duc eu cu opt oameni până la nivelul doi şi trimit jos liftul, pentru următoarea grupă care va ataca nivelul trei şi aşa mai departe.

– Bine. Quintana nu mai pierdu vremea cu discuţii. Alese în grabă opt oameni şi le ordonă să urce în lift, alături de Pitt. Chiar înainte de a se închide uşile îi trânti lui Pitt:

– Ai grijă să nu mori, afurisitule! Ascensiunea liftului părea să nu se mai sfârşească. Nici unul dintre ei nu privea în ochii celorlalţi. Câţiva îşi ştergeau broboanele de sudoare care le curgea pe faţă, unii se scărpinau nervos, dar toţi aveau degetul lipit pe trăgaci.

În cele din urmă, liftul se opri şi uşile se deschiseră. Cubanezii năvăliră într-o sală operativă în care se aflau douăzeci de ofiţeri G.R.U şi patru femei, îmbrăcate şi ele în

uniformă. Majoritatea muriră la birou, răpuşi sub ploaia de gloanțe, prea uimiți pentru a mai apuca să facă vreun gest. În câteva secunde, biroul arătă ca un cavou, iar sângele împroşcă pereții.

Pitt nu mai zăbovi să vadă ce se-ntâmplă.

Apăsă pe butonul pentru nivelul unu şi urcă singur în lift spre biroul lui Velikov. Lipit cu spatele de peretele pe care se aflau uşile, cu arma pregătită să tragă, aruncă scurt o privire în încăpere prin uşile care se deschideau. Ceea ce văzu în birou stârni în el un sentiment amestecat de fericire şi de furie sălbatică.

Şapte ofițeri G.R.U stăteau strânşi în semicerc în jurul lui Foss Gly şi urmăreau fascinați spectacolul pe care-l oferea acesta cu o plăcere sadică. Păreau să fi nesocotit zgomotul înfundat al mitralierelor, de la etajul inferior, cu simțurile amorțite, gândi Pitt, din pricina conținutului celor câteva sticle golite care zăceau răsturnate pe jos.

Rudi Gunn stătea răsturnat pe-o parte, cu fața făcută chiseliță de la bătaia mâncată, încercând cu disperare, din mândrie, să-şi țină capul sus, cu dispreț. Un ofițer îndreptase un pistol automat spre Al Giordino, legat de un scaun metalic, acoperit de sânge din cap până-n picioare. Micuțul italian îndesat atârna ca un sac, capul aproape atingându-i genunchii, şi se bălăbănea dintr-o parte în alta, de parcă voia să-şi scuture durerea şi să-şi limpezească mintea. Unul dintre bărbați ridică piciorul şi-l lovi pe Giordino între coaste, trântindu-l, cu scaun cu tot, pe podea. Raymond LeBaron era chiar lângă Gly, uşor în spatele lui. Dinamicul magnat al finanțelor arăta acum ca o umbră, un spectru al cărui suflet îi fusese smuls din trup. Privea înainte cu ochii goi, iar pe fața sa nu se citea nimic. Gly îl tocase şi-l cotonogise până-l făcuse să arate ca o legumă veştedă.

În centrul încăperii, stătea în genunchi Jessie LeBaron, privindu-l sfidător pe Gly. Strângea în jurul umerilor o pătură. Fusese bătută măr, iar pe picioare şi pe brațe purta urme şi vânătăi urâte.

Părea să fi trecut dincolo de pragul suferinței şi era detaşată de orice durere. În ciuda faptului că starea ei îți stârnea milă, era, în acel moment, incredibil de frumoasă, avea o seninătate

şi o ținută remarcabile.

Foss şi ceilalți bărbați se întoarseră spre, lift când acesta se opri, dar văzând că, după toate aparențele, acesta era gol, se întoarseră concentrați la jucăriile lor.

Chiar în momentul în care uşile începuseră să se închidă, Pitt păşi în încăpere cu un calm aproape neomenesc, cu puşca AK-74 la ochi, iar gura țevii începu să scuipe foc.

Ochi atent şi liniştit bărbatul care îl trântise pe Giordino la pământ. A doua lovitură atinse pieptul acoperit de medalii al ofițerului aşezat lângă Gunn şi-l azvârli de bibliotecă. Al treilea şi al patrulea foc spulberară trei bărbați care stăteau strânşi, în grup.

Tocmai răsucea țeava puştii spre Foss Gly, următoarea lui țintă, numai că ticălosul, cu toată masivitatea sa, reacționa mai rapid decât ceilalți.

Gly o ridică pe Jessie în fața lui drept pavăză.

Asta-l făcu pe Pitt să ezite şi-i dădu timp celui de-al şaptelea rus, care stătea atât de aproape de el încât mai că-i atingea cotul, să scoată din toc un pistol automat şi să tragă un foc disperat.

Glonțul atinse obturatorul armei lui Pitt, i-o smulse din mână şi o făcu să ricoşeze în tavan. Pitt ridică arma şi sări în lături în acelaşi moment în care văzu scânteind al doilea foc la gura pistolului automat. Acum, totul păru să se desfăşoare cu încetinitorul. Chiar şi expresia de pe chipul înfricoşat al rusului când apăsa trăgaciul pentru a treia oară; glonțul însă nu mai apucă să plece. Focul pornit din arma AK-74 tăie aerul şi se opri în capul rusului, în care făcu o gaură adâncă.

La-nceput, Pitt crezu că cel de-al doilea glonț ratase ținta, dar apoi simți sângele prelingându-i-se pe gât din urechea stângă, de unde muşcase glonțul.

Rămase nemişcat, urmărindu-l furios pe Gly cum o îmbrânceşte şi o trânteşte pe Jessie la pământ.

Un rânjet diabolic se lăți pe fața răutăcioasă a lui Gly care exprima aşteptare încărcată de promisiuni necurate.

– Te-ai întors.

– Eşti foarte deştept pentru un cretin.

– Ți-am promis c-ai să mori în chinuri data viitoare când ne mai vedem, spuse Gly amenințător. Mai ții minte?

– N-am uitat, spuse Pitt. Şi-am adus şi-un ciomag cu mine.

Pitt n-avea nici o îndoială că Gly şi-ar fi dorit să-l omoare cu mâinile lui masive. Dar mai ştia că singurul lui avantaj real, în afara bătătorului, era că nu simțea nici un pic de teamă. Gly era obişnuit să-şi vadă victimele în toată goliciunea lor, neajutorate şi înfricoşate de forța lui de brută. Pitt îi răspunse cu un rânjet la fel de diabolic şi începu să-l pândească pe Gly şi să-l hărțuiască de parcă îl vâna, urmărind cu satisfacție detaşată privirea derutată care apăru în ochii adversarului său.

Pitt făcu o fandare, se pregăti pentru o lovitură joasă, de baseball, răsuci bătătorul şi-l lovi pe Gly în genunchi. Lovitura zdrobi rotula lui Gly care icni de durere, dar ticălosul reuşi să se țină pe picioare. Îşi reveni cât ai clipi din ochi şi se năpusti asupra lui Pitt, primind de data asta o nouă lovitură în coaste care-i tăie răsuflarea de durere. O clipă, rămase nemişcat, urmărindu-l prudent pe Pitt în timp ce-şi pipăia coastele rupte şi trăgea disperat aer în piept.

Pitt se dădu înapoi şi lăsă în jos bătătorul.

– Îți spune ceva numele de Brian Shaw? întrebă el calm.

Ura încrâncenată din priviri se transformă în perplexitate.

– Agentul britanic. Îl cunoşti?

– Acum şase luni i-am salvat viața pe o şalupă, pe Raul Saint Lawrence. Ți-aminteşti? Îl strângeai de gât, dar am venit eu din spate şi te-am pocnit în cap cu o cheie.

Pitt savura privirea de furie sălbatică din ochii lui Gly.

– Tu ai fost?

– Asta o să fie ultimul gând pe care-l iei cu tine în mormânt, spuse Pitt zâmbind diabolic.

– A fost confesiunea unui om mort. În glasul lui Gly nu se simțea dispreț, sfidare sau insolență, ci o convingere neştirbită.

Fără a mai scoate un cuvânt, cei doi începură să-şi dea târcoale, ca doi lupi, Pitt cu bătătorul ridicat, Gly târându-şi piciorul rănit. O tăcere nefirească se aşternu în încăpere. Gunn încercă să-şi învingă durerea insuportabilă şi se târî spre automatul căzut la podea, însă Gly prinse cu coada ochiului mişcarea şi, dintr-o lovitură, zvârli cu piciorul pistolul cât colo. Legat de scaun, Giordino încerca neputincios să se desfacă, în timp ce Jessie zăcea unde o aruncase Gly, urmărind scena cu o fascinație morbidă.

Pitt făcu un pas înainte şi era pe punctul de a se răsuci pentru a-i aplica lui Gly o nouă lovitură, când alunecă pe sângele unuia dintre ruşii doborâți.

Lovitura ar fi trebuit să-l atingă pe Gly la tâmplă, dar devie şi trecu pe lângă el la milimetru. Din reflex, Gly întinse brațul şi prelua impactul cu toată forța bicepşilor săi enormi.

Bata se clătină în mâinile lui Pitt de parcă se lovise de bara de protecție a unui camion. Gly întinse mâna liberă, înşfacă bătătorul de celălalt capăt şi-l ridică ca un halterofil. Pitt se prinse strâns de mâner simțind că de asta depindea viața lui; fu ridicat în aer ca un copil şi azvârlit în partea cealaltă a camerei unde se lovi de un raft de cărți legate în piele care se prăvăliră ca o avalanşă în capul lui.

Disperați, Jessie şi ceilalți îşi dădură seama că Pitt nu avea cum să-şi revină din izbitura zdrobitoare de perete. Până şi Gly se relaxa o idee şi se apropie fără grabă de corpul întins la podea; pe fața hidoasă de monstru îi apăruse o expresie victorioasă, iar buzele începură să se lățească într-un rânjet la gândul plăcerii de a-l extermina pe Pitt.

Numai că Gly se opri privindu-l prostit pe Pitt cum se ridică în picioare de sub muntele de cărți, ca un fundaş care fusese trântit la pământ, uşor amețit şi dezorientat, însă pregătit pentru următoarea lovitură. Ce ştia însă Pitt, iar ceilalți ignorau, este că mormanul de cărți amortizase lovitura. Îl durea tot corpul, însă nu era rănit şi n-avea nici un os rupt.

Ridicând bătătorul înainta în întâmpinarea omului de fier şi repezi cu toată forța capătul gros al bâtei în fața batjocoritoare a lui Gly.

Numai că judecă greşit forța neobişnuită a brutei. Gly făcu o fandare şi, dintr-un pumn, îi zbură din mână bâta; folosindu-se de mişcarea de înaintare a lui Pitt îşi încleşta brațele de fier în jurul trupului său. Pitt se răsuci violent şi-şi repezi genunchiul în vintrele lui Gly cu o lovitură atât de sălbatică încât ar fi doborât şi-un taur. Dar nu pe Gly. Acesta scoase un icnet, tresări de durere, dar imediat îl strânse şi mai tare într-o îmbrățişare puternică ca a unui urs iar Pitt simți cum se scurge toată vlaga din el.

Gly îl fixă în ochi pe Pitt de la nici un centimetru, fără măcar să clipească. Pe fața lui nu se citea nici urmă de efort. Doar

surâsul batjocoritor era acolo, la locul lui. Îl ridică pe Pitt în braţe, şi-l strânse, îl strânse tot mai tare, bucurându-se la gândul că, în ultimele clipe, chipul lui avea să fie desfigurat de groază.

Pitt simţea cum rămâne fără aer şi căscă gura, sufocându-se. Încăperea începu să-şi piardă conturul sub privirea lui înceţoşată şi simţi cum îi ia foc pieptul de chinul insuportabil. O auzi ţipând pe Jessie, îl auzi pe Giordino strigându-i ceva, dar nu înţelese nimic. Cu toată durerea, mintea lui rămăsese limpede şi-i lucra febril. Refuză să se resemneze în faţa morţii şi, la rece, se gândi la o cale de a o alunga.

O mână o avea liberă, cealaltă, care mai strângea încă bătătorul de baseball, era imobilizată sub încleştarea lui Gly. Vălul de întuneric începuse să i se lase peste ochi pentru ultima oară şi el îşi dădea seama că numai câteva secunde îl mai despărţeau de moarte, dar făcu un ultim efort disperat.

Ridică mâna până ajunse la nivelul feţei lui Gly, şi-şi repezi cu forţă degetul mare în ochiul lui, apăsând, împingând şi-l răsuci adânc în creier.

Şocul şterse rânjetul batjocoritor de pe faţa lui Gly un şoc îndoit de o durere atroce şi de surpriză.

Faţa lui întunecată se contorsiona, transformându-se într-o mască a suferinţei şi, instinctiv, îl eliberă pe Pitt din strânsoare şi-şi duse mâinile la ochi, scoţând un urlet oribil, care făcu să se zguduie pereţii.

Deşi fusese teribil rănit, Gly rămase în picioare, învârtindu-se prin cameră ca turbat, înnebunit de durere. Lui Pitt nu-i venea să creadă că monstrul încă mai sufla şi se gândi, o clipă, că, poate, e de neînvins, până când un bubuit asurzitor puse capăt urletelor lui de agonie.

O dată, de două ori, de trei ori. Jessie apăsă pe trăgaciul armei pe care o ridicase de jos, calm şi cu sânge rece şi-l nimeri pe Gly drept în burtă.

Gloanţele îi muşcară din trup, se dădu înapoi câţiva paşi clătinându-se şi rămase câteva clipe în picioare, ca o marionetă grotescă trasă de fire. În cele din urmă, se prăbuşi la pământ, ca un copac doborât.

Ochiul teafăr îi rămăsese deschis, întunecat şi rău în moarte

cum fusese şi-n viaţă.

56.

Maiorul Gus Hollyman pilota avionul său de vânătoare şi era înfricoşat. Era pilot de carieră în Aviaţie şi număra aproape trei mii de ore de zbor, însă, la zborul ăsta, îl chinuia îndoiala, şi îndoiala este cel mai de temut duşman al unui pilot. Lipsa de încredere în propriile forţe, în aparatul său de zbor sau în oamenii de la sol îi puteau fii fatale unui pilot.

Parcă tot nu-i venea să creadă că misiunea lui era de-a doborî naveta spaţială Gettysburg şi-şi repeta întruna că nu putea fi altceva decât un exerciţiu tâmpit, imaginat de cine ştie ce general cu creier de bibilică, mort după jocuri de-a războiul pe cer. E doar un exerciţiu de simulare, îşi spuse el pentru a zecea oară, nu putea să fie decât o simulare, care avea să fie oprită în ultimul moment.

Hollyman privi stelele care se zăreau din carlinga avionului său de vânătoare F-15E pentru atacuri nocturne, şi se întrebă: *chiar, ce-ar fi făcut dacă ar fi primit cu-adevărat ordin să distrugă naveta, cu toţi cei aflaţi la bordul ei?* Privirea i se lăsă asupra aparatului care pâlpâia pe bordul din faţa sa. Se afla acum la o altitudine de patru mii cinci sute de metri. În mai puţin de trei minute, putea să se apropie de naveta spaţială, să ochească şi să o distrugă cu o rachetă Modoc, dirijată prin radar. Trecu în revistă, în mod automat, ce avea de făcut, sperând că n-avea să fie altceva decât o repetiţie mentală a misiunii.

– Ceva nou? îl întrebă pe operatorul radar, locotenentul Regis Murphy, un tip care mesteca veşnic gumă.

– Încă n-a apărut, răspunse Murphy. Ultimele ştiri de la centrul spaţial din Colorado o situează la douăzeci şi şase de mile de noi, viteză aproximativă şase mii, încetineşte. Ar trebui să între în sectorul nostru în cinci minute patruzeci de secunde, cu o viteză de o mie două sute.

Hollyman se întoarse, scrută cerul întunecat din spatele lui şi zări scânteia slabă de la cele două aeronave care îl urmau.

– *Fox Two*, eşti pe recepţie?

– Recepţie, *Fox Leader*.

– *Fox Three*?

– Recepție.

Parcă şi aerul din carlinga în care se afla Hollyman era deprimant. Nu era în regulă. Doar nu-şi pusese viața în slujba apărării țării şi nu petrecuse ani întregi de antrenament intens ca să arunce în aer o aeronavă la bordul căreia se aflau oameni de ştiință neînarmați care veneau din cosmos. Ceva chiar nu era în regulă.

– Turnul de control Colorado, aici *Fox Leader*.

– Dă-i drumul, *Fox Leader*.

– Cer permisiunea să închei exercițiul. Terminat.

Urmă o pauză lungă şi după aceea:

– Maior Hollyman, îți vorbeşte generalul Allan Post. Mă auzi? Deci ăsta era generalul cu creier de găină, gândi Hollyman.

– Da, domnule general, vă aud.

– Acesta nu este un exercițiu. Repet, nu este un exercițiu.

Hollyman nu reuşea să accepte mesajul.

– Vă dați seama ce-mi cereți să fac, domnule?

– Nu-ți cer, maior. Îți dau ordinul direct de a doborî Gettysburg înainte să aterizeze în Cuba.

N-avusese timp pentru un instructaj complet când primise ordin să se înalțe. Înțepeni, nevenindu-i să creadă ce îi spusese Post.

– Iertați-mă, domnule general, pentru întrebare, însă ați primit ordin de la un grad superior? Terminat.

– Te mulțumeşte ordinul comandantului de la Casa Albă?

– Da, domnule, rosti el rar. Cred că da.

Dumnezeule, îşi spuse Hollyman cu disperare, n-avea cum să iasă din situația asta.

– Altitudinea douăzeci şi nouă de mile, nouă minute până la aşezarea la sol. Burkhart îi citea lui Jurgens datele care apăreau afişate pe instrumente.

– Avem lumini în dreapta.

– Houston, ce se-ntâmplă? Unde dracu vreți să ne puneți?

– Ține-ți firea, îi răspunse vocea impasibilă a coordonatorului de zbor Foley. Stați splendid, chiar pe traiectorie. Țineți-vă bine şi vă aducem jos.

– Radarele şi instrumentele de navigație zic că ne aşezăm în mijlocul Cubei. Vă rog verificați.

– Nu-i nevoie, Gettysburg, vă apropiați de ultima sută de metri..

– Houston, nu mă îndrept spre tine. Repet, unde vreți să ne aşezați la sol? Nu veni nici un răspuns.

– Ascultă-mă, spuse Jurgens la un pas de disperare. Trec pe comandă manuală.

– Se respinge, Dave. Rămâi pe automat. Toate sistemele sunt acționate pentru aterizare.

Jurgens îşi încleşta pumnii de neputință.

– De ce? ceru el socoteală. De ce ne faceți asta? Nici un răspuns.

Jurgens se uită la Burkhart.

– Transferă dispozitivul de frânare înapoi pe zero la sută. Continuă, pe TAEM. Vreau să țin nava asta în aer până primesc nişte răspunsuri clare.

– Nu faci decât să amâni inevitabilul cu câteva minute, spuse Burkhart.

– Da nici nu putem sta în fund să înghițim asta.

– N-avem ce face, răspunse Burkhart jalnic. N-avem unde ne duce în altă parte.

***

Adevăratul Merv Foley era aşezat la consola centrului din Houston, cuprins de o furie neputincioasă. Pe fața sa albă ca varul se citea că nu-i vine să creadă ce se-ntâmplă. Trânti pumnul de marginea consolei.

– Îi scăpăm, spuse el deznădăjduit.

Irwin Mitchell stătea chiar în spatele lui.

– Oamenii noştri de la comunicații fac tot ce le stă în putință să restabilească legătura.

– E prea târziu! izbucni Foley. Intră în porțiunea finală.

Se întoarse şi-l apucă pe Mitchell de braț.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Irv, roagă-l pe preşedinte să-i lase să aterizeze. Dați-le naveta ruşilor, lăsați-i să ia tot ce vor. Dar nu-i lăsați pe oamenii ăia să moară.

Mitchell se uită undeva sus spre datele care erau afişate pe ecran fără să le vadă.

– E mai bine aşa, spuse el cu o voce pierită.

– Coloniştii de pe Lună – bine dar sunt oamenii tăi. După

toate câte au făcut, după ce au luptat ani în şir să rămână în viaţă într-un mediu în care-şi puteau găsi moartea în orice clipă, nu se poate să-i condamni tocmai tu, când sunt atât de aproape de casă.

– Tu nu-i cunoşti pe oamenii ăştia. N-ar permite niciodată ca rezultatul muncii lor să încapă pe mâinile unei ţări duşmane. Dacă aş fi fost eu acolo sus şi Eli Steinmetz aici, în locul meu, el n-ar fi ezitat o clipă să facă praf Gettysburg.

Foley îl privi lung pe Mitchell, apoi se-ntoarse şi îşi luă capul în mâini, zdrobit de durere.

57.

Jessie ridică capul spre Pitt, iar ochii ei căprui ca nişte boabe de cafea se umeziră şi lacrimile începură să se rostogolească pe obraz, spălându-i rănile urâte. Tremura, realizând abia acum prezenţa morţii, dar şi o imensă uşurare. Pitt o strânse la piept fără nici o reţinere şi-i luă uşurel arma din mână. Apoi îi dădu drumul din braţe, îl dezlegă iute pe Giordino, îl strânse de umăr pe Gunn, a îmbărbătare, şi - se îndreptă grăbit, spre, harta imensă de pe perete.

Lovi uşor cu degetul în ea, încercând să vadă dacă erau diferenţe de grosime a zidului, apoi făcu un pas şi lovi cu piciorul chiar în centrul Oceanului Indian. Uşa ascunsă sub hartă cedă sub lovitură, se desprinse din ţâţâni şi se izbi de perete.

– Mă-ntorc imediat, spuse el şi dispăru.

Uşa dădea într-un coridor puternic luminat şi mochetat. Se repezi înainte uitând de orice prudenţă, cu arma pregătită de atac. Deşi culoarul avea aer condiţionat, lui Pitt îi era cald şi valuri de transpiraţie îi ieşeau prin toţi porii, mai abundentă ca niciodată. Se şterse cu mâneca pe frunte, acoperindu-şi o clipă ochii şi asta era cât pe ce să îl coste viaţa.

Chiar în acea secundă ajunse într-un punct în care culoarul lui se intersecta cu un altul şi, ca într-o comedie mută cu Mack Sennett, se ciocni de doi soldaţi care dădeau colţul.

Pitt intră în ei şi-i împinse pe unul în dreapta, pe celălalt în stânga, făcu un salt şi ateriză pe podea. Avantajul era de partea lui. Paznicii nu s-ar fi aşteptat o clipă să se întâlnească

cu un duşman atât de aproape de biroul lui Velikov şi asta-i luă prin surprindere. Pitt profită şi trase patru focuri unul după altul cu automatul din mâinile lui înainte ca soldații să fi apucat să apese pe trăgaci.

Se ridică în picioare înainte ca soldații să cadă la pământ.

Două secunde, poate chiar mai mult, care-i părură lungi cât o oră, nu-şi putu dezlipi privirea de pe chipurile lor înghețate, în mod curios neafectat de moartea lor, dar încă uimit că totul se petrecuse atât de rapid.

Era epuizat psihic, însă se simțea în plină formă fizică. Inspiră profund de câteva ori să-şi limpezească mintea buimăcită, îşi adună gândurile şi-şi concentra atenția asupra drumului pe care trebuia să apuce, întrebându-se care culoar o fi ducând la centrul electronic al bazei.

Culoarul pe care-l intersectase avea pardoseala de ciment, în timp ce acela pe care venise era mochetat, aşa că, fără să mai stea la îndoială, o luă la fugă înainte. După nici o sută cincizeci de metri, mintea începu să-i funcționeze din nou, normal şi se ocări în gând că n-avusese inspirația să ia cu el una din puştile soldaților. Trase camera încărcătorului afară şi constată că era gol - nu mai avea decât un singur cartuş. Dar alungă orice părere de rău şi continuă cursa. În acel moment, lumina deveni mai puternică şi auzi murmur de voci. Încetini, se trase lângă zidul unui portal care se deschidea înaintea lui şi iscodi să vadă ce se află dincolo de el, ca un şoarece pândind la o gaură de zid, să nu fie prins de pisică.

Văzu la doi metri în fața lui balustrada unui balcon care domina o sală imensă, umplută la refuz cu calculatoare şi cu console, aşezate în şiruri ordonate milităreşte, sub două monitoare imense pe care rulau coloane întregi de date. Pe puțin zece tehnicieni şi ingineri erau aşezați în fața computerelor şi alți cinci sau şase discutau animat în picioare.

Puținii soldați în uniformă prezenți în încăpere se strânseseră ciorchine în celălalt capăt al încăperii, cu armele ținute pe o uşă masivă din oțel. De-afară se auzeau focuri de armă, iar Pitt ştiu că Quintana şi ai lui luaseră cu asalt uşa şi erau pe punctul să îşi croiască drum înăuntru. Acum chiar că-i părea rău că nu luase armele celor doi soldați morți. Era cât pe ce să facă cale-ntoarsă să le aducă, când un bubuit îngrozitor

umplu încăperea, uşa se curbă şi explodă în mii de bucăţi, acoperind totul cu o ploaie de moloz şi de praf.

Înainte ca praful să se liniştească, cubanezii trecură deja prin deschizătură, cu mitralierele scuipând foc. Primii trei care au intrat în sală au căzut sub gloanţele soldaţilor, apoi fu rândul ruşilor să cadă seceraţi până la ultimul în acest măcel necruţător. Vacarmul dinăuntru începuse să se potolească, dar Pitt auzea încă ţipetele răniţilor.

Majoritatea tehnicienilor se ascunseseră sub mese, însă au fost găsiţi şi împuşcaţi fără milă.

Pitt ieşi în balcon, scurgându-se de-a lungul peretelui, cu spatele strâns lipit de el, şi văzu doi bărbaţi la nouă metri mai încolo, care urmăreau îngroziţi măcelul care se desfăşura sub ochii lor.

Unul dintre ei era generalul Velikov. Pitt îl recunoscu şi se apropie pe furiş, fixându-şi vânatul.

Nu făcuse decât câţiva paşi, când Velikov se trase de lângă balustradă şi se întoarse. Se pomeni uitându-se drept în ochii lui Pitt, pe care-l privi o clipă alb, cu ochii măriţi de spaimă când îl recunoscu, apoi zâmbi neaşteptat. Tipul părea să aibă nervi de oţel.

Pitt ridică arma şi ochi pe îndelete.

Cu agilitatea unei pisici, Velikov îl trase pe celălalt în faţa lui, cu o fracţiune de secundă înainte ca degetul lui Pitt să apese pe trăgaci.

Glonţul îl nimeri pe Lev Maisky drept în piept.

Adjunctul şefului de la K.G.B rămase nemişcat, împietrit, privindu-l şocat pe Pitt şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi se clătină şi se răsturnă pe balustradă, iar în final ateriza pe podeaua sălii de sub ei.

Pitt apăsă mecanic din nou pe trăgaci, numai că arma era goală. Cu un gest inutil, de neputinţă, aruncă mitraliera spre Velikov, care o pară cu uşurinţă cu un singur braţ.

Velikov dădu din cap, iar pe faţa lui se putea citi mai degrabă curiozitate decât teamă.

– Eşti un tip surprinzător, domnule Pitt.

Înainte ca Pitt să poată răspunde sau să facă un pas înainte, generalul se strecură printr-o uşă laterală şi o trânti în urma sa. Pitt se aruncă asupra uşii; era prea târziu. Uşa era zăvorâtă

pe dinăuntru.

Pe asta nu mai avea cum s-o deschidă cu o lovitură.

Zăvorul greu, masiv era bine prins într-un cadru metalic. Îşi ridică pumnul, a neputinţă, dar se gândi că avea ceva mai bun de făcut, se răsuci şi o porni în fugă pe o scară care ducea în sala de dedesubt.

Traversă încăperea păşind peste cadavrele întinse pe jos, până la Quintana care-şi descărca arma AK-74 într-un şir de computere.

– Las-o baltă! îi strigă Pitt în ureche. Arătă spre consola unde se afla staţia radio. Dacă oamenii tăi n-au distrus încă antena, lasă-mă să iau legătura cu naveta.

Quintana îşi lăsă arma şi-l privi întrebător.

– Comenzile sunt în rusă. Te descurci?

– Habar n-am până nu încerc, spuse Pitt. Se aşeză la consola radio şi examina rapid mulţimea de luminiţe şi butoane încurcate pe care erau aşternute cuvinte în alfabetul chirilic.

Quintana se aplecă peste umărul lui Pitt.

– N-ai timp să găseşti frecvenţa.

– Eşti catolic?

– Da.

– Atunci mai bine roagă-te sfinţilor patroni ai sufletelor pierdute ca obiectul ăsta să fie pe frecvenţa navetei.

Pitt aşeză o cască minusculă la ureche şi apăsă o serie de butoane până ce auzi un ton. Apoi regla microfonul şi apăsă un buton, sperând cu ardoare să fie cel de transmitere.

– Alo, Gettysburg, mă auzi? Apoi apăsă butonul care ştia sigur că este de recepţie.

Nimic.

Mai încercă o dată şi încă o dată.

– Gettysburg, mă auzi? Terminat.

Apăsă pe un al patrulea buton.

– Gettysburg, Gettysburg, te rog, răspunde, imploră Pitt. Mă auzi? Terminat.

Linişte şi apoi:

– Aici Gettysburg. Voi cine dracu mai sunteţi? Terminat.

Răspunsul neaşteptat, atât de clar, îl luă pe Pitt prin surprindere, aşa că-i trebuiră trei secunde până să poată răspunde.

– Nu c-ar avea vreo importanță, dar mă numesc Dirk Pitt. Pentru numele lui Dumnezeu, Gettysburg, taie-o. Repet, plecați. Vă aflați pe un culoar de coborâre în Cuba.

– Ca să vezi ce noutate, spuse Jurgens. Nu pot să mai țin pasărea asta în aer decât încă câteva minute; după aia trebuie să încerc să aterizez pe cea mai apropiată fâşie de pământ. Cam asta e tot ce pot să aleg.

Pitt nu-i răspunse imediat. Închise ochii şi se concentra. Îi veni brusc o idee.

– Gettysburg, poți să ajungi până la Miami?

– Imposibil. Terminat.

– Fă o încercare - baza aeronavală Key West. E chiar la marginea recifului.

– Am înțeles. Pe computere apare la o sută zece mile nord şi uşor la est de noi. Nu cred. Terminat.

– Mai bine vă prăbuşiți în mare decât să încăpeți pe mâna ruşilor.

– Ție-ți vine uşor să spui, dar noi avem doisprezece oameni la bord. Terminat.

Pitt dădu pentru o clipă o luptă teribilă cu propria-i conştiință, întrebându-se dacă se cuvenea să-l substituie pe Dumnezeu. Apoi, rosti precipitat:

– Gettysburg, fă-o! îndreptați-vă spre recif.

N-avea de unde să ştie, însă Jurgens luase deja aceeaşi hotărâre.

– Şi de ce nu? în definitiv ce avem de pierdut? O aeronavă de un miliard de dolari şi viața noastră. Ține-ne pumnii.

– Eu întrerup şi după aceea veți restabili legătura cu Houston-ul, spuse Pitt. Succes, Gettysburg. Să ne vedem cu bine acasă. Încheiat.

Pitt rămase locului, stors de vlagă. Se lăsase o linişte nefirească în încăperea devastată, o linişte parcă mai profundă sub gemetele răniților. Ridică privirea spre Quintana şi-i zâmbi moale. Rolul lui se încheiase, tot ce-i mai rămânea acum de făcut era să-şi ia prietenii şi să se întoarcă acasă.

Dar, aproape imediat, îşi aminti de *La Dorada*.

58.

Gettysburg se profila ca o pasăre bondoacă în timp ce aluneca uşor prin noapte. Nu venea nici o scânteie de la cele două motoare stinse, însă era ca un licurici, acoperită din cap până-n picioare de luminițele de navigație aprinse. Se afla la numai un sfert de milă înaintea avionului de vânătoare al lui Hollyman, poate uşor sub curs. El ştia că nimic nu mai poate salva naveta şi oamenii pe care-i purta la bordul său. Doar câteva secunde o mai despărțeau de sfârşitul său inevitabil.

Hollyman recapitula încă o dată toate mişcările mecanice pe care trebuia să le facă pentru atac.

Datele afişate pe panoul de comandă din fața sa îi indicau viteza şi coordonatele de navigație, dar şi stadiul şi indicii de lansare ai rachetei cu care trebuia să distrugă naveta Gettysburg. Un computer digital urmărea naveta spațială, aşa că lui nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să apese pe un buton şi să lanseze racheta aducătoare de moarte.

– Turnul Colorado, sunt activat pe țintă.

– Recepție, *Fox Leader*. Patru minute până la aterizare. Lansează atacul.

Pe Hollyman îl rodea îndoiala şi nehotărârea.

Simți un val de repulsie atât de puternic, încât o clipă fu incapabil să facă o mişcare, aproape bolnav la gândul actului înfricoşător pe care urma să-l comită. Nutrise speranța nebunească că afacerea avea să se dovedească a nu fi altceva decât o greşeală îngrozitoare şi că Gettysburg, asemeni unui condamnat la moarte din filmele vechi, avea să fie grațiat în ultimul moment de preşedinte.

Cariera remarcabilă pe care Hollyman şi-o croise în aviație era terminată, sfârşită. Chiar dacă nu făcea decât să execute nişte ordine, pe veci avea să fie pecetluit şi etichetat de ceilalți drept pilotul care a doborât Gettysburg-ul şi echipajul său. Era şi înfricoşat şi furios în acelaşi timp, cum nu-şi amintea să mai fi fost vreodată.

Nu reuşea să se resemneze, nu putea să accepte gândul că destinul îl alesese tocmai pe el să le fie călăul. Îi blestema în gând pe politicienii care luaseră această hotărâre, când decizia trebuia luată de militari şi care-l aduseseră pe el în situația de

a face aşa ceva.

– Repetă, Fox Leader. N-am înțeles mesajul.

– N-am spus nimic. Nimic!

– De ce întârzii? întrebă generalul Post. Porneşte imediat la atac.

Degetele lui Hollyman se apropiară de buton.

– Doamne, iartă-mă, murmură el.

Brusc, coordonatele de zbor ale navetei afişate pe bordul său se modificară. Le studie scurt, mânat de curiozitate. Apoi, se uită concentrat la navetă. Părea că se mişcă.

– Turnul Colorado! urlă el în microfon. Aici *Fox Leader*. Gettysburg şi-a modificat cursul de apropiere. Mă recepționezi? Gettysburg s-a înclinat pe stânga şi o ia spre nord.

– Am recepționat, Fox Leader, îi răspunse Post vădit uşurat. Şi pe dispozitivele noastre de urmărire apare modificare de curs. Redresează-te şi însoțeşte naveta. Băieții ăştia or să aibă mare nevoie de sprijin moral. Să-i ajutăm.

– Cu mare plăcere, spuse Hollyman înveselit. Cu mare plăcere.

O tăcere de moarte se aşternuse asupra celor din turnul de control al centrului spațial Johnson.

Fără a bănui măcar o clipă drama care era cât pe ce să aibă loc sub ochii lor şi rolul pe care l-ar fi putut juca aviația, echipa de dispeceri de la sol, formată din patru coordonatori de zbor, la care se adăugase o mulțime tot mai mare de oameni de ştiință şi de directori de la NASA, urmărea aparatura cu sufletul la gură, ca în chinurile iadului. Rețeaua de computere care urmărea zborul afişa o răsucire bruscă a navetei către nord, dar s-ar fi putut tot atât de bine ca asta să indice finalul, o buclă de pregătire pentru aterizare.

Apoi brusc, atât de neaşteptat încât îi făcu pe toți să tresară, sparse liniştea vocea lui Jurgens.

– Houston, aici Gettysburg. Mă interceptezi? Terminat.

Toți cei aflați în încăpere reacționară cuprinşi de frenezie, izbucnind în urale şi aplauze. Merv Foley răspunse prompt:

– Recepție, Gettysburg. Bine ai venit în ogradă.

– Vorbesc cu adevăratul Merv Foley?

– Dacă cumva suntem doi, sper ca celălalt să fie prins înainte de a semna cecuri în numele nostru.

– Bine, tu eşti Foley.

– Unde te afli, Dave? Terminat.

– Ne urmăriți?

– De când ați plecat de pe stația spațială n-au fost moarte decât sistemele de contact şi comenzile de ghidare a zborului.

– Păi atunci ştiți că suntem la o altitudine de treisprezece mii două sute de metri, viteza o mie. Încercăm aterizarea la baza aeronavală Key West.

Foley îl privi încordat pe Irwin Mitchell.

Mitchell încuviință şi-l bătu uşurel pe Foley pe umăr.

– Hai să ieşim din joc şi să-i lăsăm pe băieții ăştia să se întoarcă acasă.

– Da e la o distanță prea mare, patru sute de mile de zona de aterizare, spuse Foley descurajat. Avem un aparat de o sută de tone, cu o viteză de coborâre de trei mii de metri pe minut, o înclinare de aterizare de zece ori mai mare decât cea a unui avion de linie. N-o să reuşim niciodată.

– Niciodată să nu spui niciodată, îi răspunse Mitchell. Acum, spune-le că luăm noi legătura cu aeroportul. Şi încearcă să pari vesel.

– Vesel? Foley zăbovi câteva secunde să se adune şi apoi apăsă pe butonul de transmisie. OK, Dave, la asta lucrăm acum. Încercăm să vă aducem la Key West. Sunteți pe TAEM? Terminat.

– Afirmativ. Facem tot ce putem să păstrăm altitudinea. Trebuie să renunțăm la schema obişnuită de apropiere şi să extindeți zona. Terminat.

– Înțeles. Alertăm toate unitățile de salvare aeriene şi navele din zonă.

– N-ar fi o idee rea dacă i-ați anunța pe cei de la Marină că picăm peste ei la micul dejun.

– Se face, spuse Foley. Rămâi pe recepție.

Introduse datele de curs în computer şi ele au fost imediat afişate pe ecranul conectat la consolă.

Gettysburg cobora cu peste unsprezece mii opt sute cinci zeci de metri şi mai avea încă optzeci de mile de străbătut.

Mitchell se apropie şi se uită la traiectoria afişată pe monitorul imens de pe perete. Îşi puse casca la ureche şi vorbi cu Jurgens.

– Dave, aici Irwin Mitchell. Reveniți pe pilot automat. M-ai recepționat? Terminat.

– Recepționat, Irv, dar nu-mi place.

– Mai bine să lăsăm computerele să dirijeze faza asta a apropierii. Poți reveni pe control manual la zece mile de locul de aterizare.

– Bine, terminat.

Foley se uită în sus la Mitchell.

– Cât de aproape sunt? a fost tot ce-a întrebat.

Mitchell trase în piept o porție bună de aer.

– La un fir de păr.

– Pot s-o facă?

– Dacă nu se-ntețește vântul, au o șansă infimă. Dacă vântul își schimbă direcția și bate doar cu cinci noduri mai mult, nu mai e nimic de făcut.

***

Cei din cabina navetei Gettysburg nu simțeau pic de teamă. Nici nu era timp pentru asta. Jurgens urmărea concentrat traiectoria descendentă a aeronavei pe monitoarele computerului. Își mișca degetele și le mlădia ca un pianist înaintea concertului, așteptând nerăbdător momentul în care avea să preia comanda manuală pentru manevrele de aterizare finală.

– Avem escortă, spuse Burkhart.

Pentru prima oară după stabilirea contactului cu Houston-ul, Jurgens își desprinse privirea de pe instrumente și se uită afară pe geam. Distinse un avion de vânătoare F-15 care zbura alături de el la nici două sute de metri distanță. În timp ce-l privea, pilotul aprinse luminile de zbor și clătină aripile. Alte două avioane în formație de luptă îl urmau. Jurgens schimbă frecvența aparatului radio pe una militară.

– Voi, de unde ați mai apărut, băieți?

– Eram și noi în trecere prin vecini după fete și v-am văzut mașinuța înaripată, răspunse Hollyman.

– Putem să vă ajutăm cu ceva? Terminat.

– Aveți un cablu de remorcare? Terminat.

– Gata pregătit.

– Mulțumim că sunteți aici. Terminat.

Jurgens se simțea mai liniştit. Măcar dacă se prăbuşeau lângă Key West şi trebuiau să moară, cel puțin avioanele ştiau de ei şi ar fi ghidat echipele de salvare până la locul unde căzuseră. Îşi concentră din nou atenția asupra indicatoarelor de zbor şi se întrebă, nedumerit, de ce nu-i pusese Houston-ul în legătură cu baza aeronavală de la Key West.

– Pe dracu, cum adică Key West este închis? strigă Mitchell la un inginer alb la față ca o coală de hârtie, care stătea chiar lângă el cu un receptor în mână. Fără să mai aştepte răspunsul, Mitchell înşfacă telefonul. Cu cine vorbesc? ceru el socoteală.

– Aici locotenentul Redfern, comandantul aeroportului.

– Sunteți pe deplin conştient de gravitatea acestei situații?

– V-am explicat, domnule, nu se poate face nimic. Mai devreme, în seara asta, s-a prăbuşit un avion care transporta combustibil peste firele de electricitate, iar pista nu are curent.

– Şi generatoarele de urgență?

– Motorul Diesel care acționează sursa de curent a mers perfect aproape şase ore, după care a căzut din cauza unei probleme mecanice. Se lucrează acum la repararea lui şi probabil că va funcționa într-o oră.

– E al naibii de târziu, trânti Mitchell. Gettysburg mai are două minute până la aterizare. Cum îi puteți ghida să aterizeze pe pistă?

– N-avem cum, răspunse comandantul. Nici un echipament nu funcționează din cauza lipsei de curent.

– Păi atunci marcați pista cu luminile de la camioanele şi maşinile pe care le aveți sau, în sfârşit, cu orice ar putea-o lumina.

– Vom încerca, domnule, dar cu numai patru oameni de serviciu la ora asta matinală, nu cred că facem mare lucru. Regret, dar asta e.

– Nu sunteți singurii care regretă, mârâi Mitchell şi trânti telefonul în furcă.

– Ar fi trebuit să vedem deja pista, spuse Burkhart îngrijorat. Se văd luminile din Key West, dar nici urmă de bază aeriană.

Pentru prima oară, pe fruntea lui Jurgens apărură broboane de transpirație.

– Al naibii de ciudat că n-au stabilit cu noi legătura cei de la

turnul de control.

Chiar în acel moment, interveni vocea încordată a lui Mitchell şi-l întrerupse:

– Gettysburg, baza. Key West are o pană de curent. Fac un efort şi încearcă să lumineze pista cu faruri de vehicule. Vă dirijăm apropierea dinspre est; să încercați o aterizare pe curs vestic. Pista pe care trebuie să aterizați are o lungime de două mii o sută de metri. Dacă ratați, o să vă împingă vântul într-un parc de distracții. Ați recepționat? Terminat.

– Recepționat.

– Vă lăsăm la 3.390 de metri, viteză patru sute zece, Dave. Un minut, zece secunde, şase mile până la aterizare. Intră pe comandă manuală. Terminat.

– Recepționat, trecem pe manual.

– Vezi pista?

– Încă nu.

– Scuzați întreruperea, Gettysburg. Hollyman intrase pe frecvența Houston-ului. Cred că eu şi băieții mei putem să ajutăm săniuța voastră. V-o luăm înainte şi luminăm drumul. Terminat.

– Vă rămânem îndatorați, amice, răspunse Jurgens cu recunoştință.

Văzu cum cele trei avioane F-15 accelerară şi-i depăşiră, îşi lăsară boturile în jos îndreptându-le spre Key West. O luară în şir urmându-şi conducătorul şi aprinseră luminile de aterizare.

La-nceput, razele se reflectară doar pe apă, apoi luminară şi dezvăluiră privirilor o întindere de pământ searbădă la malul mării şi în sfârşit măturară pista bazei aeronavale.

Pe chipul lui Jurgens se citea încordarea.

Naveta se îndrepta spre locul spre care o dirija el, numai că nu fusese construită să se comporte ca un aparat de zbor uşor. Burkhart îi citea viteza şi altitudinea afişate pe calculator, astfel ca Jurgens să se poată concentra doar asupra zborului.

– Gettysburg, eşti la numai nouăzeci de metri de limita de portanță, spuse Foley.

– Dacă încerc s-o mai înalț puțin, va intra în vrilă.

Pista părea că n-o să se lățească niciodată.

Naveta nu era decât la patru mile de pistă, însă lui Jurgens i se părea că mai sunt o sută până acolo.

Jurgens spera şi credea că o să reuşească. Trebuia să reuşească. Din toate puterile îşi dorea ca Getiysburg să reziste.

– Viteză trei sute douăzeci, altitudine o mie şase sute, trei mile până la pistă, îi raporta Burkhart. Vocea lui părea mai răguşită acum.

Jurgens văzu în sfârşit luminile vehiculelor de la sol şi semnalizatoarele echipei de intervenție.

Avioanele de vânătoare planau deasupra lor, luminând cu pozițiile de aterizare pista cu o lungime de o milă şi jumătate şi o lățime de şaizeci de metri.

Naveta mânca ultimele mile care-o mai despărțeau de punctul de aterizare. Jurgens aprinsese toate luminile de pe navetă; mai mult nici nu se putea. Luminile de aterizare se reflectau pe linia de coastă care nu se afla la nici douăzeci şi şapte de metri sub ei. Amână cât mai mult posibil momentul în care avea să apese pe buton şi să deschidă trenul de aterizare. Procedurile normale de aterizare prevedeau că roțile trebuiau să parcurgă opt sute optzeci şi opt de metri după ce atinseseră solul, însă Jurgens spera, ținându-şi respirația, să atingă măcar pista de beton.

Întinderea mării scânteie sub lumina orbitoare a fasciculelor şi se pierdu în urmă, în noaptea întunecată. Burkhart, prins strâns în centurile de siguranță ale scaunului, citea monoton şi sacadat distanța care se micşora.

– Viteză două sute cinci... Trenul principal la trei metri,... doi metri, un metru... contact.

Cele patru cauciucuri imense ale trenului principal de aterizare scrâşniră şi scoaseră fum la contactul cu suprafața dură. Măsurătorile ulterioare aveau să dovedească faptul că Jurgens aşezase naveta la sol la numai paisprezece metri de capătul pistei. Jurgens coborî cu blândețe botul navetei până când roțile trenului din față atinseră solul şi împinse până la fund ambele pedale de frânare. Întoarse naveta, rulă pe pistă şi în sfârşit o opri; din acel punct pista mai avea încă nouă sute de metri.

– Au reuşit! chiui Hollyman în aparatul său de radio.

– Gettysburg către Houston, rosti Jurgens cu un suspin din toată inima. Roțile s-au oprit.

– Minunat! Splendid! strigă Foley.

– Felicitări, Dave, adăugă Mitchell. Nimeni n-ar fi reuşit s-o aşeze mai bine.

Burkhart îi privi şi ridică degetul mare în semn de victorie, fără a fi capabil să rostească un cuvânt.

Jurgens rămase pe scaun, încă tensionat, gustând din plin victoria pe care o repurtase, în pofida oricărei aşteptări. Îşi lăsă mintea obosită să hoinărească şi se întrebă cine putea fi acel Dirk Pitt.

În cele din urmă apăsă pe butonul interfonului.

– Domnule Steinmetz.

– Da, domnule comandant.

– Bine-ați venit pe Pământ. Am ajuns acasă.

59.

Când Pitt păşi din nou în biroul lui Velikov, o privire fusese de-ajuns să-şi dea seama ce se-ntâmplă. Toți cei pe care-i lăsase în încăpere erau adunați în genunchi în jurul lui Raymond LeBaron.

Jessie îi luase mâna într-a sa şi-i spunea ceva în şoaptă. Când Pitt se apropie de ei, Gunn ridică privirea şi clătină din cap.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Pitt sec.

– A sărit în picioare să-ți vină în ajutor şi l-a atins glonțul care ți-a ciupit urechea, răspunse Giordino.

Înainte de-a se lăsa în genunchi, Pitt îl privi pe milionarul rănit mortal. Cămaşa care-i acoperea pieptul era înroşită. Ochii mai păstrau o ultimă scânteie de viață şi o fixau, pierdut, pe Jessie. Gâfâia şi respirația i se pierdea, întretăiată. Încercă să-şi ridice capul şi să-i spună ei ceva, însă efortul fusese prea mare şi îi căzu la loc.

Uşurel, Pitt îngenunche lângă Jessie. Ea se întoarse spre el şi-l privi. Lacrimi mari îi scăldau obrajii tumefiați. Îi întoarse scurt privirea, fără să rostească nimic. Nu-i venea nici un cuvânt de îmbărbătare în minte, era depăşit de tot ce se-ntâmpla.

– Raymond a încercat să-ți salveze viața, rosti Jessie, cu o voce uscată; răguşită. Ştiam eu că n-au cum să-l dea complet peste cap şi-n cele din urmă a redevenit el însuşi.

Raymond tuşi şi scoase un sunet ciudat, ca un hârâit. Se uită la Jessie cu o privire ştearsă, cu faţa albă ca hârtia, de pe care dispăruse orice urmă de viaţă.

– Ai grijă de Hilda, şopti el. Las totul în mâinile tale. Înainte de-a mai apuca să spună ceva, camera se cutremură, umplându-se de huruitul exploziilor care urcau parcă din străfunduri.

Echipa lui Quintana începuse distrugerea echipamentelor electronice din interiorul bazei.

Trebuiau să părăsească locul cât mai repede şi nici vorbă nu putea fi să-l ia pe Raymond LeBaron cu ei.

Pitt se gândi la toate articolele şi istorisirile din ziare şi reviste, care-l ridicau în slăvi pe bărbatul ce se stingea sub ochii lui pe covor; vorbeau elogios despre el şi-l prezentau drept omul de afaceri cu nervi şi voinţă de oţel, care putea să facă şi să desfacă posturi de directori în marile corporaţii sau de politicieni în guvern; era magnatul cu puteri impresionante, capabil să manevreze pieţele financiare din întreaga lume, bărbatul cu sânge rece, necruţător, care lăsase în urma lui cadavrele atator companii concurente, cu miile lor de angajaţi aruncaţi în stradă. Pitt citise despre toate aceste lucruri. Numai că vedea înaintea sa un bătrân care-şi dădea sfârşitul, imaginea paradoxală a slăbiciunilor umane, cel care-i furase soţia celui mai bun prieten al său şi pe care-l omorâse apoi pentru a face avere de pe urma comorii pe care o descoperiseră împreună. Pitt nu putea simţi nici un fel de milă pentru un asemenea om, nici cea mai slabă urmă de emoţie.

Şi-acum, firul fragil care-l mai lega încă de viaţă stătea gata să se rupă. Pitt se aplecă deasupra lui şi-şi apropie buzele de urechea bătrânului care se jucase cu puterea.

– *La Dorada*, şopti Pitt. Ce-ai făcut cu ea? LeBaron îl privi şi, pentru o clipă, ochii îi sclipiră însufleţiţi de un ultim efort al minţii lui înceţoşate, de a privi în trecut. Vocea se pierdu într-o ultimă sforţare de a-şi aduna puterile şi a răspunde. Cuvintele le rosti cu ultimul suflu.

– Ce-a spus? întrebă Giordino.

– Nu sunt sigur, îi răspunse Pitt, cu o expresie de uimire totală pe faţă. Părea c-a spus: *Caută pe strada principală*.

De partea cealaltă a golfului, în insula mare a Cubei,

exploziile se auziră ca un bubuit înfundat de tunet şi cubanezii nu le dădură nici o atenție. Nu stârniră curiozitatea lor nici o explozie puternică, asemenea unei erupții de vulcan, cu flăcări roşii şi portocalii şi nici o coloană de zeci de metri de flăcări şi fum pe cerul întunecat. Sunetele ieşeau înfundat pentru că baza era distrusă în interior, sub pământ.

Până şi distrugerea întârziată a imensei antene parabolice trecu neobservată.

Pitt o susținu pe Jessie până ce ajunseră la locul de pe plajă unde debarcaseră, urmat de Giordino şi de Gunn, acesta din urmă cărat de cubanezi pe o targă. Quintana îi ajunse din urmă şi, lăsând la o parte orice prudență, aprinse o lanternă subțire cât un creion şi-i lumină lui Pitt fața.

– Ar trebui să-ți bandajezi urechea.

– Nu mor până ajungem pe SPUT.

– A trebuit să abandonez doi oameni de-ai mei printre dărâmături. Nu-i va găsi nimeni niciodată acolo. Numai că acum tot o să fim mai mulți decât la venire. Unii dintre voi vor trebui să mai ia pe încă cineva la bordul hidromobilului. Dirk, tu mergi cu doamna LeBaron. Domnul Gunn poate să vină cu mine. Sergentul Lopez poate să...

– Sergentul poate să meargă singur, îl întrerupse Pitt.

– Singur?

– Şi noi am pierdut un om pe care l-am lăsat aici, spuse Pitt.

Quintana trecu rapid lumina lanternei peste ceilalți.

– Raymond LeBaron?

– El n-o să vină.

Quintana ridică din umeri aproape nevăzut, înclină capul spre Jessie şi spuse simplu:

– Îmi pare rău.

Apoi le-ntoarse spatele şi-ncepu să-şi adune oamenii şi să-i organizeze pentru călătoria pe care o aveau de făcut înapoi la vasul care urma să-i ducă acasă.

Pitt o ținea pe Jessie strâns lipită de el şi-i vorbea cu blândețe:

– Ți-a cerut să ai grijă de prima lui soție, Hilda, care mai trăieşte.

Nu-i putu vedea fața ca să-şi dea seama dacă era surprinsă, dar îi simți uşorul tremur care-i străbătu corpul.

– Cum de-ai aflat? îl întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Am cunoscut-o şi-am vorbit cu ea acum câteva zile.

Ea părea să-i accepte explicaţia şi nu-l întrebă cum ajunsese să dea peste Hilda la căminul pentru adulţi.

– Raymond şi cu mine am făcut cununia şi ne-am jucat rolurile de soţ şi soţie, dar el, de fapt, n-a reuşit niciodată să se despartă de Hilda cu adevărat.

– Un bărbat care a iubit două femei în acelaşi timp.

– Pe fiecare dintre noi ne-a iubit altfel, într-un mod foarte special. Un leu în afaceri şi un mieluşel blând în viaţa particulară, Raymond s-a simţit pierdut când mintea Hildei a început să o ia razna şi starea ei fizică s-a agravat. Avea disperată nevoie de o femeie pe care să se bizuie. A avut suficientă influenţă să facă să se creadă că Hilda a murit şi s-o interneze într-un cămin pentru adulţi sub numele pe care-l purta înainte de-a se căsători cu el.

– Şi tu ai stat la coadă să intri în viaţa lui. Nu-i plăcea că era cinic, dar nici nu simţea vreo părere de rău.

– De fapt, intrasem de mult în viaţa lui, spuse ea, fără să pară jignită. Eram unul din redactorii şefi ai publicaţiei sale *Prospero*. Raymond şi cu mine aveam o legătură de câţiva ani. El se simţea bine cu mine. Când m-a cerut în căsătorie, de fapt nu se gândea că-mi oferă altceva decât un contract, era o căsătorie de convenienţă care să salveze aparenţele, însă, curând, ea a devenit mult mai mult decât atât. Mă crezi?

– Nu mă pricep să dau verdicte, răspunse Pitt calm.

Quintana apăru din întuneric şi-i atinse braţul lui Pitt.

– Plecăm. Iau eu radio-transmiţătorul şi merg în frunte. Se apropie de Jessie şi-i vorbi cu blândeţe. Într-o oră totul o să se termine şi veţi fi în siguranţă. Credeţi că mai rezistaţi încă puţin?

– Mă descurc. Mulţumesc pentru grija pe care mi-o arătaţi.

Traseră hidromobilele pe plajă, până la apă. La ordinul lui Quintana se urcară în ele şi porniră spre larg pe marea întunecată. De data asta, Pitt era ultimul, iar Quintana era cel care deschidea calea, conducându-i spre SPUT, după comenzile pe care i le transmitea colonelul Kleist prin transmiţător.

Lăsară în urmă o insulă a morţii. Imensa bază fusese redusă la nişte dărâmături din beton, care se prăbuşiseră în interior şi

o acopereau ca o lespede de mormânt. Vasta încrengătură de echipamente electronice şi mobilierul frumos decorat al instalației rămăseseră să ardă mocnit, asemeni inimii unui vulcan stins, undeva în adâncuri, sub nisipul scăldat de soare. Imensa antenă zăcea în mii de bucăți contorsionate, atât de zdrobită încât nu mai putea fi reparată niciodată. Peste câteva ore, sute de soldați ruşi conduşi de agenți ai G.R.U-ului aveau să se târască printre ruine, scurmând nisipul în căutarea unor probe care să incrimineze responsabilii acestei distrugeri. Numai că singurele frânturi de dovezi pe care aveau să le strângă, în urma cercetărilor lor, aveau să-l indice pe Castro şi mintea lui şireată, netrimițând nicidecum la CIA.

Pitt îşi ținea privirea ațintită pe luminițele albăstrii ale hidromobilului din fața sa. Înaintau acum împotriva mareei, iar micuța ambarcațiune se avânta, cu botul direct în golurile lăsate de valuri şi se legăna apoi țâşnind pe creasta lor ca o navă de coastă pe un brizant. Greutatea lui Jessie micşora din viteză şi Pitt ținea apăsată pedala de accelerație ca să nu se răstoarne.

Nu parcurseseră decât o milă şi Pitt observă că Jessie îşi descolăcise un braț din jurului pieptului lui.

– Eşti bine? o întrebă el.

Răspunsul pe care-l primi fu gura rece a pistolului lipită de pieptul lui, chiar la subțioară. Îşi plecă uşor capul şi se uită să vadă ce-i sub brațul lui. Se profila într-adevăr silueta întunecată a unui pistol automat lipit de coaste, un Makarov de nouă milimetri, iar mâna care-l ținea era sigură şi puternică.

– Dacă nu sunt prea obraznic, aş putea să te întreb ce-ți trece prin minte? rosti el, de-a dreptul surprins.

– O schimbare de plan, răspunse ea pe un ton scăzut dar hotărât. N-am făcut decât jumătate din ce trebuia să facem.

Kleist măsura nervos puntea *SPUT*-ului pe când echipa de corsari ai lui Quintana era ridicată la bord, iar hidromobilele trecute rapid printr-un tambuchi şi apoi coborâte pe o rampă, până în măruntaiele cavernoase ale calei. Quintana înconjură în hidromobilul său vasul, conducându-şi în continuare oamenii, până ce ultimul dintre ei urcă la bord. Abia atunci urcă şi el pe puntea de jos.

– Cum a fost? întrebă Kleist neliniştit.

– Cum se spune pe Broadway, succes răsunător. E distrusă complet. Poți să anunți la Langley că G.R.U-ul e în cer.

– Bine lucrat, spuse Kleist. Ai să primeşti o primă grasă şi o vacanță prelungită. Ca semn de mulțumire din partea lui Martin Brogan.

– Cred că Pitt trebuie să primească partea leului. Ne-a dus direct în salon înainte ca ruşii să deschidă gura. Tot el a mers în sala de comunicații şi-a prevenit naveta spațială despre ce e vorba.

– Din păcate, nu se dau decorații celor care ne ajută drept colaboratori, ca să zic aşa, spuse Kleist confuz. Apoi, foarte precis, întrebă: Ce-i cu generalul Velikov?

– Presupun că a murit îngropat printre ruine.

– Noi avem morți?

– Am pierdut doi oameni. Făcu o pauză. A murit şi Raymond LeBaron.

– Preşedintele n-o să se bucure când o să audă vestea asta.

– A fost un accident. A încercat, foarte curajos, dar într-un act prostesc şi inutil, să-i salveze viața lui Pitt. A fost împuşcat pentru încercarea lui.

– Deci bătrânul ticălos a murit ca un erou.

Kleist se apropie de marginea SPUT-ului şi scrută întunericul. Ce-i cu Pitt?

– A fost rănit uşor. Nu-i nimic grav.

– Şi doamna LeBaron?

– Dacă se odihneşte câteva zile şi-şi face tratament cosmetic ca să acopere contuziile, o să arate ca nouă.

Kleist se întoarse iute spre Quintana.

– Când i-ai văzut ultima dată?

– Când am plecat de pe plajă. Pitt o urcase pe hidromobilul său. Am mers cu viteză mică ca să ne ajungă din urmă.

Quintana nu avea cum să vadă, însă în privirea lui Kleist se citea teamă, teama de a-şi fi dat seama brusc că ceva nu era în regulă.

– Pitt şi doamna LeBaron nu au urcat pe punte.

– Cum să nu, spuse Quintana deodată neliniştit. Eu sunt ultimul care a urcat.

– Nu i-am văzut pe nici unul dintre ei, spuse Kleist. Sunt

încă undeva pe mare. Şi, cum Pitt nu mai are radiotransmiţătorul, nu avem cum să-i mai ghidăm spre casă, Quintana îşi duse mâna la frunte.

– E vina mea. Eu sunt răspunzător de ce s-a întâmplat.

– Poate, cine ştie. Da poate nu eşti. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, vreau să spun dacă s-ar fi defectat hidromobilul, Pitt ar fi strigat, iar tu l-ai fi auzit, cu siguranţă.

– Poate-i prindem pe radar, propuse Quintana încrezător.

Kleist îşi strânse pumnii şi-i lovi uşor unul de celălalt.

– Ar fi bine să ne grăbim. E-o adevărată sinucidere să mai zăbovim pe-aici.

El şi Quintana coborâră în fugă până la cabina de comandă. Operatorul de la radar stătea în faţa unui periscop închis. Ridică ochii când cei doi ofiţeri îl flancară, privindu-l cu feţe încordate.

– Ridică antena, îi ordonă Kleist.

– O să fim detectaţi de toate radarele de pe coasta cubaneză, protestă operatorul.

– Ridic-o! îi ordonă Kleist tăios.

Deasupra lor se deschise o parte a punţii şi o antenă de direcţie se desprinse de pe ea şi se ridică în vârful unui catarg la cincisprezece metri deasupra mării. În interiorul *SPUT*-ului, şase perechi de ochi urmăreau să vadă tot ce mişcă deasupra lor.

– Ce căutăm? întrebă operatorul.

– Doi dintre oamenii noştri au dispărut, îi răspunse Quintana.

– Sunt prea mici să apară pe ecran.

– Ce-ar fi să foloseşti computerul şi să intensifici imaginea?

– Putem încerca.

– Fă-o! După treizeci de secunde, operatorul clătină din cap.

– Nu se vede nimic pe o rază de două mile.

– Intensifică câmpul la cinci.

– Nimic.

– Dă pe zece. Operatorul nici nu se mai. uită pe periscop şi urmări doar ecranul computerului.

– OK. Văd un obiect minuscul care-ar putea fi cel căutat de noi. La nouă mile sud-vest, la 2-2-2 grade.

– Cred că i-am pierdut, murmură Kleist.

Operatorul de la radar clătină din nou din cap.

– Doar dacă sunt orbi sau proşti de-a binelea. Cerul e limpede ca un cristal. Ultimul cercetaş de şase ani ştie unde se află Steaua Sudului.

Quintana şi Kleist îşi îndreptară spinările şi se priviră muți de uimire, incapabili să accepte că ce vedeau era adevărat. Kleist fu primul care puse întrebarea ce se impunea.

– De ce? întrebă el prostit. De ce să se îndrepte deliberat spre Cuba?

Partea a cincea
AMY BIGALOW

60.
6 noiembrie, 1989
Coasta nordică a Cubei

Pitt şi Jessie scăpară de o şalupă de patrulare cubaneză care le dăduse târcoale şi ajunseră la trei sute de metri de coasta cubaneză, când bateria hidromobilului pe care se aflau se termină. Pitt trase fişele de contact care se desprinseră lăsând micuța ambarcațiune de agrement în voia sorții; se scufundă şi luă apă la bord. Cizmele de luptă pe care le purta Pitt erau atât de fixe încât apa nu intra în ele, aşa că Pitt nu le scoase dându-şi prea bine seama că aveau să-i fie de mare folos când avea să ajungă la mal.

Apa era foarte bună, iar valurile nu se înălțaseră prea mult. Începea să se piardă la orizont luna în pătrar, lăsându-le încă două ore până la răsăritul soarelui. Sub lumina lunii, Pitt putea s-o urmărească uşor pe Jessie. Tuşea, de parcă înghițise ceva apă, însă părea că se ține la suprafață fără prea mare efort.

– Cum te descurci dacă înoți pe spate? o întrebă el.

– Bine. Tuşi şi scuipă, apoi spuse: Am ieşit pe locul trei la proba asta într-o întrecere între state pe când eram la colegiu.

– Şi tu în ce stat ai învățat?

– Wyoming.

– Nu ştiam că cei din Wyoming au piscină.

– Nostim.

– Fluxul ne ajută, aşa că eu zic să ne mişcăm înainte de a se schimba.

– O să se crape de ziuă foarte curând, spuse ea.

– Încă un motiv să ne grăbim spre țărm şi să ne adăpostim.

– Şi cu rechinii cum rămâne?

– Nu mănâncă niciodată înainte de şase dimineața, spuse el zorit. Acum, haide, gata cu vorbăria.

Se puseră în mişcare înotând pe spate în stilul clasic, aruncând brațele înapoi şi picioarele bătând apa energic. Fluxul îi împingea tot mai aproape de țărm şi se descurcară

destul de bine să scoată un timp bun. Jessie era o foarte bună înotătoare. Ținea ritmul impus de Pitt şi-şi arunca brațele înapoi, peste cap, o dată cu el, menținându-se tot timpul aproape. Pitt se minună ce rezistență avea Jessie după tot ce îndurase în ultimele şase zile şi, într-un fel, îi era milă de ea, de suferințele pe care precis le îndura şi de epuizarea pe care nu avea cum să n-o simtă. Însă, nici vorbă să slăbească ritmul până când n-aveau să ajungă la mal şi să-şi găsească un adăpost, oricât de precar.

Ea nu-i oferise nici o explicație pentru faptul că-l obligase să o ia spre Cuba şi nici Pitt nu insistase. Nici nu era nevoie să fie clarvăzător pentru a-şi da seama că Jessie era stăpânită de o hotărâre neclintită, care aproape friza nebunia. Micuța doamnă ştia bine ce vrea, iar ideile ei limpezi erau dublate de o voință fără egal. Ar fi putut oricând s-o dezarmeze, doar să răsucească ambarcațiunea pe creasta unui val şi era sigur că n-ar fi apăsat pe trăgaci dacă nu se supunea dorinței ei.

Numai că Pitt, prin firea lui, trebuia să se implice în afacerea asta, vorba ceea: Ai intrat în horă, trebuie să joci Cu multă dragoste, orice poți.

Sigur, el nu era îndrăgostit de Jessie; atras, da, însă nu îndrăgostit de ea. Întotdeauna, la el, curiozitatea era mai puternică decât orice pornire de iubire. Nu putuse niciodată rezista tentației de a se arunca în necunoscut. Mai era şi ispita seducătoare pe care o exercita asupra lui doar gândul la comoara *La Doradei*. Indiciul pe care i-l dăduse LeBaron nu-l ajuta prea mult, însă *La Dorada* se afla cu adevărat pe undeva, prin Cuba, iar el trebuia să o găsească.

Nimic nu-i mai putea sta în cale acum, doar dacă era omorât.

Pitt se opri, se scufundă şi atinse fundul la trei metri sub ei. Se ridică la suprafață şi atinse din greşeală piciorul lui Jessie. Ea scoase un țipăt de spaimă, gândindu-se că fusese atacată de animalul marin cu coadă despicată, privire oarbă şi colți puternici pe care un dentist i-ar fi apreciat cu siguranță.

– Nu face gălăgie! scrâşni el. Ai să alertezi toate patrulele de coastă pe o rază de câteva mile.

– Offf, Doamne, tu erai! gemu ea, aproape înghețată de spaimă.

– Vorbeşte încet, îi şopti el la ureche. Apa duce mai departe orice sunet. O să ne odihnim şi-n timpul ăsta o să fim atenți să nu apară semne de activitate la mal.

Ea nu-i răspunse nimic, doar îl atinse uşor cu mâna pe umăr, în semn de încuviințare. Călcară apa câteva minute, încercând să străpungă cu privirea întunericul. Luna îşi arunca lumina slabă peste linia coastei Cubei, pe care se desluşeau o fâşie îngustă de nisip şi umbrele întunecate ale vegetației din spate. La două mile în dreapta lor se vedeau farurile maşinilor care treceau pe un drum tăiat chiar lângă țărm, iar la cinci mile peste şosea, luminile strălucitoare ale unui orăşel portuar.

Cât stătură aşa, Pitt nu putu desluşi nici o mişcare. Îi făcu semn lui Jessie şi se puse şi el în mişcare, de data asta înotând bras, cu ochii ațintiți drept înainte. Pe măsură ce se apropiau, umbrele care se profilau ca nişte denivelări cu forme nedesluşite începură să prindă contur şi deveniră nişte siluete nebuloase. După cincizeci de metri, Pitt întinse picioarele în jos şi atinse nisipul de pe fund.

Se opri şi apa îi ajungea până la piept.

– Poți să pui picioarele jos, spuse el încetişor.

Urmă o pauză de o clipă, după care ea murmură obosită:

– Slavă Cerului, brațele au început să-mi atârne de parcă ar fi de plumb.

– Cum ajungem la mal te opreşti şi te odihneşti. Eu o să mă duc să cercetez locul.

– Te rog, ai grijă.

– Nu-ți fă griji, spuse el, iar gura i se deschise într-un zâmbet larg. Vreau doar să văd care-i treaba. În fond, e a doua plajă a duşmanului pe care am poposit în noaptea asta.

– Tu nu poți să fii niciodată serios?

– Doar când o cere situația. Ca acum. Dă-mi arma.

Ea ezită.

– Cred c-am pierdut-o.

– Crezi? .

– Când am intrat în apă...

– Ai scăpat-o.

– Am scăpat-o, repetă ea, cu nevinovăție.

– Nici nu ştii ce plăcere este să am de-a face cu tine, spuse el

exasperat.

Parcurseră înot, tăcuți, ultima porțiune care-i mai despărțea de mal, până când apa deveni tot mai mică, doar de câțiva centimetri adâncime. Îi făcu semn lui Jessie să rămână pe loc. Câteva secunde, Pitt se încordă, rămase nemişcat, apoi, brusc, fără să scoată un sunet, țâşni în picioare, o rupse la fugă pe plajă şi se făcu nevăzut în întuneric.

Jessie se lupta să rămână trează. Se simțea toropită şi parcă tot corpul îi era amorțit de oboseală; îşi dădu seama cu bucurie că suferința provocată de tortura la care o supusese Foss Gly se mai domolise. Mângâierea liniştitoare a apei calmase durerile care îi săgetau tot corpul şi acționase ca un sedativ.

Dar imediat, îngheță, degetele i se înfipseră în nisipul umed şi-şi simți inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Unul dintre tufişuri se mişcase. La zece, poate doisprezece metri mai încolo, din umbrele nedesluşite se desprinse o formă întunecată care înainta spre plajă, chiar spre ea.

Nu era Pitt.

Razele slabe ale lunii dezvăluiră privirii sale o siluetă îmbrăcată în uniformă, care purta o puşcă.

Jessie paraliză de spaimă, simțind aproape dureros neputința sa. Îşi lipi trupul gol de nisip şi alunecă trăgându-se uşor înapoi, înspre apa mai adâncă, făcând prudent câte un centimetru o dată.

Jessie se strânse cât putu mai bine, dorindu-şi să se facă cât mai mică, nevăzută, când fasciculul unei lanterne străpunse întunericul jucând pe plajă chiar la punctul de întâlnire cu apa. Santinela venea spre ea, măturând cu lumina lanternei plaja în sus şi-n jos, examinând cu mare atenție nisipul. Cu spaimă, Jessie îşi dădu seama că grănicerul urmărea amprente de paşi şi, brusc, o cuprinse mânia gândindu-se la Pitt, care o părăsise singură acolo şi lăsase urmele ce duceau direct la ea.

Cubanezul, se apropiase la nici zece metri şi, dacă ar fi privit în direcția ei, i-ar fi văzut cu siguranță corpul profilându-i-se deasupra apei.

Fasciculul luminos îşi întrerupse cursa şi rămase nemişcat, ațintit asupra unei dâre lăsate de Pitt în alergarea sa pe plajă. Grănicerul se întoarse spre dreapta, se ghemui şi îndreptă fasciculul de lumină spre arbuştii care marcau marginea plajei.

Apoi, în mod inexplicabil, se răsuci brusc spre stânga şi lanterna o prinse în plin pe Jessie. Lumina puternică o orbi.

O clipă, cubanezul rămase nemişcat, împietrit de surpriză, apoi mâna lui liberă se îndreptă spre puşca automată pe care o purta atârnată pe umăr, o prinse şi-o îndreptă spre Jessie. Prea îngrozită să mai scoată un cuvânt, Jessie închise ochii, strâns, ca şi când asta ar fi putut alunga groaza care o paraliza şi opri gloanţele care aveau să se abată asupra ei.

Auzi o bufnitură slabă urmată de un geamăt spasmodic. Aşteptă gloanţele, dar ele nu veniră.

Urmă doar o linişte ciudată, iar apoi simţi că lumina se stinsese. Deschise ochii şi dădu peste două picioare înfundate până la glezne în apă, desfăcute chiar în faţa ei, printre care văzu corpul inert al grănicerului cubanez, întins, cât era de lung, pe plajă.

Pitt se aplecă şi-o ridică cu blândeţe pe Jessie în picioare. Îi dădu la o parte de pe faţă părul ud, care-i atârna rebel.

– Se pare că nu mă pot întoarce cu spatele nici măcar pentru o clipă, fără ca tu să dai de bucluc.

– Credeam c-am murit, spuse ea, simţind cum i se mai liniştesc bătăile inimii.

– Gândul ăsta trebuie să-ţi fi trecut prin minte de cel puţin douăzeci de ori, de când am plecat de la Key West.

– Ştii, ia ceva timp până te obişnuieşti cu teama de apropierea morţii.

Pitt ridică lanterna cubanezului, o ascunse în palmă şi începu să-i descheie uniforma.

– Din fericire, nenorocitul e destul de jigărit, cam de talia ta. Probabil că ai să înoţi în cizmele lui, da mai bine să fie largi decât strâmte.

– E mort?

– Are doar o gaură în cap de la lovitura pe care i-am dat-o cu piatra. O să-şi revină în câteva ore.

Ea strâmbă din nas când prinse din zbor uniforma aruncată de Pitt.

– Cred că nu s-a spălat în viaţa lui.

– Clăteşte-o în mare şi îmbrac-o udă, spuse el energic. Ai grijă să faci totul rapid. Nu avem timp de fasoane de cucoană bogată, care vrea să fie în pas cu moda. Grănicerul de la

următorul punct de pază o să se-ntrebe de ce nu se arată colegul lui. Curând o să apară schimbul lui şi sergentul de gardă.

Cinci minute mai târziu, Jessie stătea pe plajă îmbrăcată în uniforma grănicerului cubanez, cu şiroaie de apă prelingându-se de pe ea. Pitt avusese dreptate, cizmele erau cu două numere mai mari. Îşi prinse părul ud şi-l adună împingându-l cu grijă sub bonetă. Se întoarse spre Pitt şi-l privi cum iese de sub pomi, târând după el puşca şi-o foaie de palmier.

– Ce-ai făcut cu el? îl întrebă ea.

– L-am ascuns într-un tufiş. În tonul lui Pitt se simţea o nuanţă de urgenţă - trebuia să se grăbească. Arăta spre o licărire de lumină care se zărea la un sfert de milă mai încolo, pe plajă. Vin. Nu mai avem timp pentru un schimb de mingi. S-o luăm din loc.

O împinse brutal spre păduricea care începea chiar din marginea plajei şi o urmă, el mergând de-andăratelea, să şteargă urmele cu foaia de palmier. După şaptezeci de metri, aruncă frunza şi o luă la fugă alături de ea prin pădure, distanţându-se cât mai mult de plajă, astfel ca zorii zilei să-i găsească cât mai departe de acel loc.

Parcurseră deja cinci mile, când cerul începu să se coloreze în portocaliu spre răsărit, spărgând întunericul nopţii. Din bezna care începea să se risipească, răsări dinaintea lor un câmp de trestie-de-zahăr şi merseră de-a lungul lui până dădură de un drum pavat, cu două benzi. Nu se zăreau faruri pe şosea venind din nici o direcţie.

Merseră pe marginea drumului, umăr la umăr, ascunzându-se în tufişuri de câte ori se apropia vreo maşină sau vreun camion. Pitt observă că Jessie începuse să se poticnească şi să gâfâie. Se opri, aşeză o batistă pe lanternă şi o aprinse drept în faţa ei. Nu trebuia să fii medic acreditat pe lângă o echipă de sportivi să-ţi dai seama că era epuizată. Îşi petrecu mâna după talia ei, o susţinu şi continuară să meargă până ajunseră pe marginea unei râpe mici, dar abrupte.

– Tu trage-ţi sufletul. Mă întorc îndată.

Pitt coborî povârnişul şi ajunse la o albie de râuleţ secat care urma un curs întortocheat, înconjurând o colină pe care erau

aruncați ici-colo bolovani şi pini pitici. Râul trecea printr-o conductă din beton cu diametrul de un metru, săpat chiar sub şosea, şi-apoi se elibera spre o păşune împrejmuită, care se deschidea în partea cealaltă. Se cățără în grabă, urcând râpa spre şosea, o prinse de mână pe Jessie, fără a rosti un cuvânt, şi o trase după el, mai împleticindu-se, mai alunecând, până pe fundul râpei. Aprinse lanterna şi lumină conducta.

– E singura cameră liberă din oraş, spuse el cât de vesel putea în acele clipe.

Locul nu era un adăpost ideal, însă fundul concav al conductei păstra câțiva centimetri de nisip moale şi limanul era cel mai sigur refugiu pe care sperase Pitt să-l găsească. Orice soldați care-i urmăreau, dacă ar fi dat în cele din urmă de urmele lor şi s-ar fi luat după ele până la şosea, ar fi văzut că se opresc şi ar fi presupus că intruşii se întâlniseră aici cu o maşină care-i aştepta, după cum se înțeleseseră dinainte.

Reuşiră, în sfârşit, să-şi găsească o poziție cât de cât comodă în locul strâmt, întunecat. Pitt îşi aşeză arma şi lanterna la îndemână şi, în sfârşit, reuşi şi el să se relaxeze.

– Aşa, spuse el, iar vorbele fură purtate de ecou în locul închis din conductă. Cred că a venit vremea să-mi spui şi mie ce căutăm aici.

Numai că Jessie nu-i răspunse.

Uitând de uniforma udă, lipicioasă, care nici măcar nu i se potrivea, uitând până şi de durerea de picioare şi de mâini care-i rămăsese după cursa înot, Jessie se încolăcise ca o pisică şi dormea profund.

61.

– Morți? Cu toții? spuse furios Antonov, liderul de la Kremlin. Baza a fost distrusă complet şi nu sunt supraviețuitori, nici unul? Polevoi încuviință dând din cap fără tragere de inimă.

– Căpitanul submarinului care a detectat exploziile, împreună cu colonelul care comandă forțele speciale de securitate trimise pe insulă să facă o anchetă, au raportat că nu au găsit nici un supraviețuitor. Au scos de sub dărâmături corpul neînsuflețit al adjunctului meu, Lev Maisky, însă pe

generalul Velikov nu l-au găsit încă.

– Lipsesc coduri şi documente secrete? Polevoi nu avea nici cea mai mică intenție să-şi pună singur capul pe butuc şi să se facă răspunzător pentru eşecul unei operațiuni secrete care se dovedise a fi dezastruoasă. Şi-aşa era la un pas de a-şi pierde postul călduț şi de-a ajunge un funcționar uitat de toată lumea, numit cine ştie pe unde, în fruntea unui lagăr de muncă.

– Toate informațiile strict secrete au fost distruse de oamenii generalului Velikov înainte de a muri în luptă.

Antonov acceptă minciuna.

– Aici e la mijloc CIA, spuse el după ce se gândise la toate astea. Numai ei pot fi în spatele acestei provocări mârşave.

– Nu cred că-i putem scoate pe cei de la CIA țapi ispăşitori de data asta. Probele care au fost strânse până acum arată că e vorba de o operațiune cubaneză.

– Imposibil! trânti Antonov. Prietenii noştri, militarii din armata lui Castro, ne-ar fi prevenit cu mult timp înainte că se pune la cale un plan atât de serios de a ataca insula. Şi-apoi, o operațiune de o asemenea amploare, care presupune şi curaj şi imaginație, depăşeşte mintea unui latin.

– Se poate, însă cele mai ascuțite minți ale noastre care lucrează în spionaj nu cred ca CIA să fi ştiut ceva de existența centrului nostru de interceptare şi comunicații de pe Cayo Santa Maria. Nu a fost depistat nici cel mai slab indiciu că americanii ar fi ținut-o sub supraveghere. Sigur, cei de la CIA sunt buni, dar nu sunt nişte supraoameni. Nu aveau cum să pună la punct un plan, pe care să-l pregătească şi să-l ducă la bun sfârşit atacând insula, în cele câteva ore care s-au scurs din momentul în care naveta s-a desprins de stația spațială şi până când a părăsit, brusc, cursul pe care i-l imprimasem noi, pentru a ateriza în Cuba.

– Ce, am pierdut şi naveta?

– Aparatele noastre care supraveghează centrul spațial Johnson au interceptat mesajul prin care se spune că naveta a reuşit să aterizeze la Key West.

– Cu tot cu coloniştii americani de pe Lună, adăugă el sec.

– Da, erau şi ei la bord.

Preț de câteva secunde, Antonov rămase aşa, prea furios să

mai reacționeze, cu buzele strânse şi ochii pierduți în gol.

– Cum de-au reuşit? tună el. Cum au făcut să-şi salveze prețioasa navetă în ultimul moment?

– Norocul prostului, spuse Polevoi, bizuindu-se din nou pe dogma comunistă de a arunca vina pe altcineva. Au fost salvați şi de amestecul viclean şi lăturalnic al fraților Castro.

Antonov îşi fixă brusc ochii asupra lui Polevoi.

– Cum ai ținut de-atâtea ori să-mi aminteşti, tovarăşe director, frații Castro nu merg la toaletă fără ca K.G.B-ul să nu ştie câți metri de hârtie folosesc. Acum, vii să mi-o spui că s-au târât la picioarele preşedintelui Statelor Unite şi că agenții tăi nu şi-au dat seama de nimic? Din nesocotință, Polevoi se vârâse singur într-o încurcătură şi acum încerca să iasă din ea abătând cursul discuției.

– Operațiunea *Rom şi Cola* este însă în curs de desfăşurare. Om fi fost noi păcăliți cu naveta spațială, sigur, am pierdut o sursă bogată de date ştiințifice, dar e o pierdere acceptabilă prin comparație cu planul nostru de a câştiga controlul total asupra Cubei.

Antonov ascultă cuvintele lui Polevoi şi muşcă din momeală:

– Am îndoieli. Fără Velikov în fruntea operațiunii, cred că şansele de reuşită sunt înjumătățite.

– Generalul nu mai este crucial pentru *Rom şi Cola*. Planul a fost pus la punct în proporție de 90 la sută.

Vasele or să intre în portul Havana mâine seară, iar Castro şi-a programat discursul pentru a doua zi de dimineață. Generalul Velikov a făcut o treabă excelentă punând bazele operațiunii. Au început deja să circule în Occident zvonuri despre un complot pus la cale de CIA pentru asasinarea lui Castro, iar noi avem gata pregătite dovezi că americanii sunt băgați până-n gât în asta. Tot ce mai avem de făcut este să apăsăm pe buton.

– Au fost alertați oamenii noştri din Havana şi din Santiago?

– Sunt pregătiți să între în scenă şi să formeze un nou guvern de îndată ce se confirmă asasinarea.

– Şi cine-o să fie noul guvernant?

– Alicia Cordero.

Antonov rămase cu gura căscată.

– Adică, o femeie? Vrei să spui că numim o femeie în fruntea

Cubei după moartea lui Fidel Castro?

– E o alegere perfectă, spuse Polevoi cu fermitate. E secretara Comitetului Central şi a Consiliului de Stat. Un lucru foarte important este că se bucură de încrederea lui Fidel, a cărui confidentă este, şi că e, pur şi simplu, idolatrizată de popor pentru programele economice familiale, pe care le-a elaborat, şi discursurile sale înflăcărate. Are tot atâta farmec şi carismă ca şi Fidel. Devotamentul ei faţă de Uniunea Sovietică este indiscutabil şi se va bucura de sprijin total din partea forţelor armate cubaneze.

– Care lucrează pentru tine.

– Care ne aparţin, îl corectă Polevoi.

– Deci suntem angajaţi în operaţiunea asta şi hotărâţi să o ducem la bun sfârşit.

– Da, tovarăşe preşedinte.

– Şi, după aceea? întrebă Antonov mânat de curiozitate.

– Nicaragua, Peru, Chile şi, sigur, Argentina, spuse Polevoi, încălzit de subiectul abordat. Fără revoluţii dezonorante pentru noi, fără mişcări sângeroase de gherilă. Le infiltrăm guvernele cu oameni de-ai noştri şi-i distrugem, fără să-şi dea seama, din interior, atenţi să nu stârnim ostilitatea Statelor Unite. Când se vor trezi într-un sfârşit, o să fie prea târziu. America Centrală şi de Sud vor fi un teren solid pe care s-a extins Uniunea Sovietică.

– Şi partidul? îl întrebă Antonov cu reproş. Polevoi, ai uitat de moştenirea glorioasă a comunismului?

– Partidul este fundamentul pe care clădim. Dar nu putem continua să ne lăsăm înlănţuiţi de o filozofie arhaică marxistă, căreia i-au trebuit o sută de ani să dovedească că e inutilă. Ne mai desparte numai un deceniu de începutul secolului al XXI-lea.

A sosit vremea să dăm dovadă de un realism rece, calculat. Vă citez, tovarăşe preşedinte: în viziunea mea, se naşte o nouă epocă a socialismului care va mătura de pe faţa pământului duşmanul nostru cel mai mare, capitalismul asupritor. Cuba este primul pas în realizarea visului dumneavoastră pentru o lume dominată de Kremlin.

– Iar Fidel Castro este o piedică în calea noastră.

– Da, spuse Polevoi, cu un zâmbet răutăcios. Dar pentru

numai patruzeci şi opt de ore.

***

Avionul prezidenţial decola de la baza Andrews a Aviaţiei şi o luă spre sud, zburând deasupra dealurilor istorice ale Virginiei. Cerul dimineţii era albastru şi senin, iar limpezimea lui era frântă ici şi colo de câţiva norişori răzleţi. Pilotul zborului Boeing, care condusese cu avionul trei preşedinţi până acum, colonel de aviaţie, se ridică zece mii de metri şi anunţă pasagerii, prin interfonul din carlingă, ora de sosire la Cape Canaveral.

– Un mic dejun, domnilor? întrebă preşedintele arătând spre un mic compartiment, amenajat de curând în interiorul avionului special pentru a lua masa. Soţia lui avusese ideea de a agăţa o lustră Tiffany deasupra unei mese *art deco* şi ele confereau compartimentului un aer relaxat, prietenos. În bucătăria noastră avem şi şampanie, dacă doriţi să sărbătorim evenimentul.

– Mai c-aş bea o ceaşcă de cafea fierbinte, spuse Martin Brogan. Luă loc şi scoase un dosar din servieta pe care, apoi, o aşeză sub masă.

Dan Fawcett îşi trase un scaun lângă el, în timp ce Douglas Oates era aşezat în faţa lui, lângă preşedinte. Un sergent de la Aviaţie îmbrăcat în uniformă albă servea suc de guava, băutura preferată a preşedintelui, şi cafea. Fiecare dintre cei prezenţi spuse ce dorea, după care se destinseră, aşteptând ca preşedintele să deschidă discuţia.

– Ei bine, spuse acesta zâmbind, avem multe de povestit înainte de a ateriza la Cape şi a-i felicita pe toţi cei de acolo. Aşa că, să începem. Dan, spune-ne în ce stare se află Gettysburg şi coloniştii de pe Lună.

– Am vorbit la telefon toată dimineaţa cu responsabilii de la NASA, spuse el, cu emoţie evidentă în glas. După cum ştim, Dave Jurgens a izbutit să aşeze naveta la Key West, deşi nu credeam să reuşească. A făcut o treabă excelentă. Baza aeronavală a fost închisă, nici un avion nu mai poate ateriza sau decola şi este interzis accesul maşinilor în incinta sa. Porţile şi gardul care împrejmuieşte baza sunt păzite de soldaţi ai Marinei militare.

Preşedintele a ordonat ca, pentru moment, să se păstreze secretul absolut asupra situației până când va anunța existența noii noastre baze de pe Lună.

– Cred că reporterii urlă ca nişte păsări de pradă rănite, încercând să afle de ce a aterizat naveta spațială la o depărtare atât de mare de cursul pe care trebuia să-l urmeze, spuse Oates.

– E de la sine înțeles.

– Când v-ați gândit să faceți publică existența bazei? întrebă Brogan.

– Peste două zile, îi răspunse preşedintele. Avem nevoie de timp să descurcăm situația, până găsim toate implicațiile imense pe care ea le presupune şi să-i ascultăm pe Steinmetz şi pe oamenii lui, apoi să sortăm informațiile şi să vedem ce anunțăm mass-media.

– Dacă amânăm prea mult momentul, adăugă Fawcett, se va găsi cineva din corpul de presă acreditat pe lângă Casa Albă, care să afle ceva şi să îl facă public.

– Unde sunt coloniştii de pe Lună?

– Sunt supuşi unor teste la punctul medical al centrului spațial Kennedy, răspunse Fawcett. Au fost transportați acolo direct de la Key West, imediat după aterizarea navetei Gettysburg, împreună cu echipajul lui Jurgens.

Brogan se uită la Oates.

– Kremlinul a scos vreun cuvânt?

– Linişte deplină până în prezent.

– M-ar interesa să ştiu cum reacționează la vestea uciderii conaționalilor lor.

– Antonov e un pişicher bătrân, spuse preşedintele. O să se lanseze într-un atac fulger şi ne va acuza că i-am omorât cosmonauții. În schimbul tăcerii sale va cere convorbiri secrete în care va revendica o compensare sub forma împărțirii datelor ştiințifice.

– I le veți da?

– Preşedintele este obligat să se supună, spuse Oates.

Brogan şi Fawcett îl priviră îngroziți.

– Bine, dar asta nu e o chestiune politică, spuse Brogan abia auzit. Nu scrie nicăieri că trebuie să dezvăluim secrete de importanță vitală pentru apărarea țării noastre.

– De data asta suntem cu mâinile legate. Noi o să fim priviți drept răufăcători, nu ruşii, protestă Oates. Mai avem puțin şi semnăm acordul SALT IV, tratatul de încetare a amplasării de rachete nucleare. Dacă preşedintele ignoră revendicările lui Antonov, negociatorii sovietici se vor ridica de la masa tratativelor cu câteva ore înainte de semnarea tratatului, în stilul lor obişnuit.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Fawcett. Dar cei implicați în operațiunea Colonia Jersey n-au muncit timp de două decenii ca să sfârşească prin a împărți totul cu Kremlinul.

Preşedintele urmărise acest schimb de păreri fără să intervină. Acum însă ridică mâna.

– Domnilor, nu am de gând să divulg totul. Dar materialul este atât de bogat, încât ne putem permite să-l împărtăşim ruşilor şi lumii întregi, în interesul umanității. Descoperirile medicale, datele geologice şi astronomice trebuie să circule în întreaga lume. Vă rog însă să vă liniştiți. Nu e intenția mea să compromit programele noastre spațiale şi de apărare. Acest domeniu va fi strict administrat de noi. Sper că m-am făcut înțeles.

În compartimentul-restaurant se lăsă tăcerea, cât stewardul aduse trei farfurii aburinde cu ouă, şuncă şi cornuri calde. Turnă cafea în ceştile care se goliseră. Îndată ce se întoarse în bucătărie, preşedintele scoase un suspin adânc şi se uită la Brogan.

– N-ai mâncat nimic, Martin.

– De obicei, sar peste micul dejun. Prânzul e masa principală.

– Nu ştii ce pierzi. Cornulețele astea sunt foarte fine, chiar delicioase.

– Nu, mulțumesc. Rămân la cafea.

– Cât mâncăm, noi ceilalți, ce-ar fi să ne spui ce s-a-ntâmplat cu operațiunea Cayo Santa Maria.

Brogan sorbi din cafea, deschise dosarul şi-i prezentă conținutul, pe scurt.

– Astăzi dimineață a debarcat pe insulă, la ora două după miezul nopții, o trupă special antrenată pentru luptă, sub comanda colonelului Ramon Kleist, condusă la atac de maiorul Angelo Quintana.

La ora patru şi jumătate, instalația de spionaj sovietică, întreaga bază, inclusiv antena, au fost distruse şi o dată cu ele a fost omorât întregul personal de pe insulă. A fost o cronometrare perfectă, pentru că ultima transmisie radio i-a avertizat pe cei de pe Gettysburg să schimbe cursul la doar câteva minute înainte de a ateriza pe teritoriul cubanez.

– Cine a transmis avertismentul? interveni Fawcett.

Brogan îi privi peste masă şi zâmbi:

– S-a prezentat sub numele de Dirk Pitt.

– Dumnezeule, tipul ăsta e peste tot, exclamă preşedintele.

– Au fost salvați Jessie LeBaron şi cei doi oameni ai amiralului Sandecker de la NUMA, continuă Brogan. Raymond LeBaron a fost ucis.

– Moartea lui a fost confirmată? întrebă preşedintele, cu o expresie gravă.

– Da, domnule, a fost confirmată.

– O mare pierdere. Merită întreaga noastră recunoştință pentru contribuția pe care a adus-o la proiectul Coloniei Jersey.

– Oricum, misiunea este o mare reuşită, spuse Brogan liniştit. Maiorul Quintana s-a întors cu un munte de informații secrete, inclusiv ultimele cifruri folosite de sovietici. Au sosit acum o oră şi analiştii de la Langley cern toate informațiile în acest moment.

– Constat că felicitările se țin lanț, spuse preşedintele. Oamenii dumitale au făcut o ispravă pe cinste.

– N-ar trebui să vă grăbiți cu laudele până ce nu ascultați povestea până la capăt, domnule preşedinte.

– În regulă, Martin, să auzim.

– Dirk Pitt şi Jessie LeBaron… Brogan se opri şi ridică abătut din umeri. Nu s-au întors la bordul vasului cu Quintana şi cu oamenii lui.

– Au fost omorâți pe insulă o dată cu Raymond LeBaron?

– Nu, domnule, au plecat de pe insulă împreună cu ceilalți, însă s-au despărțit de ei şi s-au îndreptat spre Cuba.

– Cuba, repetă preşedintele moale. Se uită peste masă la Oates şi Fawcett care îşi întoarseră privirea nedumeriți. Doamne Dumnezeule, Jessie încearcă să ajungă cu răspunsul nostru despre propunerea de pact americano-cubanez.

– Are şanse să între cumva în legătură cu Castro? întrebă Fawcett.

Brogan clătină capul, semn că avea mari îndoieli.

– Insula geme de forţe de securitate, miliţie şi unităţi speciale care împânzesc ţara şi verifică practic fiecare milă de teren. Probabil că, în nici o oră, vor fi arestaţi, asta în cazul în care trec de grănicerii de coastă.

– Cine ştie, poate că Pitt va fi norocos, murmură Fawcett plin de speranţă.

– Nu, spuse preşedintele cu faţa abătută de îngrijorare. Cred că şi-a consumat până acum tot norocul pe care-l poate avea un om.

***

Într-un mic birou de la cartierul general al CIA de la Langley, stătea aşezat la biroul său, cu picioarele puse pe masă, şi răsfoind un teanc de dosare care tocmai îi parveniseră de la San Salvador, Bob Thornburg, analistul şef al documentelor secrete. Pufăia, nervos din pipă şi fumul albăstrui îl învăluise complet pe când traducea din rusă materialul bătut la maşina din faţa lui.

Trecu iute în revistă trei dosare şi culese de pe masă un al patrulea dosar. Îl intrigase titlul lui care, în mod ciudat, era scris în americană. Era o acţiune secretă denumită după o băutură cocktail. Aruncă o privire rapidă asupra conţinutului de la început şi până la capăt, iar când termină rămase cu dosarul pe genunchi, înmărmurit. Apoi, îşi trase jos picioarele de pe birou, puse pipa într-o scrumieră şi reciti dosarul cu mare atenţie, frază cu frază, făcând însemnări într-o agendă de lucru galbenă.

Două ore mai târziu, Thornburg ridică receptorul şi formă un număr de telefon intern.

Răspunse o voce de femeie, iar el ceru să vorbească cu directorul adjunct.

– Eileen, aici Bob Thornburg. Pot vorbi cu Henri?

– E la alt telefon.

– Spune-i să mă sune imediat ce închide, e o urgenţă.

– Îi spun.

Thornburg îşi puse ordine în însemnări şi studia dosarul

pentru a cincea oară, când fu întrerupt de bâzâitul telefonului. Oftă şi ridică receptorul.

– Bob, aici Henri. Ce ai?

– Ne putem întâlni acum? Am parcurs o parte a materialului secret adus după operațiunea Cayo Santa Maria.

– Ceva valoros?

– Să zicem că-i o bombă de calibru.

– Poți să-mi dai un fir?

– În legătură cu Fidel Castro.

– Ce prostie a mai pus la cale de data asta?

– Trebuie să moară poimâine.

62.

De îndată ce se trezi, Pitt se uită să vadă cât era ceasul. Era doisprezece şi optsprezece. Se simțea înviorat, în formă, ba chiar optimist.

Când se gândi însă mai bine, găsi că era caraghios să fie atât de bine dispus când perspectivele erau sumbre. Nu era tocmai vesel viitorul care îl aştepta. Nu avea acte de identitate şi nici bani cubanezi. Se afla într-o țară comunistă în care nu cunoştea pe nimeni, n-avea nici o persoană de legătură favorabilă lui şi nici măcar o explicație a prezenței lor aici. Şi mai purta şi-o uniformă care nu se încadra în peisaj. Trebuia să aibă prea mult noroc să reziste fără a fi prins o zi întreagă sau să fie împuşcat ca spion.

Întinse mâna şi-o atinse cu blândețe pe Jessie, pe umăr. Apoi, ieşi, târându-se pe burtă din canal, cercetând cu mare grijă zona şi începu să facă câteva mişcări, să-şi dezmorțească muşchii înțepeniți.

Jessie deschise ochii şi se trezi buimăcită, revenind cu greu la viață din somnul adânc, voluptuos; îi luă ceva timp să se adune şi să-şi aducă aminte unde se afla. Se descolăci şi-şi întinse brațele şi picioarele ca o pisică. Gemu uşor din pricina durerii pe care o mai simțea încă, dar era mulțumită că putea să-şi adune gândurile şi că mintea îi funcționa.

La-nceput îi trecură prin minte tot felul de lucruri prosteşti - pe cine să invite la următoarea sa petrecere, ce meniu să aleagă cu bucătarul şef, trebuia să-i amintească

grădinarului să taie tufişurile care străjuiau aleile - şi-apoi începură s-o asalteze amintiri legate de soţul ei. Se întrebă cum de reuşeau femeile să trăiască şi să lucreze alături de un bărbat douăzeci de ani şi, după atâta timp, să nu se revolte în faţa stărilor interioare contradictorii ale acestuia. Şi totuşi, ea, mai mult decât oricine altcineva, îl considera pe Raymond LeBaron o fiinţă omenească ca oricare alta, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalţi bărbaţi. Avusese o fire care radia compasiune, meschinărie, strălucire, inteligenţă sau lipsă de scrupule dintr-o singură răsuflare, la moment.

Închise ochii şi încercă să alunge gândul morţii sale. Gândeşte-te la altcineva sau altceva, îşi spuse sieşi. Gândeşte-te cum poţi să supravieţuieşti în următoarele zile. Gândeşte-te la... Dirk Pitt.

Cine era? se întrebă ea. Ce fel de om era, oare? îl privi prin deschizătura canalului, urmărindu-l cum se apleacă şi-şi răsuceşte corpul şi, pentru prima oară de când se cunoşteau, simţi că este atrasă fizic de el. Era ridicol, se gândi ea, era mai bătrână cu cincisprezece ani. Şi-apoi, niciodată n-o făcuse să înţeleagă că o găsea atrăgătoare ca femeie, nici măcar nu-i aruncase vreo sugestie insinuantă şi nici nu încercase să flirteze cu ea. Hotărî că Pitt era un adevărat mister, tipul de bărbat care ar intriga orice femeie şi ar face-o să se poarte uşuratic, dar care nu s-ar fi lăsat niciodată păcălit, cu atât mai puţin vrăjit de încercările ei.

Jessie reveni brusc la realitate când Pitt intră în canal şi-i zâmbi.

– Cum te simţi? Ea îi evită privirea, nervoasă.

– La pământ, dar pregătită să înfrunt o nouă zi.

– Îmi cer scuze că micul dejun nu e gata, spuse el, iar ecoul îi amplifică vorbele, Serviciul în cameră cam lasă de dorit pe-aici.

– Mi-aş da şi sufletul pentru o ceaşcă de cafea.

– Dacă ne luăm după indicatorul de pe marginea drumului, pe care l-am zărit la vreo câteva sute de metri de noi, mai sunt zece kilometri până la următorul oraş.

– Cât e ceasul?

– Unu fără douăzeci.

– Am pierdut jumătate de zi, spuse ea răsucindu-se şi ieşind

pe mâini şi pe genunchi afară, la lumină. Trebuie să pornim.

– Rămâi pe loc.

– De ce? El nu-i răspunse, însă se întoarse şi se aşeză lângă ea. Îi luă cu tandreţe faţa în mâini şi o sărută pe gură.

Jessie făcu ochii mari, însă imediat îi răspunse cu un sărut lacom. După o vreme, el se trase înapoi.

Ea-l aşteptă răbdătoare, însă Pitt nu făcu alt gest, mulţumindu-se doar să stea lângă ea şi s-o privească lung.

– Te doresc, îi spuse ea.

– Da.

– Acum.

O trase spre el, lipind-o strâns de corpul lui, apoi o sărută din nou. Aproape imediat, o împinse de lângă el.

– Mai întâi să lămurim ceva.

Ea îi aruncă o privire curioasă, rănită.

– Ce să lămurim?

– Spre exemplu, de ce m-ai obligat să vin în Cuba?

– Ai un fel ciudat de-aţi alege momentul.

– Şi nici nu-mi stă în fire să conduc jocuri de societate prin canale.

– Ce vrei să ştii?

– Totul.

– Şi dacă nu-ţi spun? El râse.

– Ne strângem mâna şi ne vedem fiecare de treaba lui.

Preţ de câteva clipe ea tăcu, cu spatele lipit de peretele conductei, gândindu-se ce-ar fi reuşit să facă fără ajutorul lui. Probabil că n-ar fi ajuns în cel mai apropiat oraş, n-ar fi trecut de primul miliţian sau securist bănuitor care i-ar fi apărut în cale. Pitt părea să fie un ins cu resurse nelimitate. O dovedise de atatea ori până acum. Nu avea cum să nu recunoască adevărul teribil că avea mai multă nevoie de el decât credea.

Cumpăni bine, căutând vorbele cele mai potrivite, o explicaţie, o introducere care să aibă cât de cât un înţeles. Decise însă că era mai bine să-i spună de-a dreptul adevărul, şi-n final trânti:

– M-a trimis preşedintele să-l întâlnesc pe Fidel Castro.

Ochii lui verzi, adânci, o cercetară cu o curiozitate nedisimulată.

– Ai început bine. Aş vrea s-aud şi restul.

Jessie inspiră profund şi continuă. Îi povesti despre oferta lui Fidel Castro de a încheia un acord cu ei şi despre modalitatea neobişnuită de-a le-o transmite chiar sub nasul agenților sovietici vigilenți.

Îi relată întâlnirea secretă cu preşedintele după apariția neaşteptată a lui *Prospero* şi rugămintea de a-i transmite răspunsul său lui Castro, refăcând zborul cu dirijabilul soțului ei, un pretext pe care cubanezul l-ar fi recunoscut imediat.

Recunoscu că-i înşelase pe Pitt, Giordino şi Gunn atunci când îi atrăsese în jocul ăsta şi-i ceru lui Pitt s-o ierte pentru că planurile lor ieşiseră prost, când fuseseră atacați prin surprindere de elicopterul cubanez.

Sfârşi prin a spune că generalul Velikov începuse să aibă bănuieli şi se apropiase foarte mult de adevăratul scop al călătoriei lor, o încercare improvizată de a ajunge la Castro, supunându-i la tortură, prin Foss Gly, pentru a scoate adevărul de la ei.

Pitt ascultă povestirea ei fără a face vreun comentariu.

Partea de care se temea ea cel mai mult era reacția lui. Îi era frică să se gândească la ce-ar fi putut spune sau ce-ar fi făcut acum, când aflase cum fusese folosit, mințit şi înşelat, bătut la sânge şi aproape omorât în câteva rânduri, într-o misiune de care nu avea habar. Ea se gândea că avea dreptate s-o strângă de gat.

Nu-i veni altceva în minte şi-i spuse:

– Îmi cer iertare.

Pitt n-o strânse de gat. Întinse mâna spre ea.

Ea i-o prinse şi Pitt o trase spre el.

– Deci te-ai folosit de mine tot timpul, spuse el.

Doamne, ochii aceia verzi, gândi ea. Îşi dorea să se scufunde în ei.

– Ai dreptate să fii supărat.

O ținu strâns îmbrățişată câteva clipe lungi.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Nu spui nimic? îl întrebă ea, timid. Nu eşti furios? El îi descheie nasturii cămăşii de la uniformă şi-i atinse uşor sânii.

– Ai noroc că nu sunt ranchiunos.

Apoi, făcură dragoste, în timp ce maşinile treceau pe şoseaua

de deasupra lor.

O va ajuta să ajungă la Castro. Iar acum, mergea urmându-l, iar el o conducea spre interiorul Cubei, cu o dezinvoltură de parcă era la el acasă. Jessie se simțea apărată şi liniştită după gustul plăcut pe care i-l lăsase interludiul intim.

Pitt culese câteva fructe de mango, un ananas şi două roşii pe jumătate coapte, pe care le mâncară din mers. Îi depăşiră câteva vehicule, majoritatea camioane care transportau trestie-de-zahăr şi citrice.

La intervale rare, trecea şi câte un camion militar plin cu miliției. Jessie se strângea de spaimă uitându-se nervoasă la ghetele pe care şi le prinsese strâns în şireturi în timp ce Pitt ridica arma strigându-le: Saludos amigos!

– E bine că nu pot să audă ce spui, rosti ea.

– Cum aşa? întrebă el cu falsă indignare.

– Ai un accent îngrozitor.

– M-am descurcat întotdeauna la întrecerile de ogari de la Tijuana.

– Aici n-o să țină. Ai face mai bine să mă laşi pe mine să vorbesc.

– Crezi că tu vorbeşti mai bine spaniola?

– Ca şi când ar fi limba mea maternă. Vorbesc fluent rusa, franceza şi germana.

– Continui să mă uimeşti cu câte ştii, spuse Pitt sincer. Velikov ştia că vorbeşti rusa?

– Dacă afla, eram cu toții morți de mult.

Pitt vru să spună ceva, dar se opri, arătând înainte pe şosea. Ajunseseră la o curbă şi, după colț Pitt arătă o maşină parcată lângă drum. Capota era ridicată şi cineva era aplecat deasupra motorului, cu capul şi umerii complet ascunşi privirii.

Jessie se opri, însă Pitt o luă de mână şi-o trase după el.

– Preia tu discuția, îi spuse el blând. Nu te speria. Amândoi avem uniforme militare, iar a mea aparține unei trupe de atac de elită.

– Bine, dar ce să spun?

– Te descurci tu. S-ar putea să avem o şansă de-a merge cu maşina.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, şoferul le auzi paşii apropiindu-se pe pietriş şi se întoarse spre ei. Era un bărbat

scund, cam de cincizeci de ani, cu păr des, negru şi pielea închisă la culoare. Nu purta cămaşă, n-avea decât un şort pe el şi o pereche de sandale. Uniformele militare erau un lucru obişnuit în Cuba, aşa că abia dacă le dădu atenție. Le zâmbi larg şi le spuse:

– *Hola.*

– Ai probleme cu motorul? întrebă ea în spaniolă.

– A treia oară în ultima lună. Ridică neputincios din umeri. Pur şi simplu s-a oprit.

– Ştii ce are? Bărbatul ridică şi-i arătă un fir scurt de sârmă, mâncat de rugină în trei locuri, care se ținea numai în banda izolantă.

– E firul de la distribuitor.

– Trebuia să-l schimbi.

El o privi bănuitor.

– E imposibil să găseşti piese pentru o maşină veche cum e asta. Ar trebui să ştii.

Jessie îşi dădu seama că făcuse o gafă şi, zâmbindu-i cât mai dulce, imediat gâdilă coarda sensibilă a masculului latin.

– Sunt o biată femeie. Ce mă pricep eu la mecanică?

– A, spuse el zâmbindu-i binevoitor. Şi-ncă una fermecătoare.

Pitt nu dădea atenție discuției. Se învârtea în jurul maşinii, cercetând atent linia ei. Se aplecă deasupra motorului pe care-l studie o clipă. Apoi, îşi îndreptă spatele şi se dădu înapoi.

– E un Chevrolet din 57, spuse el admirativ, în engleză. Un automobil dat naibii. Întreabă-l dacă are un cuțit şi-o bandă de leucoplast.

Lui Jessie îi căzu fața de surprindere şi spaimă.

Şoferul îl privi neîncrezător, neştiind ce să facă.

Apoi îl întrebă într-o engleză stricată.

– Tu nu vorbit spaniolă?

– Pe legea mea, care-i treaba? tună Pitt. N-ai mai văzut până acum un irlandez?

– De ce irlandez purtat uniformă cubanez?

– Maiorul Paddy O'Hara, Armata Republicană Irlandeză, numit consilier pe lângă miliția voastră populară.

Fața cubanezului se lumină ca un bliț şi Pitt fu aproape mulțumit să vadă că individul îl privea profund impresionat.

– Herberto Figueroa, spuse el, întinzându-i mana. Învățat englez mulți ani înainte, când americani fost aici.

Pitt îi strânse mâna şi i-o arătă cu capul pe Jessie.

– Caporal Maria Lopez, ajutorul şi ghidul meu, mă ajută să fiu înțeles în spaniolă.

Figueroa înclină capul în semn de salut şi remarcă verigheta de pe inelarul lui Jessie.

– Senora Lopez. Se întoarse spre Pitt. Ea înțeles englez? pronunțând *ia înțeles ingles*?

– Puțin, îi răspunse Pitt. Şi-acum, dacă-mi dai un cuțit şi nişte leucoplast, cred că pot să te pun din nou în mişcare.

– Sigur, sigur, spuse Figueroa. Scoase un briceag din torpedoul maşinii şi găsi o bandă de leucoplast în cutia de scule din portbagaj.

Pitt se aplecă deasupra motorului, tăie câteva bucăți de sârmă din firele lungi care duceau la baterie şi lipi capetele între ele. Făcu acelaşi lucru cu bucățile de sârmă tăiate şi reuşi să încropească un fir destul de lung, care unea bobina şi distribuitorul.

– OK, porneşte.

Figueroa răsuci cheia în contact şi motorul V-8, de şapte sute centimetri cubi se opinti o dată, de două ori, până ce se scutură şi începu să se învârtească gâtuit.

– *Magnifico!* strigă Figueroa fericit. Vrei să vă duc cu maşina undeva?

– Până unde mergi?

– Havana. Locuiesc acolo. Bărbatul surorii mele a murit şi-am fost la Nuevistas, s-o ajut cu înmormântarea. Acum mă întorceam acasă.

Pitt îi făcu un semn lui Jessie. Hotărât lucru, asta era o zi norocoasă. Încercă să-şi aducă aminte harta Cubei şi calculă corect că, în linie dreaptă, spre nord-est, mai erau două sute de mile până la Havana, pe şosea, probabil trei sute.

El se urcă în față alături de şofer, iar Jessie pe bancheta din spate.

– Îți mulțumim, Herberto. Maşina de serviciu a rămas în până la două mile în urmă, a pierdut uleiul şi s-a calat motorul. Ne duceam la o tabără de pregătire militară la est de Havana. Dacă ne poți lăsa în față la Ministerul Apărării, o să

avem grijă să fii plătit pentru deranj.

Lui Jessie i se lungi faţa şi-l privi pe Pitt cu o expresie de dezgust. Pitt ştia că-l numea, în gând, ticălos nenorocit.

– Ghinionul vostru a fost bafta mea, spuse Figueroa, fericit că mai poate ciupi câţiva pesos.

Figueroa stârni pietrişul în urma sa, când trase maşina în viteză pe asfalt şi schimbă vitezele rapid până când micuţa lui Chevy rulă cu iuţeală, la şaptezeci de mile la oră. Motorul torcea liniştit, însă tăblăria se zgâlţâia din toate încheieturile şi, prin găurile mâncate de rugină din podea, intra în cabină gaz de eşapament.

Pitt se uită la Jessie prin oglinda retrovizoare.

Părea stingheră, de parcă nu era în apele ei. O limuzină ar fi fost pe gustul ei. Pitt însă se simţea grozav pentru moment, pentru că afecţiunea pe care o simţea faţă de maşinile vechi reuşise să-l facă să uite orice gând al pericolelor care-i aşteptau.

– Câte mile ai cu ea? întrebă el.

– Peste 680.000 de kilometri, răspunse Figueroa.

– Motorul e încă bun.

– Dacă iancheii ridică embargoul, aş putea să cumpăr câteva piese de care are nevoie şi să mai merg cu ea. Dar, n-o să dureze o veşnicie.

– Ai probleme la punctele de control?

– Mi se dă cale liberă întotdeauna.

– Probabil că eşti influent. Cu ce te ocupi la Havana? Figueroa râse.

– Sunt şofer de taxi.

Pitt nu se osteni să-şi ascundă zâmbetul. Era chiar mai bine decât ar fi putut spera. Se lăsă pe spătarul scaunului, relaxat, şi privi cu plăcere peisajul care se derula în faţa ochilor săi, bucurându-se ca un turist. Încercă să se gândească la ce voise să spună LeBaron despre locul unde era ascunsă *La Dorada*, numai că îl cuprinse remuşcarea.

Ştia că, mai devreme sau mai târziu, aveau să oprească undeva pe drum şi să-i ia lui Figueroa bruma de bani pe care o avea şi maşina. Pitt spera că nu va fi nevoie să-l omoare pe micuţul bonom, în încercarea de a-l fura.

63.

Preşedintele se întoarse de la centrul spațial Kennedy la Casa Albă târziu, în miez de noapte, şi se duse direct în Biroul Oval. După întâlnirea secretă cu Steinmetz şi coloniştii de pe Lună şi după ce îi ascultase deşertând cu entuziasm sacul cu poveşti despre cercetările făcute pe Lună, preşedintele era într-o stare de euforie, simțind că pluteşte de fericire. Uită de somn când păşi în biroul său, gândindu-se, deja inspirat, la lansarea unor noi programe de cercetare spațială.

Se aşeză la biroul imens şi deschise sertarul cel mai de jos, din care scoase o casetă din lemn de nuc pentru țigări. O deschise şi alese un trabuc mare. Îi scoase celofanul, se uită fix, preț de câteva clipe, la foița subțire maro închis, în care era învelit acesta şi inhala aroma amețitoare. Era un Montecristo, cel mai fin trabuc care se fabrică în Cuba, un articol interzis la import de embargoul impus asupra mărfurilor cubaneze.

Preşedintele îşi procura trabucurile printr-un fost coleg de şcoală, o persoană de încredere, care le trecea clandestin prin vamă din Canada, o cutie la două luni. Nici soția şi nici consilierii săi de încredere nu aveau habar de secretul lui, pe care-l ținea bine tăinuit. Tăie unul din capete şi aprinse trabucul la celălalt capăt ca un cunoscător, întrebându-se, ca de fiecare dată în asemenea situație, ce reacție publică ar fi stârnit mica lui patimă clandestină şi oarecum ilegală.

În seara asta, însă, nu-i păsa deloc. Se simțea plutind pe culmi înalte. Economia era într-o stare bună, Congresul reuşise, în sfârşit, să voteze o lege prin care se tăiau drastic din fondurile strânse pentru buget şi se stabilea o impozitare confortabilă pentru cetățeni. Scena politicii internaționale intrase într-o perioadă de dezgheț, fie şi temporar, iar sondajele de opinie prezentau o creştere a popularității sale cu 5 procente. Şi acum, era pe punctul de a profita imens de pe urma prudenței pe care o manifestaseră coloniştii față de predecesorii săi, aşa cum Nixon culesese roadele după reuşita programului Apollo. Succesul uriaş al coloniei de pe Lună avea să fie momentul culminant al administrației sale.

Următorul obiectiv asupra căruia trebuia să-şi concentreze atenția era consolidarea imaginii sale în relațiile externe cu

America Latină. Castro îi deschisese uşa, lansându-i propunerea pentru acel tratat.

Tot ce trebuia să facă în continuare era să pună piciorul în prag înainte de a i se trânti uşa în nas. Asta era şansa lui de a lupta şi a neutraliza influența marxismului în cele două Americi.

Pentru moment perspectiva era sumbră. Până acum, probabil că Jessie şi Pitt fuseseră deja arestați, dacă nu chiar împuşcați. Dacă nu se întâmplase încă asta, probabil că inevitabilul sfârşit avea să se producă în câteva ore. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă acum era să strecoare pe cineva în Cuba care să încerce să ia legătura cu Castro.

În încăpere, se auzi sunetul interfonului.

– Da?

– Îmi cer scuze că vă deranjez domnule preşedinte, spuse centralista de la Casa Albă, dar vă caută domnul Brogan, care insistă să vorbească cu dumneavoastră. Spune că e urgent.

– E-n regulă. Te rog să-mi faci legătura.

După un scurt declic, se auzi vocea lui Martin Brogan.

– V-am trezit?

– Nu, încă nu m-am culcat. Ce a apărut atât de urgent încât nu poate fi amânat pe mâine dimineață?

– Mă aflu tot pe baza Andrews. Mă aştepta aici adjunctul meu cu o traducere după un document care ne-a parvenit de pe Cayo Santa Maria. Materialul e incendiar.

– Poți să-mi spui despre ce e vorba?

– Ruşii au de gând să-l elimine pe Castro poimâine. Operațiunea este intitulată codificat *Rom şi Cola*. Dosarul prezintă detaliat preluarea conducerii Cubei de către agenți sovietici.

Preşedintele urmări fumul albăstrui al havanei urcând spre plafon.

– Dau lovitura mai repede decât ne aşteptam, spuse el dus pe gânduri. Cum intenționează să-l elimine pe Castro?

– Asta e partea cea mai tare a planului, spuse Brogan. G.R.U-ul, brațul înarmat al K.G.B-ului, intenționează să arunce în aer oraşul deodată cu Castro.

– Havana?

– O bună parte a ei.

– Sfinte Cristoase, vrei să spui, o bombă nucleară?

– Vă spun cinstit că materialul nu face nici o referire exactă la mijloacele care vor fi folosite, dar este clar că vor intra în port, clandestin, la bordul unor vase, cu nişte materiale explozive care pot arunca totul în aer pe o rază de patru mile pătrate.

Preşedintele fu cuprins de o stare de depresie, care alungă imediat buna sa dispoziţie de până atunci.

– În document este menţionat numele vasului?

– Se face referire la trei vase, dar nici unuia nu i se dă numele.

– Şi când se crede că va avea loc explozia?

– În cursul *Zilei învăţământului*, la sărbătoarea organizată cu acest prilej. Ruşii ştiu că Fidel Castro va apărea pe nepusă masă şi va ţine unul din discursurile lui ditirambice de două ore.

– Nu pot să cred că Antonov e părtaş la o asemenea oroare. De ce să nu trimită la faţa locului o echipă de comando care să-l împuşte pe Castro? Ce are de câştigat dacă ia viaţile a 100.000 de oameni nevinovaţi?

– Castro e adulat de cubanezi, îi explică Brogan. E o figură jalnică de comunist pentru noi, dar pentru cubanezi, un idol venerat. Un simplu asasinat ar declanşa un puternic val de ură îndreptat împotriva celor care, susţinuţi de sovietici, îi vor lua locul. Dacă însă se petrece un dezastru, asta le va da motiv noilor conducători să strige sus şi tare, mai ales dacă se strâng suficiente dovezi, că SUA e de vină, adică CIA, şi să incite poporul să strângă rândurile în jurul noului guvern.

– Tot nu-mi vine să cred că s-au gândit la o combinaţie atât de mârşavă.

– Vă asigur, domnule preşedinte, că totul e scris întocmai, negru pe alb. Brogan se opri să consulte o pagină a documentului. E foarte ciudat că nu dau detalii precise asupra desfăşurării în sine a operaţiunii, însă înşiră, pas cu pas, ampla campanie de blamare a ţării noastre. Apare aici o listă completă a celor aserviţi sovieticilor, care vor prelua conducerea cu numele, şi funcţia pe care o vor ocupa după ce pun mâna pe putere. Mă gândesc că v-ar interesa să ştiţi că noul preşedinte va fi Alicia Cordero.

– Ferească Dumnezeu. E de două ori mai fanatică decât Fidel.

– Oricum ar fi, sovieticii au de câştigat din asta, iar noi, de pierdut.

Preşedintele aşează trabucul într-o scrumieră şi închise ochii. Nu se mai sfârşesc odată problemele astea, gândi el. Din fiecare problemă se naşte o alta.

Bucuria victoriei nu durase prea mult. Situațiile grele şi grijile nu te lasă niciodată să respiri.

– Marina ar putea să le oprească vasele? întrebă el.

– Conform planului lor, două dintre ele au tras la chei în Havana, răspunse Brogan. Cel de-al treilea trebuie să între în port dintr-o clipă în alta. Şi mie mi-a venit aceeaşi idee, însă suntem la un milimetru înaintea lor şi totuşi am aflat prea târziu.

– Trebuie să aflăm numele vaselor.

– I-am pus deja pe oamenii mei să verifice toate intrările în portul Havana. Într-o oră, le identifică sigur.

– Şi tocmai acum şi-a găsit Castro să se ascundă de lume, spuse preşedintele exasperat.

– L-am găsit.

– Unde?

– La reşedința lui de la țară. A tăiat orice legătură cu lumea exterioară. Nici consilierii lui apropiați şi nici înalții funcționari sovietici nu au cum să-l contacteze.

– Cine, din echipa noastră, s-ar putea întâlni cu el între patru ochi? Brogan mormăi.

– Nimeni.

– Trebuie să fie cineva pe care să-l putem trimite la el.

– Dacă Fidel Castro era într-o dispoziție mai comunicativă, îmi vin în minte cel puțin zece persoane aflate în solda noastră care ar reuşi să treacă de intrare. Dar, după cum se prezintă lucrurile acum, nu văd pe nimeni.

Preşedintele se joacă cu trabucul, căutând să găsească o idee inspirată.

– Câți cubanezi de încredere există la Havana care lucrează în port şi care au experiență pe mare?

– Va trebui să verific.

– Încearcă acum.

– Aşa, cu aproximaţie, poate cincisprezece sau douăzeci.

– În regulă, spuse preşedintele. Adună-i. Ajută-i să se urce la bordul vaselor ălora într-un fel sau altul şi să găsească bomba.

– Ne va trebui un specialist care s-o dezamorseze după ce-o găsesc.

– O să ne gândim la asta după ce aflăm unde e ascunsă.

– O zi şi jumătate nu înseamnă prea mult, spuse Brogan posac. Mai bine ne-am gândi cum să scăpăm din încurcătura în care o să intrăm după aceea.

– Mai bine dă-i drumul. Ţine-mă la curent cu ce se-ntâmplă din două-n două ore. Pune-i la treabă pe toţi cei din departamentul care se ocupă de Cuba.

– Şi cum îl avertizăm pe Castro?

– E treaba mea. Mă ocup eu de asta.

– Succes, domnule preşedinte.

– Şi vouă, Martin.

Preşedintele închise. Trabucul i se stinsese de mult. Îl aprinse din nou, apoi ridică receptorul şi-l sună pe Ira Hagen.

64.

Soldatul de la punctul de control era doar un copil, n-avea mai mult de şaisprezece ani, dar era dedicat trup şi suflet lui Fidel Castro şi-şi făcea datoria cu zel neobosit şi vigilenţă revoluţionară.

Când se apropie de geamul lăsat al maşinii, cu puşca prinsă strâns peste umăr şi le ceru să-i prezinte actele de identitate, emana prin toţi porii aroganţă, că doar era persoană oficială.

– Trebuia să se-ntâmple şi asta, îşi şopti Pitt în barbă.

Soldaţii de la primele trei puncte de control, pe care le depăşiseră, îi făcuseră, plictisiţi, semn lui Figueroa să treacă, atunci când îşi scosese permisul de şofer de taxi. Erau *campesinos* şi preferaseră să între în armată decât să ducă o existenţă precară, fără nici o perspectivă ca muncitori într-o fabrică sau lucrători pe câmp. Şi, ca majoritatea soldaţilor din lumea întreagă, se plictiseau în post şi se relaxau, dar deveneau de îndată zeloşi şi vigilenţi când se anunţau superiorii în inspecţie.

Figueroa îi întinse tinerelului permisul.

– E valabil numai pentru oraşul Havana. Ce căutaţi aici?

– A murit cumnatul meu, îi răspunse Figueroa răbdător. M-am dus la-nmormântare.

Şoferul se aplecă şi se uită prin geamul lăsat spre locul de lângă şofer.

– Ei cine sunt?

– Eşti orb? Sunt militari ca şi tine.

– Am primit ordin să căutăm un bărbat îmbrăcat în uniformă de miliţian. E bănuit c-ar fi spion imperialist; a intrat pe insulă la două sute de mile de-aici.

– Pentru că ea poartă uniformă de miliţian, spuse Figueroa arătând în spate, înspre Jessie, crezi că imperialiştii yankei trimit acum femei să ne invadeze?

– Vreau să le văd documentele, insistă soldatul.

Jessie lăsă geamul din spate şi se aplecă în afară.

– Dânsul e maiorul O'Hara din Armata Republicană Irlandeză, trimis în misiune specială pentru consultanţă militară. Eu sunt caporal Maria Lopez. Destul cu prostiile astea. Dă-te la o parte.

Soldatul nu-şi lua ochii de la Pitt.

– Dacă e maior, de ce nu-şi poartă gradele? Pentru prima oară îi trecu şi lui Figueroa prin minte că nu văzuse de fapt nici o tresă pe uniforma lui Pitt. Se uită la el şi o expresie de îndoială, bănuitoare, i se aşternu pe faţă.

Pitt stătea liniştit la locul lui, părând să nu dea atenţie schimbului de cuvinte. Apoi, se întoarse spre soldat, îl privi drept în ochi şi-i aruncă un zâmbet prietenos. Când deschise gura, glasul lui era blând, însă avea o notă de autoritate căreia nu i te puteai împotrivi.

– Ia numele şi gradul soldatului ăstuia. Doresc să fie felicitat pentru seriozitate în timpul serviciului. De câte ori n-a spus generalul Raul Castro că ţara are nevoie de bărbaţi de calibrul ăsta.

Jessie traduse şi văzu cum soldatul îşi îndreaptă spinarea de mândrie şi zâmbeşte.

Apoi, vocea lui Pitt deveni brusc glacială; la fel şi privirea sa.

– Şi-acum spune-i să se dea la o parte că, de nu, aranjez să fie trimis în Afganistan. Tânărul soldat păru să între la apă când Jessie îi repetă în spaniolă vorbele lui Pitt. Stătea

nemişcat, parcă pierdut, neştiind prea bine ce să facă, când o maşină lungă, neagră, trase şi opri în spatele taxiului hodorogit. Pitt recunoscu maşina - era *Zil*, o limuzină luxoasă cu şapte locuri, construită special în Rusia pentru conducătorii statului şi persoanele oficiale din armată.

Şoferul *Zil*-ului apăsă nervos claxonul, în timp ce soldatul continua să stea pierdut, nehotărât. Se întoarse şi se uită rugător la un alt soldat, însă colegul lui era preocupat să verifice maşinile care treceau în cealaltă direcţie. Şoferul limuzinei claxona din nou şi strigă scoţând capul pe geam:

– Mută maşina aia din drum şi fă-ne loc să trecem.

Aici îşi făcu Figueroa intrarea în scenă şi începu să ţipe la ruşi:

– Ruşi împuţiţi ce sunteţi! Tacă-vă fleanca! Mai bine spălaţi-vă, că simt cum duhniţi de-aici! Şoferul sovietic deschise portiera, ţâşni afară din maşină şi-l îmbrânci pe soldat cât colo. Era bine clădit, vânjos, cu un trup imens şi capul mic cât o gămălie de ac. După grad, era sergent. Îl fixă pe Figueroa şi ochii lui scăpărau scântei.

– Idiotule! mârâi el. Mişcă-ţi rabla de-aici! Figueroa agită pumnul sub nasul rusului.

– Plec când îmi spune un cubanez.

– Te rog, te rog, insistă Jessie, trăgându-l de umăr pe Figueroa. N-avem nevoie de încurcături.

– Tactul nu face parte din virtuţile cubaneze, murmură Pitt.

Răsuci puşca în mână îndreptând ţeava spre rus şi deschise portiera.

Jessie se trase la loc pe banchetă şi se uită prudent în spate la limuzină, prin oglinda retrovizoare, la ţanc să vadă coborând din ea un ofiţer sovietic urmat de doi gealaţi, care urmăreau cu un zâmbet amuzat meciul ce se desfăşura lângă taxi.

Jessie rămase cu gura căscată şi simţi că i se taie răsuflarea.

Generalul Velikov, obosit şi tras la faţă, îmbrăcat într-o uniformă de împrumut care nu-i venea pe măsură, se apropia de Chevrolet-ul lor, tocmai când Pitt coborî din maşină şi-o ocoli prin faţă; Jessie nu mai avu timp să-l prevină.

Velikov era atent la şoferul lui şi la Figueroa şi nu-l băgă în seamă pe cel care coborâse de pe scaunul de lângă şofer. Nu părea altceva decât un soldat cubanez.

– Ce se-ntâmplă? întrebă el, într-o spaniolă cursivă.

Răspunsul nu veni de la şoferul lui ci de la cine se aştepta mai puțin.

– Ceva ce putem rezolva ca între persoane bine crescute, spuse Pitt acid în engleză.

Velikov îl privi lung pe Pitt, iar zâmbetul amuzat îi dispăru de pe buze şi fața-i deveni impasibilă ca-ntotdeauna. Singurul semn că-l recunoscuse imediat era duritatea din ochii reci, fixați asupra lui Pitt.

– Amândoi am supraviețuit, nu-i aşa, domnule Pitt? răspunse el.

– Am avut noroc, asta e. Amândoi am avut noroc, răspunse Pitt calm.

– Te felicit pentru felul în care ai fugit de pe insulă. Cum ai făcut?

– O ambarcațiune improvizată. Şi tu?

– Pe un elicopter ascuns lângă bază. Din fericire, prietenii tăi n-au avut timp să-l descopere.

– O scăpare.

Velikov se uită pe furiş la cei doi din garda personală şi remarcă, iritat, atitudinea lor relaxată.

– Ce cauți în Cuba? Pitt îşi strânse mai bine mâna pe puşcă şi îndreptă gura țevii undeva sus, deasupra capului lui Velikov, ținând degetul pregătit pe trăgaci.

– Ce te mai osteneşti să mă-ntrebi când ştii că sunt un mincinos nărăvit?

– Ce mai ştiu e că minți doar când ai un motiv întemeiat. Doar n-ai venit în Cuba să bei rom şi să te prăjeşti la soare.

– Aşa, şi?

– Priveşte în jurul tău, domnule Pitt. Nu cred că eşti în situația de a uza de forță. Cubanezii nu se poartă frumos cu spionii. Cred c-ar fi mai înțelept să laşi arma şi să te pui sub protecția mea.

– Mulțumesc, nu. Am văzut cum e sub protecția ta. Îl chema Foss Gly. Ți-l aminteşti, nu? Murea de plăcere de câte ori avea ocazia să-şi îndese pumnii în carnea altuia. Sunt fericit să-ți comunic că s-a lăsat de meseria asta. Una din victimele lui l-a împuşcat acolo unde doare cel mai rău.

– Oamenii mei te pot omori pe loc.

– E clar că nu-nțeleg o boabă de engleză, habar n-au ce vorbim noi acum. Nu-ncerca să-i previi. Să-ți traduc - se cheamă că sunt neîncrezător ca un mexican. Încearcă tu să ridici mâna la nas şi ți-l înfund cu un glonț.

Pitt se uită în jur. Cei doi soldați cubanezi şi şoferul sovietic ascultau, fără să-nțeleagă nimic din discuția care se purta în engleză. Jessie se făcuse mică pe bancheta din spate a Chevrolet-ului şi nu i se vedea pe geam decât vârful bonetei militare.

Gorilele lui Velikov stăteau relaxați, cu ochii şi cu mintea pierdute în peisaj, iar automatele erau la loc sigur, bine varate în tocurile lor.

– Urcă în maşină, generale. Ai să faci o plimbare cu noi.

Velikov îl fixă pe Pitt rece.

– Şi dacă refuz? Pitt îi întoarse privirea de gheață.

– N-apuci. Mai întâi mori tu, după aia gealații tăi. Apoi, soldații cubanezi. Sunt gata să ucid. Şi-acum dacă eşti amabil...

Luate prin surprindere, gorilele sovietice rămaseră înmărmurite de surprindere şi-l urmăriră pe generalul Velikov cum dădea curs, tăcut, invitației lui Pitt şi urca pe locul din față. Acesta se întoarse dintr-o mişcare şi se uită la Jessie.

– Doamna LeBaron?

– Da, generale.

– Eşti cu această doamnă?

– Da.

– Bine, dar, de ce? Figueroa deschise gura să spună ceva, însă Pitt îl împinse brutal cu umărul pe şoferul sovietic la o parte, îl trase ferm de braț pe soldatul cubanez şi ajunse la Figueroa, pe care-l scoase din maşină.

– Până aici, *amigo*. Declară autorităților cubaneze că te-am amenințat şi ți-am furat taxiul.

Apoi, îi trecu puşca lui Jessie prin geamul lăsat şi se strecură cât era de lung în spatele volanului.

– Dacă generalul încearcă să clipească, împuşcă-l drept în cap.

Jessie încuviință cu o mişcare a capului şi lipi țeava puştii de ceafa lui Velikov.

Pitt băgă maşina în viteza întâi şi acceleră treptat, de parcă

mergea la plimbare într-o zi liberă, privind însă în acest timp fețele celor de la punctul de control prin oglinda retrovizoare. A fost mulțumit să constate cum se împrăştie derutați, neştiind prea bine ce era de făcut. Apoi, şoferul şi gealații lui Velikov se treziră, în sfârşit, din amorțeală şi se îndreptară în fugă spre limuzină, să se ia după ei.

Pitt opri maşina şi luă arma din mâna lui Jessie. Trase câteva gloanțe în firele de telefon prinse în izolațiile lor în vârful unui stâlp de pe margine.

Înainte ca firele rupte să aibă timp să cadă pe asfalt, maşina fugea mâncând pământul.

– Asta ne face să câştigăm un avans de o jumătate de oră, spuse el.

– Limuzina e la o sută de metri în spatele nostru. O să ne ajungă din urmă. Vocea lui Jessie era stridentă şi se vedea că o cuprinsese panica.

– Nu scapi de ei, spuse calm Velikov. Şoferul meu e expert în curse de viteză, iar maşina are aprindere în şapte timpi şi motor de patru sute douăzeci şi cinci de cai-putere.

Pe lângă dezinvoltura lui Pitt şi felul lui degajat de-a fi se mai simțea la el un aer de încredere de nezdruncinat, de parcă ştia exact ce avea de făcut.

Se-ntoarse spre Velikov zâmbindu-i nepăsător şi-i spuse:

– N-au făcut încă ruşii maşina care să întreacă un *Chevy* din 57.

Ca pentru a pune punct discuției, apăsă până la fund pedala de accelerație, iar bătrâna maşină obosită îşi puse la bătaie toate piesele hodorogite şi-şi adună puterile pentru o cursă de viteză cum nu mai făcuse de treizeci de ani. Grămada de fier gemea din toate încheieturile, dar rezistă şi merse mai departe. Câştiga viteză şi mânca milă după milă, iar zgomotul asurzitor pe care-l scotea motorul voia să dovedească că-şi făcea din plin datoria.

Pitt îşi concentrase întreaga atenție asupra felului în care conducea maşina şi asupra drumului, anticipand ce-l aştepta cu trei curbe înainte.

Zil-ul se ținea încăpățânat pe urmele lor, abia vizibil prin norul de fum care ieşea pe țeava de eşapament a *Chevrolet*-ului. Pitt conduse maşina fără s-o cruțe pe cele

câteva serpentine strânse care urcau un şir de dealuri împădurite. Erau pe marginea prăpastiei. Frânele erau terminate şi nu făceau altceva decât să scoată fum când le apăsa Pitt. Erau mâncate de mult şi fierul se freca scrâşnind de fier.

La nouăzeci de mile la oră, maşina prinse pe roţile din faţă o denivelare şi se zgudui cu un huruit înfiorător. Volanul se scutură în mâinile lui Pitt, mai să-i scape. Amortizoarele nu-şi mai făceau datoria, iar *Chevrolet*-ul se freca cu fundul de drum la fiecare cotitură, se înclina ameninţător, iar cauciucurile scoteau ţipete stridente ca un stol de gâşte sălbatice.

Velikov se ţinea ţeapăn de parcă înghiţise un băţ, cu ochii aţintiţi undeva înainte. Se prinsese atât de strâns de mânerul uşii iar încheieturile i se albiseră într-atât, de parcă era pregătit să sară la primul semn de accident, care i se părea oricum inevitabil.

Jessie era de-a dreptul înspăimântată. Îşi închisese ochii să nu mai vadă cum se opintea maşina înainte şi cum se legăna, când pe o parte, când pe alta a drumului. Îşi proptise genunchii în spătarul scaunului din faţă să nu fie aruncată dintr-o parte în alta şi ţinea arma îndreptată spre ceafa lui Velikov.

Chiar dacă Pitt îşi dădea seama de supliciul îngrozitor la care-i supunea pe ocupanţii maşinii, nu lăsa să se vadă nimic. Avea un avans de jumătate de oră, mai mult nu putea spera, până când soldaţii cubanezi aveau să ia legătura cu superiorii lor şi să le comunice răpirea generalului sovietic. Primul semn că militarii cubanezi încercau să-i încercuiască întinzându-le o cursă avea să fie apariţia unui elicopter. Când şi unde aveau să blocheze drumul nu avea cum să ştie, putea doar să facă presupuneri. Când, după o curbă, aveau să le iasă neaşteptat în cale cu un camion sau maşini puse de-a curmezişul drumului, atunci puteau fi siguri că totul se sfârşise. Numai prezenţa lui Velikov avea să-mpiedice masacrarea lor.

Şoferul *Zil*-ului nu se lăsa nici el mai prejos. Se apropia de Pitt tot mai mult după fiecare curbă, însă era bătut la drum întins şi pierdea teren pentru că *Chevrolet*-ul era mai puternic. Pitt întrezări cu coada ochiului un marcaj pe care scria că se apropiau de oraşul Cardenas. Pe marginea drumului începură

să apară case şi dughene, iar circulaţia deveni mai intensă.

Aruncă o privire pe vitezometru. Acum oscila în jurul vitezei de optzeci şi cinci de mile. Ridică doar puţin piciorul de pe acceleraţie până ce viteza scăzu la şaptezeci de mile, ţinându-i în şah pe cei din *Zil*.

Se strecură printre maşini, cu mâna apăsată pe claxon. Un poliţist încercă zadarnic să-l oprească, făcându-i semn să tragă la bordură, când trecu prin Piaţa Colon, înconjurând statuia din bronz a lui Columb. Spre norocul lui, străzile erau destul de late, aşa că evita cu uşurinţă pietonii şi celelalte maşini.

Oraşul era aşezat la gura unui golf care-l înconjura din trei laturi, iar Pitt îşi spuse că, atâta timp cât gonea pe lângă mare, era pe drumul cel bun spre Havana. Ca prin minune, rămase pe strada principală şi, după zece minute, maşina ieşea zburând din centrul oraşului şi-şi continua drumul prin ţară.

Cat timp durase cursa îndrăcită pe străzile oraşului, Zil-ul se apropiase de ei la nici cincizeci de metri. Una din gorile se aplecă pe geam şi trase un foc de armă.

– Trag în noi, anunţă Jessie, la capătul puterilor.

– Nu în noi, îi răspunse Pitt. Ţintesc în cauciucuri.

– Eşti ca şi prins, rosti Velikov pentru prima oară după cincizeci de mile. Renunţă. N-aveţi scăpare.

– Nu mă las nici mort.

Calmul desăvârşit al lui Pitt te descumpănea.

Nu era tocmai răspunsul pe care-l aştepta Velikov. Dacă toţi americanii ar fi fost ca Pitt, gândi el, atunci Uniunea Sovietică şi-ar fi găsit naşul de mult. Velikov se socotea o persoană abilă şi se mândrea cu iscusinţa sa în manevrarea oamenilor, însă pe Pitt simţea că nu avea cum să-l îngenuncheze.

Maşina zbură peste un povârniş şi ateriza cu o bufnitură pe partea cealaltă. Toba îi fu smulsă iar gazele de eşapament, eliberate, ţâşniră afară cu un bubuit asurzitor. Le lăcrimau ochii de la fum şi curând se simţiră în interiorul maşinii ca într-o saună din cauza căldurii degajate de motor şi-a aerului umed de afară. Podeaua era atât de încinsă încât puţin mai lipsea să se topească tălpile bocancilor lui Pitt. Dogoarea şi zgomotul erau teribile, iar Pitt avu senzaţia că se afla de ore întregi, asudând, într-o sală a cazanelor.

Cu bătrânul *Chevrolet* care arăta acum ca o caricatură de

maşină, păreau scăpaţi cu toţii de la casa de nebuni. Dinţii transmisiei erau mâncaţi de tot şi urlau împotrivindu-se rotaţiilor îndrăcite la care erau supuşi; din măruntaiele motorului începură să se audă bătăi ciudate, dar, deşi scotea sunete gâtuite de împotrivire, bătrânul Chevrolet tot nu se lăsa şi se opintea mai departe, parcă presimţind că acesta era ultimul drum pe care-l făcea.

Pitt încetinise pe nesimţite lăsându-l pe şoferul rus să-l ajungă din urmă, la numai trei lungimi de maşină în spate. Conducea *Chevrolet*-ul în zigzag să-l ferească de gloanţele trase de gorila lui Velikov.

Ridică o idee piciorul de pe acceleraţie, până când Zil-ul ajunse la şase metri de bara sa din spate.

Atunci, apăsă frâna până la fund.

Sergentul care conducea *Zil*-ul era un bun şofer, dar nu destul de bun pentru ce i se-ntâmpla acum. Trase de volan în dreapta şi fu cât pe ce să scape. Numai că nu mai avu timp şi distanţa era acum prea mică. *Zil*-ul intră în fundul *Chevrolet*-ului cu scrâşnet de fiare zdrobite şi explozie de sticlă spartă, radiatorul se înfundă în motor, iar izbitura îl întoarse de spate ca pe un titirez.

Scăpat de sub control, *Zil*-ul deveni acum o grămadă neputincioasă de metal de trei tone care se îndrepta spre moarte sigură. Evită la milimetru un pom şi patină pe şosea până se izbi de un autobuz abandonat pe marginea drumului, la o viteză de optzeci de mile la oră. Din maşină ţâşniră limbi de foc cât se dădu peste cap de câteva ori, pentru a se opri răsturnată cu susu-n jos, cu roţile în sus, învârtindu-se mai departe. Ruşii erau prinşi înăuntru ca într-o capcană, din care nu mai aveau scăpare, iar pălălaia de foc portocalie se transformă curând într-un nor gros de fum.

Bătrânul, credinciosul *Chevrolet* continua să meargă trepidând, aşa dezmembrat cum era.

Motorul împroşca aburi şi ulei pe sub capotă, viteza a doua şi frânele se duseseră de mult, iar bara din spate, răsucită, se tara pe asfalt, aruncând în urmă o ploaie de scântei.

Norul de fum avea să-i atragă curând pe urmăritori. După o milă, poate la următoarea curbă, puteau să se trezească în faţa unui baraj. Pitt aştepta dintr-o clipă-n alta să vadă apărând un

elicopter deasupra pomilor care străjuiau şoseaua.

Trebuia să scape, de maşină. Ar fi fost o nesăbuinţă să mai conteze pe bafta pe care o avusese până atunci. Venise vremea să schimbe caii, ca un tâlhar care fuge din faţa poterei.

Se apropiau de oraşul Matanzas a cărui periferie se profila acum la orizont şi Pitt încetini la cincizeci de mile. Zări un combinat de îngrăşăminte şi intră în parcarea din faţa lui. *Chevrolet*-ul care se tânguia, pe ducă, şi-l trase sub un copac rămuros, se uită în jur şi, nevăzând pe nimeni, opri motorul.

Pârâitul grămezii de metal încinse şi sfârâitul aburului luară locul bubuiturilor care le spărsese timpanul până atunci.

– Ce plan ai? întrebă Jessie care, între timp, îşi venise în fire complet. Sper că ai un plan de rezervă.

– Ucenicul Vrăjitor n-are putere asupra mea, spuse Pitt cu un zâmbet liniştitor. Rămâi aici. Dacă prietenul nostru generalul îndrăzneşte să sughiţe, omoară-l.

Coborî în parcare. Era zi lucrătoare, iar parcarea era plină de maşinile muncitorilor.

Duhoarea grea care venea dinspre combinat umplea aerul cu miasme puturoase pe o rază de câteva mile.

Se opri la poarta principală privind la coloanele de camioane încărcate cu sulfat de amoniu, clorură de potasiu şi bălegar, intrând în combinat şi cele care ieşeau cu îngrăşăminte ambalate în saci de hârtie.

Îi veni o idee şi se îndreptă cu paşi mari spre un drum murdar care dădea în şosea. După un sfert de oră de aşteptare apăru un camion rusesc plin cu îngrăşăminte naturale care se îndrepta spre combinat. Se aşeză în mijlocul drumului şi îi făcu semn şoferului să oprească.

Şoferul era singur în cabină. Se uită în jos spre Pitt cu o privire întrebătoare. Pitt îi făcu semn să iasă arătându-i ceva sub camion.

Curios, şoferul sări afară din cabină şi se aplecă alături de Pitt care cerceta atent arborele de antrenare al camionului. Nevăzând nimic în neregulă, şoferul dădu să se întoarcă spre Pitt tocmai când acesta îi aplica o lovitură în ceafă.

Şoferul se înmuie, iar Pitt îl prinse de umeri. Îl înghesui pe cubanezul leşinat cum putu în cabină, apoi se sui şi el rapid. Motorul continua să meargă, iar Pitt băgă în viteză şi conduse

camionul până la pomul care ascundea *Chevrolet*-ul de privirile urmăritorilor din aer.

– Toată lumea sus, spuse el sărind din cabină.

Jessie se strânse de scârbă.

– Dumnezeule, ce e înăuntru?

– Cuvântul cel mai elegant care-mi vine-n minte e bălegar.

– Mă vezi pe mine bălăcindu-mă în mizeria asta? întrebă Velikov.

– Nu numai că o să vă bălăciți, da o să vă băgați până-n gât, spuse Pitt. Luă puşca din mâna lui Jessie şi-o înfipse brutal în spinarea generalului. Hai, hopa sus, domnule general. Să vezi şi tu ce simțeau victimele tale când le obligai să se târască în noroi.

Velikov îi aruncă lui Pitt o uitătură cruntă, încărcată de ură, dar urcă în spatele camionului.

Jessie îl urmări scârbită cât Pitt îl dezbrăcă pe şofer de haine. Erau cu câteva măsuri mai mici, aşa că trebui să lase cămaşa desfăcută şi pantalonii descheiați la fermoar ca să poată intra în ele. Îl îmbrăcă rapid pe şoferul cubanez în uniforma lui şi-l târî până-n spatele camionului, trântindu-l alături de ceilalți. Abia acum îi dădu înapoi puşca lui Jessie. Ea o luă fără a mai aştepta să i se spună ce are de făcut şi lipi gura țevii de capul lui Velikov. Pitt găsi o lopată pe o poliță, în spatele cabinei, şi se porni să arunce bălegar peste ei, să-i acopere.

Jessie îşi astupă gura şi nările, căznindu-se să nu verse.

– Asta nu cred s-o mai suport.

– Bucură-te că e gunoi de grajd, de la cai şi vaci, şi nu de la canalizare.

– Ție ți-e uşor să vorbeşti. Tu stai la volan.

După ce-i acoperi pe toți, lăsându-le loc cât să respire, Pitt urcă în cabină şi se întoarse la şosea.

Se opri până când trecură de ei, rotindu-se ca nişte bondari deasupra lor, trei elicoptere militare şi făcu loc unui convoi de camioane pline cu soldați care se-ndreptau spre *Zil*-ul prefăcut într-un morman de fiare carbonizate.

Aşteptă şi abia după aceea coti la stânga, înscriindu-se pe şosea. Aproape de intrarea în oraşul Matanzas opri în fața unui baraj, o maşină blindată în jurul căreia stăteau cincizeci de

soldați, toți foarte încruntați şi hotărâți.

Opri şi le arătă actele şoferului. Planul lui merse mai bine decât se aşteptase. Soldații nici gând n-aveau să se apropie de camionul urît-mirositor. Îi făcură semn să treacă, bucuroşi să-l vadă îndepărtându-se, fericiți că puteau din nou respira aer curat.

O oră şi jumătate mai târziu, soarele dispăru la apus, iar în zare apărură strălucind luminile Havanei. Pitt intră în oraş şi o luă pe Via Blanca. Se simțea în siguranță, pierdut în iureşul circulației agitate, zgomotoase, a străzii la acea oră de vârf; poate doar miasma emanată de camion ar fi putut atrage atenția asupra lor. Era oricum mai bine că intrau în oraş pe înserat.

Fără paşaport şi fără bani oricum nu aveau de ales, trebuia să ia legătura cu misiunea diplomatică americană aflată în incinta Ambasadei Elveției. Doar ei puteau să-l ajute să scape de grija lui Jessie şi să-l ascundă până i se trimiteau prin curier de la Washington paşaportul şi documentele de intrare în Cuba în bună regulă. De îndată ce devenea în mod oficial turist, putea liniştit să caute să tălmăcească enigma La Doradei.

Din partea lui Velikov nu erau probleme. Atâta timp cât trăia, generalul era o adevărată amenințare pentru că ar fi continuat şirul de crime şi fărădelegi.

Pitt hotărî să-l împuşte imediat pe o alee lăturalnică.

Eventualii curioşi care s-ar fi mirat la auzul împuşcăturilor, în final, le-ar fi pus pe seama rateurilor camionului.

Vină scurt pe un drum îngust care trecea printre două şiruri de depozite, în zona docurilor, şi opri camionul. Lăsă motorul să meargă şi seduse în spate. Când sări parapetul şi urcă în camion văzu ieşind afară din gunoaie capul şi mâinile lui Jessie.

Îi curgea sânge dintr-o rană adâncă de la tâmplă, iar ochiul drept era umflat şi învinețit. Singurele semne ale prezenței lui Velikov şi a şoferului cubanez erau nişte adâncituri, acolo unde Pitt îi îngropase.

Dar ei dispăruseră.

O scoase pe Jessie cu grijă din gunoi şi îi şterse fața. Ea deschise ochii cu greutate şi-i aținti asupra lui şi, după o

vreme, începu să clatine uşor din cap, legănându-l dintr-o parte. În alta.

– Îmi pare rău. Am încurcat iarăşi lucrurile.

– Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el.

– Şoferul s-a repezit asupra mea şi m-a lovit. Nu te-am strigat să-mi vii în ajutor de teamă să nu stârnesc bănuieli şi să fim opriți de poliție. Ne-am luptat pe armă până a căzut din camion. Apoi, Velikov m-a ținut de mâini şi şoferul m-a bătut până mi-am pierdut cunoştința. Deodată Jessie îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Unde sunt?

– Probabil că au sărit din camion, îi răspunse el. Ți-aduci aminte unde şi când s-a-ntâmplat? Pe fața lui Jessie se vedea că face eforturi să se-adune.

– Cred că atunci când am intrat în oraş.

Mi-amintesc de zgomotul circulației intense.

– Cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă.

O susținu până la marginea camionului şi-o ajută cu blândețe să coboare.

– Mai bine am lăsa camionul aici şi-am încerca să luăm un taxi.

– Nu pot să merg nicăieri puțind în halul ăsta, spuse ea vădit surprinsă de propunerea lui Pitt. Uită-te la tine. Arăți ridicol, aşa descheiat complet la cămaşă.

Pitt ridică din umeri.

– Ei, lasă, n-o să fiu arestat pentru ținută indecentă. Totuşi am pantaloni pe mine.

– Nu putem lua nici un taxi. N-avem nici un pesos, spuse ea cu exasperare.

– Misiunea americană cantonată la Ambasada Elveției o să se îngrijească de toate. Ştii unde e?

– Se numeşte Secția de operațiuni speciale. Cuba a trimis la Washington o misiune asemănătoare.

Clădirea este situată pe Bulevardul Malecon şi fațada ei dă înspre mare.

– O să ne ascundem până se-ntunecă. Poate găsim o cişmea să te speli. Velikov o să ordone ca oraşul să fie scotocit pe toate fețele. Probabil o să-şi pună oamenii să supravegheze ambasada, aşa că trebuie să ne gândim cum să ne strecurăm înăuntru. Te simți în stare să mergi?

– Ştii ceva, îi spuse ea cu un surâs mâhnit. Am obosit de întrebarea asta a ta stupidă.

65.

Ira Hagen coborî din avion şi intră în terminalul Aeroportului José Marti. Se aştepta şi se pregătise sufleteşte să rabde hărţuiala vameşilor, dar aceştia se mulţumiră să arunce o privire pe paşaportul lui diplomatic şi-l lăsară să treacă fără prea multe formalităţi. Pe când se îndrepta spre punctul de recuperare a bagajelor, se auzi strigat de un bărbat într-un costum în dungi albe şi albastre de bumbac.

– Domnul Hagen?

– Da, eu sunt Hagen.

– Tom Clark, şeful Secţiei de operaţiuni speciale. Însuşi Douglas Oates ne-a prevenit despre sosirea dumneavoastră.

Hagen îl măsură pe Clark din cap până-n picioare. Diplomatul era un bărbat atletic, cam de treizeci şi cinci de ani, bronzat, cu o mustaţă a la Errol Flynn, cu părul roşcat, rărit, adus cu grijă spre frunte, să mai acopere din începutul de pleşuvie, cu ochi albaştri şi nasul rupt în câteva locuri. Scutură inimos mâna întinsă de Hagen de vreo şapte ori.

– Cred că nu vin prea mulţi americani pe-aici, spuse Hagen.

– Foarte puţini de când preşedintele Reagan a interzis intrarea turiştilor şi-a oamenilor de afaceri în Cuba.

– Presupun că aţi fost prevenit asupra motivului vizitei mele.

– Să aşteptăm până urcăm în maşină şi vorbim atunci, spuse Clark, arătându-i o femeie grasă care stătea discret puţin mai încolo, cu un geamantan aşezat pe genunchi.

Lui Hagen nu-i trebuiau prea multe explicaţii - recunoscu imediat un radio-receptor care le înregistra fiecare vorbă.

După aproape o oră, valiza lui Hagen ieşi în sfârşit din vamă şi ei se-ndreptară spre maşina lui Clark, o limuzină Lincoln, în care-i aştepta şoferul la volan. Începu să burniţeze, dar Clark era pregătit cu o umbrelă la-ndemână. Şoferul aşeză geamantanul în portbagaj, după care porniră spre Ambasada Elveţiei care adăpostea Secţia de operaţiuni speciale a Statelor Unite.

Hagen îşi petrecuse şapte ani buni din viaţă în Cuba înainte

de revoluție şi găsi Havana aproape neschimbată, întocmai cum şi-o amintea. Culorile pastelate ale clădirilor ornamentate cu stil, care însoțeau pline de farmec bulevardele, străjuite de palmieri, păreau uşor spălăcite, dar nu se schimbaseră prea mult. Era o revenire în timp, plină de nostalgie. Străzile erau înțesate de automobile din anii 50, mărci vechi care stârneau aduceri aminte - *Kaiser, Studebaker, Packard, Hudson*, chiar unul sau două *Edsel*. Erau amestecate printre mai noile *Fiaturi* şi *Lada* aduse din Italia şi din Rusia.

Oraşul era însuflețit, dar nu de atmosfera exuberantă din anii când în fruntea țării se afla Batista. Cerşetorii, prostituatele şi mahalalele sordide dispăruseră. Le luase acum locul o atmosferă de ponoseală şi sărăcie, semnul distinctiv al comunismului. Hotărât lucru, îşi spuse Hagen, marxismul era ca un furuncul pe fundul umanității.

Se întoarse spre Clark.

– De cât timp lucrați în diplomație?

– Nu lucrez. Sunt de la Agenție.

– CIA? Clark încuviință dând din cap.

– Dacă vreți să-i spuneți aşa.

– Şi-atunci, ce-a fost cu convorbirea cu Douglas Oates?

– Asta a fost pentru cei care trag cu urechea la aeroport. De fapt Martin Brogan m-a informat despre misiune.

– Cum stați cu explozibilul? L-ați găsit, l-ați dezamorsat? Clark zâmbi sumbru.

– Puteți să-i spuneți bombă, că asta e. Fără îndoială, una cu rază limitată de acțiune, dar cu destulă forță să devasteze jumătate din oraş şi să stârnească un incendiu care va reduce la cenuşă toate şandramalele şi cocioabele de la mahala. Nu, n-am găsit-o. Am trimis o echipă formată din douăzeci de oameni - agenți, siguri - să scotocească portul şi să cerceteze cele trei vase. N-au dat încă de nimic. Caută acul în carul cu fân. Ceremonia oficială şi parada încep în mai puțin de optsprezece ore.

Doar o armată întreagă de vreo două mii de căutători ar putea găsi bomba la timp. Şi, de parcă asta nu era de-ajuns, forțele noastre modeste mai sunt handicapate şi de faptul că trebuie să înşele vigilența cubanezilor şi-a ruşilor care-au luat măsuri foarte drastice de securitate. După cum se prezintă

lucrurile, mă văd obligat să spun că explozia este inevitabilă.

– De-aş putea ajunge până la Castro să-i transmit mesajul preşedintelui...

– Castro nu vrea să vorbească cu nimeni, spuse Clark. Cubanezii de încredere foarte bine plasaţi în guvern, şi sunt vreo cinci la număr, nu pot lua legătura cu el. Trebuie să spun că misiunea dumneavoastră este încă şi mai lipsită de speranţă decât a mea.

– Aveţi de gând să vă evacuaţi oamenii? O umbră de tristeţe trecu prin ochii lui Clark.

– Nu. Vom rămâne cu toţii aici până la capăt.

Hagen tăcu, iar şoferul ieşi de pe Bulevardul Malecón şi se îndreptă spre intrarea a ceea ce fusese odinioară Ambasada Statelor Unite, acum sediul oficial al Ambasadei Elveţiei. Doi soldaţi în uniforma armatei elveţiene le deschiseră porţile metalice.

Pe neaşteptate, ţâşni, nu se ştie de unde, un taxi care se aşeză drept în spatele limuzinei şi intră pe poartă în urma ei, înainte ca gardienii luaţi prin surprindere, să aibă timp să o închidă. Taxiul nu se oprise nici când săriră afară o femeie îmbrăcată în uniformă de miliţian şi un bărbat de pe care atârnau nişte zdrenţe. Soldaţii îşi reveniră iute şi alergară spre străinul care se postase în faţa lor gata să-i înfrunte, aşteptându-i într-o atitudine de box şi judo combinate. Se opriră căutându-şi pistoalele automate care se aflau în toc asupra lor. Întârziaseră însă suficient de mult să-i dea timp femeii să înhaţe şi să deschidă portiera din spate a Lincoln-ului.

Femeia urcă în maşină.

– Sunteţi americani sau elveţieni? întrebă ea.

– Americani, răspunse Clark, înmărmurit de apariţia ei neaşteptată, dezgustat de putoarea pe care o emana. Ce doreşti? Nu se aşteptaseră la un asemenea răspuns din partea ei. Femeia se porni pe un râs isteric.

– Americani sau elveţieni. Dumnezeule, sună de parcă v-aş întreba dacă aveţi ceva la desert.

Şoferul se trezi în sfârşit din amorţeală, sări din maşină şi-o prinse pe Jessie de talie.

– Aşteaptă, spuse Hagen pe un ton autoritar, văzând că faţa

femeii era acoperită de contuzii. Despre ce e vorba?

– Sunt cetățean american, trânti ea după ce-şi veni în fire. Mă numesc Jessie LeBaron. Vă rog să m-ajutați.

– Doamne Dumnezeule, şopti Hagen, sunteți chiar soția lui Raymond LeBaron?

– Da, eu sunt. Le arătă înnebunită lupta care se dădea pe aleea ambasadei. Trebuie să-i opriți. El este Dirk Pitt, director pentru proiecte speciale la NUMA.

– Mă ocup eu, spuse Clark. Până să aibă timp să intervină, Pitt doborâse deja unul din paznici şi se lupta cu celălalt. Şoferul cubanez țopăia ca un apucat în jurul lor, dădea din mâini şi țipa să i se dea banii pentru cursă. Câțiva polițişti în civil apăruți din neant la poarta ambasadei sporiră zăpăceala generală cerând ca Pitt şi Jessie să le fie predați. Clark nu-i băgă în seamă pe polițişti, plăti şoferul, apoi îl conduse pe Pitt la limuzină.

– De unde dracu ați apărut? întrebă Hagen. Preşedintele vă credea arestați sau împuşcați.

– Nu acum, îl întrerupse Clark. Să dispărem până nu uită polițiştii de imunitatea noastră diplomatică şi se înfurie rău de tot.

Îi împinse zorit în incinta ambasadei şi-i însoți pe un coridor care ducea în partea care aparținea americanilor. Pitt a fost condus într-o cameră liberă să facă duş şi să se bărbierească. Unul dintre funcționari care avea cam aceeaşi statură îi împrumută nişte haine comode. Uniforma lui Jessie a fost arsă la incinerator şi, recunoscătoare, ea se spălă şi în sfârşit scăpă de mirosul greu de bălegar.

Un doctor de la Ambasada Elveției îi făcu un control medical amănunțit şi îi pansa rănile. Îi prescrise o masă copioasă şi dispuse să fie lăsată să doarmă câteva ore înainte de a fi audiată de funcționarii de la Secția de operațiuni speciale.

După care, Pitt a fost condus într-o sală mică de consiliu. La intrarea lui, Hagen şi Clark se ridicară în picioare şi se prezentară în sfârşit. Îl invitară să ia loc, şi toți cei prezenți se aşezară în jurul unei mese cu picioare masive, lucrată artizanal din lemn de pin.

– N-avem vreme de explicații lungi, spuse Clark fără altă introducere. În urmă cu două zile, superiorii mei mi-au adus la

cunoştinţă planul de atac secret al insulei Cayo Santa Maria. Contau pe mine să fiu pregătit să dau de urmele voastre la Havana în cazul în care operaţiunea ar fi eşuat. Am aflat că a reuşit când domnul Hagen ...

– Ira, i-o tăie scurt Hagen.

– Când Ira mi-a arătat un document strict secret sustras de la instalaţia sovietică de pe insulă. Am primit prin el instrucţiuni de la Martin Brogan şi de la preşedinte să vă găsesc pe dumneavoastră şi pe doamna LeBaron. Mi s-a ordonat să-i anunţ imediat dac-aţi fost prinşi şi arestaţi.

– Sau executaţi, completă Pitt.

– Şi-n cazul ăsta, recunoscu Clark.

– Atunci ştiţi de ce-am venit în Cuba eu şi cu Jessie.

– Da, ea are un mesaj urgent pentru Castro din partea preşedintelui.

Pitt se lăsă relaxat pe spate, sprijinindu-se pe spătar.

– Bine. Deci rolul meu în această afacere s-a încheiat. V-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi găsi un loc la avionul pentru Washington peste câteva zile. În timpul ăsta eu am ceva personal de rezolvat.

Clark şi Hagen avură un scurt schimb de priviri, dar nici unul nu îndrăzni să-l privească pe Pitt în ochi.

– Regret că trebuie să vă dau planurile peste cap, spuse Clark. A picat o problemă din senin, iar priceperea dumneavoastră la vapoare s-ar putea să ne fie de folos.

– N-am cum să vă ajut. Sunt rupt de oboseală.

– Putem sta de vorbă câteva minute, doar cât să vă explicăm cu ce ne-am trezit pe cap.

– Sunt gata să vă ascult.

Clark dădu din cap mulţumit.

– OK. Ira vine direct de la preşedinte. El ar putea să vă explice situaţia mai bine decât mine. Se întoarse spre Hagen. Ai cuvântul.

Hagen se dezbrăcă de haină, îşi scoase o batistă dintr-un buzunar al pantalonilor şi-şi şterse fruntea năduşită.

– Uite care-i treaba, Dirk. Nu te superi dacă-ţi spun Dirk?

– De vreme ce aşa mă cheamă.

Hagen se pricepea la oameni şi-i plăcea ce vedea în faţa ochilor lui. Tipul nu părea a fi un fraier, nu era genul pe care

să-l duci cu preşul. Era ceva în persoana lui care inspira încredere. Hagen dădu cărţile pe faţă şi vorbi deschis despre planul ruşilor de a-i omorî pe fraţii Castro şi de-a prelua conducerea asupra Cubei. Trecu în revistă detaliile mai importante în termeni concişi, explicând că explozibilul intrase clandestin în port şi când fusese programat momentul detonării.

După ce Hagen sfârşi ce avea de spus, interveni Clark care preciza că erau în curs de desfăşurare operaţiunile de căutare a bombei. Că nu mai era timp să aducă o echipă specială pentru dezamorsarea bombelor nucleare şi că, oricum, cubanezii nu le-ar fi permis să pună piciorul în port.

Nu avea la dispoziţie decât zece oameni care foloseau un echipament rudimentar de detectare a radiaţiilor.

El purta responsabilitatea teribilă de a conduce cercetările şi nu trebuia să facă uz prea mare de imaginaţie să-şi dea seama de inutilitatea eforturilor pe care le depuneau.

– Ai înţeles, Pitt?

– Da, răspunse Pitt rar. Am înţeles. Mulţumesc pentru explicaţii.

– Întrebări?

– Câteva, însă una mă frământă cel mai mult. Ce se va întâmpla cu noi toţi dacă nu e găsit şi dezamorsat la timp dispozitivul acela?

– Cred că ştii răspunsul, spuse Clark.

– Păi vreau să-l aud de la tine.

Când Clark răspunse, faţa lui era îndurerată ca a unei bocitoare la o înmormântare.

– Vom muri cu toţii

– Cât timp mai avem Clark ?

– Nici o zi nu avem.

– Ne ajuţi? Îl întrebă Hagen.

Pitt se gândi la ore. Se ridică de pe scaun şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat, cernând ca prin sită avalanşa de informaţii. Nici după un minut de tăcere, timp în care Hagen şi Clark l-au urmărit răbdători, Pitt se aplecă asupra mesei, sprijinindu-se cu mâinile de ea, şi spuse.

– Aş dori să văd o hartă a docurilor.

Unul din oamenii lui Clark aduse imediat una.

Pitt o întinse pe masă şi o cercetă atent.

– Ziceaţi că nu puteţi să-i puneţi în gardă pe cubanezi spuse el studiind construcţiile de pe chei.

– Nu, îi răspunse Hagen. Guvernul lor e împânzit de agenţi sovietici secreţi. Dacă i-am anunţa ar pune beţe-n roate oamenilor noştri; dacă nu îi prevenim, s-ar putea să îi ignore complet, pe cei care încearcă să găsească bombele. Întreaga vină o să cadă asupra Statelor Unite de asta serviciile sovietice depun eforturi considerabile să folosească canalul de lângă docuri. Clark îşi ridică sprâncenele a mirare.

– De unde ştii?

– E locul din care o bombă explodând ar face cele mai mari ravagii. Canalul ăsta ajunge până-n inima oraşului.

– Bine gândit, spuse Clark. Două dintre vasele suspecte sunt ancorate acolo. Celălalt este de partea cealaltă a golfului.

– Ai aflat ceva despre vase? Clark examina o pagină a unui document care făcea referiri la sosirea vaselor.

– Două dintre ele aparţin flotei comerciale a Uniunii Sovietice. Al treilea navighează sub pavilion panamez şi aparţine unei firme conduse de exilaţi cubanezi anti-Castro.

– Ultimul vas e doar un paravan în spatele căruia se afla K.G.B-ul, spuse Hagen. O să pretindă că transfugii cubanezi lucrează pentru CIA şi-or să ne facă răspunzători de dezastru. Nu cred să mai fie după aceea un stat pe faţa pământului care să ne creadă că nu noi am fost implicaţi.

– Pare a fi un plan solid, spuse Clark. Nici nu era de crezut că or să transporte bomba pe un vas de-al lor.

– Da, numai că de ce să distrugă două vase cu întreaga lor încărcătură dacă nu urmăresc ceva cu asta? întrebă Pitt.

– Sunt de acord că nu are sens.

– Numele vaselor şi încărcătura lor? Clark scoase o altă foaie a documentului şi citi din ea:

– *Ozero Zaisan* – cargou sovietic care transportă echipament militar şi alimente pentru armată. *Ozero Baikai* - petrolier de două sute de mii de tone. Falsul vas condus de cubanezi este *Amy Bigalow*, transportor de mărfuri în vrac, care are acum la bordul său douăzeci şi cinci de mii de tone de azotat de amoniu.

Pitt ridică fascinat ochii spre tavan.

– Petrolierul e vasul amarat în partea cealaltă a golfului?

– Da, lângă rafinărie.

– A fost descărcat vreunul dintre vase? Clark clătină din cap.

– Nu am văzut nici un semn de activitate în jurul celor două cargouri, iar petrolierul pare a fi cu încărcătura intactă la bord.

Pitt se aşează din nou la masă şi le aruncă celor doi bărbaţi din încăpere o privire rece, dură.

– Domnilor, aţi fost duşi de nas.

Clark îl privea pe Pitt, dând semne că avea o bănuială teribilă.

– Ce vrei să spui?

– Aţi supraapreciat tactica ruşilor, dându-i o prea mare importanţă, dar le-aţi subestimat viclenia, spuse Pitt. Nu e nici un fel de bombă nucleară pe nici unul din vase. Pentru ce-au de gând să facă n-au nevoie de bombe nucleare.

66.

General-colonelul Viktor Kolceak, comandantul celor cincisprezece mii de soldaţi şi consilieri militari sovietici staţionaţi pe teritoriul cubanez, se ridică din spatele biroului şi-l îmbrăţişă călduros pe Velikov

– Domnule general, mici nu ştiţi Cât mă bucur să văd că sunteţi în viaţă.

– Vă împărtăşesc bucuria, domnule general colonel, spuse Velikov întorcându-i lui Kolceak strânsoarea ca de urs.

– Luaţi loc, luaţi loc, avem atâtea de discutat. Cei care se află în spatele distrugerii instalaţiei noastre de supraveghere de pe insulă vor trebui să plătească, oricine ar fi ei. Într-un mesaj venit direct din partea preşedintelui Antonov, acesta mă asigură că nu va accepta ultragiul şi nu va sta cu mâinile în sân.

– Eu, mai mult decât oricine, înţeleg lucrurile în acelaşi fel, spuse Velikov. Avem însă ceva urgent de discutat.

– Doriţi un pahar de vodcă?

– Mă descurc şi fără, îi răspunse Velikov răstit. *Rom şi Cola* trebuie să aibă loc mâine dimineaţă la ora zece şi jumătate. Aţi încheiat pregătirile? Kolceak îşi turnă un deget de vodcă în pahar.

– Demnitarii sovietici şi prietenii noştri cubanezi părăsesc discret oraşul în grupuri mici. Majoritatea trupelor noastre sunt deja la patruzeci de mile de aici pentru nişte aşa-zise manevre. Până-n zori, personalul, echipamentele, documentele noastre importante vor fi discret evacuate.

– Lăsați ceva în urmă, îi spuse Velikov direct.

Kolceak îl privi pe generalul Velikov peste ochelarii fără rame, ca o bunică care se uită la nepoțelul ei sugar.

– Ce să lăsăm în urmă, domnule general? Velikov îi alungă privirea ironică din ochi.

– Cincizeci de funcționari sovietici împreună cu familiile lor, neveste şi copii, şi două sute dintre militarii noştri.

– Sunteți conştient de ceea ce-mi cereți?

– Tocmai că sunt conştient. Nu-i putem învinui pe cei de la CIA de a fi provocat moartea a o sută de mii de persoane fără să înregistrăm şi noi câteva victime. Ruşii mor alături de cubanezi. O să culegem astfel roadele propagandei noastre şi-o să netezim calea pentru instalarea noului guvern.

– Nu pot să cred că trebuie să iau viața a două sute cincizeci de concetățeni de-ai mei.

– Tatăl dumneavoastră nu şi-a făcut prea mari procese de conştiință când a curățat un câmp minat de germani trimițându-şi oamenii să calce peste mine.

– Era vreme de război.

– Ca şi-acum, doar că s-au schimbat duşmanii, spuse Velikov rece. Suntem în război cu Statele Unite din 1945. Prețul pe care-l plătim cu propria noastră viață e mic dacă-l comparăm cu influența tot mai mare pe care o câştigăm în emisfera vestică. Nu se acceptă contraargumente, domnule general. Țara aşteaptă să ne facem datoria.

– N-avem nevoie de lecții de la K.G.B să aflu ce-nseamnă să-mi fac datoria față de țară, spuse Kolceak fără răutate.

Velikov ridică nepăsător din umeri.

– Fiecare îşi joacă rolul său. Să revenim la *Rom şi Cola*. După explozie, trupele dumneavoastră vor reveni în oraş şi vor acorda ajutor medical în sprijinul operațiunilor de salvare şi stingere a incendiului. Oamenii mei vor avea grijă ca tranziția la noua conducere să se facă fără incidente. O să aranjez o campanie în presa internațională care să îi prezinte într-o

lumină favorabilă pe soldații sovietici dând primul ajutor supraviețuitorilor răniți.

– Ca militar, mă văd obligat să spun că întreaga operațiune mi se pare dezgustătoare. Nu-mi vine să cred că tovarăşul Antonov a fost de acord cu aşa ceva.

– Ştie el ce face, iar eu nici nu mă gândesc să-i pun la îndoială motivele.

Kolceak se sprijini de marginea biroului cu umerii căzuți.

– Voi face o listă cu cei care rămân.

– Mulțumesc, domnule general-colonel.

– Presupun că toate pregătirile s-au încheiat.

Velikov încuviință dând din cap.

– Dumneavoastră şi cu mine îi vom însoți pe frații Castro la tribuna ridicată în vederea paradei. Am să am la mine un transmițător de buzunar care va detona explozibilul de pe vasul principal. Când Castro o să se lanseze în discursul lui interminabil, o să părăsim pe nesimțite tribuna şi-o să ajungem la o maşină oficială care ne aşteaptă. Când o să ajungem destul de departe ca să fim în siguranță - asta înseamnă la o distanță de cincisprezece mile, adică treizeci de minute de mers - eu o să activez transmițătorul şi după aceea va urma explozia.

– Cum o să explicăm salvarea noastră miraculoasă? îl întrebă Kolceak sarcastic.

– În primele rapoarte o să se spună că am dispărut, deci că suntem morți, după aceea, că am fost descoperiți printre răniți.

– Cât de grav răniți?

– Cât să pară convingător. Uniforme sfâşiate, ceva sânge, câteva răni false acoperite de bandaje.

– Ca doi huligani care am dat spargere la garderoba unui teatru.

– Nu e tocmai comparația care-mi vine acum în minte.

Kolceak se întoarse spre fereastră şi privi oraşul aglomerat al Havanei.

– Mi-e greu să cred că mâine, pe vremea asta, totul o să se transforme într-o întindere de cenuşă, o mare suferință şi moarte.

***

Preşedintele nu se culcase, lucra încă la biroul său. Nimic nu era clar, hotărât, alb sau negru.

Munca şefului executivului presupunea un compromis după altul. Victoriile sale asupra Congresului erau subțiate de amendamente bătute-n cuie, politica lui externă disecată de şefii politici din lumea-ntreagă până nu mai rămânea nimic din propunerea sa originală. Iar acum încerca să-i salveze viața unui bărbat care, timp de treizeci de ani, considerase Statele Unite duşmanul său principal. Se întreba ce importanță aveau să aibă toate astea peste două sute de ani.

Dan Fawcett intră cu o cafetieră aburindă şi nişte sandvişuri.

– Biroul Oval veghează, spuse el, încercând să pară vesel. Sandvişurile dumneavoastră preferate, ton cu şuncă. Îi întinse preşedintelui o farfurie şi-i turnă nişte cafea. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc, Dan. Redactez discursul pentru conferința de presă de mâine.

– De-abia aştept să văd ce mutre or să facă cei din presă când o să dezvăluiți existența coloniei de pe Lună şi-o să-i prezentați pe Steinmetz şi pe oamenii lui. Am vizionat câteva casete video aduse de pe Lună cu înregistrări de experimente. Sunt incredibile.

Preşedintele aşează sandvişul deoparte şi sorbi gânditor din cafea.

– Lumea s-a întors cu fundu-n sus.

Fawcett tocmai muşca dintr-un sandviş, dar se opri.

– Poftim?

– Gândeşte-te cât e de absurd. În momentul în care eu anunț lumii întregi cea mai măreață realizare a lumii moderne, Havana va fi rasă de pe fața Pământului.

– Ați primit vreo veste de ultimă oră de la Brogan după apariția neaşteptată a lui Pitt şi Jessie LeBaron la Secția noastră de operațiuni speciale?

– De o oră n-am mai primit nici una. Brogan a rămas la birou peste noapte.

– Nu contenesc să mă minunez cum de-au reuşit să scape.

– Două sute de mile într-o țară ostilă. Mă depăşeşte.

Sună la telefonul direct cu Langley.

– Da.

– Martin Brogan, domnule preşedinte. Rapoartele trimise de Havana spun că nu a fost detectată nici urmă de reactivitate pe nici unul dintre vase.

– Oamenii au reuşit să urce la bordul lor?

– Nu. Securitatea e straşnică. N-au putut decât să treacă cu maşina pe lângă cele două vase ancorate în port. Celălalt vas, un petrolier, e amarat în golf. N-au reuşit decât să meargă-n jurul lui într-o ambarcaţiune.

– Ce vrei să spui, Martin, că bomba n-a fost descărcată şi ascunsă undeva în oraş?

– Vasele sunt strict supravegheate de la intrarea lor în port, N-au fost descărcate.

– Poate că radiaţiile nu trec prin carena de oţel a navelor.

– Experţii de la Los Alamos mă asigură c-ar trebui să treacă. Problema e că oamenii noştri din Havana nu sunt profesionişti, experţi în depistarea radiaţiilor. Sunt cu mâinile legate, pentru că trebuie să folosească aparate Geiger care se găsesc în comerţ şi care nu sunt suficient de sensibile să măsoare micile oscilaţii.

– De ce n-am trimis profesionişti calificaţi cu aparatură specială la faţa locului? întrebă preşedintele.

– Una e să trimiţi un singur bărbat într-o misiune diplomatică, cu o singură valiză la el, cum e Ira Hagen şi cu totul altceva să faci să treacă neobservată prin vamă o echipă înarmată cu două sute de kilograme de echipamente electronice.

Paraşutările secrete sau debarcările n-au nici o şansă să treacă de sistemul de apărare cubanez. Să strecurăm un vapor ar fi cea mai bună soluţie, numai că-n cazul ăsta pregătirile ne-ar lua o lună.

– Sună de parc-ai vorbi despre un bolnav care suferă de-o boală necunoscută, deci căruia nu i se poate prescrie nici un tratament.

– În mare, despre asta este vorba, domnule preşedinte, spuse Brogan. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să stăm şi s-aşteptăm... şi să privim cum se petrec lucrurile.

– Nu, nu pot să accept postura asta. În numele umanităţii,

trebuie să facem ceva. Nu-i putem lăsa pe toți oamenii aceia să piară. Făcu o pauză pentru că simțea cum i se pune un nod în stomac. Dumnezeule, tot nu-mi vine să cred că ruşii or să declanşeze o bombă nucleară într-un oraş. Antonov oare nu-şi dă seama că ne înfundă şi mai adânc într-un marasm din care n-o să ieşim niciodată?

– Vă rog să mă credeți, domnule preşedinte, analiştii noştri au studiat pe computer toate eventualitățile posibile. Nici unul din răspunsurile pe care le-au căpătat nu e încurajator. Dacă le cerem cubanezilor să evacueze zona prin posturile noastre de radio nu facem nimic. Pur şi simplu or să ignore orice avertisment venit din partea noastră.

– Încă mai sper că Ira Hagen va ajunge la Castro la timp.

– Credeți că Fidel o să-l creadă pe Ira? Puțin probabil. O să creadă că e un complot de-al nostru, o încercare de a-l discredita. Regret, domnule preşedinte, trebuie să ne-ntărim în fața nenorocirii, pentru că nu putem face absolut nimic s-o împiedicăm.

Preşedintele nu-l mai asculta. Fața lui reflectă o disperare întunecată. Trimitem oameni în Lună şi instalăm acolo o colonie, îşi spuse el, iar locuitorii Pământului nu se lasă şi se omoară între ei cu încăpățânare.

– Convoc cabinetul într-o şedință mâine dimineață, înainte de a anunța ştirea despre colonia de pe Lună, spuse el înfrânt. Trebuie să elaborăm un plan de contracarare a acuzațiilor sovietice şi cubaneze. Trebuie să respingem învinuirile lor şi să punem cap la cap bucățile cum ne pricepem mai bine.

67.

Ieşiră din Ambasada elvețiană ridicol de uşor.

În urmă cu douăzeci de ani fusese săpat un tunel care trecea la treizeci de metri pe sub străzi şi conductele de canalizare, prea adânc ca să fie ajunşi de securitatea cubaneză prin canalele pe unde se strecurau pe sub blocuri. Zidurile erau acoperite cu un strat special ca să rețină apa şi fuseseră instalate pompe silențioase care lucrau în permanență să prevină infiltrațiile.

Clark îl conduse pe Pitt pe-o scară până jos, apoi printr-un

culoar subteran care ținea cât două blocuri, înainte de a se opri la o gură de evacuare.

Urcară şi ajunseră într-o cabină de probă dintr-un magazin cu haine de damă.

Magazinul se închisese în urmă cu şase ore, iar marfa etalată în vitrină îi ascundea de orice privire indiscretă. În depozitul magazinului stăteau trei bărbați care păreau obosiți dar în acelaşi timp neîmblânziți, înverşunați. Abia dacă catadicsiră să facă un semn de recunoaştere spre Clark când acesta intră cu Pitt.

– Nu-i nevoie să ne ştim numele adevărate, spuse Clark. Dă-mi voie să ții prezint pe Manny, Moe şi Jack.

Manny, un negru musculos, bine clădit, cu o față brăzdată toată de cute adânci, îmbrăcat într-o veche cămaşă verde decolorată şi pantaloni kaki, îşi aprinse o țigară şi abia de-i aruncă o privire detaşată de toate cele lumeşti lui Pitt. Arăta ca cineva care a trecut prin cele mai urâte întâmplări în viața sa, nu-şi mai făcea iluzii şi nu-i mai păsa de nimic.

Moe purta ochelari de vedere şi citea dintr-un ghid de conversație în limba rusă. Avea aerul unei persoane pedante şi studioase - o expresie visătoare, păr rebel, o barbă îngrijit tăiată. Dădu liniştit din cap şi zâmbi degajat.

Jack era tipul clasic de latin, parcă ieşit din anii 30, cu ochi scânteietori, bine adunat, cu dantură de vedetă, mustață pe oală. Tot ce-i lipsea ca să-mplinească acest portret era o tobă zgomotoasă. El, singur dintre toți, rosti câteva cuvinte în semn că-l recunoscuse pe Clark.

– *Hola*, Thomas. Ai venit să-ți dădăceşti soldățeii?

– Domnilor, acesta e... ăăă... Sam. A venit cu un punct de vedere care aruncă o nouă lumină asupra căutărilor noastre.

– Ar face bine să fie al naibii de valabil, să nu ne fi scos din port degeaba, mormăi Manny. Nu prea avem timp să ne pierdem vremea cu teorii tâmpite.

– Norocul nu ne-a surâs în ultimele douăzeci şi patru de ore, aşa că vă sfătuiesc să-l ascultați, spuse Clark răbdător.

– Să te ia dracu, spuse Manny. Acum ți-ai găsit să ne întrerupi când am găsit şi noi o cale să ne strecurăm la bordul unuia din cargouri?

– Puteți să scotociți vasul, milimetru cu milimetru, că tot n-o

să daţi peste nici o bombă nucleară, spuse Pitt.

Manny se întoarse cu toată atenţia spre Pitt, măsurându-l din cap până-n picioare, cum ar cântări un înaintaş pe mijlocaşul echipei adverse.

– Ia zi, isteţule, unde e bomba pe care o căutăm?

– Trei bombe, îl corectă Pitt, şi nici una nu e nucleară.

În încăpere se lăsă tăcere. În afară de Clark, toţi păreau sceptici. Pe Pitt nu-l descumpăni în nici un fel lipsa de interes a grupului de agenţi CIA. Ştia că se găsea în faţa unor bărbaţi dinamici, meticuloşi şi competenţi. Era sigur că, toţi până la unul, ştiau o mulţime de lucruri şi că erau animaţi de o voinţă neclintită care nu-i lăsa să accepte prea uşor gândul unei înfrângeri.

– Amy Bigalow este prima verigă din şirul de nenorociri care va aduce holocaustul. Are o încărcătură de douăzeci şi cinci de mii de tone de azotat de amoniu care...

– ...nu-i altceva decât îngrăşământ chimic, spuse Manny.

– ... este şi o substanţă chimică volatilă, continuă Pitt. Dacă explodează întreaga cantitate de azotat de amoniu, forţa sa va fi cu mult mai mare decât cea a bombelor lansate asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki. Acelea au fost aruncate din avion şi mare parte a forţei lor pustiitoare s-a pierdut în aer. Dar dacă *Amy Bigalow* sare-n aer, explozia se va petrece la sol şi va devasta cu toată forţa sa Havana, măturând-o de pe faţa pământului, iar suflul ei va fi la fel de puternic ca un val de lavă topită. *Ozero Zaisan*, al cărui document de drum pretinde c-ar transporta furnituri militare, probabil că e plină ochi de muniţie. Când *Amy Bigalow* va exploda, se va dezlănţui şi el ca o furie. Va urma *Ozero Baikai* cu petrol la bord; acesta se va aprinde ca o torţă sporind încă şi mai mult efectul distrugător.

Or să sară-n aer, o dată cu cele trei vase, rezervoarele de petrol, rafinăriile, combinatele chimice, fabricile care lucrează cu substanţe volatile, toate, absolut toate, iar focul o să ţină câteva zile-n şir.

Când te uitai la ei, Manny, Moe şi Jack nu păreau a fi deloc impresionaţi, nu lăsau să se ţească nimic pe chipul lor. Dar în interior, erau cutremuraţi de grozăvia de neînchipuit pe care tocmai le-o descrisese Pitt, imaginea iadului pe pământ.

Moe îl privi pe Clark.

– Ştii că nu se potriveşte cu ce-au cei de la centru?

– Sunt de acord. Langley a interpretat greşit intenţiile sovieticilor. Se pot obţine aceleaşi rezultate fără a se recurge la ameninţarea nucleară.

Manny se ridică şi-l prinse pe Pitt de umeri cu mâinile sale imense ca două gheare de macara.

– Băiete, mă văz obligat să-mi scot pălăria. Chiar ştii de unde bate vântul.

Pentru prima oară de când se aflau împreună, Jack deschise gura.

– Imposibil să descărcăm vasele până mâine înainte de sărbătoare.

– Dar putem muta vasele, spuse Pitt.

Manny se gândi la spusele lui Pitt câteva clipe.

– Vasele comerciale pot fi scoase din port, da, n-aş băga mâna-n foc că putem face acelaşi lucru cu petrolierul. Ne-ar trebui un remorcher să-l împingem spre canal.

– Cu fiecare milă pe care-o punem între vase şi port cresc şansele de a salva o sută de mii de vieţi, spuse Pitt.

– Şi-am câştiga timp să căutăm detonatoarele, spuse Moe.

– Dacă nu, mormăi Manny sumbru, înseamnă că ne sinucidem cu toţii.

– Nevastă-ta n-o să mai dea bani pe-nmormântare, spuse Jack cu un rânjet. N-o să mai rămână nimic din tine de-ngropat.

Moe îi privi plin de îndoială.

– Suntem prea puţini.

– Câţi ingineri constructori navali poţi să aduni la repezeală? întrebă Pitt.

Din celălalt capăt al încăperii, Moe dădu din cap semn că e de acord cu Pitt.

– Manny a fost inginer şef. Pe cine mai cunoşti, Manny?

– Enrico ştie ce-are de făcut în sala motoarelor.

La fel şi Hector când e treaz.

– Asta-nseamnă trei, spuse Pitt. Pe punte?

– Cincisprezece, şaptesprezece dacă-i socotim şi pe Moe cu Jack, răspunse Clark.

– Asta fac douăzeci şi cu mine douăzeci şi unu, spuse Manny cu dispreţ. Cred că va trebui să scoatem singuri vasele din

port.

– Staţi aşa, interveni Moe. Chiar dacă trecem de trupele de securitate care păzesc docurile, tot avem de înfruntat echipajele vaselor.

Pitt se întoarse spre Clark:

– Dacă oamenii tăi se ocupă de soldaţii de pe chei, pot să scap eu de marinari.

– Voi conduce un grup de luptători, îi răspunse Clark. Da-s tare curios să ştiu cum te-ai gândit tu să rezolvi partea ta.

– E ca şi făcut, spuse Pitt cu un zâmbet larg.

Vasele sunt pustii. Îţi garantez eu că echipajele vaselor au fost demult evacuate pe tăcute într-un loc sigur, undeva în afara razei de acţiune a exploziei.

– Sovieticii pot să cruţe viaţa oamenilor lor, spuse Moe. Dar nu cred să le pese nici cât negru sub unghie de echipajul străin de pe *Amy Bigalow*.

– E-adevărat, dar, pe de altă parte, nici nu pot risca să dea peste ei un marinar cu gură mare şi să-i surprindă chiar când amplasează dispozitivul de detonare.

Jack se gândi o clipă, apoi spuse:

– Doi şi cu doi fac patru. Tipul ăsta e iute la minte.

Manny se uită cu respect la Pitt.

– Lucrezi la Agenţie?

– Nu, la NUMA.

– S-o nimerească un amator, oftă Manny. Cred c-a venit vremea să ies la pensie.

– Câţi oameni crezi că păzesc vasele? îl întrebă Clark.

Manny scoase o batistă murdară şi-şi suflă nasul zgomotos înainte de a răspunde.

– Vreo doişpe păzesc *Bigalow*, acelaşi număr pentru *Zaisan* şi-o mică şalupă de patrulare e amarată lângă petrolier. Probabil că nu sunt mai mult de şase, şapte marinari la bord.

Clark măsură camera în lung şi-n lat cât timp vorbi:

– Deci asta e. Strângeţi-vă oamenii. Oamenii mei or să vă scape de santinelele de pe chei şi vă vor apăra în timp ce voi operaţi. Manny, tu şi oamenii tăi puneţi în mişcare *Amy Bigalow*. Moe preia *Ozero Zaisan*. Şalupa e sectorul tău, Jack. Aveţi grijă să nu daţi alarma când le furaţi. Mai avem şase ore până-n zori. Să nu irosim nici un minut. Se opri şi se uită la ei.

Întrebări? Moe ridică mâna:

– După ce ieşim în larg, ce se-ntâmplă cu noi?

– Luați şalupa cu motor de la bord şi-o ştergeți cât mai departe şi cât de repede puteți, înainte să înceapă exploziile.

Nimeni nu făcu nici un comentariu. Toți ştiau că nu aveau a-şi face prea mari speranțe.

– Mă ofer să merg cu Manny, spuse Pitt. Mă descurc de minune la cârmă.

Manny se ridică în picioare şi-i trase lui Pitt o palmă pe spate de-i tăie răsuflarea.

– Pe Dumnezeul meu, Sam, începi să-mi placi tot mai mult.

Pitt îi aruncă o privire îngrijorată.

– Să sperăm că o s-avem zile să apucăm să vedem dacă mă placi sau nu.

68.

Amy Bigalow era trasă la chei, amarată paralel cu un debarcader modern construit de inginerii sovietici. Dicolo de el, la câteva sute de metri peste canalul navigabil din zona portuară, se profila din întuneric silueta lăptoasă a lui *Ozero Zaisan*, tăcut şi pustiu. Luminile oraşului aruncau reflexe pe oglinda întunecată a apei, în port. Câțiva norişori se lăsaseră din munți asupra oraşului, dar trecură mai departe, spre larg.

Maşina din frunte, de fabricație rusească, ieşi de pe Bulevardul Desemparados urmată de două camioane mari, militare. Convoiul se deplasa încet pe chei şi se opri la rampa de acces pe vasul *Amy Bigalow*. Din ghereta santinelei ieşi un soldat care se apropie prudent de maşina comandantului.

– Aveți permisiunea de acces în această zonă? întrebă el.

Clark, în uniformă de colonel cubanez, îi aruncă soldatului o privire disprețuitoare.

– Cheamă-l pe ofițerul de gardă, îi ordonă el tăios. Şi spune domnule când te adresezi unui ofițer.

Recunoscând gradele pe care le purta Clark, sub lumina gălbuie, aburită, care se reflecta în apă, santinela luă poziție de drepți şi salută.

– Imediat, domnule. Îl chem imediat.

Soldatul alergă înapoi la ghereta sa şi puse mâna pe un

radio-transmițător portabil. Clark se răsuci în scaun neliniştit. Era foarte important, vital, să-i păcălească, pentru că a uza de forță în cazul ăsta le era fatal. Dacă deschideau focul asupra vaselor, imediat s-ar fi dat alarma în toate garnizoanele din oraş. Odată alertați şi puşi cu spatele la zid, ruşii n-aveau să ezite şi precis ar fi declanşat explozia înainte de momentul programat.

Pe uşa unui depozit din apropiere ieşi un căpitan, care se opri să se uite o clipă la şirul de maşini parcate şi, în cele din urmă, se îndreptă spre locul din dreapta al maşinii din frunte şi i se adresă lui Clark:

– Căpitan Roberto Herras, spuse el salutându-l.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Colonel Ernesto Perez, îi răspunse Clark. Am primit ordin să vă înlocuim.

Herras păru surprins:

– Eu am primit ordin să păzesc vasele până mâine la amiază.

– Ordinul s-a schimbat, i-o tăie Clark. Strângeți-vă oamenii şi pregătiți-vă să vă întoarceți la cazarmă.

– Dacă nu vă supărați, domnule colonel, aş dori să primesc confirmare de la ofițerul ierarhic superior.

– Iar el va trebui să-l sune pe generalul Melena care e în pat în acest moment. Clark îl privi rece, cu ochii îngustați. O scrisoare în care să se spună cum că nu v-ați supus unui ordin n-o să facă o impresie prea bună când o să vă vină rândul să fiți avansat la gradul de maior.

– Vă rog, domnule, nu refuz să ascult ordinele unui superior.

– Atunci, vă sugerez să ascultați de ordinul meu.

– Da, domnule colonel. Eu… eu nu pun la îndoială ordinul dumneavoastră. Cedă. Îmi adun oamenii.

– Aşa să faceți.

Zece minute mai târziu, căpitanul Herras îşi adunase cei douăzeci şi patru de soldați din trupele de securitate, îi încolonase şi se pregătea de plecare.

Cubanezii primiseră cu mare plăcere vestea înlocuirii lor în post. Toți erau mulțumiți că aveau să se întoarcă în cazarmă pentru o noapte de somn bun. Herras păru să nu remarce că oamenii colonelului rămâneau nevăzuți în întunericul din interiorul camionului din frunte.

– E toată unitatea dumneavoastră? îl întrebă Clark.

– Da, domnule. Am strigat apelul şi sunt toți.

– Chiar şi cei care păzesc celălalt vas?

– Îmi pare rău, domnule colonel. Am lăsat câțiva de planton la rampa de acces pe vas până se împrăştie oamenii dumneavoastră, ca să fim siguri că nu urcă nimeni la bord. O să-i luăm când trecem pe lângă ei cu maşina.

– Foarte bine, domnule căpitan. Al doilea camion e gol. Dați ordin oamenilor dumneavoastră să se urce în el. Puteți lua maşina mea pentru dumneavoastră. O să-i transmit aghiotantului meu s-o recupereze mai târziu de la cartierul general.

– Sunteți foarte amabil, domnule. Vă mulțumesc.

Clark ținea mâna strâns pe un automat cu surdină calibrul douăzeci şi cinci, pe care-l pusese la-ndemână în buzunarul de la pantaloni, însă nu trebui să-l folosească. Cubanezii urcau deja în camion, conduşi de un sergent. Clark îi oferi locul său lui Herras şi se-ndreptă cu paşi mari spre camionul de la care nu se vedea nici un semn de viață, dar în care se găseau Pitt şi marinarii cubanezi.

Maşinile întorseseră deja şi tocmai părăseau zona docurilor, când, deodată, apăru o maşină oficială în care se afla un ofițer rus, care se îndreptă spre grupul lui Clark şi se opri. Rusul se aplecă în afară pe fereastra din spate şi se uită la Clark încruntat şi bănuitor:

– Ce se-ntâmplă aici? Clark se apropie de maşină, o ocoli prin față şi văzu că-n ea nu se aflau decât rusul şi şoferul lui.

– Am schimbat garda.

– Nu ştiu nimic despre un astfel de ordin.

– A fost dat de generalul Velikov, spuse Clark oprindu-se la nici doi metri de portiera din spate.

Acum văzu că rusul avea grad de colonel.

– Vin de la cartierul general în inspecție să văd cum se desfăşoară paza. Colonelul deschise portiera dând să coboare din maşină. Trebuie să fie o greşeală.

– Nu-i nici o greşeală, spuse Clark. Trânti portiera cu genunchii şi-l împuşcă pe colonel drept în frunte. Apoi, trase imperturbabil două gloanțe în ceafa şoferului.

Câteva minute mai târziu, băgă maşina în viteză şi o împinse

în apele întunecate dintre pontoane.

Puse mâna pe telefonul interior şi sună în hala maşinilor. Trecu un minut bun până să răspundă Manny.

– Ce dracu vrei?

– Verificam, spuse Pitt. Eu am terminat. Când eşti şi tu gata...

– Ți-a luat cam mult.

Înainte ca Pitt să aibă timp să răspundă, în cabina timonei intră Clark.

– Vorbeşti cu Manny? întrebă el.

– Da.

– Spune-i să urce imediat.

Pitt îi transmise lui Manny comanda concisă a lui Clark şi, până să închidă, auzi un potop de cuvinte scurte.

Nici un minut mai târziu, Manny dădu buzna pe uşă învăluit într-un miros de sudoare şi de motorină.

– Hai, spune repede, îi trânti lui Clark. Am o problemă.

– Moe are una şi mai gravă.

– Am aflat. Motoarele au fost închise.

– Ale tale sunt în stare de funcționare?

– De ce n-ar fi?

– Echipajul sovietic de pe *Ozero Zaisan* a luat toate cheile de pe ventile, spuse Clark grav. Moe susține că reparațiile ar lua două săptămâni.

– Jack va trebui să-l remorcheze şi să-l scoată în larg cu şlepul, spuse Pitt categoric.

Manny scuipă prin uşa deschisă a cabinei:

– N-o să aibă niciodată timp să se întoarcă şi să tragă un petrolier. Doar n-or fi orbi ruşii. O să se prindă ce facem de cum răsare soarele.

Clark încuviință, semn că înțelesese.

– Mi-e teamă că are dreptate.

– Dacă jucăria asta are motoare Diesel, pot s-o pornesc în două ore. Numai că are turbine cu abur.

– Cât timp ai la dispoziție? Manny se uită în jos la punte, cu mintea pierdută la manevrele complicate pe care le avea de făcut şi care i-ar fi luat timp îndelungat.

– Suntem într-un punct mort. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să pornim generatorul Diesel de avarie şi să dăm

drumul la injectoarele din cazan pentru a încălzi motorina. Cablurile trebuie curățate de condens, boilerele aprinse şi motoarele auxiliare puse-n funcțiune. E-o treabă de patru ore - cu condiția ca totul să meargă strună.

– Patru ore? întrebă Clark amețit.

– Asta-nseamnă că *Amy Bigalow* nu poate ieşi din port până mâine în zori, spuse Pitt.

– Aici ne-am blocat. În tonul lui Clark se simțea oboseala.

– Nu ne-am blocat deloc, spuse Pitt cu hotărâre. Dac-am reuşi să trecem măcar unul din vase dincolo de intrarea-n port, atunci cred c-am reduce numărul victimelor la o treime.

– Dar o să murim cu toți, adăugă Clark. N-avem scăpare. În urmă cu două ore credeam că mai avem o şansă de cinci la sută de a supraviețui. Acum nu mai gândesc aşa, când văd cum ne-a pregătit bătrânul nostru prieten Velikov planul monstruos care se apropie vertiginos de final. Să nu uităm de colonelul sovietic care zace pe fundul golfului; de dispariția lui îşi vor da curând seama ai lui şi probabil că vor trimite un întreg regiment să-l caute.

– Mai e şi căpitanul de securitate, spuse Manny. O să se trezească al naibii de iute când o să fie luat la frecat că a plecat din post fără ordin.

Afară, se auzi apropiindu-se un zgomot înfundat de motor Diesel, iar vasul care se apropia de ei scoase trei semnale de sirenă reținute.

Pitt se holbă pe geamul care dădea spre pasarelă:

– Vine Jack cu şalupa.

Se întoarse şi privi luminile oraşului. Îi aduceau aminte de o imensă casetă cu bijuterii. Se gândi la nenumărații copii care se duseseră la culcare cu gândul la sărbătoarea de a doua zi. Se întrebă câți din ei aveau să se trezească.

– Mai avem o speranță, spuse el în cele din urmă. Le explică rapid la ce se gândise, cea mai bună soluție de a reduce ravagiile exploziei şi de a salva mare parte a Havanei. Când termină, privirea i se mută de la Manny la Clark. Ce ziceți, se poate?

– Dacă se poate? spuse Clark stupefiat. Adică eu şi încă trei oameni să ținem pe loc jumătate din armata cubaneză timp de trei ore? E sinucidere curată.

– Manny? Manny se uită la Pitt, încercând să distingă ceva din fața abia luminată de stâlpii de pe ponton.

De ce şi-ar fi dat viața un american pentru un popor care l-ar fi împuşcat pe loc? Ştiu că n-avea să afle răspunsul niciodată aici, în bezna cabinei de timonă a lui Amy Bigalow, şi se mulțumi să ridice nepăsător din umeri.

– Ne pierdem vremea, spuse el întorcându-se şi plecând spre sala motoarelor.

69.

Limuzina neagră oficială încetini -şi se opri tăcută în fața porții principale a cabanei de vânătoare a lui Castro, de pe dealurile de la sud-estul oraşului. Unul dintre cele două steaguri prinse de banca din față era al Uniunii Sovietice, iar celălalt arăta că ocupantul maşinii era un înalt demnitar militar.

Casa de oaspeți de lângă gardul proprietății, aflată în afara acesteia, era de fapt cartierul general al elitei gărzii personale a lui Castro. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă croită pe măsură, însă fără nici un fel de trese, se apropie calm de maşină. Privi atent silueta ofițerului sovietic cu grad mare aşezat în obscuritatea de pe bancheta din spate şi documentul de identitate care-i era prezentat prin geamul uşor lăsat.

– Domnul general-colonel Kolceak. Nu trebuie să vă legitimați. Îl salută cu un gest neconvențional. Juan Fernandez, şeful gărzii personale a lui Fidel.

– Nu dormi niciodată?

– Sunt ca o cucuvea, spuse Fernandez. Ce vă aduce aici la ora asta imposibilă din noapte?

– O urgență apărută pe neaşteptate.

Fernandez aşteptă explicații, dar nu i se dădu nici una. Începu să se simtă stingherit. Ştia că numai o situație critică l-ar fi adus acolo la ora trei şi jumătate dimineața pe ataşatul militar sovietic.

Nu prea ştia cum să procedeze de data asta.

– Îmi pare rău, domnule, însă Fidel a dat ordin expres să nu fie deranjat de nimeni.

– Respect dorința preşedintelui Castro. Numai că eu trebuie

să stau de vorbă cu Raul. Te rog să-i comunici că sunt aici cu o problemă de extremă urgență pe care trebuie să i-o aduc la cunoştință personal.

Fernandez stătu o clipă pe gânduri la auzul cererii general-colonelului, după care dădu afirmativ din cap.

– Telefonez la cabană şi-l anunț pe aghiotantul lui că vă-ndreptați spre el.

– Mulțumesc.

Fernandez îi făcu semn unei persoane nevăzute din interiorul casei de oaspeți şi poarta acționată electronic se deschise. Limuzina urcă un drum care şerpuia printre dealuri şi străbătu cam două mile.

Ajunseră în fața unei vile construită în stil spaniol care domina un şir de dealuri întunecate însuflețite ici şi colo de luminițe îndepărtate.

Cizma şoferului scârțâi pe pietrişul de pe alee când coborî şi înconjură maşina până la uşa din dreapta. Nu deschise portiera, ci aşteptă lângă ea aproape cinci minute, urmărind în acest timp soldații care patrulau prin zonă. În cele din urmă, ieşi pe uşa de la intrare şeful de personal al lui Raul Castro.

– Domnule general-colonel, ce plăcere neaşteptată, spuse el fără pic de entuziasm. Vă rog, poftiți înăuntru. Raul vine imediat.

Fără a scoate o vorbă, ofițerul sovietic îşi extrase trupul voluminos din maşină şi-l urmă pe aghiotant trecând printr-o curte interioară până în salonul cabanei. Îşi ridică o batistă spre față şi fornăi în ea. Şoferul venea şi el, ținându-se la câțiva paşi mai în spate. Aghiotantul lui Castro se dădu la o parte invitându-i în sala trofeelor:

– Vă rog să vă simțiți ca acasă. Am să cer să fie adusă nişte cafea.

Lăsați singuri, cei doi rămaseră în picioare şi se uitară tăcuți, cu spatele spre uşa deschisă, la o armată de capete de porci mistreți agățați de perete şi păsări împăiate cocoțate peste tot de jur împrejurul camerei.

Raul Castro veni destul de repede, în pijama şi halat de mătase. Rămase cu piciorul în aer la jumătatea drumului, când oaspeții săi se întoarseră spre el şi-l priviră. Sprâncenele i se-mpreunară de surprindere şi de curiozitate.

– Cine naiba sunteți?

– Mă numesc Ira Hagen şi am un mesaj foarte important din partea preşedintelui Statelor Unite.

Hagen se opri şi arătă spre şofer, care îşi scoase chipiul de pe cap, lăsând să i se reverse pe umeri o claie de păr. Permiteți-mi să v-o prezint pe doamna Jessie LeBaron. A trecut prin încercări din cele mai dure pentru a aduce personal fratelui dumneavoastră răspunsul preşedintelui în legătură cu propunerea de pact americano-cubanez.

Preț de câteva clipe, liniştea din încăpere a fost atât de deplină încât Hagen auzi ticăitul unui ceas cu lucrătură veche de pe vremea bunicii, aşezat pe peretele opus. Privirea ochilor negri ai lui Raul se mută de la Hagen la Jessie, apoi se opri asupra ei:

– Bine, dar Jessie LeBaron a murit, spuse el cu mirare reținută.

– Am scăpat după prăbuşirea dirijabilului şi-am supraviețuit torturii la care m-a supus generalul Velikov. Vocea ei era calmă şi autoritară. Avem la noi documentele care atestă intențiile lui de a vă asasina împreună cu Fidel mâine dimineață, la sărbătoarea Zilei învățământului.

Felul direct în care i se adresase, tonul autoritar, făcură o impresie puternică asupra lui Raul.

Ezită, gânditor. După care dădu din cap:

– Îl trezesc pe Fidel şi-l rog să vă asculte.

Velikov urmărea cum era urcat într-un cărucior un fişet cu dosare din biroul lui şi-apoi dus jos cu liftul la subsolul blindat al Ambasadei sovietice. Adjunctul lui, ofițer K.G.B, intră în camera în dezordine, împinse nişte hârtii jos de pe un scaun şi se aşeză.

– Mare păcat că trebuie să ardem toate astea, spuse el obosit.

– O clădire nouă şi cu mult mai mare se va ridica din cenuşă, spuse Velikov cu un zâmbet şiret. Ca dar al guvernului cubanez veşnic recunoscător.

Sună telefonul şi Velikov răspunse iute:

– Ce este? Se auzi vocea secretarei:

– Maiorul Borcev doreşte să vă vorbească.

– Fă-mi legătura.

– Domnule general?

– Da, Borcev, ce problemă aveți?

– Căpitanul însărcinat cu paza cheiurilor şi-a părăsit postul împreună cu oamenii săi şi s-a întors la cazarma din afara oraşului.

– Au lăsat vasele nepăzite?

– Nu… nu tocmai.

– Au dezertat sau nu din post?

– Zice că a fost înlocuit de o trupă de securitate sub comanda colonelului Ernesto Perez.

– N-am dat un asemenea ordin.

– Ştiu, domnule general, pentru că dacă ordinul ar fi venit de la dumneavoastră, cu siguranță aş fi aflat şi eu.

– Cine e acest Perez şi din ce unitate face parte?

– Oamenii mei au verificat toate dosarele militarilor cubanezi. N-au găsit nici o mențiune despre el.

– L-am trimis personal pe colonelul Mikoian să inspecteze cum se aplică măsurile de securitate în jurul vaselor. Ia legătura cu el şi vezi ce dracu se petrece acolo.

– Încerc să dau de el de o jumătate de oră, spuse Borcev. Nu răspunde.

Sună telefonul pe o altă linie şi Velikov îl lăsă pe Borcev să aştepte:

– Ce e? trânti el.

– Juan Fernandez, domnule general. M-am gândit că vă interesează să ştiți că domnul general-colonel Kolceak tocmai a sosit la o întâlnire cu Raul Castro.

– Tu mai dormi vreodată?

– L-am verificat personal când a intrat pe poartă.

Această nouă întorsătură îl puse şi mai mult pe jar pe Velikov. O expresie de profundă nedumerire puse stăpânire pe fața lui şi expiră tot aerul din plămâni cu un şuierat puternic. Nu dormise decât patru ore în ultimele treizeci şi şase şi simțea că mintea îi este îmbâcsită.

– Sunteți la telefon, domnule general? întrebă Fernandez, îngrijorat de liniştea care se lăsase.

– Da, da. Ascultă-mă, Fernandez. Du-te până la cabană şi încearcă să afli ce fac Castro şi Kolceak.

Ascultă ce vorbesc şi raportează-mi peste două ore.

Nu mai aştepta ca Fernandez să-i spună că a înţeles şi trecu imediat pe linia cu Borcev:

– Domnule maior, strânge un detaşament şi du-te imediat la docuri. Vei conduce personal operaţiunea. Verifică cine sunt acest Perez şi trupele lui care-au intrat în post şi raportează-mi imediat ce afli despre ce e vorba.

După care, Velikov o sună pe secretară.

– Dă-mi legătura la cartierul general al general-colonelului Kolceak.

Adjunctul lui îşi îndreptă spinarea pe scaun şi-l urmări cu mare curiozitate. Nu-l mai văzuse niciodată nervos pe Velikov.

– S-a-ntâmplat ceva?

– Încă nu ştiu, mormăi Velikov.

Brusc, ţâşni de la celălalt capăt al firului vocea general-colonelului Kolceak:

– Velikov, cum merge treaba la G.R.U şi la K.G.B? Velikov rămase înmărmurit câteva clipe, abia apoi îşi reveni:

– Unde sunteţi?

– Unde sunt? repetă Kolceak. Încerc să clasez documentele şi echipamentele de la cartierul meu general, exact ce faceţi şi dumneavoastră. Unde să fiu?

– Tocmai mi-a parvenit un raport în care se spune că sunteţi la o întâlnire cu Raul Castro la cabana de vânătoare.

– Regret, n-am ajuns încă să fiu în două locuri deodată, spuse Kolceak imperturbabil. Agenţii dumneavoastră se pare c-au început să vadă fantome.

– Foarte ciudat. Raportul vine de la o persoană foarte serioasă.

– E cumva pusă în pericol operaţiunea *Rom şi Cola*?

– Nu, continuă conform planului.

– Bine. Deci înţeleg că operaţiunea se desfăşoară fără greutăţi.

– Da, minţi Velikov cu un sentiment de teamă care devenea certitudine. Totul este sub control.

70.

Remorcherul se chema *Pisto*, după denumirea unui fel de mâncare specific spaniol preparat din gogoşari, ardei iute şi

roşii înăbuşite. Numele i se potrivea pentru că era acoperită pe laturi de dungi roşii de rugină, iar metalul căpătase o culoare verde-gri. Şi totuşi, în ciuda stării jalnice a exteriorului său, motorul Diesel de trei mii de cai-putere, care pulsa de viaţă în măruntaiele lui era bine întreţinut, bine lustruit, strălucind de curăţenie ca o sculptură din bronz, bine şlefuită.

Cu mâinile încolăcite strâns pe timona din lemn de *tek*, Jack se uita prin geamurile vârstate de umezeală la masa uriaşă care se ridica ameninţătoare din bezna nopţii. Vasul era la fel de înfricoşător şi întunecat ca şi celelalte două cargouri aducătoare de moarte, legate la mal. Nu se vedea nici o luminiţă de navigare care să indice prezenţa lui în golf. Numai şalupa de patrulare, care îi dădea târcoale vasului cu o lungime de trei sute treizeci de metri şi o lăţime de patruzeci şi opt de metri, servea drept avertisment remorcherului, prevenindu-l parcă să nu se apropie.

Jack aduse remorcherul în linie cu *Ozero Baikai* şi trase încet către lanţul ancorei de la pupa.

Şalupa de patrulare îi zări imediat şi veni spre ei.

Trei bărbaţi aflaţi pe punte se repeziră spre ei şi manevrară cu îndemânare, aţintind asupra lor o mitralieră instalată la prora.

Jack sună sala maşinilor şi dădu ordin să fie oprite motoarele aşa, de ochii lumii, pentru că deja valul antrenat de şlep în înaintarea sa murise acum, luându-i locul un clipocit leneş.

Un tânăr locotenent bărbos se aplecă peste timona şalupei şi tună printr-un portavoce.

– Aţi intrat în zonă interzisă. N-aveţi ce căuta aici. Plecaţi.

Jack îşi duse mâinile căuş la gură şi strigă:

– Nu mai am curent în generatoare şi motorul Diesel a murit. Puteţi să mă remorcaţi? Locotenentul clătină din cap exasperat:

– Suntem vas militar şi nu remorcăm pe nimeni.

– Pot urca la bord să-l sun pe şeful meu? O să trimită el un remorcher să ne scoată de-aici.

– Ce are bateria de avarie?

– S-a uzat. Jack făcu un gest de neputinţă. N-avem cu ce s-o reparăm. Suntem pe lista de aşteptare, ştii cum e.

Cele două ambarcațiuni erau acum atât de aproape una de cealaltă încât mai că se atingeau.

Locotenentul lăsă portavocele şi-i răspunse cu o voce hârâită:

– Nu pot permite aşa ceva.

– Păi, atunci cred c-o să arunc ancora aici până mâine dimineață, spuse Jack încăpățânat.

Locotenentul ridică înfuriat mâinile, semn că cedase:

– Urcă la bord şi dă-ți telefonul.

Jack coborî o scăriță aruncată peste bord şi sări cam un metru de pe remorcherul său pe şalupă, cât despărțea cele două ambarcațiuni. Se uită înjur încet, cu prefăcută indiferență, remarcând atitudinea degajată a celor trei soldați de la mitralieră, cârmaciul aşezat la timonă aprinzându-şi calm o țigară, aerul obosit şi plictisit de pe fața locotenentului. Singurul care lipsea de pe punte era inginerul care se afla, cu siguranță, jos.

Locotenentul veni spre el:

– Grăbeşte-te, suntem în plină operațiune militară.

– Iartă-mă, spuse Jack servil, dar nu eu am vrut să se-ntâmple aşa.

Înainta spre locotenent de parcă ar fi vrut să-i strângă mâna şi trase dintr-un automat cu surdină două gloanțe, drept în inima locotenentului. Apoi, îl împuşcă calm pe cârmaci.

Trio-ul de la prora muri de trei săgeți trase precis în țintă cu arbaleta de oamenii lui Jack.

Inginerul nici nu avu timp să simtă glonțul care-l lovi drept în tâmplă. Căzu peste motor, încă ținând în mână o cârpă şi o cheie.

Jack şi oamenii lui cărară corpurile neînsuflețite jos şi apoi deschiseră rapid toate supapele de golire şi supapele care corespundeau în mare. Se întoarseră pe şlepul lor şi nu mai aruncară nici o privire spre şalupa-patrulă care se scufundă până când dispăru în întunecimea de sub apă.

Nu era lăsată nici o schelă de coborâre de pe vas, aşa că aruncară o ancoră cu patru gheare peste balustrada punții. Jack se cățără pe punte împreună cu alți doi oameni de ai săi după care traseră sus nişte bidoane cu acetilenă şi o lampă de tăiat.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, lanțul ancorei era tăiat şi micuțul *Pisto*, asemeni unei furnicuțe care încearcă să mişte din loc un elefant, îşi lipi tranchetul de la proră, cu cablul, de pupa imensă a vasului *Ozero Baikai*. Centimetru cu centimetru, la-nceput aproape imperceptibil, apoi metru cu metru, remorcherul începu să mişte petrolierul, înghiontindu-l spre mijlocul golfului, departe de rafinărie.

Pitt observă mişcarea leneşă a lui *Ozero Baikai* printr-un binoclu cu infraroşii. Din fericire, refluxul lucra în folosul lor, împingând monstrul departe de inima oraşului.

Găsise un aparat cu oxigen şi mască de gaze de sine-stătător şi scotocise toate compartimentele în căutarea dispozitivului de detonare, dar nu găsise absolut nimic. Ajunse la concluzia că probabil era îngropat undeva în azotatul de amoniu, într-una din calele centrale. După aproape două ore de căutări, urcă pe puntea principală şi inhala plin de recunoştință briza răcoroasă a mării.

Ceasul lui Pitt arăta patru şi jumătate când *Pisto* îşi făcu apariția din nou, revenind în zona docurilor. Se îndreptă direct spre vasul cu muniție.

Jack se apropie de el până când oamenii lui Moe prinseră cablul de remorcare desfăşurat de pe troliul uriaş de la pupa şlepului şi se grăbiră să-l prindă de bolardurile de la pupa lui *Ozero Zaisan*. Totul era gata de plecare şi *Pisto* pregătit să tragă când pe chei sosi huruind un convoi format din patru camioane militare.

Pitt se lăsă rapid pe rampa de coborâre şi o luă la fugă într-o cursă disperată pe chei. Ocoli o macara de încărcare şi se opri lângă parâma de la pupa. Dezlegă odgonul gros, murdar, de pe baba de chei şi-l lăsă să cadă în apă. Nu avea timp să fileze parâma. Din camioane săreau bărbați înarmați până-n dinți care se grupau în formație de luptă.

Urcă în fugă rampa de acces la bord şi porni troliul electric care o ridica la nivelul punții, gândindu-se că puteau fi atacați de trupele de pe chei.

Înşfacă telefonul de punte şi sună în sala maşinilor.

– Manny, au venit, a fost tot ce-a spus.

– Am făcut vid şi avem destul abur într-unul din cazane ca să pot porni vasul.

– Ai făcut treabă bună, prietene. Ai meşterit o oră şi jumătate.

– Păi, hai să ne mişcăm fundul.

Pitt se duse la telegraful vasului potrivit indicatoarelor pe *Atenţiune*. Trase tare de cârmă ca să desprindă pupa de la chei şi s-o scoată din rândul vaselor aflate în dană. După care le transmise celor de jos:

– Cu viteză mică înapoi.

Manny îl sună din sala maşinilor şi Pitt simţi motoarele începând să duduie sub picioarele lui.

***

Clark îşi dădu seama îngrozit că micul lui grup era cu mult depăşit ca număr şi că orice posibilitate de scăpare le era tăiată. Mai descoperi că nu erau confruntaţi cu soldaţi cubanezi obişnuiţi ci cu puşcaşi marini din trupele de elită. În cel mai bun caz, putea să câştige câteva minute - suficient să le dea timp vaselor să plece de la chei.

Vârî mâna într-un sac din pânză de prelată care-i atârna de centură şi scoase o grenadă. Ieşi din umbră şi aruncă grenada, ca pe-o minge, spre ultimul camion din convoi. Explozia se auzi ca un bufnet înfundat, urmată de o pălălaie de foc când rezervorul de benzină explodă. Camionul părea să înflorească sub explozie iar oamenii erau aruncaţi în toate părţile pe chei, ca nişte popice incandescente.

Alergă printre ruşii stupefiaţi, derutaţi, dezorganizaţi, sărind peste trupurile răniţilor care scoteau urlete de durere şi se tăvăleau pe chei încercând cu disperare să-şi stingă hainele cuprinse de flăcări.

Următoarele explozii se succedară foarte rapid, iar ecoul le amplifică prin tot golful, căci Clark mai aruncă trei grenade sub burta celorlalte camioane.

Deasupra acoperişurilor depozitelor de pe chei se ridicară noi limbi de foc şi nori vârtoşi de fum.

Puşcaşii marini îşi abandonaseră înnebuniţi maşinile, încercând să-şi salveze viaţa şi să scape de masacru. Câţiva au fost prinşi de foc şi începură să ardă ca nişte torţe străpungând întunericul, forme luminoase care aduceau vag cu o siluetă umană.

Canonada distrugătoare se contopea cu sunetele de sticlă spartă, care zbura în toate direcțiile, de la ferestrele aruncate în aer ale depozitelor.

Micul grup al lui Clark format numai din şase luptători îl acoperi deschizând focul. Puținele focuri de armă trase în direcția lor le treceau peste cap.

Aşteptară până când Clark se amestecă în învălmăşeală, fără a stârni măcar o bănuială în uniforma sa de ofițer cubanez, trăgându-i o serie de înjurături într-o rusă cursivă şi ordonându-le puşcaşilor să strângă rândurile şi să atace pontonul.

– Gruparea! Gruparea! striga el agitat. Fug. Mişcați-vă, lua-v-ar dracu înainte să ne scape trădătorii! Se opri brusc când dădu nas în nas cu Borcev.

Maiorul sovietic rămase cu gura căscată de uimire, dar înainte să aibă timp s-o închidă, Clark îl înşfacă de braț şi-i făcu vânt în apă. Norocul a făcut, în deruta generală, că nimeni nu a remarcat ce se-ntâmplase.

– După mine! urlă Clark şi fugi în sus pe chei, luând-o printre două depozite. Câte unul sau grupuri de patru, cinci puşcaşi sovietici se luară după el, ba alergând în zigzag, ba ghemuindu-se pe ponton cu mişcări de profesionişti bine antrenați, apărându-se cu un scut de gloanțe pe care le trăgeau pe măsură ce înaintau.

Păreau să fi depăşit starea de şoc paralizantă din primul moment, iar acum erau hotărâți să dea o replică inamicului nevăzut şi să-şi ia revanşa.

N-aveau să afle niciodată că scăpau dintr-un coşmar ca să între în altul. Nimeni nu punea la îndoială ordinele lui Clark. Cum nu primeau alte ordine de la comandantul lor, subofițerii îi îmboldeau pe oamenii lor să-l urmeze pe ofițerul în uniformă cubaneză care conducea atacul.

Când puşcaşii se strecurară deja între depozite, Clark se aruncă la pământ, ca şi când fusese rănit.

Era semnalul pentru oamenii săi să deschidă focul.

Sovieticii au fost atacați din toate părțile. Mulți au fost seceraţi din picioare. Erau ținte perfecte, siluetele lor profilându-se pe vâlvătaia de care erau cuprinse camioanele, arzând ca un rug în spatele lor. Cei care n-au fost doborâți de

ploaia gloanțelor ucigaşe au scăpat cu foc, la rândul lor. Țăcănitul sacadat al gloanțelor lovindu-se de pereții din lemn se amesteca tânguitor în noapte, asurzindu-te, cu urletele celor din ale căror trupuri muşcau gloanțele, ricoşând cu bucăți de carne mai departe.

Clark se aruncă rostogolindu-se spre adăpostul pe care i-l oferea o ladă de transport, numai că fu ajuns de un glonț care-i intră în coapsă şi de încă unul care-i trecu prin ambele încheieturi.

Zdrobiți, dar încă luptând, puşcaşii marini începură să bată în retragere. Făcură o încercare inutilă să fugă din zona docurilor până la zidul din beton care îi despărțea de bulevardul principal, sperând că aveau să găsească scăparea acolo, însă doi din oamenii lui Clark îi opriră, împroşcându-i cu o ploaie de gloanțe.

Clark zăcea în spatele lăzii, sângele i se scurgea în valuri din venele deschise şi, o dată cu el, şi viața lui, iar el ştia că nu avea cum să oprească sfârşitul.

Mâinile îi atârnau moi ca nişte trunchiuri doborâte de copaci; nu-şi mai simțea degetele. Deja i se aşternea vălul morții peste ochi când, cu o ultimă sforțare, se târî aproape de marginea danei şi se uită spre port.

Ultimul lucru pe care aveau să-l vadă ochii lui a fost silueta celor două cargouri profilându-se pe luminile de pe celălalt mal. Ieşiseră din zona docurilor şi virau spre intrarea în port.

71.

În timp ce pe ponton se dădea cu furie lupta între cele două tabere, micuțul *Pisto* se aşeză la remorca lui *Ozero Zaisan* şi începu să-l împingă în port cu pupa înainte. Cu mare caznă, îşi înfundă singura elice în apa murdară de uleiuri şi motorină, stârnind o fierbere de spumă uleioasă.

Vasul de douăzeci de mii de tone se puse în mişcare, iar forma sa masivă era însuflețită de flăcări portocalii, când alunecă spre larg. După ce Jack o scoase din zona docurilor, se răsuci la o sută optzeci de grade, învârtindu-se în jurul vasului cu muniție până ce reuşi să-i orienteze prora cu fața spre intrarea în port. Apoi, cablul de remorcă fu desfăcut şi rulat la

loc pe vinclu.

La timona lui *Amy Bigalow*, Pitt ținea strâns cârma, sperând din toată inima că totul va merge bine. Era atât de încordat încât abia îndrăznea să respire. Parâma legată strâns la prora se întinse şi pârâi sub povara vasului din spate şi refuză, opunând rezistență, să cedeze. Asemeni unui câine care se împotriveşte lesei, *Amy Bigalow* se încorda uşor de prora, sporind şi mai mult tensiunea.

Parâma nu cedă, numai că bolardul fu smuls, cu un trosnet puternic de lemn sfărâmat, din suportul în care era montat pe chei.

Vasul se cutremură din tot corpul şi, treptat, începu să o ia cu spatele spre port. Pitt trase de cârmă şi prora se răsuci încet, până ajunse perpendicular pe linia docurilor care rămâneau în urmă. Vibrațiile motorului se domoliră până dispărură complet şi, curând, ei toți alunecau uşor pe ape cu pupa înainte, o coloană subțire de fum ridicându-se pe coş.

Întreaga suprafață a apei părea să ardă cu vâlvătaie, iar limbile de foc ale camioanelor aprinse aruncau o lumină nefirească, nepământeană, care sclipea în cabina timonei. Toți, cu excepția lui Manny, urcară, din sala motoarelor, ținându-se la prora. Acum că avea destul loc pentru manevrarea vasului, Pitt răsuci energic cârma la tribord şi transmise prin telegraful interior încet înainte.

Manny îi răspunse şi *Amy Bigalow* se-ntoarse şi porni să se târască înainte.

Stelele începură să-şi piardă din strălucire înspre răsărit, iar carena nedesluşită a lui *Ozero Zaisan* prindea contur lângă ei, lateral. Pitt dădu comanda Stop cât şlepul veni spre el, ocolindu-l până sub prora. Oamenii de pe *Pisto* aruncară în sus o parâmă de remorcare uşoară, legată de un şir întreg de odgoane mai groase. Pitt îi privi de pe punte cum le înnodau la bord. A fost ridicat apoi cablul gros de remorcare, legat de vinciul frontal şi asigurat.

Aceeaşi operație se repetă la pupa, numai că locul cablului de remorcare a fost luat de cablul ancorei de amarare de pe vasul *Ozero Zaisan*, acum neputincios şi în derivă.

După ce a fost trecut peste vinci, părțile de prisos au fost tăiate.

Acum cargoul era prins din două părți ca-ntr-o zăbală, iar cele trei vase erau priponite între ele, cu *Amy Bigalow* la mijloc.

Jack, trase sirena de pe Pisto şi imediat remorcherul se mişcă încet înainte, întinzând uşor cablul, urmărit de Pitt care stătea pe punte şi privea în spate, spre el. Când unul dintre oamenii lui anunță că, la pupa, cablul de remorcare era întins complet, Pitt trase la rândul lui sirena şi trecu indicatoarele telegrafului pe înainte.

Ultima parte a planului conceput de Pitt fusese îndeplinită.

Petrolierul rămăsese în urmă, plutind aproape de rezervoarele de depozitare a petrolului de pe malul celălalt, dar la o milă depărtare de centrul aglomerat al oraşului. Cele două vase şi încărcătura lor aducătoare de moarte îşi croiau drum, umăr la umăr, spre larg, micuțul remorcher şi *Amy Bigalow* unindu-şi forțele pentru a mări viteza convoiului marin.

Lăsau în spatele lor coloana imensă de fum şi de foc care se-ncolăcea spre cerul albastru al dimineții. Clark le oferise şansa să câştige destul timp, însă, pentru asta, plătise cu viața.

Pitt nu se uită înapoi. Ochii lui erau atraşi ca de-un magnet de lumina de semnalizare a farului care se ridica deasupra zidurilor cenuşii ale castelului Morro, fortăreața sumbră care străjuia intrarea în portul Havana. Era la numai trei mile de ei, lui Pitt i se părea însă că aveau de străbătut treizeci.

Zarurile fuseseră aruncate. Manny spori puterea celuilalt motor şi zbaturile duble băturâ apa.

Amy Bigalow începuse să ia viteză. Două noduri şi-apoi trei. Din trei, patru, se opintea pe canalul străjuit de far ca un Clydesdale (*rasă viguroasă de cal de ham din Scoția*) la o întrecere.

Doar patruzeci de minute îi mai despărțeau de zona în care aveau să fie în siguranță. Numai că semnalul de alarmă fusese tras şi grozăvia abia acum începea.

***

Maiorul Borcev se strecura printre tăciunii aprinşi care zburau în jurul lui şi sfârâiau în contact cu apa. Plutind printre resturi sfârtecate auzea țăcănitul puştilor automate şi vedea limbile de foc care țâşneau spre cer. Apa murdară dintre

dane era călduță şi duhnea a peşte mort şi a motorină. Îşi duse mâna la gură; vărsă gura de apă puturoasă pe care o înghiţise când îl împinsese în apă ciudatul colonel cubanez.

Înotă, lui i se păru cale de-o milă, până dădu de-o scară pe care o urcă şi ajunse pe un ponton părăsit. Scuipă să scape de gustul greţos şi alergă cu pas mărunt spre convoiul în flăcări.

Trupuri înnegrite ardeau mocnit, împrăştiate peste tot pe chei. Tirul se oprise după ce puţinii supravieţuitori din grupul lui Clark fugiseră pe o şalupă. Borcev păşi cu atenţie printre rămăşiţele acestui măcel. În afară de doi răniţi care se refugiaseră în spatele unui electrocar, restul erau morţi. Întregul lui detaşament fusese curăţat.

Nebun de furie, Borcev îşi croia drum printre cadavre, cercetător, până când dădu de corpul lui Clark. Îl răsuci pe spate şi privi în ochii lipsiţi de viaţă.

– Cine eşti? întrebă el, fără nici o noimă. Pentru cine lucrezi? Răspunsurile muriseră odată cu Clark.

Borcev îl prinse de centură şi tari corpul neînsufleţit spre marginea danei. Apoi! îl împinse cu piciorul în apă.

– Să vezi şi tu cum e! strigă el, scos din minţi.

Preţ de zece minute, Borcev se agită de colo-colo printre victimele masacrului până îşi regăsi stăpânirea de-sine. În cele din urmă, îşi dădu seama că trebuia să-i raporteze lui Velikov. Unicul radio-transmiţător pe care-l avea se topise o dată cu camionul din frunte, deci o rupse disperat la fugă pe marginea apei, în căutarea unui telefon.

Găsi un semn de telefon pe o clădire, care părea că serveşte drept loc de recreere pentru docheri. Se repezi cu umărul în uşă şi o deschise la perete. Pipăi peretele, găsi comutatorul şi aprinse lumina. Încăperea era mobilată cu canapele vechi, pătate. Erau acolo jocuri de şah şi de domino, chiar şi-un frigider. De pe pereţi îl priveau fix afişe cu chipul lui Castro, Che Guevara fumând arogant un trabuc şi portretul unui Lenin cam posac.

Borcev intră într-un birou care părea a fi al şefului şi înşfăcă telefonul de pe birou. Formă numărul de câteva ori, fără să obţină legătura. În sfârşit, răspunse centralista şi Borcev înjură ineficienta şi lentoarea sistemului de telefonie cubanez.

Norii care se adunaseră deasupra dealurilor răsăritene ale

oraşului începură să capete reflexe roşiatice, iar pe chei se strânseseră maşinile pompierilor, cu sirenele în funcțiune, când el reuşi, în sfârşit, să capete legătura cu Ambasada sovietică.

***

Căpitanul Manuel Pinon stătea pe latura dinspre punte a fregatei de patrulare pe care o comanda, o ambarcațiune Riga, de construcție rusească, şi încerca să-şi potrivească binoclul.

Fusese trezit din somn de secundul lui, imediat după ce izbucniseră lupta şi măcelul din partea comercială a docurilor. Din punctul unde se afla, nu vedea mare lucru prin binoclu pentru că vasul său era amarat într-un loc din care vederea era acoperită de nişte construcții.

– N-ar trebui să mergem să vedem despre ce e vorba? îl întrebă secundul.

– Poliția şi pompierii se descurcă singuri, răspunse Pinon.

– Par a fi focuri de armă.

– Cine ştie, o fi luat foc un depozit care a aprins muniție. Mai bine să nu ne apropiem de vasele de luptă. Îi întinse binoclul secundului. Tu urmăreşte ce se-ntâmplă. Eu mă duc înapoi la culcare.

Pinon era pe punctul de a se întoarce în cabina lui, când secundul veni în fugă spre el pe culoar.

– Domnule, ar fi mai bine să vă întoarceți pe punte. Două vase încearcă să iasă din port.

– Fără permisiune?

– Da, domnule.

– Poate că merg să amareze în alt loc.

Secundul clătină din cap.

– Se-ndreaptă direct spre cursul navigabil principal.

Pinon scoase un oftat.

– Mi-e scris să nu pot dormi în noaptea asta. Aşa vrea Dumnezeu.

Secundul rânji batjocoritor:

– Un bun comunist nu crede în existența lui Dumnezeu.

– Spune-i asta bătrânei mele mame.

Pinon ajunse iar pe puntea principală, căscă şi privi atent încercând să vadă ceva prin abureala lăptoasă a zorilor. Două

vase remorcate mai aveau puțin şi intrau în Canalul Entrada care avea ieşire spre larg.

– Ce dracu... Pinon îşi regla binoclul. Nici un pavilion, nici o lumină de navigație, nici un semnal de avertisment pe punte...

– Şi nici nu răspund la semnalele noastre radio prin care le cerem să-şi precizeze intențiile. Au aerul că vor s-o şteargă.

– Ticăloşi contrarevoluționari care încearcă să ajungă în Statele Unite, mârâi Pinon. Păi, da, asta trebuie să fie. Altceva nu poate fi.

– Să dau ordin să ridice ancora şi să pornim în larg?

– Da, imediat. O să-i ocolim pînă ajungem sub bordaj şi le tăiem calea.

Nu terminase încă ce avea de spus că secundul şi pusese mâna pe sirenă care dădea semnalul echipajului de a-şi ocupa locurile pentru a porni în acțiune.

Zece minute mai târziu, vasul de treizeci de ani, retras din circulație de Marina sovietică după ce fusese înlocuit cu altul mai nou, de fapt alt tip de fregată, se puse în mişcare tăind apa cu babordul.

Tunurile sale de patru țoli se rotiră țintind orizontal spre vasele cufundate în întuneric, spectrale, care se apropiau.

Pitt privi uimit semnalul luminos care licărea intermitent de pe fregată. O clipă a fost tentat să deschidă aparatul radio, dar căzuseră de acord, de la bun început, ca vasele lor, înaintând în convoi să păstreze tăcerea în cazul în care autoritățile portuare alertate sau un alt post de pază ar fi intrat pe frecvența lor. Pitt uitase codul Morse, dar reuşi să descifreze mesajul: *Opriți-vă imediat şi identificați-vă.*

Îşi ținea privirea ațintită asupra lui Pisto ştiind că, dacă s-ar fi pus problema să se salveze, prima mişcare ar fi venit de la Jack. Pitt sună jos, în sala motoarelor, să-l prevină pe Manny asupra apariției fregatei care încerca să le blocheze calea, însă indicatoarele de bronz ale telegrafului de bord rămăseseră fixate pe înainte.

Erau atât de aproape acum încât, în briza care bătea dinspre coastă, putea distinge cu claritate însemnele navale cubaneze. Lampa de semnalizare pâlpâi din nou, se aprinse şi se stinse, de data asta transmițând mesajul: *Opriți-vă imediat, altfel deschidem focul.*

La pupa lui Pisto se iviră doi oameni care începură să desfăşoare frenetic cablul. În acelaşi timp, remorcherul se opri, vira scurt spre tribord şi rămase aşa. Apoi Jack apăru de la timonă şi se adresă celor de pe fregată vorbind printr-o portavoce.

– La o parte, tâmpiților. Nu vedeți că am vase remorcate? Pinon trecu peste insultă. Nici nu se aştepta la altceva de la căpitanul de remorcher.

– Nu aveți autorizație. Trimit nişte oameni la bord.

– Să mă ia dracu dacă las vreun neisprăvit de marinar să pună piciorul pe vasul meu.

– Păi, dacă nu ne laşi, o să mori, îi răspunse Pinon bine dispus.

Acum nu mai era la fel de sigur că era o încercare de fugă în masă a unor disidenți, dar, oricum, mişcările ciudate ale remorcherului şi faptul că vasele nu aveau lumini cereau neapărat clarificarea situației.

Se aplecă peste balustrada punții şi ordonă echipajului să fileze cuterul cu motor ai fregatei.

Când se întoarse spre convoiul necunoscut îngheță de spaimă.

Prea târziu. Nu văzuse în bezna care-i înconjura că unul din vasele din spatele remorcherului avea motoarele pornite. Se îndrepta țintă spre fregată cu o viteză de opt noduri. Îl privi buimăcit câteva secunde bune înainte să priceapă despre ce e vorba.

– Înainte! urlă el. Foc! Ordinul lui fu urmat de o canonadă asurzitoare de obuze trase spre vasul care se apropia; sfâşiară suprastructura şi bordajul lui *Amy Bigalow*, care a fost cuprinsă de flăcări, urmat, de o explozie de aşchii de oțel, zburând în toate părțile. Partea dinspre port a timonei păru să se topească, de parcă intrase într-o maşină de măcinat gunoiul. Sticlă şi resturi de cocă zburau ca alicele trase dintr-o armă.

Pitt nu se lăsa şi înainta cu mâinile încleştate pe timonă cu o hotărâre care friza încăpățânarea oarbă. Era norocos că scăpase doar cu câteva răni uşoare şi o coapsă învinețită.

Cea de-a doua salvă smulse sala hărților şi despică catargul în două. Vârful său se prăvăli pe-o parte şi a mai fost târât încă

o sută de metri înainte de-a se desprinde complet de cabluri şi a pluti liber.

Coşul a fost zdrobit, făcut praf şi pulbere, iar un obuz nimeri în compartimentul în care era închisă ancora de la tribord, smulgând bucăți de ochiuri de lanț ruginit de la contactul cu sarea, care zburară ca şrapnelele, înnegurând totul.

A treia salvă nu avea să mai vină.

Pinon stătea nemişcat, cu mâinile încleştate de balustrada de pe punte. Privea în sus spre prova lui *Amy Bigalow* care se ridica amenințătoare deasupra fregatei, cu o față albă ca ceara şi ochii bolnavi de certitudinea că vasul lui avea să piară.

Zbaturile fregatei băteau disperat apa, însă nu aveau cum s-o împingă din calea lui *Amy Bigalow* la timp. Nu era nici o îndoială că *Amy Bigalow* îşi va greşi ținta sau că Pitt avea să-şi schimbe intențiile. Câştiga teren şi tăia din distanța care-l despărțea de burta fregatei. Marinarii aflați pe punte, care vedeau apropiindu-se dezastrul, se holbau muți de neputință şi spaimă până să reacționeze în sfârşit şi să se arunce peste bord.

Amy Bigalow intră în plin cu toată forța celor optsprezece metri înălțime ai ei, străpunse fregata chiar în spate, unde se aflau tunurile, sfâşiind carena blindată pe care o pătrunse cam şase metri.

Poate că vasul lui Pinon ar fi supraviețuit ciocnirii şi ar fi reuşit să ajungă la țărm înainte de a fi înghițit de ape, dar, cu un scrâşnet îngrozitor de oțel măcinat, prora lui *Amy Bigalow* se ridică deasupra rănii care se căsca în corpul fregatei până când i se văzu chila. Rămase aşa agățată în aer câteva clipe, iar apoi se prăvăli peste fregată pe care o zdrobi în două, târând resturile pupei adânc, sub suprafața apei.

Pe loc, marea năvăli în pupa amputată, ducând cu ea acoperişuri şi pereți îndoiți şi inundând compartimentele expuse. Când talazurile invadară carena osândită să piară a fregatei, aceasta se lăsă rapid pe pupa. Agonia sa nu ținu mult. *Ozero Zaisan* ajunsese, remorcat cum era, la locul prăpădului, şi fregata dispăruse, lăsând la suprafață câțiva marinari care se zbăteau neputincioşi în apă.

72.

– Ai intrat într-o capcană? Vocea lui Velikov se auzea la telefon seacă şi dură.

Borcev nu se simţea în largul lui. Îi venea greu să recunoască că era unul dintre cei trei supravieţuitori, că alţi treizeci şi şapte de oameni muriseră iar el scăpase fără o zgârietură.

– Forţe necunoscute formate din cel puţin două sute de cubanezi au deschis focul asupra noastră cu echipament greu, înainte să coborâm din camioane.

– Eşti sigur că erau cubanezi?

– Cine altcineva ar fi putut organiza şi duce la bun sfârşit un asemenea plan? Ofiţerul care-i conducea era îmbrăcat în uniforma armatei cubaneze.

– Perez?

– Nu ştiu. Ne ia timp să-l identificăm.

– Poate că a fost o greşeală; poate că beretele verzi au deschis focul de panică.

– Erau departe de-a fi proşti. Încă mai pot să recunosc trupe de luptă bine antrenate. Ştiau că venim şi ne-au întins o cursă pregătită dinainte.

Faţa lui Velikov îşi pierdu culoarea, apoi, brusc, se înroşi. Atacul asupra insulei Cayo Santa Maria se petrecuse sub ochii lui. Abia dacă putea să-şi ţină în frâu furia.

– Care era obiectivul lor?

– O acţiune care trebuia să ne împiedice să punem din nou mâna pe vase.

Răspunsul lui Borcev îl luă pe Velikov prin surprindere. Avea senzaţia că prin vene îi curgea gheaţă. Întrebările se succedară sacadat:

– Au pus mâna pe vasele pentru operaţiunea *Rom şi Cola*? Sunt amarate la chei?

– Nu, o şalupă a remorcat *Ozero Zaisan*. *Amy Bigalow* şi-a pornit motoarele şi-a plecat singură.

Le-am pierdut din vedere după ce au trecut de promontoriu. Ceva mai târziu am auzit nişte zgomote care păreau a fi salve de tun, venind dinspre intrarea în canal.

Şi Velikov auzise bubuitul tunurilor. Se uita la peretele gol

din fața sa şi nu-i venea să creadă.

Încerca sa şi-i imagineze pe cei care îi dăduseră peste cap planurile atât de atent elaborate. Refuza să accepte ideea că unități de securitate loiale lui Castro aflaseră de operațiune şi că erau capabile să facă aşa ceva.

Numai brațul lung al americanilor, cu a lor Agenție Centrală de Informații, ar fi putut distruge Cayo Santa Maria şi zădărnici planul lui de a pune capăt regimului Castro. O singură persoană putea fi răspunzătoare pentru scurgerea de informații.

Dirk Pitt.

O expresie de încordare se aşternu pe fața lui Velikov. Apele se limpezeau. Ştia ce avea de făcut în puținul timp care-i mai rămăsese la dispoziție.

– Vasele mai sunt încă în port? îl întrebă el pe Borcev.

– Dacă încearcă să scape în larg, cred c-ar putea fi undeva în Canalul Entrada.

– Găseşte-l pe amiralul Cekoldin şi spune-i că vreau să oprească vasele şi să le aducă înapoi în portul interior.

– Credeam că toate vasele cu pavilion sovietic au plecat în larg.

– Amiralul şi vasul lui amiral nu trebuie să plece decât la opt dimineața. Să nu dai telefon. Transmite personal cererea mea şi insistă asupra caracterului său urgent.

Înainte ca Borcev să aibă timp să răspundă, Velikov trântise telefonul şi se îndrepta grăbit spre intrarea principală a Ambasadei, neluând în seamă agitația personalului care se pregătea de evacuare.

Alergă afară până la limuzina ambasadei, se trânti pe locul şoferului care aştepta, în picioare, să-l ducă pe ambasadorul sovietic într-un loc ferit, sigur.

Învârti cheia în contact şi o puse în mişcare exact în momentul în care pornise motorul.

Cauciucurile din spate se învârtiră cu un scrâşnet furios, iar maşina țâşni pe poarta ambasadei, ieşind în stradă.

Două blocuri mai încolo, Velikov a fost oprit.

Un convoi militar formase un baraj, blocându-i calea. De-a curmezişul bulevardului se aşezaseră două maşini blindate şi o companie de soldați cubanezi. Se apropie de maşină un ofițer

care lumină cu o lanternă interiorul ei.

– Pot să văd actele dumneavoastră, vă rog?

– Sunt generalul Piotr Velikov, ataşat militar pe lângă Ambasada sovietică. Mă grăbesc să ajung la cartierul general al general-colonelului Kolceak. Dă-te la o parte şi fă-mi loc să trec.

Ofițerul studie fața lui Velikov câteva secunde, ca spre a se convinge. Închise lanterna şi le făcu semn la doi oameni de-ai săi să urce pe bancheta din spate. Apoi, veni şi el prin față, ocolind maşina şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer.

– Vă aşteptam, domnule general, spuse el pe un ton rece dar politicos. Vă rog să faceți ce vă spun. Virați la stânga la următoarea intersecție.

Pitt stătea cu picioarele uşor depărtate, cu ambele mâini strânse încleştat pe timonă şi se uita cum trece pe lângă ei, cu o lentoare îngrozitoare, turnul farului de la intrarea în port. Îşi concentrase întreaga minte, corpul şi fiecare nerv, să ducă vasul cât mai departe de oraşul aglomerat, asta înainte ca azotatul de amoniu să fie detonat.

Oglinda apei devenise, din verde-cenuşiu, verde de smarald, iar vasul începuse să se clatine uşor brăzdând valurile care veneau spre mal. Amy Bigalow lua apă prin carcasa ei blîndată, care fusese despicată la prora, dar răspundea încă la comenzile date de la cârmă şi se ținea pe cursul pe care i-l imprima, din spate, remorcherul. Pe Pitt îl durea tot corpul de epuizare. Se forța să meargă înainte cu toată puterea sa de voință. Sângele care-i cursese din rănile făcute de focul tras de pe fregată se coagulase şi se transformase în dâre întărite care-i acopereau fața. Uită de sudoare şi de hainele care i se lipeau de corp.

Închise ochii şi-şi dori să fie în acest moment în apartamentul lui din hangar cu un gin Bombay dinaintea sa, sub aburul binefăcător al unui duş cald. Doamne, ce obosit era.

O rafală neaşteptată de vânt dădu buzna prin ochiurile de geam spart ale cabinei şi el deschise din nou ochii. Studie coasta în dreapta şi-n stânga.

Tunurile amplasate în locuri ascunse rămâneau tăcute şi nu se iviseră încă semne de avioane sau vase de patrulare. În ciuda luptei pe care o dăduseră cu fregata Marinei, încă nu se

dăduse alarma.

Confuzia care domnea printre trupele de securitate cubaneze şi circulaţia proastă a informaţiei lucrau în favoarea lor.

Oraşul încă adormit rămăsese în spate, de parcă se ţinea în urma pupei vasului. Soarele era sus pe cer, iar convoiul era descoperit, putând fi văzut din orice parte de pe coastă.

Numai câteva minute, numai câteva minute, îşi repeta el în gând, la nesfârşit.

Lui Velikov i se ordonă să oprească într-un colţ liniştit lângă Piaţa Catedralei, din partea veche a oraşului Havana. A fost condus într-o clădire dărăpănată cu ochiuri de geam spart, acoperite de praf, pe lângă nişte vitrine sub care se aflau afişe decolorate cu stele de cinema din anii 40, care-i urmăriră cu privirea până când se aşezară la barul dinăuntru.

Odinioară un local celebru, care forfotea de lume, patronat de celebrităţi chivernisite din America, barul *Sloppy Joe* era acum o jalnică baracă pentru muncitori, demult pierdut în uitare; poate doar câţiva bătrâni să-şi mai fi adus aminte de el.

Patru persoane stăteau de partea cealaltă a barului delăsat, care îşi pierduse de mult strălucirea.

Înăuntru era întuneric şi mirosea a dezinfectant şi a putrefacţie. Velikov nu-şi recunoscu gazdele până ce nu ajunse în mijlocul încăperii, pe podeaua nemăturată. Atunci se opri brusc, uitându-se la ei fără să-şi creadă ochilor şi simţi cum îl cuprinde ameţeala.

Jessie LeBaron stătea între un necunoscut rotofei şi Raul Castro. Cel de-al patrulea personaj îl privea la rândul lui ameninţător.

– Bună dimineaţa, domnule general, spuse Fidel Castro. Mă bucur c-aţi putut veni.

73.

Urechea lui Pitt prinse zumzetul unui avion.

Dădu pentru o clipă drumul timonei şi ieşi în uşă, pe punte.

Se apropiau dinspre nord, de-a lungul coastei, două elicoptere militare. Privirea îi alunecă spre intrarea în port. Un vas de război cenuşiu venea cu toată viteza pe canal în sus, hotărât să atace, stârnind în urma sa un val uriaş. De data

asta era un distrugător sovietic, subțire cât un creion, cu tunurile ațintite asupra vaselor aducătoare de moarte, acum lipsite de apărare şi care de-abia se mai târau. Se pornise vânătoarea din care nimeni nu avea să iasă învingător, Jack ieşi pe coverta remorcherului şi se uită în sus la puntea spartă, sfărâmată, a lui *Amy Bigalow*. Tot se minuna că timonierul era încă în viață şi o mai manevra. Ridică mâna la ureche şi-l aştepta pe celălalt să-i facă semn că înțelesese.

Urmări un marinar care alerga spre pupa cargoului şi-i făcu acelaşi semn lui Moe, care se afla la bordul lui *Ozero Zaisan*. Apoi reveni în cabină şi făcu un apel radio.

– Aici *Pisto*. Mă auzi? Terminat.

– Clar şi tare, îi răspunse Pitt.

– Recepția, adăugă Moe.

– E vremea să blocați timona şi să părăsiți corabia, spuse Jack.

– Călătorie sprâncenată, râse Moe cu zgomot la să lăsăm hârdaiele astea împuțite să mai meargă şi singure.

– Noi lăsăm motoarele la viteză maximă, spuse Pitt. Tu ce faci cu Pisto?

– Îl mai conduc câteva minute, să fiu sigur că vasele nu virează înapoi spre țărm, îi răspunse Jack.

– Ai grijă, nu sta prea mult. Băieții lui Castro ne-au luat urma.

– Îi văd, spuse Jack. Succes. Terminat.

Pitt blocă timona în poziția înainte şi-l chemă pe Manny., Durul inginer şef nu avu nevoie să i se spună de două ori. Trei-minute mai târziu, Manny şi oamenii lui dăduseră motoarele la maximum şi alergau spre barca de salvare. Se suiră în ea şi începură s-o coboare, când Pitt sări peste balustradă şi se lăsă lângă ei.

– Cât pe ce să te uităm aici, îi strigă Manny.

– Am luat legătura cu distrugătorul şi i-am avertizat să nu se apropie că altfel arunc în aer vasul cu muniție.

Înainte ca Manny să-i poată răspunde se auzi un bubuit ca de tunet. Câteva secunde mai târziu, căzu în mare un obuz la cincizeci de metri în fața lui Pisto.

– N-au înghițit povestea asta, mârâi Manny. Porni motorul bărcii şi potrivi, din cârmă, barca în paralel cu vasul, când

atinseră suprafața apei.

Tăiară apoi legăturile şi fură aruncați în valuri iar bărcuța aproape se scufundă. Amy Bigalow trecu pe lângă ei în ultima sa călătorie, abandonată şi sortită distrugerii.

Manny se întoarse şi văzu cum Moe şi oamenii lui lăsau la apă barca de pe *Ozero Zaisan*. Se prăvăli în apa prinsă de un val care-o izbi de peretele de oțel al vasului cu o asemenea forță încât niturile au fost smulse de la tribord, cala invadată de apă şi motorul înecat.

– Trebuie să-i ajungem, spuse Pitt.

– Aşa e, fu Manny de acord.

Înainte să aibă timp să se apropie, Jack văzuse cum stăteau lucrurile şi le strigă prin portavoce:

– Lăsați-i acolo. Îi iau eu după ce părăsesc remorca. Aveți grijă de voi şi luați-o spre mal.

Pitt se aşeză pe scaunul pilotului, înlocuind un marinar care-şi zdrobise degetele când dăduse drumul bărcii prin gruie. Îndreptă şalupa spre clădirile înalte care se înşirau pe malul dinspre Malecon şi înfundă cârma în lăcaşul său.

Manny se uita în urmă, la remorcher şi la barca care aluneca, purtându-i în derivă pe Moe şi oamenii lui. Fața i se întunecă când distrugătorul, lansând un nou foc, stârni două valuri imense care se abătură asupra lui *Pisto*. Apa se prăvăli asupra remorcherului, dar el se scutură de puhoi şi-şi urmă drumul despicând apele.

Moe îşi întoarse privirile cu un sentiment de groază pe care nu dorea să-l arate. Ştia că n-avea să-şi mai vadă niciodată prietenii în viață.

În acest timp, Pitt măsura distanța tot mai mare care separa vasele, încercând să fugă, de mal.

Erau încă prea aproape de țărm şi o explozie ar fii devastat mare parte din Havana.

– Preşedintele Antonov a fost de acord cu planul dumitale de a mă asasina? întrebă Fidel Castro.

Velikov era în picioare cu brațele încrucişate. Nu i se oferise nici un scaun. Îi întoarse privirea lui Castro cu dispreț rece.

– Sunt ofițer superior al Uniunii Sovietice. Cer să fiu tratat corespunzător gradului meu.

Ochii negri ai lui Raul Castro sclipiră de mânie.

– Suntem în Cuba. Aici nu ceri nimic. Nu eşti altceva decât o lichea K.G.B.

– Destul, Raul, gata, îl tempera Fidel. Se uită la Velikov. Nu te juca cu noi, domnule general. Am studiat documentele dumitale. Nu mai e nici un secret ce-nseamnă *Rom şi Cola*.

Velikov îşi desfăcu larg braţele.

– Ştiu totul despre operaţiune. E încă o încercare duşmănoasă din partea CIA de-a submina prietenia dintre Cuba şi Uniunea Sovietică.

– Dacă e aşa, de ce nu m-ai prevenit?

– Nu era timp.

– Da, ţi-ai găsit timp să-ţi evacuezi conaţionalii ruşi, trânti Raul. De ce fugeai şi unde, la ora asta a dimineţii? Pe faţa lui Velikov trecu o umbră de aroganţă:

– Nici nu mă obosesc să vă răspund la întrebări. Cred că nu e nevoie să vă aduc aminte că am imunitate diplomatică. N-aveţi nici un drept să mă supuneţi la un interogatoriu.

– Cum intenţionezi să detonezi explozibilul? întrebă calm Fidel.

Velikov nu scoase un cuvânt. Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet la auzul bubuitului îndepărtat de tunuri. Fidel şi Raul schimbară priviri între ei, dar nu spuseră nimic.

Jessie simţi cum o trec fiori văzând cum creşte tensiunea în interiorul barului. O clipă îşi dori din tot sufletul să fie bărbat şi să-l bată pe general până avea să scoată adevărul de la el. Deodată i se făcu rău şi-o cuprinse dorinţa să strige, simţind dureros cum se scurge timpul preţios.

– Vă rog să le spuneţi ce ştiţi, îl imploră ea. Nu puteţi sta aici aşteptând ca mii de copii să moară pentru o cauză politică lipsită de sens.

Velikov nu o contrazise. Rămase însă neclintit.

– Tare mi-ar plăcea să-i trag o mamă de bătaie, spuse Hagen.

– N-are rost să vă mânjiţi mâinile, domnule Hagen, spuse Fidel. Am experţi care se pricep la anchete şi care de-abia-l aşteaptă afară.

– N-ai să-ndrăzneşti, trânti Velikov.

– Găsesc că e de datoria mea să te previn că dacă nu opreşti explozia vei fi torturat. Nu simple injecţii cum sunt trataţi deţinuţii politici de la spitalele voastre de psihiatrie din Rusia,

ci tortură pe care nu vreau s-o descriu şi care nu se va mai sfârşii, zi şi noapte. Medicii noştri excepţionali te vor ţine-n viaţă. Nici un coşmar nu-ţi poate descrie ce-ai să pătimeşti, generale. Ai să strigi până n-o să mai ai putere s-o faci. Şi după ce-o să fii redus la starea de legumă veştedă - n-ai să mai vezi, n-ai să mai poţi vorbi sau auzi - o să te ducem undeva unde nimeni nu va încerca să ajute un biet cerşetor infirm care trăieşte în mizerie. Nimănui nu-i va fi milă de tine. Vei deveni ceea ce voi, ruşii, numiţi o persoană fără identitate.

Carapacea în care se ascunsese Velikov se fisură, însă doar o idee.

– Îţi pierzi vremea. Eşti un om mort. Şi eu sunt un om mort. Nici unul nu mai avem scăpare.

– Aici greşeşti. Vasele care transportă muniţia şi azotatul de amoniu au fost scoase din port de cei pe care-i acuzi. Chiar în acest moment, agenţii CIA le conduc în larg, acolo unde explozibilul nu va omorî decât peştii.

Velikov profită rapid de micul, lui avantaj.

– Nu, senor presidente, nu, greşeşti. Bubuitul de tun pe care l-ai auzit cu câteva minute mai-nainte venea de pe un vas sovietic care încearcă să oprească vasele şi să le aducă înapoi în port. Poate c-o să explodeze înaintea discursului sărbătoresc, dar încă o să-şi atingă ţinta.

– Minţi, spuse Fidel stingher.

– Gata, s-a încheiat cu domnia ta de mare părinte al revoluţiei, spuse Velikov cu voce de vulpoi bătrân care întinde momeala. Îmi dau bucuros viaţa pentru Mama Rusie. Tu eşti gata să-ţi sacrifici viaţa pentru Cuba? Poate când erai tânăr, dar acum, când îi ai pe alţii care să facă treaba murdară în locul tău şi când te-ai moleşit? Duci o viaţă bună şi n-ai de gând s-o laşi să-ţi scape. Dar, gata, s-a terminat.

Mâine n-o sa fii altceva decât un alt portret agăţat pe un perete şi locul tău o să fie luat de un alt preşedinte. Unul care e cu-adevărat loial Kremlin-ului.

Velikov făcu câţiva paşi înapoi şi scoase o mică casetă din buzunar.

Hagen o recunoscu imediat:

– Un transmiţător electronic. Poate transmite de-aici semnalul care detonează explozibilul.

– Offf, Doamne Dumnezeule! strigă Jessie disperată. Doamne, e-n stare s-o facă, chiar o s-o facă.

– Nu te mai osteni să-ți chemi gorilele, spuse Velikov. N-o să aibă timp să reacționeze.

Fidel îl fixa cu o privire rece, tăioasă.

– Adu-ți aminte ce ți-am spus.

Velikov îi întoarse privirea disprețuitor:

– Chiar mă vezi pe mine urlând sub tortură într-una din închisorile tale împuțite?

– Dă-mi transmițătorul şi te las să părăseşti Cuba fără să-ți fac nici un rău.

– Şi să mă-ntorc la Moscova ca un personaj demn de milă?

– De tine depinde, spuse Fidel cu o expresie amestecată de furie şi teamă. Ştii ce te aşteaptă dacă declanşezi explozia şi apuci să rămâi în viață.

– Sunt prea mici şansele, râse Velikov în bătaie de joc. Clădirea asta e la nici cinci sute de metri de canalul portului. N-o să mai rămână nimic din noi.

Făcu o pauză, iar expresia de pe fața sa era aceea a unui gargui. Apoi rosti: Adio, senor presidente.

– Ticălosule... Hagen se aruncă peste masă cu o agilitate neobişnuită pentru volumul lui imens şi nu era decât la câțiva centimetri de Velikov când rusul apăsă pe butonul care declanşa explozia.

74.

Amy Bigalow se pulveriza.

Lui *Ozero Zaisan* nu-i trebui mai mult de o fracțiune de secundă să se transforme, la rândul Său, în praf şi pulbere. Cu forță îndoită, încărcătura explozivă de pe cele două vase țâşni o mie cinci sute de metri în sus pe cerul tropical, o uriaşă coloană de fum şi resturi incandescente. În apă se căscă un vârtej colosal, asemenea unui imens gheizer cu apă învolburată şi aburi vălătuciți, contopiți la-nceput cu fumul, care, frământându-se, țâşniră la sfârşit spre înălțimi.

O lumină orbitoare roşiatică, vârstată cu alb, explodă peste ape, strălucind cu intensitatea a zece sori, iar deflagrația care-i urmă se abătu cu muget de tunet asupra ei, biciuind şi strivind

crestele valurilor.

În amintirea lui Pitt rămase întipărită pe veci imaginea curajosului *Pisto*, propulsat la şaizeci de metri în aer de suflul exploziei, asemenea unei rachete dezintegrate. Urmări împietrit de durere cum, ceea ce mai rămăsese din remorcher, cu Jack şi echipajul său laolaltă, a fost aruncat înapoi în vâltoare, pulverizat într-o ploaie incandescentă.

Moe şi oamenii lui de pe bărcuța în derivă au dispărut pur şi simplu, înghițiți de ape.

Furia exploziei atinse şi cele două elicoptere blindate, care se topiră în aer. Pe o rază de două mile de la locul deflagrației, pescăruşii au fost zdrobiți până la unul. Turbina lui *Ozero Zaisan* zbură peste apă şi zdrobi cabina de comandă a vasului sovietic, distrugându-i blindajul de oțel; nituri, zale de lanțuri, aparatură de bord, contorsionate, trecură prin acoperişuri şi prin ziduri ca nişte ghiulele de tun.

Stâlpi şi felinare au fost. secerate şi smulse din rădăcini.

Sute de oameni au pierit în paturile lor, încă adormiți. Mulți au fost sfârtecați de cioburi sau zdrobiți sub plafoane prăbuşite. Pietonii şi muncitorii matinali au fost ridicați în aer şi apoi azvârliți şi zdrobiți de ziduri.

Unda de şoc s-a abătut asupra oraşului cu forță îndoită, mai mare decât a oricărui ciclon întâlnit până atunci, turtind şi strivind construcțiile de lemn de la țărm ca pe nişte jucării de hârtie, zdrobind fațade, pulverizând sute de mii de ferestre, azvârlind de pereții clădirilor automobilele parcate în stradă.

În incinta portului, țâşni în aer maleficul, înspăimântătorul *Ozero Baikai*.

La început, din carena lui sări o flamă, apoi întregul petrolier explodă ca o imensă minge de foc.

Un val de petrol mătură ce mai rămăsese din clădirile de pe chei, asemenea unui val de lavă încinsă, şi stârni o reacție în lanț de explozii pe vasele pline cu combustibil, care aşteptau amarate în dană. Bucăți de metal în flăcări aterizară pe cisternele de petrol şi de gaze aflate în partea de răsărit a portului. Una după alta, săriră toate în aer ca un foc de artificii, împroşcând oraşul cu nori groşi, uriaşi, de fum negru ca smoala.

Explodă o rafinărie de petrol, apoi o fabrică chimică, urmate

de o fabrică de vopsele şi una de îngrăşăminte. Două vase comerciale învecinate, care se îndreptau spre larg, se ciocniră, luară foc şi începură să ardă ca o torță. O bucată de oțel smulsă din petrolierul distrus zbură, în flăcări, se înfipse într-unul dintre cele zece vagoane ale unui tren cu încărcătură de propan, îl aruncă în aer, urmat de celelalte, ca nişte petarde.

O explozie... Încă una... şi încă una.

Pe o distanță de patru mile, coasta se transformă într-un peisaj apocaliptic. Cenuşă şi zgură se cernură asupra oraşului, ca o ninsoare murdară, acoperindu-l. Din fericire, rafinăriile şi combinatele chimice erau aproape pustii. Dacă n-ar fi fost zi de sărbătoare, pierderile de vieți omeneşti ar fi fost, cu siguranță, mai numeroase.

Catastrofa care se abătuse asupra portului se apropia de sfârşit, însă calvarul prin care avea să treacă oraşul abea acum începea.

Un imens val înalt de cincisprezece metri se ridică din inima vâltorii şi se năpusti asupra coastei.

Pitt urmărea cu ceilalți, paralizat, muntele verde cu alb care mugea pe urmele lor. Stăteau cu toții nemişcați, aşteptându-l, fără să simtă nici un strop de panică, privindu-l neputincioşi, pregătiți pentru momentul în care avea să le transforme în fărâme fragila bărcuță neajutorată, iar pe ei aveau să-i înghită adâncurile.

Doar douăzeci de metri îi mai despărțeau de țărmul care se întindea de-a lungul Bulevardului Malecón, când avalanşa se năpusti, lacomă, asupra bărcuței. Creasta valului se răsuci şi se prăvăli peste ei. Îi smulse pe Manny şi pe încă trei oameni de pe locurile lor, iar Pitt îi privi neputincios cum sunt proiectați în spuma învolburată, ca şindrila smulsă din acoperiş de uragan. Zidul de apă se năpusti asupra țărmului, iar micuța ambarcațiune a fost ridicată pe coama unui val şi proiectată pe bulevardul larg.

Pitt se-ncleştă de cârmă din răsputeri; a fost smuls şi proiectat o dată cu ea. Îşi zise că acesta e sfârşitul, dar se încorda din toate puterile şi, cu un efort de. voință, îşi luă o gură bună de aer şi-şi ținu respirația când fu împins de val. Ca într-un vis, văzu defilând prin apa dezlănțuită ca o furie, însă

ciudat de limpede, maşini răsucindu-se nebuneşte, ca azvârlite de o mână de uriaş.

Împins adânc sub învolburarea clocotitoare, se simţea ciudat de detaşat. Îi trecu prin minte gândul absurd că avea să moară înecat pe o stradă a unui oraş. Se agăţa de viaţă cu încăpăţânare, însă, instinctiv, încerca să nu se împotrivească stihiei şi să nu risipească nici un strop din oxigenul atât de preţios. Se lăsă moale în voia valului, atent să vadă tot ce trecea pe lângă el prin spuma învolburată, cu mintea lucrându-i febril, cu o limpezime nefirească.

Ştia că, dacă valul îl izbea de un zid de beton, tonele de apă asmuţite aveau să-l zdrobească sub forţa lor, lăsând din el ce-ar mai rămâne dintr-un pepene aruncat din avion.

Groaza lui ar fi sporit dacă ar fi văzut bărcuţa zdrobindu-se de cel de-al doilea etaj, unde locuia corpul de tehnicieni ruşi. Şocul ciocnirii strivi carena ca pe-o coajă de ou. Motorul Diesel în patru cilindri a fost proiectat printr-o fereastră spartă şi a eşuat în casa scărilor.

Din fericire pentru el, Pitt a fost măturat de ape pe o străduţă îngustă, ca un buştean împins în jos pe un tobogan. Potopul căra tot ce-i ieşea în cale, un talmeş-balmeş de sfărâmături. Dar chiar dacă se răsucea peste clădirile care încă mai rezistau asaltului său sălbatic, forţa valului începuse să scadă. În câteva secunde avea să. ajungă în punctul maxim, al încrâncenării sale, după care avea să se stingă treptat, iar torentul să care cu el, înapoi în mare, corpuri omeneşti şi sfărâmături.

Rămas aproape fără oxigen, Pitt începu să vadă steluţe colorate. Simţurile i se blocară unul după altul. Simţi un şoc puternic când umărul său se izbi de un obiect fix. Încercă să-şi încolăcească braţele în jurul lui, să se prindă de el, dar a fost tras şi târât mai departe de forţa valului. Se izbi de o altă suprafaţă netedă; de data asta întinse mâna şi se încleştă de ea cu toată forţa pe care i-o dădea frica de moarte, fără să ştie că obiectul de care se agăţase era firmamentul unui magazin de bijuterii.

Curând îşi pierdu cunoştinţa şi legătura cu propriul său corp, brusc, ca o răsucire a comutatorului. Îi vâjâia capul, iar steluţele care îi jucau dinaintea ochilor au fost acoperite de un

văl de întuneric. Pitt exista numai prin instinct şi, curând, şi acesta avea să-l părăsească.

Valul pustiitor ajunsese la apogeu şi începu să se replieze, retrăgându-se vijelios spre larg. Însă, pentru Pitt era prea târziu - îşi pierdea treptat cunoştinţa. În chip miraculos, creierul reuşi să transmită trupului său un ultim mesaj. Îşi vârî unul dintre braţe între firmă şi suportul ei, care ieşea mult în afara clădirii, şi rămase aşa, înţepenit acolo.

După care, plămânii îi luară foc, ne mai rezistând presiunii, iar Pitt începu să se înece.

Huruitul înfricoşător al exploziilor reverbera peste dealuri şi peste mare. Deasupra oraşului nu se vedea strălucind soarele; lumina sa nu reuşea să străpungă pâcla deasă, întunecată de fumul neobişnuit de compact. Întregul port părea a fi pustiit de flăcări: docurile, vasele, rezervoarele de combustibil şi trei mile pătrate de apă înecată în petrol, pe care dansau flăcări portocalii-albastre, brăzdând bolta unui cer plumburiu.

Oraşul rănit de moarte începu să se scuture, să-şi revină din şoc şi se puse, clătinându-se, pe picioare. Valul se retrăsese în Golful Mexic, târând cu sine o îngrămădire uriaşă de sfărâmături şi de trupuri neajutorate.

Cei rămaşi în viaţă se ridicară, împleticindu-se ameţiţi, clătinându-se răniţi, şi o porniră pe străzi ca nişte oiţe rătăcite, şocaţi de privelişteа dezastrului din jurul lor, atât de uluiţi încât nici nu-şi mai simţeau rănile. Alţii se uitau prostiţi la cârma imensă a vasului *Amy Bigalow* care se zdrobise de o staţie de autobuz, făcând praf patru maşini şi pe cei câţiva călători care aşteptau să urce.

O bucată din catargul frontal al lui *Ozero Zaisan* a fost găsit îngropat în pământ, chiar în mijlocul Stadionului Havana, pe terenul de fotbal.

Un vinci de o tonă a aterizat pe una din aripile Clinicii Universitare, strivind sub greutatea sa singurele trei paturi neocupate dintr-un salon de patruzeci. Episodul avea să fie îndelung comentat, mult timp după aceea, drept unul dintre sutele de miracole care se-ntâmplaseră în acea zi: era încă un semn al graţiei divine şi un pas înapoi pentru marxism.

Curând, au început să se formeze echipe de prim ajutor, iar pe malul apei s-au adunat pompieri şi poliţişti. S-a apelat la

unități de armată şi de miliție. În haosul de la-nceput, a domnit panica.

Forțele militare au abandonat operațiunile de salvare şi, crezând în mod eronat că era vorba de o invazie americană, s-au concentrat asupra apărării insulei.

Oraşul gemea de răniți; unii urlau de durere, alții se târau încercând să se îndepărteze de portul cuprins de flăcări.

Pământul se cutremură sub unda de şoc a valului şi se liniști o dată cu retragerea lui. Plafonul barului *Sloppy Joe* se prăbuşise în interior, însă pereții se mai țineau încă în picioare. Încăperea barului era devastată - un talmeş-balmeş de dărâmături. Sub norul gros de praf şi de moloz zăceau împrăştiate grinzi de lemn, tencuială căzută, mobilă răsturnată şi sticle sparte. Uşa batantă fusese smulsă din țâțâni şi atârna, agățată în aer, deasupra agenților lui Castro prăbuşiți la pământ, gemând sub o movilă de cărămizi.

Ira Hagen se ridică cu greu în picioare şi - şi scutură capul să alunge huruitul care-i vâjâia încă în urechi. Îşi şterse ochii încercând să distingă ceva prin norul gros de praf şi se sprijini de un perete.

Privi în sus prin plafonul orb şi văzu, la etajul de deasupra, tablouri încă agățate de pereți.

Primul lui gând a fost Jessie. Zăcea făcută ghem sub masa care era încă în picioare, în mijlocul încăperii. Hagen îngenunche lângă ea şi-o întoarse cu blândețe.

Zăcea nemişcată, parcă neînsuflețită sub norul alb de tencuială, dar nu purta urme de sânge sau răni grave. Ochii-i ținea pe jumătate deschişi şi gemea uşor. Hagen zâmbi uşurat şi-şi scoase haina.

O împături şi i-o aşeză sub cap.

Ea întinse mâna spre el, îl prinse de încheietură, mai strâns decât s-ar fi aşteptat, şi-l privi.

– Dirk a murit, şopti ea.

– Poate că trăieşte, spuse Hagen blând, numai că-n vocea lui nu se simțea strop de optimism.

– Dirk a murit, repetă ea.

– Să nu te mişti, îi spuse el. Stai liniştită cât văd eu ce-i cu frații Castro.

După care, se ridică greoi şi începu să-i caute printre

dărâmături. Auzi pe cineva tuşind, spre stânga, trecu peste moloz şi se ciocni de bar.

Ameţit şi şocat, Raul Castro stătea atârnat de o latură a barului şi încerca să scape de praful care-i intrase pe gat. Din nas i se scurgea sânge, iar pe bărbie avea o rană adâncă.

Hagen nu se putu împiedica să nu se mire cât de departe îi proiectase explozia, după ce, la început stătuseră strâns, unii lângă alţii. Ridică un scaun răsturnat şi-l ajută pe Raul să se aşeze.

– Vă simţiţi bine, domnule? îl întrebă Hagen vădit îngrijorat.

Raul făcu un semn abia perceptibil cu capul:

– Sunt bine. Fidel? Unde-i Fidel?

– Rămâneţi aici. Îl caut eu.

Hagen îşi croi drum prin moloz până ce-l găsi pe Fidel Castro. Conducătorul Cubei era întins pe burtă, uşor răsucit lateral, cu umerii ridicaţi de la sol, proptit într-o mână. Hagen urmări fascinat scena care se derula sub ochii lui, pe podea.

Ochii lui Castro erau aţintiţi pe chipul celui care zăcea pe spate, la nici un metru de el.

Generalul Velikov căzuse cu picioarele larg desfăcute; peste ele se prăbuşise o grindă mare, zdrobindu-i-le. Expresia feţei era un amestec de sfidare şi teamă. Se uita la Castro cu o privire în care se citea gustul amar al înfrângerii.

Pe chipul lui Castro nu se citea însă pic de emoţie. Praful de moloz care i se aşternuse pe faţă îl făcea să semene cu o statuie dăltuită în marmură.

Rigiditatea trăsăturilor - o mască - şi concentrarea totală nu aveau nimic omenesc.

– Trăim, generale, murmură el triumfător. Amândoi.

– Nu-i drept, scrâşni Velikov. Ar fi trebuit să fim morţi cu toţii.

– Dirk Pitt şi ceilalţi se vede că au reuşit să strecoare cumva vasele printre unităţile voastre de marină şi să le scoată-n larg, explică Hagen. Forţa pustiitoare a deflagraţiei nu a atins decât a zecea parte din ce-ar fi trebuit să fie, dacă vasele ar fi rămas în port.

– Ai pierdut, spuse Castro. Cuba rămâne ce a fost - Cuba.

– Atât de-aproape şi totuşi... Velikov clătină capul resemnat. Parcă te-ai jurat să te răzbuni pe mine.

– Ai să mori câte puțin pentru fiecare cubanez pe care l-ai omorât, îi promise Castro pe un ton rece, implacabil. Chiar dacă ar fi vorba de o mie de morți sau o sută de mii. Ai să pătimeşti ca şi când ai muri de tot atâtea ori.

Velikov rânji strâmb. Părea că nimic nu e în stare să-l mişte.

– Altcineva, altă dată, şi tot ai să fii omorât, Fidel. Pentru că, în cazul în care acest plan ar fi eşuat, K.G.B am elaborat încă cinci alternative ale lui.

Partea a şasea
EVRIKA ! LA DORADA

75.
8 noiembrie 1989
Washington D.C.

Martin Brogan sosi cu întârziere la întrunirea matinală a guvernului. Preşedintele, împreună cu bărbaţii aşezaţi în jurul mesei în formă de boabă de fasole, ridicară privirile spre el, întrebători.

– Vasele au explodat cu patru ore înainte de momentul stabilit, îi informă el, încă stând în picioare.

Vestea pe care le-o adusese a fost întâmpinată într-o tăcere deplină. Fiecăruia dintre cei aflaţi în jurul mesei i se adusese la cunoştinţă planul incredibil al ruşilor de a-l îndepărta pe Castro; primiseră ştirea mai mult ca pe o tragedie inevitabilă decât ca pe o catastrofă şocantă.

– Ce spun rapoartele de ultimă oră? Câte victime? întrebă Douglas Oates.

– E încă prea devreme să se ştie, îi răspunse Brogan. Întreaga zonă a portului este cuprinsă de flăcări. Numărul de morţi poate atinge şi câteva mii.

Cu toate acestea, distrugerile nu sunt atât de mari pe cât ne-am aşteptat noi. Se pare că agenţii noştri din Havana au pus mâna pe două dintre vase şi le-au scos din port înainte de a exploda.

Toţi cei prezenţi îl ascultară tăcuţi, atenţi, pe Brogan, dând citire primelor rapoarte trimise de Secţia de operaţiuni speciale de la Havana. Acesta relată în detaliu planul de a scoate vasele din port şi schiţă toate amănuntele desfăşurării reale a operaţiunii. Înainte de a termina, unul dintre ajutoarele lui intră în încăpere şi-i strecură un raport actualizat. Îl parcurse tăcut, iar- apoi dădu citire primului rând al acestuia.

– Fidel şi Raul Castro trăiesc. Făcu o pauză pentru a-l privi pe preşedinte. Omul dumneavoastră, Ira Hagen, spune că a stabilit contactul direct cu fraţii Castro, care ne solicită tot sprijinul pe care-l putem acorda pentru uşurarea urmărilor dezastrului, inclusiv ajutor medical, medici şi medicamente,

echipament pentru stingerea incendiului, alimente şi haine, ca şi specialişti la morgă, pentru îmbălsămare.

Preşedintele îl privi pe generalul Clayton Metcalf, şeful Statului Major.

– Domnule general? După telefonul pe care mi l-aţi dat ieri noapte, am alertat Comandamentul transporturilor aeriene. Putem începe ridicarea de la sol de îndată ce sosesc oamenii şi furniturile pe aeroporturi şi sunt încărcate în avion.

– Zborurile avioanelor noastre militare trebuie coordonate pentru că altfel, cubanezii, la apropierea lor, pot scăpa de sub control rachetele lor sol-aer, sublinie Secretarul pentru apărare Simmons.

– Am să aranjez să rămână în permanenţă deschisă o linie directă de comunicaţii cu Ministerul lor de Externe, spuse secretarul de stat Oates.

– Ar fi bine să-i explicaţi lui Castro că toate ajutoarele noastre sunt organizate sub patronajul Crucii Roşii, adăugă Dan Fawcett. N-am vrea să-l speriem şi să ne trezim cu o uşă trântită în nas.

– E un aspect pe care nu-l putem neglija, spuse preşedintele.

– E aproape o crimă să profităm în felul acesta de o calamitate îngrozitoare, gândi Oates cu voce tare. Şi totuşi, nu putem nega că e o adevărată mână cerească să putem astfel cimenta relaţiile cu Cuba şi să mai potolim febra revoluţionară care a cuprins cele două Americi.

– Mă întreb dacă Fidel Castro l-a studiat vreodată pe Simon Bolivar, întrebă preşedintele, fără a se adresa cuiva anume.

– Marele eliberator al Americii de Sud este unul dintre idolii la care se închină Castro, îi răspunse Brogan. De ce întrebaţi?

– Atunci poate că a tras ceva învăţăminte din spusele lui Bolivar.

– La ce vă referiţi, domnule preşedinte? Preşedintele îi privi, pe rând, pe cei aşezaţi în jurul mesei, înainte de a răspunde:

– Cel care serveşte o cauză revoluţionară trebuie să înfrunte valurile.

76.

Haosul dispăru încetul cu încetul, iar operaţiunile de salvare

începură să-şi urmeze cursul firesc, pe măsură ce populaţia Havanei îşi reveni din şoc. Au fost pornite procedeele obişnuite de acordare a ajutorului în caz de calamitate. Printre ruine au început căutările efectuate de unităţi de armată şi de miliţie, însoţite de medici care-i ridicau pe cei în viaţă şi-i duceau la ambulanţe, iar pe morţi la camioane, pentru a fi transportaţi la morgă.

Mănăstirea Santa Clara, datând din 1943, a fost transformată pentru moment în spital şi s-a umplut rapid de răniţi. Curând, saloanele şi culoarele Clinicii Universitare gemeau până la refuz.

Vechiul palat prezidenţial atât de elegant, acum Muzeul revoluţiei, a fost transformat în morgă.

Răniţii băntuiau străzile, cu sângele curgându-le din rănile deschise, privind în gol sau căutându-i cu disperare pe cei dragi. Ceasul de pe o clădire din Piaţa Catedralei, în vechiul oraş Havana, înţepenise arătând ora 6:21. Câţiva locuitori, care îşi părăsiseră casele în timpul calamităţii, reveneau derutaţi. Alţii, care nu mai aveau unde să se întoarcă, pribegeau pe străzi, croindu-şi cu grijă drumul printre trupurile căzute, cărând cu ei bocceluţe în care-şi duceau ce mai putuseră salva.

Toate unităţile de pompieri de pe o rază de o sută de mile se scurgeau spre Havana, încercând cu disperare să stingă focul care se împrăştia mistuitor, de la malul apei spre oraş. Explodă un rezervor de clor şi asta adăugă o emanaţie otrăvitoare la ravagiile pustiitoare ale incendiului. În două rânduri, sutele de pompieri au trebuit să se retragă şi să-şi caute adăpost, când schimbarea de vânt le-a trimis drept în faţă valul de căldură pârjolitor.

Nici nu se terminase bine organizarea operaţiunilor de salvare, când Fidel Castro a lansat acţiunea de curăţire a guvernului şi a armatei de trădători. Raul personal a condus arestarea lor.

Mulţi dintre ei părăsiseră deja oraşul, preveniţi dinainte de Velikov şi K.G.B despre operaţiunea *Rom şi Cola*. Dar au fost toţi arestaţi pe rând, nevenindu-le să creadă că fraţii Castro nu muriseră încă.

Au fost ridicaţi şi duşi cu sutele sub pază strictă la o închisoare militară secretă din munţi, de unde nu aveau să mai

apară niciodată.

La ora două după-amiaza, primul avion încărcat al Aviației Americane a aterizat pe aeroportul internațional din Havana. Puțin după aceea au început să sosească constant şi celelalte aeronave. Fidel Castro a fost prezent acolo, să-i întâmpine pe medicii şi asistentele veniți ca voluntari. S-a îngrijit personal ca ajutoarele să fie recepționate de comitetele de salvare şi de colaborarea cu nou-veniții americani.

Până la lăsarea serii începură să sosească, venind de la Miami, vase de luptă contra incendiului, ivindu-se ca nişte năluci din perdeaua de fum. Printre ruinele în flăcări din port apărură şi se puseră pe lucru buldozere, echipament greu şi specialişti în stingerea mareei de petrol, din Texas.

În ciuda divergențelor politice din trecut, americanii şi cubanezii păreau să nu scape ocazia de a lucra cot la cot pentru a stinge urmările calamității.

Târziu, în cursul după-amiezii, amiralul Sandecker şi Al Giordino au coborât dintr-un avion cu reacție al NUMA. Au luat primul camion care le-a ieşit în cale, încărcat cu aşternuturi, pături şi paturi de campanie, până la un depozit unde acestea se distribuiau. De aici, Giordino a împrumutat un Fiat abandonat.

Falsul apus de soare al flăcărilor le colora, prin parbriz fețele în roşu aprins, iar ei priveau uluiți norul uriaş de fum şi întinderea nesfârşită de foc mistuitor.

După ce s-au învârtit o oră prin oraş dirijați de polițiştii care le arătau pe unde să ocolească străzile blocate de dărâmături sau de maşinile descărcate cu ajutoare, au ajuns, în sfârşit, în fața ambasadei Elveției.

– Aici ne-am blocat, spuse Sandecker privind ruinele clădirilor şi tot molozul care umplea marele bulevard Malec.

Giordino dădu trist din cap:

– S-ar putea să nu-l găsim niciodată.

– Şi totuşi îi datorăm măcar o încercare.

– Da, spuse Giordino hotărât. I-o datorăm lui Dirk.

Se întoarseră şi intrară pe uşa spulberată a ambasadei şi fură conduşi la camera de comunicații a Serviciului special.

Încăperea gemea de specialişti care-şi aşteptau rândul să transmită ştiri despre catastrofă.

Sandecker îşi făcu loc prin puzderia de reporteri şi găsi un bărbat corpolent, care-i dicta unui radiofonist. Când bărbatul termină ce avea de spus, Sandecker îl bătu pe braț.

– Sunteți Ira Hagen?

– Da, eu sunt Hagen. Vocea răguşită se potrivea cu fața trasă a celui care vorbise.

– Aşa mi-am zis şi eu, Preşedintele v-a descris cu lux de amănunte. Hagen se bătu pe burta rotunjoară. Încercând să zâmbească:

– Cu greu pot trece neobservat în mulțime Apoi se opri şi-l privi bănuitor. Spui că preşedintele ...

– L-am întâlnit în urmă cu patru ore la Casa Albă. Eu mă numesc Sandecker, iar el este Al Giordino. Lucrăm la NUMA.

– Da, domnule amiral, vă ştiu după nume. Cu ce vă pot fi de folos?

– Suntem prieteni de-ai lui Dirk Pitt şi Jessie LeBaron.

O clipă, Hagen închise ochii, apoi se uită fix la Sandecker.

– Doamna LeBaron e un drac de femeie. S-a ales de pe urma exploziei cu câteva răni şi vânătăi uşoare, în rest e-n formă. Dă o mână de ajutor într-un spital pentru copii, amenajat într-o veche catedrală. Dar dacă-l căutați pe Pitt, cred că vă pierdeți vremea. El era la timona lui *Amy Bigalow* când acesta a explodat.

Deodată, Sandecker se simți copleşit de durere.

– Nu e nici o şansă să fi scăpat?

– Dintre cei care au ținut piept ruşilor pe chei când plecau spre larg vasele lor, doar doi au scăpat cu viață. Toți cei care se aflau la bordul vaselor şi al remorcherului au fost dați dispăruți. Sunt prea puține speranțe ca vreunul să se fi salvat la timp. Şi dacă n-au fost omorâți de explozie, sigur s-au înecat în valul de flux.

Giordino îşi încleşta pumnii a neputință. Îşi întoarse fața şi privi în lături, să nu-l vadă ceilalți cum i se strâng lacrimi în colțurile ochilor.

Sandecker clătină capul îndurerat:

– Am dori, totuşi, să-l căutăm prin spitale.

– Urăsc că trebuie să vă par lipsit de inimă, domnule amiral, dar cred c-ar fi mai bine să căutați la morgă.

– O să căutăm şi-acolo.

– O să-i rog pe elveţieni să vă dea un permis diplomatic, să vă puteţi mişca nestingheriţi prin oraş.

– Vă mulţumesc.

Hagen îi privi pe cei doi bărbaţi, plin de compasiune.

– Dacă asta v-ar putea consola, aş vrea să ştiţi că prietenului dumneavoastră, Pitt, i se datorează salvarea a o sută de mii de vieţi.

Sandecker îl privi, cu o expresie de mândrie întipărită pe faţă.

– Dacă l-aţi fi cunoscut pe Dirk Pitt, domnule Hagen, nici nu v-aţi fi aşteptat la altceva.

77.

Fără a-şi face prea mari speranţe, Sandecker şi Giordino începură să-l caute pe Pitt prin spitale.

Trecură peste şiruri nesfârşite de răniţi întinşi direct pe jos, surori care le acordau tot ajutorul pe care-l puteau da şi medici istoviţi care lucrau în sălile de operaţie. De nenumărate ori trebuiră să se oprească şi să ajute la transportarea brancardelor, înainte de a-şi continua căutările.

Pe Pitt nu-l găsiră printre cei vii.

Căutarea continuă prin sălile de morgă improvizate, cu camioane burduşite de cadavre, stivuite câte patru-cinci, unele peste altele, aşteptând la intrare. O adevărată armată de oameni se ocupau de îmbălsămarea lor, lucrând febril să prevină răspândirea vreunei molime. Morţii zăceau peste tot ca nişte vrejuri, cu trupurile goale, cu privirile aţintite spre tavan. Mulţi dintre ei erau atât de arşi şi de mutilaţi încât n-au mai putut fi identificaţi şi au fost înmormântaţi mai târziu, în cadrul unei ceremonii comune, în cimitirul Colon.

Un lucrător istovit de la morgă le arătă rămăşiţele unui bărbat despre care se spunea că fusese aruncat de mare la ţărm. Nu era Pitt, iar ei nu aveau cum să-l recunoască pe Manny, pentru că nu-l ştiau.

Soarele se ridică în zorii celei de-a doua zi deasupra unui oraş pustiu, devastat. Au fost găsiţi şi aduşi la spital alţi răniţi, şi alţi morţi au fost duşi la morgă. Soldaţi cu baioneta la armă patrulau pe străzi, pentru a preveni jafurile. Flăcările încă

bântuiau dezlănțuite zona docurilor, însă pompierii îşi croiseră deja drum printre ele şi le mai potoliseră.

Norul uriaş de fum întuneca cerul, iar piloții de pe avioane de linie aveau să raporteze mai târziu că vântul îl împinsese departe spre răsărit, până la Mexico City.

Cutremurați de tot ce văzuseră în acea noapte, Sandecker şi Giordino s-au bucurat să vadă din nou lumina soarelui. S-au îndreptat cu maşina spre Piața Catedralei, dar s-au oprit trei blocuri înainte de a intra în ea, din cauza dărâmăturilor care blocau drumul. Au mers după Jessie până la spitalul, improvizat, pentru copii.

Ea tocmai liniştea o fetiță care plângea, în timp ce un medic încerca să-i pună în ghips piciorul slab, maroniu. Jessie ridică ochii la apropierea amiralului şi a lui Giordino. Privirea ei însă trecu peste fețele lor, prea obosită să-i recunoască.

– Jessie, spuse Sandecker blând. Suntem Jim Sandecker şi Giordino.

Ea îi privi câteva secunde, apoi înțelese cine sunt.

– Domnule amiral... Al! Offf, slavă cerului că ați venit. Îi şopti copilei ceva la ureche, după care se ridică şi se aruncă în brațele lor, izbucnind în hohote necontrolate de plâns.

Doctorul făcu un semn spre Sandecker.

– Munceşte fără-ntrerupere de douăzeci ore. Ce-ar fi să aveți grijă să ia o gură de aer? Cei doi o luară de braț şi o conduseră afară. O ajutară cu delicatețe să se aşeze pe treptele catedralei.

Giordino se aşeză lângă Jessie şi o privi. Încă mai era îmbrăcată în uniforma de luptă, acum pătată de sânge. Părul încâlcit îi atârna în şuvițe jilave, iar ochii îi erau înroşiți de fumul pătrunzător.

– Mă bucur atât de mult că m-ați găsit, spuse ea într-un târziu. Ați venit acum?

– Ieri seară, îi răspunse Giordino. Îl căutăm pe Dirk....Ea se uită pierdută la norul gros de fum.

– S-a prăpădit, spuse ea ca în transă.

– Soiul rău nu piere niciodată, murmură Giordino absent.

– Cu toții s-au dus, soțul meu, Dirk, atâția alții.

Vocea i se frânse.

– Se găseşte pe undeva nişte cafea? spuse Sandecker, încercând să schimbe subiectul. Cred că putem bea cu toții

dintr-o ceaşcă.

Jessie arătă slab cu capul spre intrarea catedralei.

– O biată femeie ai cărei copii sunt grav răniți face cafea pentru voluntari.

– Mă duc s-aduc, spuse Giordino. Se ridică şi dispăru înăuntru.

Jessie şi amiralul rămaseră tăcuți câteva clipe ascultând sirenele şi privind flăcările cum se învălătuceau în depărtare.

– După ce ne-ntoarcem la Washington, spuse Sandecker în cele din urmă, dacă te pot ajuta cu ceva...

– Sunteți foarte amabil, domnule amiral, dar cred că mă descurc şi singură. Ezită. Poate totuşi ar fi ceva. Credeți că ar fi posibil să se găsească corpul lui Raymond şi să fie adus acasă pentru a fi înmormântat?

– Sunt sigur că după tot ce-ai făcut, Castro o să facă o excepție de la regulă.

– Ce ciudat cum am fost toți târâți în aventura asta din cauza unei comori.

– *La Dorada*? Privirea lui Jessie era ațintită pe un grup de persoane care se apropiau de ei, venind din depărtare, fără însă să-i vadă.

– Oamenii s-au lăsat ademeniți de ea de cinci sute de ani încoace şi majoritatea au pierit din cauza propriei lăcomii de-a o avea. Ce stupid... e stupid că s-au irosit atâtea vieți pentru o statuie.

– Încă e considerată a fi cea mai valoroasă comoară din lume.

Jessie închise ochii, obosită.

– Slavă cerului că e bine ascunsă. Cine poate şti câți alți oameni n-ar ucide pentru ea.

– Dirk n-ar călca niciodată pe cadavre pentru bani, spuse Sandecker. Eu îl ştiu bine. S-a lansat în aventura asta de dragul ei şi stârnit de mister, nici o clipă pentru a scoate un profit.

Jessie nu-i răspunse. Deschise ochii şi remarcă abia acum grupul care se apropia de ei. Nu-i vedea prea bine. Prin pâcla gălbuie care rămăsese în urma fumului, unul dintre cei din grup părea să aibă doi metri. Ceilalți erau foarte mici. Toți cântau, dar nu distingea melodia.

Giordino se-ntoarse ducând o scândură subțire pe care aşezase trei ceşti. Se opri şi se uită şi el lung la grupul care înainta anevoie printre dărâmăturile din piață.

Cel din mijloc nu avea doi metri; era un bărbat cu un copilaş pe umeri. Băieţelul părea înfricoşat şi se prinse strâns cu mâinile de capul bărbatului, acoperindu-i partea de sus a feței. Pe unul din brațele sale vânjoase se ghemuise căutând apărare o fetiță, în timp ce de cealaltă mână atârna o copilă de nici cinci ani. Un şir de zece, poate unsprezece copii veneau în urma lui. Păreau să cânte ceva în engleză, dar pronunțau cuvintele foarte prost. Trei câini țopăiau în jurul lor şi lătrau drept acompaniament.

Sandecker îl privi curios pe Giordino. Italianul cu pântece cât un butoi clipi să scape de lacrimile pe care i le stârnise fumul şi se uita intens, uluit, la priveliştea ciudată şi patetică.

Bărbatul arăta ca o fantomă, epuizat, îngrozitor de epuizat. Hainele îi atârnau în zdrențe şi şchiopăta. Ochii îi erau duşi în fundul capului, iar fața scofâlcită era brăzdată de dare de sânge închegat. Şi totuşi, bărbia lui exprima hotărâre şi-i conducea pe copii cântând cu o voce puternică.

– Trebuie să mă-ntorc la treabă, spuse Jessie ridicându-se cu greu. Copiii ăştia au nevoie de îngrijire.

Se apropiaseră destul de ei ca Giordino să prindă ce cântau.

Sunt un yankeu obişnuit.

Un yankeu obişnuit luptă sau moare...

Lui Giordino îi căzu fața şi făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce vedea. Cu toată ființa lui, exprima încordare şi uluire. Apoi, aruncă ceştile de cafea peste umăr şi țâşni ca un apucat pe scări în jos.

– El e! țipă.

Un adevărat nepot al Unchiului Sam.

Născut pe patru iulie...

– Ce-a fost asta? strigă Sandecker după el.

– Ce-ai spus? Jessie țâşni şi ea în picioare, uitând de oboseală şi o rupse la fugă pe urmele lui Giordino.

– S-a-ntors! strigă ea. Sandecker o rupse şi el la fugă.

Copiii se opriră din cântat şi se strânseră în jurul bărbatului din frunte, înspăimântați la apariția celor trei adulți care veneau în fugă spre ei, strigând în gura mare. Se agățară de el

cu disperare, pentru că la el era salvarea lor. Câinii strânseră rândurile la picioarele lui şi începură să latre mai tare.

Giordino se opri la nici un metru în faţa lui, neştiind prea bine ce să spună. Zâmbea cu gura până la urechi, cu o imensă uşurare şi plăcere. În cele din urmă îşi găsi cuvintele:

– Bine-ai venit, Lazăre.

– Salut, amice. N-ai cumva, din întâmplare, vreo sticlă de Martini sec prin buzunar?

78.

Şase ore mai târziu, Pitt dormea buştean într-o firidă goală a catedralei. Nu a acceptat să se culce până când n-a fost sigur că li s-a dat îngrijire copiilor şi câinilor, după care insistă ca Jessie să se odihnească şi ea.

Erau întinşi la câţiva metri unul de celălalt pe nişte pături duble aşezate pe pardoseala tare, în chip de saltele. Credinciosul Giordino era aşezat pe un scaun de răchită, chiar la intrarea în alcov, păzindu-i să nu le fie tulburat somnul, făcând semne să tacă câte unui grup de copii gălăgioşi care se jucau prea aproape de ei.

Încremeni când îl văzu pe Sandecker apropiindu-se în fruntea unui grup de cubanezi în uniformă. Ira Hagen era şi el printre ei, arătând îmbătrânit şi cu mult mai obosit decât îl văzuse Giordino cu nici douăzeci de ore înainte. Giordino îl recunoscu imediat pe bărbatul de lângă Hagen, chiar în spatele amiralului. Se ridică în picioare când Sandecker îi făcu semn cu capul spre cei doi care dormeau cufundaţi într-un somn adânc.

– Trezeşte-i, spuse el pe-un ton scăzut.

Jessie se căzni să iasă din somnul adânc şi gemu. Giordino trebui s-o zgâlţâie de umeri de câteva ori să nu adoarmă la loc. Încă frântă de oboseală şi de somn, Jessie se ridică în picioare şi-şi scutură capul să alunge buimăceala.

Pitt se trezi aproape instantaneu şi se cuplă cu realitatea cu precizia unui ceas deşteptător. Se răsuci şi se sprijini în coate să se ridice în şezut şi, cu o privire atentă, îi cercetă pe bărbaţii care se strânseseră cerc în jurul lui.

– Dirk, spuse Sandecker. Acesta este preşedintele Fidel

Castro. E într-un tur de inspecție prin spitale şi a aflat că tu şi Jessie sunteți aici. Ar dori să vă vorbească.

Înainte ca Pitt să aibă timp să facă vreo remarcă, Castro făcu un pas înainte, îl prinse de mână şi-l trase în picioare cu o forță surprinzătoare.

Ochii săi căprui, magnetici, îi întâlniră pe cei verzi, ca de opal ai lui Pitt, care îl sfredelea cu privirea.

Castro era îmbrăcat într-o uniformă oliv impecabilă, curată şi apretată, cu tresele comandantului suprem pe umeri, spre deosebire de Pitt care încă mai purta aceleaşi haine zdrențăroase şi murdare pe care le avea când sosise în fața catedralei.

– Deci acesta este omul care i-a râs în nas poliției mele secrete şi a salvat oraşul, spuse Castro în spaniolă.

Jessie îi traduse lui Pitt care făcu un gest de negare.

– Nu sunt decât unul dintre norocoşii care-au supraviețuit. Încă alți cel puțin doisprezece bărbați au încercat să oprească tragedia.

– Dacă navele ar fi explodat pe când erau încă trase la chei, mare parte din Havana n-ar fi fost altceva decât un teren pustiu. Propriul meu mormânt şi al altor cinci sute de mii de cubanezi. Cuba vă este recunoscătoare şi doreşte să vă ofere titlul de erou al revoluției.

– Aşa-mi trebuie dacă mă bag în treburile vecinilor, mormăi Pitt.

Jessie îi aruncă o privire de dojană şi nu traduse.

– Ce-a spus? o întrebă Castro.

Jessie îşi drese glasul:

– A... spunea că este onorat să accepte.

Castro îl rugă apoi pe Pitt să-i povestească despre modul cum capturaseră vasele.

– Spuneți-mi ce-ați văzut, îi spuse el politicos. Tot ce ştiți, tot ce s-a-ntâmplat, de la bun început.

– Începând din momentul în care am părăsit Ambasada Elveției? întrebă Pitt cu ochii îngustați şiret, dar între timp mintea îi lucra febril.

– Cum doriți, îi răspunse Castro, înțelegând sensul privirii sale.

Cât Pitt relată lupta disperată de pe chei şi calvarul prin care

trecuseră să pună în mişcare *Amy Bigalow* şi *Ozero Zaisan* şi să le scoată afară din port, Castro îl întrerupse cu un adevărat tir de întrebări. Curiozitatea liderului cubanez era de neostoit. Povestirea ținu aproape tot atât de mult cât întâmplarea în sine.

Pitt relată faptele pe cât putu el de sec, la rece, ştiind că niciodată nu avea cum să redea la adevărata lor dimensiune curajul şi sacrificiul de sine al celor care-şi dăduseră viața pentru poporul unei alte țări. Povesti despre bravura nemaipomenită şi felul în care ținuse Clark piept trupelor care-i depăşeau cu mult ca număr; cum Manny şi Moe se zbătuseră împreună cu oamenii lor în măruntaiele întunecate ale vaselor să le pună în mişcare, conştienți că, în orice clipă, puteau fi spulberați şi dezintegrați de explozie. Le povesti cum au stat alături de ei, Jack şi echipajul său de pe remorcher şi cum au legat între ele vasele aducătoare de moarte şi le-au împins spre larg, până ce, pentru ei, a fost prea târziu să se mai poată salva. De-ar fi fost şi ei acolo să-şi spună singuri povestea... Se întrebă ce-ar fi relatat. Zâmbi în sinea sa gândindu-se cum ar fi întors Manny discuția cu limba lui ascuțită şi felul său spurcat de-a vorbi.

Pitt le povesti în final cum a fost azvârlit la mal de valul de flux şi cum şi-a pierdut cunoştința, pentru a-şi reveni trezindu-se atârnat cu capul în jos de firma unui magazin de bijuterii. Le relată cum, clătinându-se printre mormanele de moloz auzise plângând o fetiță, cum îi scosese, pe ea şi pe fratele ei de sub dărâmăturile unui bloc care se prăbuşise.

După aceea copiii au fost atraşi de el ca un magnet.

Echipele de salvare au mai adăugat peste noapte câțiva grupului său. Când s-a stabilit că nu mai aveau pe cine să găsească în viață, polițiştii l-au îndrumat pe Pitt spre spitalul pentru copii şi spre centrul de ajutor al sinistraților, unde a şi fost descoperit de prietenii săi.

Brusc, vocea lui Pitt se stinse şi mâinile îi căzură moi pe lângă corp.

– Cam asta ar fi de spus.

Castro îl fixă pe Pitt cu privire fermă, însă pe fața lui se citea emoția. Făcu un pas înainte şi îl îmbrățişa.

– Vă mulțumesc, murmură el cu o voce sugrumată. Apoi o

sărută pe Jessie pe amândoi obrajii şi-i scutură mâna lui Hagen. Cuba vă mulţumeşte tuturor. N-o să vă uităm niciodată.

Pitt se uită la Castro cu interes abia disimulat.

– Mă gândeam dac-aş putea să vă cer un serviciu.

– Numai să-l numiţi, îi răspunse Castro fără ezitare.

Pitt şovăi o clipă, apoi spuse:

– E vorba de şoferul de taxi Herberto Figueroa. Dac-aş găsi în Statele Unite un Chevrolet recondiţionat din 57 şi l-aş trimite aici credeţi că aţi putea aranja să-l primească? Herberto şi cu mine v-am rămâne recunoscători.

– Cum să nu. Mă ocup personal să-şi primească darul.

– Ar mai fi ceva, spuse Pitt.

– Nu-ţi forţa norocul, îi strecură Sandecker.

– Despre ce e vorba? îl întrebă Castro binevoitor.

– Aş putea împrumuta o barcă şi o macara?

79.

Corpurile lui Manny şi a trei dintre oamenii săi au fost în cele din urmă identificate. Pe Clark l-a pescuit din canal o barcă de pescari. Rămăşiţele lor neînsufleţite au fost trimise la Washington, pe calea aerului, pentru a fi înmormântaţi. Nu s-a aflat niciodată nimic despre ce se-ntâmplase cu Jack, Moe şi restul oamenilor.

Incendiul a fost în sfârşit neutralizat la patru zile după ce vasele morţii trecuseră în uitare.

Flăcările n-au fost însă stinse complet decât după o săptămână. Aveau să mai treacă încă şase săptămâni până ce ultimul mort a fost găsit. Mulţi însă n-au mai fost găsiţi niciodată.

Cubanezii şi-au numărat cu meticulozitate victimele şi, în final, au reuşit să facă o listă completă: numărul morţilor identificaţi sa ridicat la 732, răniţii la 3.769, dispăruţii la 197.

La cererea preşedintelui, Congresul a votat o lege de acordare a unui ajutor de urgenţă de patruzeci şi cinci de milioane de dolari pentru a-i sprijini pe cubanezi să refacă oraşul Havana. Tot preşedintele, într-un gest de bunăvoinţă, a ridicat embargoul comercial care funcţionase timp de treizeci şi cinci

de ani. În sfârşit, americanii puteau, fără a comite o ilegalitate, să fumeze iarăşi trabucuri cubaneze veritabile.

După ce ruşii au fost expulzați, singura lor reprezentanță în Cuba a fost Serviciul de operațiuni speciale găzduit de Ambasada poloneză. Nici un cubanez n-a vărsat lacrimi la plecarea lor.

În adâncul sufletului, Castro rămânea un revoluționar marxist, dar ideile lui au început să se mai îmblânzească. După ce a convenit în principiu asupra semnării tratatului de prietenie americano-cubanez, a acceptat, fără cea mai mică ezitare, invitația de a face o vizită preşedintelui la Casa Albă şi de a ține o cuvântare în fața Congresului; a cam strâmbat din nas când i s-a spus că discursul nu trebuia să depăşească douăzeci de minute.

În zorii celei de-a treia zi de la exploziile vaselor, o bărcuță jalnică, şi mâncată de vreme, coşcovită, aruncă ancora chiar în mijlocul portului. Vase pentru stingerea incendiilor şi ambarcațiuni de salvare treceau în toate direcțiile pe lângă ea, ca o biată maşină rămasă în până în mijlocul autostrăzii.

Era o ambarcațiune bondoacă, lată, de vreo optsprezece metri lungime, cu o macara fixată la pupa al cărei braț se întindea mult deasupra apei.

Echipajul de pe punte părea străin de activitatea febrilă din jur.

Majoritatea incendiilor din zona docurilor fuseseră deja localizate dar pompierii continuau să toarne mii de galoane de apă peste ruinele care mai ardeau mocnit în interiorul depozitelor a căror structură era contorsionată de dogoare. Câteva rezervoare de petrol afumate, din port, continuau cu încăpățânare să scuipe vâlvătăi, iar pala de fum înțepător mirosea groaznic a cauciuc şi petrol ars.

Pitt stătea în picioare pe puntea decolorată a ambarcațiunii şi privea cu ochii mijiți prin pâcla gălbuie, deasă, epava petrolierului. Tot ce mai rămăsese din *Ozero Baikal* era scheletul pârjolit şi deformat al pupei care se ridica grotesc deasupra apei uleioase. Se concentra din nou asupra unei mici busole pe care-o ținea în mână.

– Ăsta-i locul? întrebă amiralul Sandeker.

– Calculele noastre corespund jalonării îi răspunse Pitt.

Giordino scoase capul pe geamul cabinei timonei.

– Magnetometrul a luat-o razna Suntem chiar deasupra unui obiect metalic masiv. Jessie stătea pe marginea tambuchiului şi Arăta drăgălaşă ca-ntotdeauna, în şorțul gri şi bluza albastru-deschis.

Îi aruncă lui Pitt o privire întrebătoare

– Tot nu mi-ai spus de ce crezi că Raymond a ascuns *La Dorada* pe fundul mării, în port şi cum ştii unde anume s-o cauți?

– Ce idiot am fost să nu-mi dau seama imediat; răspunse Pitt. I-am interpretat greşit spusele….Am crezut că ultimele lui cuvinte au fost: *Caută pe artera principală*. Ceea ce încerca el să spună era *Caută pe locul lui Maine*.

Jessie îl privi încurcată.

– *Locul lui Maine*?

– Aminteşte-ți de Pearl Harbor, Alamo şi Maine. Chiar în locul ăsta sau undeva pe-aici a fost scufundat în 1898 vasul american de război Main, moment care a declanşat războiul cu Spania.

Vorbele lui Pitt îi stârniră curiozitatea

– Vrei să spui că Raymond a scufundat statuia pe o epavă veche?

– Pe locul unde s-a scufundat vasul o corectă Pitt. Coca vasului Maine a fost ridicată la suprafață în 1912, remorcată în larg unde a fost scufundată cu onoruri militare.

– Da, de ce să se fi descotorosit Raymond de comoară?

– Totul a început când el şi partenerul lui, Hans Kronberg, asociat în afacerea de recuperări de obiecte de pe epave vechi, au descoperit *Cyclops* şi au ridicat la suprafață *La Dorada*. Asta ar fi putut însemna victoria a doi prieteni care au luptat umăr la umăr împotriva greutăților şi au răpit mării cea mai căutată comoară a tuturor timpurilor. Episodul ar fi trebuit să fie un final fericit. Numai că întreaga poveste a căpătat un gust amar. Raymond LeBaron o iubea pe soția lui Kronberg.

Fața lui Jessie luă o expresie nouă, de înțelegere.

– Hilda.

– Da. Hilda. Raymond avea două motive să scape de Hans: comoara şi femeia lui. A făcut el cumva să-l convingă pe Hans să mai facă o scufundare după ce *La Dorada* fusese adusă la

suprafață. După care i-a tăiat cordonul care-l lega de barcă şi cel de oxigen, lăsându-şi prietenul să piară de-o moarte îngrozitoare. Poți să-ți închipui ce chin trebuie să fie să mori asfixiat într-o criptă de oțel cum e *Cyclops*.

Jessie nu-şi putea lua ochii de la el.

– Refuz să cred ce-mi spui.

– Doar ai văzut cu ochii tăi corpul lui Kronberg.

Hilda a fost cheia misterului. Ea mi-a schițat mare parte din această poveste sordidă, iar eu n-am făcut decât s-o completez cu câteva detalii.

– Raymond n-ar fi fost capabil de crimă.

– Ba a fost şi a şi făcut-o. Odată Hans eliminat, făcea un mare pas înainte. Evita fiscul american - dacă-ți aduci aminte, pe la sfârşitul anilor 50, guvernul federal percepea impozit de 80 din veniturile care depăşeau o sută cincizeci de mii de dolari - şi scăpă de un proces îndelungat pe care i l-ar fi intentat brazilienii; aceştia i-ar fi cerut, pe bună dreptate, să restituie statuia patrimoniului lor național. Aşa că, şi-a ținut gura şi s-a îndreptat spre Cuba. Un bandit, iubitul ăsta al tău.

Rămânea de rezolvat cum avea să valorifice statuia. Cine şi-ar fi putut permite să plătească fie şi-o parte, din suma de douăzeci-cincizeci de milioane de dolari pentru un obiect de artă? Se mai temea că, o dată ce ar fi aflat de existența ei, dictatorul cubanez al timpului, Fulgencio Batista, un gangster de primă mărime, ar fi pus imediat mâna pe ea. Şi chiar de n-ar fi înhățat-o el, mulțimea de mafioți pe care el i-a atras în Cuba după cel de-al II-lea război mondial cu siguranță ar fi făcut-o. Aşa că Raymond s-a hotărât să taie *La Dorada* în bucăți şi s-o vândă treptat.

Ghinionul lui că şi-a făcut prost socotelile! A venit cu vasul lui de recuperări la Havana, chiar în ziua în care Castro şi rebelii au năvălit în oraş după răsturnarea guvernului corupt al lui Batista.

Revoluționarii au blocat imediat porturile şi aeroporturile pentru a-i împiedica pe oamenii lui Batista, să fugă din țară cu bogățiile nenumărate.

– Adică, LeBaron nu s-a ales cu nimic? întrebă Sandecker. A pierdut totul?

– Nu chiar totul. Şi-a dat seama că era prins într-o cursă şi

că, mai devreme sau mai târziu, revoluționarii aveau să-i percheziționeze vasul şi să găsească *La Dorada*. Singura ieşire era să taie din ea atât cât putea să ducă şi să prindă următorul avion spre Statele Unite. La adăpostul nopții, probabil că s-a strecurat cu barca lui în port, a răsturnat statuia peste bord; ea a căzut pe locul unde se scufundase cu şaptezeci de ani în urmă vasul de război Maine.

Sigur că şi-a făcut socoteala ca, atunci când lucrurile se vor fi limpezit, să se întoarcă şi s-o recupereze, însă Castro i-a dat calculele peste cap.

Idila dintre Cuba şi Statele Unite s-a sfârşit curând, iar Raymond LeBaron nu s-a mai putut întoarce niciodată să-şi recupereze cele trei tone de comoară neprețuită de sub nasul forțelor de securitate ale lui Castro.

– Ce parte a statuii a putut să ia? întrebă Jessie.

– După spusele Hildei, i-a smuls inima de rubin. Apoi, după ce a reuşit s-o treacă peste graniță şi s-o aducă acasă, a dus-o cu mare discreție la tăiat şi şlefuit, vanzând-o apoi prin intermediari. Avea acum destule atuuri să ajungă în vârful marii finanțe, având-o şi pe Hilda alături. Raymond LeBaron devenise un mare magnat.

Câtva timp, tăcură toți, fiecare cufundat în propriile gânduri, imaginându-şi disperarea lui LeBaron când, în urmă cu treizeci de ani, a trebuit să arunce peste bord statuia de aur a femeii.

– *La Dorada*, spuse Sandecker rupând tăcerea.

Greutatea sa ar fi putut s-o afunde sub nisipul fin de pe fund.

– Amiralul are dreptate, spuse Giordino.

LeBaron nu s-a gândit că recuperarea ei va fi o operațiune de anvergură.

– Recunosc, gândul ăsta m-a sâcâit şi pe mine, spuse Pitt. Probabil el s-a aşteptat că, după ce inginerii armatei au dizlocat corpul navei Mâine şi l-au ridicat la suprafață, vor rămâne afundate în mâl sute de tone din resturile epavei, ceea ce ar fi făcut practic imposibilă depistarea statuii.

Cele mai sofisticate detectoare de metal existente la ora actuală n-ar putea să distingă un obiect anume în cimitirul ăsta de fiare vechi.

– Deci statuia va zăcea acolo pentru vecie, spuse Sandecker,

doar dacă, într-o bună zi, o să apară cineva dispus să dragheze jumătate din port până ar detecta-o.

– Poate că n-o să fie aşa, spuse Pitt meditativ, ca pentru sine. Raymond LeBaron a fost un tip prevăzător, un profesionist în recuperarea valorilor de pe epave. Şi mai cred că a ştiut bine ce face.

– Unde vrei s-ajungi?.întrebă Sandecker.

– De acord că a lăsat statuia peste bord. Dar pun pariu că a coborât-o încet în poziție orizontală, aşa că ea a ajuns pe fund în picioare.

Giordino privi în jos.

– S-ar putea, spuse el. S-ar putea. Ce înălțime are?

– Cam doi metri şi jumătate.

– Ar trebui aproape treizeci de ani ca un obiect de trei tone să se afunde complet în mâl... calculă Sandecker. S-ar putea ca şaizeci de centimetri să mai fi rămas deasupra.

Pitt zâmbi, dus pe gânduri.

– O să ştim îndată ce Al şi cu mine ne vom scufunda şi vom porni căutările.

Parcă în aşteptare, toți deveniră tăcuți privind peste bord la apa lucioasă de ulei, acoperită de cenuşă, întunecată şi plină de taine. Undeva în adâncurile verzi, sinistre, *La Dorada* îi aştepta.

80.

În costumul lui de scafandru, Pitt urmărea cum urcă bulele de aer din adâncuri şi se sparg la suprafață. Se uită la ceas cronometrând timpul scurs. Giordino coborâse de cincizeci de minute la o adâncime de doisprezece metri. Neluându-şi ochii de la apă, văzu cum bulele descriu un cerc. Ştia că lui Giordino îi mai rămăsese destul aer să mai facă o mişcare circulară în jurul cablului de coborâre la adâncime, legat de un balon aflat la aproximativ treizeci de metri de barcă.

Cei câțiva marinari cubanezi pe care Sandecker îi recrutase erau tăcuți. Pitt se uită spre ei şi-i văzu înşirați la balustradă lângă amiral, privind ca în transă bulele sclipind sub soare.

Pitt se întoarse spre Jessie care stătea chiar lângă el. Ea nu scosese nici un cuvânt şi nu făcuse nici o mişcare în ultimele

cinci minute, doar fața trădând-o că e cufundată în gânduri, cu ochii scânteind de emoție. Era transportată la gândul că avea să vadă o legendă prinzând formă. Apoi, brusc, strigă:

– Atenție, priviți! Din adâncuri, se ridică învăluită într-un nor de bule o formă nedefinită, iar capul lui Giordino țâşni din apă chiar lângă geamandură. Înotă pe spate, mişcând uşor labele, şi se îndreptă spre scărița care urca pe punte. Le întinse vesta şi tuburile de oxigen înainte de a urca. Îşi trase masca de pe față şi scuipă peste bord.

– Cum a mers? îl întrebă Pitt.

– OK, răspunse Giordino. Uite cum stăm. M-am învârtit de opt ori în jurul punctului în care este ancorat cablul de adâncime. Nu se vede la mai mult de un metru. S-ar putea însă să avem puțin noroc.

Pe fund este un amestec destul de solid de mal cu nisip. S-ar putea ca statuia să nu se fi afundat complet.

– Curentul?

– Cam un nod. Ne descurcăm.

– Piedici?

– Câteva resturi de metal ruginit ies din mal, deci, să avem grijă să nu agățăm cablul.

Sandecker se apropie din spate şi verifică pentru ultima oară costumul lui Pitt. Acesta păşi într-o deschizătură din balustradă, fixându-şi în gură buşonul de aer.

Jessie îl strânse de braț şi el simți prin costumul uscat de protecție tandrețea din gestul ei.

– Succes, îi ură ea.

El îi făcu cu ochiul de după mască şi întinse piciorul mult înainte pentru» plonjon. Lumina strălucitoare a soarelui se difuză cu explozie bruscă de bule când fu înghițit de adâncurile verzi. Înotă până la geamandură şi începu coborârea ținându-se de cablu. Şnurul gălbui din nailon se pierdea pentru a dispărea apoi complet la câțiva metri sub întunecimea apei.

Pitt se ținu de cordon cu mare atenție, fără să se grăbească. Făcu o singură oprire să-şi desfunde urechile. Nici un minut mai târziu, fundul mării păru să urce brusc spre el şi se lovi de mâna lui întinsă. Făcu din nou o pauză pentru a-şi regla vesta de presurizare, aruncă o privire pe ceas, apoi pe busolă pentru

a verifica presiunea aerului. Prinse cablul de distanțare pe care-l fixase Giordino de cel de coborâre şi începu să înoate ținându-se de el.

După ce parcurse înot cam şapte metri, atinse cu mâna un nod pe care-l făcuse Giordino în şnur pentru a delimita perimetrul exterior al ultimei sale rotiri în jurul cablului. Pitt zări nu departe de el un jalon portocaliu care marca locul de unde trebuia el să înceapă căutările, rotindu-se în cerc. Mai făcu un pas până când cablul se întinse complet şi începu să înoate, uitându-se cu atenție în dreapta şi-n stânga, încercând să vadă ceva prin bezna care se risipea doar la un metru de el.

Nu era nici o mişcare în adâncuri, apa era pustie şi mirosea a chimicale. Trecu pe lângă colonii întregi de peşti morți, zdrobiți de suflul exploziei de pe petrolier, cu corpurile plutind în voia apei pe fundul mării, ca nişte frunze moarte purtate de o adiere blândă de vânt. Pitt asudase în costumul lui de scafandru, sus, pe punte, sub căldura soarelui şi transpirase şi acum, la doisprezece metri adâncime.

Ajungeau până la ei zgomotele făcute de bărcile de salvare care se vânzoleau deasupra lui, în port, uruitul de motoare şi vâjâitul elicelor, amplificate toate sub masa de apă. Metru după metru, Pitt cercetă fundul gol al mării, de sub port, până ce închise complet cercul.

Mută jalonul puțin mai încolo şi începu să înoate în cerc, în sens invers.

De cele mai multe ori, scafandrii care înoată în pustiul din adâncuri cufundat în linişte şi beznă totală, fără a vedea nimic la un metru de ei, se simt copleşiți de un sentiment de însingurare. Lumea reală, cu oameni, la doisprezece metri deasupra lor, încetează parcă să existe. Uitând de orice prudență, ei trec atunci printr-o stare de abandon şi de indiferență față de necunoscut. Încep să perceapă lumea diferit, să vadă năluci şi să-şi imagineze tot felul de lucruri.

Pitt nu simțea nimic din toate astea, poate doar tentația de a da frâu liber imaginației. Era atât de îmbătat de căutare, absorbit de gândul că trebuia să vadă statuia prețioasă, imaginându-şi-o răsărindu-i în față strălucitoare de aur şi nestemate în apele verzi, încât era gata să treacă pe lângă forma nedesluşită care se ridica misterioasă din pâclă, undeva

în dreapta lui. Bătu rapid apa cu labele şi înotă spre ea.

Obiectul era rotunjit, neclar şi parțial îngropat în mal. Cele două picioare care se ridicau din nisip erau acoperite de mal şi invadate de vegetația marină care se unduia după curent.

De sute de ori se întrebase Pitt ce avea să simtă, cum avea să reacționeze la vederea femeii de aur. Ceea ce simți el cu-adevărat în acel moment a fost teama, aproape spaima că nu era decât o alarmă falsă, că cercetările lor n-aveau să se termine nicicând.

Uşurel şi cu mare grijă, îndepărtă depunerile mâloase cu mâna sa înmănuşată. Particule mărunte de vegetație şi de nisip se-mprăştiară într-un nor maroniu, acoperind pentru moment obiectul.

Aşteptă într-o linişte mormântală până când norişorul se dispersă în întunericul din adâncuri. Înotă în continuare, lăsându-se să plutească aproape de fund, până ce fața lui ajunse la câțiva centimetri de obiectul misterios. Se uită atent prin viziera măştii, simțindu-şi gura uscată şi inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Cu un aer de melancolie atemporală îl priveau doi ochi verzi de smarald.

Pitt găsise *La Dorada*.

81.
4 ianuarie 1990,
Washington D. C

Anunțul preşedintelui despre existența Coloniei Jersey şi a faptelor vitejeşti ale lui Eli Steinmetz şi ale coloniştilor de pe Lună a cutremurat şi a entuziasmat întreaga națiune, provocând vâlvă în lumea întreagă.

Timp de o săptămână, în fiecare seară, telespectatorii au putut urmări imagini spectaculoase ale peisajului selenar, niciodată văzut până atunci, nici măcar în emisiunile despre aselenizarea programelor Apollo. Lupta americanilor de a supraviețui încercând să-şi construiască pe Lună un habitat în condițiile de viață de pe Pământ a fost prezentată dramatic, până în cele mai mici detalii.

Steinmetz şi oamenii lui au devenit eroii zilei; au fost

aclamați de toată țara, sărbătoriți şi prezentați în nenumărate interviuri de canalele de televiziune. Nu a lipsit nici tradiționala paradă cu fanfară şi onoruri de la New York.

Ovațiile cu care a fost întâmpinat triumful coloniştilor de pe Lună aveau ceva din patriotismul de modă veche, numai că impactul ştirii a fost mult mai profund şi mai plin de înțelesuri. Intrase în istorie ceva mult mai important decât o scurtă călătorie demonstrativă în atmosfera extraterestră, apăruse certitudinea unei permanențe în spațiu, dovada clară că oamenii puteau să trăiască departe de planeta pe care se născuseră.

Preşedintele a fost fermecător şi s-a întrecut pe sine la dineul intim pe care l-a dat în cinstea creierului şi a coloniştilor de pe Lună. Era într-o dispoziție total diferită de cea pe care o avusese în momentul primei confruntări cu cei care concepuseră şi lansaseră baza selenară. Îi întinse lui Hudson un pahar cu şampanie. Acesta privea absent camera plină de lume, de parcă nu se afla nimeni în ea şi era linişte.

– Eşti pierdut în spațiu, Leo? Privirea lui Hudson se opri asupra preşedintelui, o clipă, iar apoi clătină din cap.

– Îmi cer scuze. Ăsta-i obiceiul meu. La petreceri mă detaşez de ce se întâmplă-n jur.

– Pun pariu că iar pui la cale vreun plan despre o nouă aşezare pe Lună.

Hudson zâmbi şiret.

– De fapt, mă gândeam la Marte.

– Deci, Colonia Jersey nu e sfârşitul.

– N-o să existe niciodată un sfârşit, doar începutul unui lucru nou.

– Congresul va trebui să asculte de glasul națiunii şi va vota o lege de susținere financiară a coloniei. Dar, o călătorie până pe Marte, asta presupune bani grei.

– Chiar dacă n-o facem noi, cu siguranță o va face următoarea generație.

– Are şi-un nume acest proiect? Hudson clătină din cap.

– De fapt, încă nu m-am gândit la asta.

– Să ştii că mi-am pus de multe ori întrebarea cum ți-a venit ideea să-i spui proiectului Colonia Jersey.

– Şi n-ai aflat?

– M-am gândit la Statul Jersey, la insulele Jersey din largul coastei franceze, la puloverele Jersey…

– Mai este şi o rasă de vaci.

– O ce?

– Cântecul de leagăn. Hei, înşir-te poveste: Pisicuța cu scripca şi văcuța, țâşti, peste Lună.

Preşedintele îl privi prostit o clipă, după care izbucni în hohote de râs.

– Dumnezeule! Dar ştiu că ai simțul umorului.

Realizarea cea mai măreață a omenirii a fost denumită după un personaj dintr-un cântec de leagăn.

***

– E extraordinar de frumoasă, spuse Jessie.

– Da, fabuloasă, a fost Pitt de acord. Nu-ți vine să-ți iei ochii de pe ea.

Priveau pierduți, fascinați statuia La Doradei care se afla acum expusă în holul central al aripii de răsărit al Galeriilor Naționale de Artă de la Washington. Corpul său poleit în aur şi capul şlefuit dintr-un smarald imens aruncau sclipiri jucăuşe sub razele soarelui care strălucea pe cer. Efectul dramatic era extraordinar - statuia inspira un sentiment de venerație. Sculptorul indian necunoscut o făcuse irezistibil de frumoasă şi de grațioasă. Femeia stătea într-o poziție relaxată, cu un picior înaintea celuilalt şi avea brațele uşor îndoite din coate, iar palmele răsucite în exterior.

Piedestalul de cuarț pe care era aşezată fusese ridicat pe un bloc masiv de lemn de trandafir brazilian, înalt de un metru şi jumătate. În locul inimii de rubin fusese aşezat un bloc de sticlă purpurie, măiestrit şlefuită, care imita splendoarea originalului.

Lumea se îmbulzea să vadă statuia şi se uita fermecată la priveliştea ametitoare pe care o oferea.

În fața galeriei se formase o coadă care se întindea până la promenadă, pe un sfert de milă. *La Dorada* atrăsese atâta lume, încât bătuse recordul înregistrat la expunerea relicvelor regelui Tutankamon.

Toți înalții demnitari din capitală veniseră să-i prezinte omagiul. Preşedintele şi soția sa au însoțit-o pe Hilda

Kronberg-LeBaron într-un scaun cu rotile, o bătrână doamnă mulțumită, cu ochi scânteietori, care-i zâmbi preşedintelui când acesta vorbi despre cei doi bărbați din viața ei, în scurtul cuvânt de deschidere. Când preşedintele o ajută să se ridice din scaunul cu rotile, şi-o sprijini până la statuia pe care ea o atinse, nu era persoană în încăpere care să nu fi vărsat o lacrimă.

– Ce ciudat, spuse Jessie, când te gândeşti cum a început totul cu naufragiul lui *Cyclops* pentru a se termina cu naufragiul lui Maine.

– Asta e pentru noi, spuse Pitt cu gândurile pierdute în alt timp. Pentru ea, totul a început în urmă cu patru sute de ani într-o junglă din Brazilia.

– Greu de închipuit că o frumusețe desăvârşită ca a ei a putut provoca atâta moarte.

El nu o mai asculta şi nu-i răspunse.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare. Pitt privea intens statuia cu mintea pierdută în alt timp, în alte locuri.

– Bogată e comoara, dulce e plăcerea, spuse ea citându-l.

El se întoarse lent spre ea şi o fixă, iar privirea reveni din nou în prezent. Vraja se rupsese.

– Poftim? spuse el.

Jessie nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Când ai să pleci să faci o încercare?

– Încercare?

– Când o să dai fuga în căutarea oraşului pierdut al *La Doradei*?

– Nu-i nevoie să dau fuga, îi răspunse Pitt izbucnind în râs. Nu pleacă nicăieri.

Sfârşit.